

MARTINUS

LOGIK

LOGIK

MARTINUS

LOGIK

LIVETS BOG'S BUREAU
KØBENHAVN 1938

Copyright
by
Martinus 1938

VALD. PEDERSENS BOGTRYKKERI
KØBENHAVN

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
INDLEDNING	9
1. KAPITEL: Livets Oplevelse og Individets Forstand	22
2. " : Svære Hindringer for Sandhedens Erkendelse	23
3. " : Religionernes Veje spærrede af Tvivl, Misforstaaelse og Intolerance	28
4. " : Menneskeheden til en vis Grad ført af Fanatikere	29
5. " : Menneskene dømmes uden logisk Begrundelse	30
6. " : Intellektualitet, Videnskab og den materialistiske Verdensanskuelse	33
7. " : Den materialistiske Verdensanskuelse er Overtro	36
8. " : Døden som en tænkt Modsætning til Livet	37
9. " : Den materialistiske Verdensanskuelse uværdig for enhver Videnskabsmand	40
10. " : Haabets lyse Tendens	44
11. " : Den religiøse Verdensanskuelse er uvidenskabelig, saalænge den kun er Tro og Paastand	44
12. " : Den materialistiske Verdensanskuelses Tilhængere er ligesaa „religiøse“ som den religiøse Verdensanskuelses Tilhængere	47
13. " : Forskellige Indstillinger til den store Sandhed	50
14. " : „Himmeriges Rige“ eller Retningen mod det evige Lys	53
15. " : Verdenslogikken er Kulminationen af Fuldkommenhed	54
16. " : Hvor dette, „at vende den højre Kind til, naar man bliver slaaet paa den venstre“ bliver til Magt og Videnskab	55
17. " : Det religiøse Princip er ikke opfundet af Mennesker, men udgør noget af Naturen selv	57
18. " : Menneskets Tilblivelse er en Omskabelse af Dyret	59
19. " : Dødsskrigene i Fortidsskovene og deres Bønhørelse	61
20. " : Udvikling er Overvindelse af Kræfter	66
21. " : Al Oplevelse af Liv er kun en Fornemmelse af Modsætninger ...	67
22. " : Det jordiske Menneske er i stor Udstrækning Livets Fjende	69
23. " : Dødsskrigene fra Fortidsskovene er en Kendsgerning overalt, hvor det dræbende Princip er en Livsbetingelse, selv om de ikke kan høres	72
24. " : Alle levende Væsener er „Mennesker“ paa forskellige Stadier ...	73
25. " : Menneskene svælger i Retter af andre Væseners Kød og Fedt, Organer og Lemmer	74
26. " : Der findes ingen kosmisk Artsforskel mellem de levende Væsener, men derimod kun en Variationsforskel i Livsprincippets Udfoldelse	75

	Side
27. KAPITEL: De forskellige Livs- eller Tilværelsesformer er kun at udtrykke som „kosmiske Haandværk“	78
28. „ : Naturen gør det til Kendsgerning, at Verdensaltet er et levende Væsens Tilstand	79
29. „ : Det er ikke Naivitet, Overtro eller Dumbhed at rette sin Bevidsthed ind paa Muligheden af en kosmisk, guddommelig „Fader“'s Eksistens	83
30. „ : Den moderne Videnskab udgør „Den hellige Aand“ i Fostertilstand	85
31. „ : Alle levende Væsener er „Gudeafkom“. De er hver især i deres dybeste Analyse dobbeltkønnede, er en Kombination af „Han“ og „Hun“	88
32. „ : „Forelskelse“ er noget ganske andet end „Kærlighed“	90
33. „ : Mangfoldige Mennesker føler sig hjemløse eller i Blinde med Hensyn til deres seksuelle Tilstand	94
34. „ : Naar „Forelskelse“ gør Ejendomsretten over et andet Væsen til Livsbetingelse	95
35. „ : Sjælen kan ikke dræbes; Tankerne kan ikke fængesles. Med dem kan man elske, omfavne og kærtegne „sin Næste som sig selv“, ganske uafhængig af enhver Spærring	98
36. „ : Naar Opfyldelsen af det sjette Bud degenererer	100
37. „ : Kærlighed og Seksualisme udgør samme Grundprincip	101
38. „ : Længslen efter at kærtegne alle andre levende Væsener gør Individet til „et med Faderen“	103
39. „ : Biblens Paabud fremtræder som Udtryk for to store diametralt modsatte Moralopfattelser	105
40. „ : Naar Autoriteternes Myndighed er baseret paa en forældet Moralopfattelse, og Ægteskabet er et Spørgsmaal om Økonomi	107
41. „ : Det fuldkomne Ægteskabs Zone	109
42. „ : Uddrivelsen af „Paradisets Have“	111
43. „ : „Adam“ og „Eva“ gaar til Grunde, men opstaar igen som „det fuldkomne Menneske“	114
44. „ : Ægteskabet fortrænges af en ny Mentalitet og degenererer	116
45. „ : „Evig Fortabelse“, „Død“ eller absolut Undergang maa evigt forblive de Illusioner, de evigt har været	118
46. „ : Kirke- og Præstevæsenet som „Keruberne med det blinkende Sværd“	119
47. „ : Omskabelsen af „Dyr“ til „Menneske“	121
48. „ : Naar „Kvindens Sød“ knuser „Slangens Hoved“	123
49. „ : Bibelens drastiske Udtryk og den kærlige Virkelighed	126
50. „ : „Kerubernes blinkende Sværd“ flammer endnu over hele Verden	129
51. „ : Livets store Analyser og det primitive Menneske	131
52. „ : „Paradishaven“ er et Princip, der gentager sig i seks Variationer	133
53. „ : „Paradishaverne“ har en Lysside og en Skyggeside	136
54. „ : „Keruberne“ med „det blinkende Sværd“ eller Præsteskabet opstaar	140
55. „ : Det jordiske Menneskes religiøse og intellektuelle Tilblivelse ...	141
56. „ : Jordmenneskene er Genier i at myrde og lemlæste. Jordkloden er en Jungle. Nationerne er dens „vilde Dyr“	143

57.	KAPITEL: Mennesket som et Resultat af Dyrets fortsatte Udvikling	148
58.	" : Lidelsen forvandler „Dyr“ til „Menneske“	150
59.	" : Bibelen forældet. Spørgsmaalet, „Hvad er Sandhed“, bliver til	153
60.	" : Hvis Forsynet har „mirakuløs“ Skabeevne	156
61.	" : „Dyret“ forvandles. Det begynder at modtage teoretisk Under- visning	158
62.	" : „Forlorne Forældre“ og „den forlorne Søn“	161
63.	" : Forholdet mellem de levende Væsener og Forsynet er analogt med Forholdet mellem Forældre og Børn	166
64.	" : Samfundets „Underverden“ som Skuepladsen for „Adam“s og „Eva“s første Møde med en Moral, der er en hundrede Procents Kontrast til Dyrerigets	168
65.	" : Naar Individets Mentalitet er analogt med Samfundets	172
66.	" : Væsener der er foran Almenheden. Videnskab, Diktatur og „Gangsters“	173
67.	" : „Helvede“	177
68.	" : De overleverede Fabler om „Djævl“ bliver til realistisk Virke- lighed	179
69.	" : Hvor Guddommen bliver aabenbaret som det eneste absolut „faste Punkt“ i al Tilværelse	183
70.	" : Hvor Magt udelukkende accepteres som det eneste afgørende i ethvert Tvivlsspørgsmaal	184
71.	" : Det levende Væsen som det dybeste Ophav til sin egen Skæbne	187
72.	" : Udødeligheden bliver til Kendsgerning	189
73.	" : Den guddommelige Korrespondance. Organismefunktioners Au- tomatisme	191
74.	" : Begærledet Villie og forstandsledet Villie	197
75.	" : Planternes Anelsesbevidsthed	199
76.	" : Enhver Klode, enhver Sol eller Stjerne er en „beboet“ Verden ...	202
77.	" : I Verdensaltet findes der ikke to Væsener, der er absolut ens ...	206
78.	" : „Planten“ forvandler sig til „Dyr“. „Dagsbevidstheden“ bliver til	207
79.	" : Fejlagtige Behagsfønmelser som Basis for den begyndende Villieudløsning	209
80.	" : Kristusprincippet. Messiaser eller Verdensgenlødere	211
81.	" : Naar det er en Ære at overtræde det femte Bud	212
82.	" : Ukærlighed er Primitivitetens fornemste Kendetegn	215
83.	" : Alle Former for Krige er religiøs Kultus	218
84.	" : Hvad der fordres for at være en virkelig „Kristen“ eller et rigtigt Menneske	220
85.	" : Menneskeheden er sin egen bitreste Modstander	221
86.	" : Mikroindividet kan ikke dirigere Makroindividet. Aarsagen til Individets Lidelser er et „indre“ Anliggende, der kun kan fjernes af Individet selv	224
87.	" : Naturen er ikke en livløs Kraft, men „et levende Væsen“, i hvil- ket vi alle „leve, røres og ere“	227
88.	" : Det Makroindivid, vi lever i, kan ikke være hele Forsynet eller Guddommen	231
89.	" : Guddommens Bevidsthed. „Livsytringer“ i Stedet for Maal- og Vægtfacitter	233

	Side
90. KAPITEL: Kan det være Logik at betragte Ophavet til den i Naturens Skabelsesproces afslørede Intellektualitet som „dødt Stof“?	236
91. „ : Hvorfor Videnskaben i Dag ikke er særlig tilbøjelig til at acceptere de af de største Vise manifesterede „store Sandheder“ eller kosmiske Facitter som „Videnskab“	237
92. „ : De „store Sandheder“s Identitet som „kosmisk Videnskab“ og dennes uundværlige Mission i Felter, hvor den materielle Videnskab staar ganske magtesløs	240
93. „ : Den synlige Organisme er kun et „Redskab“, bag hvilket der derfor maa være et usynligt Ophav eller en „Benytter“	242
94. „ : Reinkarnation eller Genfødsel bliver til Kendsgerning gennem „A. Viden“, „B. Viden“ og „C. Viden“	244
95. „ : Guds Eksistens, Jesu Svar paa det store Spørgsmaal: „Hvad skal jeg gøre for at blive salig“, samt at „Alt er saare godt“, er Videnskab	252
AFSLUTNING	256

ILLUSTRATIONER

Sfinksen (Symbol over det jordiske Menneskes kosmiske Analyse)	127
„Paradisets Have“ og Udviklingsspiralen	138
Livsenhedsprincippet i Verdensaltet	230

INDLEDNING

Vi lever i en Tid, hvor Menneskeheden vel nok i større Grad end nogen Sinde tidligere i Historien er blevet borte fra sig selv, hvilket vil sige, borte fra dens eget Livs dybeste Mysterium. For tidligere Slægter var Livsgaaderne virkelig det moraldannende faste Punkt.

Naturligvis var disse Gaaders Løsning i en videnskabelig Form ikke tilgængelig for Almenheden. Dertil var samme Almenhed endnu altfor barnlig eller naiv i sin Indstilling, havde endnu altfor meget af Dyrets Traditioner i sin Bevidsthed eller Vanefunktion. Den maatte i hine Tider endnu i altfor stor en Udstrækning opleve som Kendsgerning, at Livsbetingelsen bestod i „at dræbe for at leve“. Med denne Kendsgerning oplevet i saa rigt et Maal, at den var blevet til Vanebevidsthed, hvilket vil sige naturlige Anlæg eller Talenter, er det givet, at Livsmysteriets Løsning umuligt kunde erkendes, accepteres i et Svar, der i altfor høj en Grad gik imod denne Kendsgerning. Og vi bliver da ogsaa Vidne til, at disse Svar frem igennem Tiderne er undergaaet en stor Forvandlingsproces, har været underkastet den samme Tradition som alt andet, der kommer ind under Begrebet „Udvikling“, nemlig, en nebuloøseagtig eller taageformet Begyndelse for i en gradvis Fortættelse at ende i faste, klare og haandgribelige Detailler. Livsgaaderne har begyndt som svage, naive Anelser eller Formodninger, der efterhaanden gav sig Udtryk i faste Forestillinger, tilpasset og afslebet efter den eneste absolut virkelige Kendsgerning, de paagældende Menneskeslægter ejede, og derfor var deres eneste „Videnskab“, nemlig den før-omtalte Livsbetingelse. Det femte Bud har saaledes ikke altid været at begrunde som et Fornuftsbud for det jordiske Menneske.

Der har da ogsaa været en Tid, hvor en Hundrede Procents Modsætning hertil var det højeste Ideal. At dræbe og selv at blive dræbt var Vejen til „Valhal“, var Vejen til Gudernes Yndest. Og dette, ikke at kunne dræbe, dette, at dø en naturlig Død af Alderdom, var den sikre Vej til Gudernes Skamkrog eller Datidens „Helvede“. At en saadan Moral ikke skulde være i Kontakt med Livsmysteriernes højeste Løsning, var for Mennesker i en Tidsalder, hvor man endnu absolut intet kendte til virkeligt ordnede Samfundsforhold, Politi eller Øvrighed,

men hvor alle Traditioner hos Menneskene endnu ligesom hos Dyrene i fuldt Maal kun eksisterede som et Spørgsmaal om Magt og Styrke, ganske ufatteligt. De daglige Kendsgerninger viste jo, at de svage gik til Grunde baade hos Dyr og Mennesker, og at „Lykken stod de kække bi“. Det var hine Tiders største Kendsgerning og derfor de samme Tiders eneste absolutte „Videnskab“. At forklare Livsmysteriernes Løsning som identisk med Modsætningen hertil, vilde saaledes i altfor høj en Grad være i Modstrid med vedkommende Menneskers Viden og aabenlyse Kendsgerninger, vilde i altfor høj en Grad blive opfattet som en Abnormitet, ja, en Taabelighed, en Synd imod Guderne, som ligefrem maatte bekæmpes, forfølges og straffes.

Men Livet fortsætter sin evige Gang. Og Slægternes Eyne til at udfolde det dræbende Princip Traditioner udviklede sig mere og mere og naaede frem til Genialitet igennem vor Tids mord- og krigstekniske Kunnen. Ja, Verden blev et sandt Eldorado for „Valhal“s Sønner. Hvad er en sølle Stenaldermand med Flintepøkse eller en „Rolf Krake Bersærk“ med Broncesværd, set fra Odins eller Thors Synspunkt, ved Siden af Nutidens moderne Fører af Bombeflyvemaskine, Krigstank, Undervandsbaad, Maskingevær, Haandgranat eller Flammekaster? — Mon dette „Heltehem“s blodtørstige Gudeselskab nogen Sinde har haft større Sukces, er blevet Genstand for en større praktisk Dyrkelse end den, det tyvende Aarhundredes Mennesker gennem deres krigeriske og revolutionære Henrettelsesprocesser praktiserer? — Krigen 1914—1918 aabnede „Valhal“s Porte for ti Millioner Sjæle.

Men over deres Grave lyser „Korsets Tegn“ — Kristendommens Symbol. — Besynderligt. — Over de unge „Helte“s Efterladenskaber paa Europas Soldatergrave dominerer Vartegnet for det evige Bud *„Stik dit Sværd i Skeden; thi hver den som ombringer ved Sværd, skal selv omkomme ved Sværd“*.

Symbolet for Praktiseringen af „Lovens Fylde“, *„Elsk din Næste som dig selv“* taler saaledes her sit eget tyste Sprog. Fra en Skov af hvide Kors gaar Kærlighedens Atmosfære hen over Sporene fra „Valhal“. —

Er det mon en ny mental Morgenrøde, der er ved at sende sit første Lysskær hen over de mørke Valpladser? — Er det mon en ny Gud, er det et nyt „Himmerige“, der kommer til Syne i de øde Vange? —

Ja, med Hensyn til foranstaaende kan jo enhver mene, hvad de vil, men en Kendsgerning, som ingen virkelig Realist kan komme uden om, bliver trods alle Forestillinger urokkeligt tilbage i Form af dette, at ingen normale Mennesker kan eksistere uden at opleve Erfaringer. Erfaringer giver Viden, Viden udgør igen en Erkendelse af noget mere

fuldkomment til Fordel for noget mindre fuldkomment. Med de voksende Erfaringer vil Menneskets Liv saaledes ikke kunne eksistere uden at være en tilsvarende voksende Tilknytning til det mere fuldkomne og en Adskillelse fra det mindre fuldkomne. Men en saadan Proces kan jo umuligt blive andet end en Fuldkommengørelse. Denne Fuldkommengørelse bliver til Kendsgerning i Form af det, vi kalder „Udvikling“. Da ingen Mennesker, som før nævnt, kan eksistere uden at opleve Erfaringer, kan ingen Mennesker eksistere uden at være ovennævnte Fuldkommengørelse underkastet. Dette vil altsaa sige, at ingen kan eksistere uden at blive undervist af Livet eller Naturen selv. Livet er saaledes ethvert Menneskes største Skole. Alt, hvad der findes af virkelig Viden, stammer fra Selvoplevelser eller Erfaringer i denne Skole. Alt, hvad vi ellers kender under Begrebet „Undervisning“, ligegyldigt under hvilken Form, ligegyldigt om den doceres ud fra Universiteternes største videnskabelige Værker, eller den erkendes ud fra Pogeskolens lille „A B C“, vil kun være en Genfortælling af Livets egen Undervisning. Og ingen som helst Væsener, der eksisterer under Begrebet „Lærere“, kan saaledes eksistere uden at være Naturens „Genfortællere“, ligegyldigt om de er Professorer eller Haandværksmestre, ligegyldigt om de er Messiaser eller Medicinmænd. Hvad de har at fortælle af virkelig Viden, kan umulig være andet end en Genfortælling af deres egen Erfaringsoplevelse, hvilken jo igen umulig kan være andet end Udtryk for, hvad Livet har fortalt dem.

Livet er saaledes Tilværelsens største og virkeligste Skole. Det er selve Bøgernes Bog. Det er selve Kilden, hvorfra al Visdom urokkeligt stammer. Og da ingen kan eksistere, uden at deres Liv er identisk med en „Læsning“ i denne Bog, kan heller ingen eksistere uden at blive „undervist“ af samme Bog. Men da dette at blive „undervist“ af denne „Bog“ er det samme som at blive fuldkommengjort, er alle saaledes en Fuldkommengørelse underkastet.

At denne Fuldkommengørelse eksisterer, viser sig blandt andet derigennem, at Menneskene ikke bliver ved med at kunne nøjes med at „tro“ paa, hvad andre har oplevet, hvad andre fortæller om Livet og Tilværelsen. Og det er givet, at med Tabet af denne Evne maa saadanne Væseners Interesse for Religion og Dogmer naturligvis i tilsvarende Grad svækkes, idet disse jo i Realiteten er andre Væseners overlevede Beretninger om deres mere eller mindre fuldkomne eller ufuldkomne Erfaringer paa det religiøse Omraade.

At der fra en vis Side trues med „Helvede“, „Graad og Tænders Gnidsel“ eller „evig Fortabelse“ over de Væsener, som ikke kan tro, forandrer ikke den Kendsgerning, at de vantroendes Antal er i stærk Stigning. Og hvorledes skulde det vel kunne blive anderledes? — Tro er ikke noget, man kan, fordi man vil det. Tro er en Evne, man har eller ikke har. Har man den ikke, saa nytter det ikke, at man trues

med Band og Baal. Trusel eller Skræk giver ikke Evnen til at tro, men maaske nok Lysten til at ville det. Men til at kunne det, man vil, skal der en Evne. Nu vil man maaske indvende, at der er mange „ikke-troende“, der er blevet „omvendt“ til at blive „troende“. Men hertil maa jeg svare, at alle Væsener, der kan lade sig omvende fra en „ikke-troende“ til en religiøs troende Tilstand, er alle uden Undtagelse Væsener, der har Evnen til at kunne tro, men hos hvem den, grundet paa Individets Interesse eller Optagethed paa andre Felter, midlertidigt har været sat ud af Funktion, og det kan saaledes ikke borteliminere den Kendsgerning, at der findes andre Væsener, der aldrig nogen Sinde kan komme til at tro, ligemeget hvor gerne de saa end vil det. Men da denne Væsensskare jo paadrager sig de troende Væseners Antipati og Trusler om „Helvede“ og „Fortabelse“, vil det være umuligt for de troende eller Dogmernes Tjenere at „frelse“ disse Væsener. Ja, de skaber endog i nævnte Væseners Mentalitet en ligefrem Lede ved alle Begreber, der kommer ind under Religiøsitet eller er Udtryk for „aandelige“ Problemer. Ordet „Gud“ opfattes i den Grad af disse berettigede „vantroende“ som Udtryk for Kulmination af Enfoldighed, Naivitet eller kulturel Barnlighed, at det ligefrem er blevet Kendetegnet paa alt det, et „moderne“ Menneske „ikke kan være bekendt“ at befatte sig med. Der, hvor Ordet „Gud“ i sympatisk Form staar trykt paa en Bogs Omslag eller forekommer i et Foredrags Annoncering, der er det ikke populært for det „oplyste“ tyvende Aarhundredes Menneske at være interesseret. Her maa det gaa sin egen Vej.

Foranstaaende vil i Virkeligheden sige, at det moderne, videnskabeligt indstillede Menneskes mentale Vej fører mere og mere bort fra „Kirken“, „Daaben“, „Konfirmationen“ og „Alteret“ eller „Nadveren“. Hvor fører den saa hen? — Ja, „Kirken“s eller de autoriserede religiøses Svar herpaa udtrykker jo som før nævnt, at den uundgaaeligt fører til „evig Fortabelse“, hvilket igen i Henhold til dette Svar er det samme som „et evigt Liv i Helvedes Ild“, et „evigt“ Ophold i „det yderste Mørke, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel“.

Men kan en saadan Dom være rigtig? — Er det ikke en hundrede Procents Kontrast til den Kærlighed til Næsten, der er „al Lovens Fylde“, og som fra de samme Autoriteters Prædikestole doceres som den højeste attraaværdige Form for Tilværelse, ja, en Tilværelse som deres Verdensgenløser demonstrerede paa Golgatas Kors, og som er den eneste absolut højeste Model eller det eneste realistiske Forbillede paa, hvorledes et Liv maa udtrykke sig for at være i Kontakt med den højeste Fuldkommenhed? — Men naar det doceres som „det eneste Fornødne“, for at være i Kontakt med Guddommen, maa det saa ikke først kunne demonstreres, at denne Guddom selv er Indbegrebet af

denne Fuldkommenhed? — Maa ikke Forsynet være selve Kulminationen af denne Kærlighed? —

Men et Forsyn eller en Guddom, der, i Henhold til de geistlige Autoriteters egen Fremstilling, lader et Menneske begynde som et lille Foster i Moders Liv, for derefter af denne Moder at fødes til Verden belastet med „Arvesynd“, hvilket vil sige Moderens og Faderens Laster og Fejl, og fordrer, at dette „Syndens Barn“ skal være noget helt andet end dets Forældre, af hvis Kød og Blod det er en Aflægger, kan det være en kærlig Guddom? — Er det ikke det samme som at forlange, at Tigerungen skal fremtræde som et Lam? — Kan en Zebra føde andet end et Zebraføl? — Kan et Barn af et Jordmenneskepar være andet end et Jordmenneske? — Kan det være almengældende, at det skal være en — Engel? —

Men naar nu Forsynet, stadigt i Henhold til de geistlige Autoriteters Udsagn, ikke desto mindre forlanger, at et saadant Jordmenneskebarn skal være „evigt fortabt“, skal „kastes i Helvede“, hvilket vil sige i en Ild, i hvis Luer det i al Evighed skal vaande sig i Smærte uden nogen som helst Udsigt til eller Mulighed for Befrielse, blot fordi det er et Barn af et Jordmenneskepar, hvis Natur, Villie og Væremaade det saaledes ved sin Fødsel er dømt til at eje som sin normale Tilstand og derfor ikke kan være en „Engel“, bliver de nævnte kirkelige Autoriteters Docering fra Prædikestolene saa ikke en — hedensk — Omgang med den virkelige Sandhed?

En Guddom, der brænder Afkommet, fordi det beforder sine Forældres Natur, maa da være sindssyg i sin Fremtoning. Og det gør jo ikke Sagen mindre afkræftet, naar man samtidigt docerer denne Guddom som den „alvise“ og „almægtige“ Skaber af alt, hvad der er til. Han har altsaa skabt baade Forældre og Afkom og bevidst udstyret dem med den Natur og Fremtræden, for hvilken han senere — ikke tilintetgør dem, — men piner dem i en evig Ild, altsaa bevidst fremstillet dem til at brændes. Er det ikke en Grusomhed, til hvilken der ikke kan eksistere noget som helst Sidestykke? — Er det ikke kulminerende „Perversitet“? — En Nydelse, der saaledes bevidst er baseret paa andre Væseners Pinser, er det ikke „Sadisme“? —

At det hedder sig, at „saa elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbaarne, saa hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv“, afkræfter i denne Forbindelse jo ikke hans Svælgen i at se Lidelser. Han fordrede altsaa at se i alt Fald nogen Lidelse. Hvorfor kunde en „almægtig“ Gud ikke „forsones“ uden at skulle se Lidelse? — Hvor kunde det være ham behageligt at se en uskyldig Mands Lidelser? —

At denne Lidelse var „Straffen“ over Menneskenes „Synder“ gør heller ikke Sagen mere glørværdig. Det synes jo som om dette, at „Straffen“ blot blev effektueret, var det absolut vigtigste for Guddom-

men. Paa hvem den blev effektueret, om det var paa en skyldig eller uskyldig, forekommer saaledes mindre vigtigt. Tænk, hvis man indførte dette i jordisk Retspleje. — Kan det være Udtryk for Ophøjethed at være lykkelig, ved at en uskyldig Mand bliver henrettet for den Forseelse, man selv har begaaet? —

Men er det ikke netop en saadan Lykke, der bliver lovet fra Prædikestolene? — Hedder det sig ikke her, at kun ved „Jesu Blod“ kan vi faa „Forladelse for vore Synder“, hvilket altsaa vil sige, blive fri for Guds „Vrede“ og „Straf“? —

Og hvad er det saa for en „Vrede“ og „Straf“? — Kan en „alkærlig“ Gud blive vred? — Han doceres jo at være det „almægtige“ og „alvise“ Ophav til alt, hvad der er til. Han er altsaa Skaberen af alt det skabte. Men kan Skaberen blive vred paa det skabte? — Hvis det skabte ikke virker tilfredsstillende, maa det jo være en Fejl hos ham selv. At blive vred paa et Jordmenneske, fordi det har et Jordmenneskes Natur og ikke er en Engel, vil jo være det samme som at blive vred paa en Tiger, fordi den har en Tigers Natur og ikke er spagfærdig som et Lam. Da han doceres at være alvis, maa han i Forvejen have vidst Resultatet, og dets Fremkomst kan saaledes kun skyldes hans bevidste Forsæt. Men derved har han jo paa Forhaand bevidst skabt det paagældende Objekt med det Formaal for Øje, at gøre det til Genstand for sin Tilfredsstillelse i at se Lidelse.

At de samme Autoriteter ikke selv er sig de yderste logiske Konsekvenser af deres Docering og Opfattelse bevidst, er naturligvis en Selvfølge. De lever paa det religiøse Felt ikke i Analyseringens eller den videnskabelige Forsknings Terræn, men kun i „Troen“s Domæne.

At en saadan Rædselsfremtoning af et Gudebillede som det, de docerer, maa vække Tvivl og Vantro hos ethvert Væsen, der begynder at se paa selve Livet ved Hjælp af Logikkens eller Forstandens klare Lys, er naturligvis en Selvfølge. At Verden ikke kan „frelses“ ved en Kirke, der tilbæder et saadant Udtryk for den højeste Autoritet, er jo forlængst blevet en Kendsgerning; hvortil ellers Forjættelsen om „Talsmanden den hellige Aand“? — Er den ikke det samme som Løftet om en ny og bedre Viden? — Og er denne Viden ikke i højeste Grad paa krævet? — Tror man, en virkelig Fred og ophøjet kærlig Tilværelse kan udvikles paa de jordiske Kontinenter paa Basis af et højeste Ideal, en højeste Guddom, der igennem sin Kirke, sine autoriserede Præster, om end ubevidst naturligvis, doceres som selve Kulminationen af jordmenneskelig Perversitet, Fejl og Svaghed? —

At denne Kalamitet er lige det modsatte af, hvad disse Herrens Tjenere og Religionens Udøvere bevidst tilsigter, beviser jo kun, at disse selv er vokset fra et saadant Ufuldkommenhedens Trin. Tror man ikke, der findes Hundreder, ja, vel ogsaa Tusinder af Præster, der vir-

kelig gaar i Nazarærens Fodspor, gør sig til Kærlighedens Talsmand og forkynnder „Ordet“ i en glødende, urokkelig „Tro“ paa — ikke en pervers, vred og straffegærrig —, men en absolut alkærlig Guddom? — Men er det ikke saaledes, at disse Kærlighedens Tjenere til Brug for deres Forkyndelse kun har en overleveret middelalderlig og for et Naturmenneske tilpasset primitiv Terminologi, der ikke hæver Guddommen altfor højt op i Sfærerne i en for disse Væsener ufattelig Tilstand, men lader ham beholde de førnævnte menneskelige Svagheder, hvis yderste Kulmination altsaa udgør den førnævnte jordmenneskelige Natside.

At denne Terminologi ikke er tilfredsstillende giver sig ogsaa Udtryk i Hjertesukket „Herrens Veje er uransagelige“. Ligger der ikke bag dette Suk et Raab om at faa klar Besked? Hvortil ellers dette Svar? — Ligger der ikke over dette Udbrud et vemodigt Skær af Haab om, at alt til syvende og sidst nok skal vise sig at være „saare godt“? — Og er dette Svar ikke i sig selv et Udtryk for et mislykket Forsøg paa at udrede en utilfredsstillet Erkendelse af Sandheden? —

Hjærtet er der altsaa ikke noget i Vejen med. Det er blot Ordet, der ikke udtrykker Hjærtets inderste Forventninger eller Længsler.

For disse Længsler, der jo i sig selv er al Mentalitets højeste Kerne, findes der altsaa ingen Videnskab, men kun den overleverede primitive Terminologi, tilpasset til en Fortids mere eller mindre hedenske Tilstand. Intet Under at man, alt eftersom man mere eller mindre i Dag befinder sig paa denne Fortids hedenske Trin, i tilsvarende Grad sværger til nævnte Terminologis Bogstavform, og, enten man er Præst eller Menigmand, højlydt og bredt lover „Død“ og „Helvede“, „Graad og Tænders Gnidsel“ til dem, der vover at føle blot det mindste Gran af Antipati eller Mistænksomhed overfor dennes drastiske, ukærlige Natur. Ja, der er endog Præster, der velsigner Krigen og dens Mordapparater, hvilket jo er let ud fra nævnte hedenske Terminologi, og de ved saaledes ikke af, at de besørger Oplukningen af „Helvede“s Porte paa vid Gab for de Mennesker, som de egentlig vilde frelse. De er saaledes i god Tro det „Helvede“s Tjenere, som de i Virkeligheden tror, de bekæmper. At der er andre Præster, hvis højere Følelser forhindrer dem i at sympatisere med denne Side af den famøse Terminologi, bliver jo til Kendsgerning igennem den Uenighed og Strid, der findes indenfor, ikke alene den autoriserede Folkekirke, men hele den religiøse Verden. De religiøse Bevægelser bekrieger hverandre. Og de forskellige Sekter vil jo, alt eftersom de er primitive, sværge til den tilsvarende primitive Del af Terminologien og forkaste eller misforstaa den mere ophøjede Del og hermed autoritativt forsvare deres særlige Opfattelse som eneste saliggørende og de andres som Vildfarelse eller Vejen til Fortabelse. At dette maa føre

til Kaos, Vantro og Materialisme for udenforstaaende, ligesom Begreberne „Religion“ og „Guddom“ for det kloge og udviklede, videnskabeligt indstillede Menneske, maa blive Indbegrebet af Naivit t, Overtro eller mental Barnlighed, er naturligvis en Selvfølge. Og den religiøse Verden kunde her se sin Undergang, hvis ikke højt udviklede Vise, med deres udødelige Sætninger og Ord, havde splintret store Dele af den hedenske Terminologi og dermed gjort dens aandelige Bærekraft højst usikker. Midt i dens Paaberaabelse af „ je for øje og Tand for Tand“, midt i dens Paaberaabelse af Dødsstraf og „Helvede“s Ild, „Djævelen og hans Tilhængere“, har disse Væsener stils rdigt tændt det himmelske Lys: „Stik dit Sværd i Skeden; thi hver den, som ombringer ved Sværd, skal selv omkomme ved Sværd“, — „D mmer ikke; thi med hvad Dom I dømme, skal eder igen tilmaales“, — „Elsk din Næste som dig selv“, — „Saligt er det at give, hellere end at tage“, o.s.v. — At disse evige Ord er Udtryk for et andet Lys end det, den gamle hedenske Terminologi udtrykker, kan vel ikke frakendes at være en Kendsg rning. Tror man ikke, det er det Lys, der skal „frelse“ Verden. Og tror man ikke, det er her, de maa gaa hen, alle de Sjæle der i Dag er vist Vintervejen af den overleverede gamle hedenske Kultus, og i den „kristne“ Kirke er profeteret at være paa Vej til evig Fortabelse?

Midt i de religiøse Autoriteters Beretninger om den „vrede“ Gud, der skal „forsones“ ved et uskyldigt Væsens Blod, om Guden der d mmer til Pinsel i en evig Ild i „Helvede“, om Guden der lader et Væsen hensm gte i en Fortabelse, hvorfra der aldrig i al Evighed vil være nogen som helst Redning eller Frelse, blot fordi det i et saadant lille Sekund af Evigheden, som udgør dets fysiske Jordliv, er et Barn af et Jordmenneskepar og som Følge heraf selv maa være et Jordmenneske og ikke en „Engel“, om Guden der saaledes faktisk straffer Zebraf llet, fordi det er sribet, og mishandler Tigerungen, fordi den ikke er et Lam, midt i denne m rke hedenske Atmosfære ser vi altsaa stærke Lyssk er komme til Syne fra en langt højere og renere Sfære, altsaa fra et Rige, som endnu ikke er af denne Verden, og hvor der ikke er Tale om at „straffe“ eller gengælde „Ondt med Ondt“, hvor der kun er Tale om at „elske sin Næste som sig selv“, — „hellere at give end at tage“, og hvor den store Parole er, „du skal ikke dr be“. I en saadan Verden maa der være en anden Opfattelse af Guddommen. At denne ny Atmosfære eksisterer, at de nye mentale Lyssk er er en virkelig Realitet, bliver til Kendsg rning blandt andet gennem de mange Kors paa Verdenskrigens Kirkegaarde. Alle, der falder i Krigen, har jo opfyldt de hedenske Guders Forlangende, de har jo bragt til Kulmination det, der kvalificerer dem til „Valhal“s „Flæsk“ og „Mjød“, „Valk rier“ og

andre Gunstbevisninger paa Gudernes Yndest. Disse Millioner af Grave er altsaa i Virkeligheden de jordiske Efterladenskaber fra „Valhal“s Sønner, Væsener der er optaget i Gudernes Yndest. Hvorfor planter man Korsets Tegn paa disse Grave? — Er det ikke beskæmmende? — Korset er jo blevet Symbolet paa en Verden, hvis bærende Livsprincip er det modsatte af at dræbe, og hvis højeste Ideal er at vende den højre Kind til, naar man bliver slaaet paa den venstre. Det er altsaa Symbolet paa en mental Tilstand, der aldrig nogen Sinde kan give sit Ophav Krigsgudernes Yndest. Den Kendegerning bliver saaledes tilbage, at det „Himmerige“, som disse „Helte“ har erhvervet sig, ikke mere staar i de efterlevendes Kurs, og at Plantningen af Korsets Tegn paa Gravene faktisk er en stiltiende og maaske ogsaa endnu ubevidst Protest imod den hedenske Verdensopfattelse.

Ogsaa maa det være beskæmmende, at det samme Kors stundom lyser ud fra mange af selve Krigsførelsens Bannere, er plantet paa faste og svømmende Fæstninger, blafrer i Vinden over Kanonernes Torden og pryder Præsten, der skal indvi en Henrettelse. At disse overleverede hedenske Foreteelser finder Sted under Korsets Tegn, altsaa Tegnet for det dræbende Princip Afskaffelse, Tegnet for den hedenske Kulturs Undergang, kan ikke frakendes at være et uomstødeligt Udtryk for den Kendegerning, at en ny mental Sfære er begyndt at blive en Magtfaktor midt i den hedenske Kultus, ja er ovenikøbet blevet saa lysende, at man har omdøbt den hedenske Kultus og givet den Navnet „Kristendom“, der jo er den ny Verdensopfattelses officielle Navn, og yderligere, som nævnt, altsaa benytter den samme Sfæres officielle Kendetegn „Korset“ som Dække over de hedenske Traditioner.

At denne ny Sfæres Navn og Kendetegn, ved denne Besudling, ikke er blevet populær, er naturligvis en Selvfølge. At gøre dette Navn og Kendetegn for Kærlighedens mest ophøjede og reneste Sindelag til Udtryk og Kendetegn for hedenske Traditioner er jo det samme som at sætte en falsk Etikette paa Varerne. Naar Verden bag den ophøjede og funklende „kristne“ Etikette stadigt kun finder „Hedenskab“, kommer den jo til at hade „Etiketten“, der hele Tiden i saa Tilfælde kun er noget forlorent Glimmer. Den lover „Brød“, men giver kun „Stene“. For man vil vel ikke paastaa, at Lande, der fører Krig, erobrer, plyndrer og undertrykker andre Folk, Lande, der i højeste Grad betjener sig af geniale Mordmaskiner, der sætter dem i Stand til at arbejde ligesaa vel i Luften og under Vandet som hen over Jorden og sprede Død og Rædsel over Tusinder af levende Væsener, udslette hele Byers Befolkninger eller gør ligesaa mange til livsvarige Invalidere, Enker og faderløse, at de manifesterer Opfyldelsen af Kristendommens største Bud „Du skal elske din Næste som dig selv“, eller dens Oplevelse af „Saligt er det at give, hellere end at tage“ eller dens Demonstration af „de rene af Hjærtet, der skal se Gud“?

At disse Lande ikke desto mindre gaar under Begrebet „Kristne Lande“, og kalder deres Religion „Kristendom“ og mener at udøve en „kristen“ Kultur, viser jo kun, at den „kristne“ Væremaade i Virkeligheden er det Ideal, de gerne vilde have, at deres Væremaade skulde være identisk med. Der er vist ingen, der ynder at gaa under Begrebet „hedensk“. „Kristendommen“ er saaledes Fremtiden, „Hedenskabet“ Fortiden.

Men at forvandle Landene fra at være „hedenske“ til at være „kristne“ lader sig ikke gøre ved en blot og bar Navneforandring. Kun igennem Udvikling kan denne Forvandling finde Sted. Men Udvikling tager Tid, og Væsenerne er derfor ogsaa i Dag kun paa et bestemt Stadium i denne Udvikling. De maa derfor i stor Udstrækning repræsentere „Hedenskab“ og „Kristendom“. Og heri finder man Grunden til, at „Korset“ findes paa Kriegergravene, og at Præsten vel-signer Mordvaabnene, prædiker „Helvede“ og „evig Fortabelse“ samtidigt med, at de forkynnder Næstekærlighed og Uselvskhed og yderligere docerer en „alkærlig“ Guddom, som trods alt alligevel bliver „vred“, skal „forsones“ med et uskyldigt Blodoffer, for at han ikke skal „straffe“ og „pine“ Væsener i „Helvede“, samtidigt med at Vejen til ham opgives udelukkende kun at gaa igennem en absolut allerhøjeste Hjærtets Renhed og Evnen til at tilgive sin Næste.

Alt staar saaledes i Selvmodsigelsernes Tegn. Hvad er „Hedenskab“, og hvad er „Kristendom“? — At Tvivl og Vantro mere og mere maa blomstre under saadanne Forhold er jo kun ganske naturligt. Og at denne saa vel begrundede og paa Grund af Forholdene naturlige Vantro og Tvivl skal „straffes“ med en evig „Forbrænding“ i „Helvede“s Ild, en „evig Fortabelse“, hvorfra der ikke findes nogen som helst Form for Redning, er unaturligt, hvilket vil sige stridende imod den Logik og Kærlighed, der aabenbarer sig i Livet selv udenfor alle Præsters Tale og primitiv jordmenneskelig Opfattelse, Ufuldkommenhed og Overtro, er naturligvis en Selvfølge.

Hvad skal den moderne Vantro's tusindfoldige Skare, alle de mange Millioner af Væsener, der i Dag ikke kan tro paa Gud, ikke kan acceptere Dogmerne, fordi disse med deres Helvedes- og Fortabelses-, Vredes- og Straffedomme, for moderne Intellektualitet, bliver noget af en forældet Terminologi, saa gribe til. Alt religiøst eller Begrebet Gud bliver igennem samme Terminologi for det højmoderne Menneske næsten at betragte som Udtryk for Kulminationen af Naivitet.

Men da en Opfattelse, der udtrykker Begrebet „Guddommen“ som Udtryk for Naivitet, er saa langt borte fra den virkelige Sandhed som vel muligt, idet den jo ikke paa nogen som helst Maade er en virkelig Analyse af Guddommen, men derimod kun eksisterer paa Basis af en

begyndende forstandsmæssig Gennemskuen af den overleverede, forældede og primitive Terminologi, kan intet Menneske i Længden blive ved med at leve paa en saadan Opfattelse. En Analyse af Terminologien er ikke en Analyse af Guddommen. Den kan aldrig blive andet end et indirekte Udtryk for Graden af den Ideologi, Terminologiens Ophav repræsenterer. At disse Ophavs Værk overfor en moderne videnskabelig Intellektualitet viser sig at rumme Uvidenhed og Overtro, kan aldrig nogen Sinde være eller blive noget retmæssigt intellektuelt Grundlag for en total Afvisning af Erkendelsen af en Guddoms Eksistens. En saadan Afvisning vil uundgaaelig afsløre sit Ophav som værende ligesaa naiv eller overtroisk som Ophavene til den forældede Terminologi, ligegyldig hvor megen intellektuel Position eller videnskabelig Autoritet dette saa end maatte indtage i det almindelige daglige Liv. En Benægtelse af Guddommen maa ligesaa godt som en Bekræftelse af denne underbygges med realistiske Beviser for at kunne udtrykkes som Videnskab. Enhver Benægtelse, der ikke er baseret paa Beviser, er tom Tale, den er et Trosdogme ligesaa godt som enhver Erkendelse, der er uden Bevisførelse. Og det virkeligt udviklede, videnskabeligt indstillede Menneske kan ikke leve paa Tro, det søger Bevisførelse for enhver Erkendelse. Og det store Problem for det saaledes indstillede Væsen bliver da dette, om der kan føres Beviser for en Guddoms Eksistens og de levende Væseners virkelige kosmiske Identitet saaledes, at man paa disse Felter kan komme til at leve paa ligesaa virkelige eller realistiske Kendsgerninger som dem, man ellers til dagligt fordrer i alle fysiske Foreteelser, og derved rykke den saakaldte „aandelige Verden“ frem fra Underbevidsthedens Skyggeverden til Dagsbevidsthedens klare, realistiske eller vaagne Aktivitet eller Virkelighed. Og Svaret herpaa bliver, at der ikke alene kan føres Beviser for Guddommens og de levende Væseners højeste Identitet og Sandhed, men denne Bevisførelse er ligefrem det eneste absolut Fornødne i det nuværende og kommende jordiske Menneskes Tilværelse. Denne Bevisførelse er „Verdens Frelse“. Uden denne Bevisførelse absolut ingen varig Fred paa Jorden, ingen Afskaffelse af Krig og Terror, intet Ophør af alle de Lidelser, der nu martrer Verden i Form af Lemlæstelse, Sygdom og Armod, Sorg og Sindsyge.

Men til at se eller forstaa en saadan Bevisførelse maa Menneskene uddannes eller dygtiggøres. Denne Uddannelse befordres i sin største Udstrækning af Livet eller Naturen selv igennem alle de Erfaringer, som de levende Væsener bliver til Del. Det gælder ligesaavel Lidelserne som Behagelighederne. At forstaa Guddommens Eksistens er at forstaa hele Verdensplanen. Men en saadan Plan omfatter jo alt, hvad der er til, baade Følelse, Intelligens, Instinkt, Intuition o.s.v. Og Mennesket maa da uddannes i alle disse Felter. Ved Lidelserne faar Mennesket Følelsen udviklet, og ved Kampen for Tilværelsen bliver Intelligensen og alle

øvrige Bevidsthedsegenskaber udviklet. Og gennem en tilstrækkelig Oplevelse i denne Livets egen Skole naar ethvert Menneske engang til et Stadium, hvor det i Kraft af sine saaledes realistisk oplevede Erfaringer kan modtage teoretisk Undervisning eller Vejledning. Det har gennem sin videnskabelige Indstilling faaet Anlæg eller Talent for at kunne dygtiggøres i den allerhøjeste Visdom. Det begynder at kunne „se Gud“. Og her paa dette Stadium er det moderne Menneske. Det er Repræsentant for „de kommende Slægter“, som af Kristus blev bebudet at skulle faa Besked paa Tilværelsens Mysterium igennem „Talsmanden den hellige Aand“, som jo i sig selv kun er identisk med den absolute Viden om Gud. „Den hellige Aand“ er i Virkeligheden det samme som det absolut urokkelige, evige Svar paa det altgennemtrængende og ligesaa evige store Spørgsmaal „Hvad er Sandhed“.

Dette Svar kan udelukkende kun udtales af Guddommen selv i Form af det, vi kalder „Naturen“. Selve Naturen er saaledes Guddommens eget realistiske Svar paa alle Livets Spørgsmaal. Naturen er Verdens eneste absolut sande Bibel. Den er Livets Bog. At komme til at læse rigtigt i denne Bog, saa man ser, at „Alt er saare godt“, det er det nuværende Maal for Verdensgenløsningen. Da denne Form for „Læsning“ er af en saa vigtig Natur for det moderne søgende og videnskabeligt indstillede Menneske, har jeg følt mig tilskyndet til at skabe nærværende Bog. Dens Hovedformaal er altsaa kun dette, at hjælpe den søgende til at tænke logisk, hvilket vil sige, at tænke i Kontakt med Naturen, og derved tænke i Kontakt med Kærligheden og Livet. Den har til Opgave at indstille Menneskene paa Analysen af de Erfaringer og Kendsgerninger, hvis sande Forstaaelse er absolut nødvendig, hvis man vil gøre sig Haab om nogen Sinde at se, at Livet eller Naturen virkelig har en Mening, der udtrykker, ikke alene hundrede Procents Intellektualitet, men ogsaa Aabenbaringen af et ligesaa overdaadigt Kvantum Kærlighed, og at Naturen saaledes igennem sin Identitet som „Livsytring“ gør en evig Guddom til en virkelig videnskabelig Kendsgerning, thi Kærlighed og Intellektualitet kan jo aldrig i noget Tilfælde eksistere uden at være det uomstødelige Bevis for et bag sig eksisterende levende Væsens Eksistens. Det levende Væsen bag Naturens Intellektualitet og Kærlighed kan kun være en evig Guddom.

Bogen „Logik“ er beregnet som en Haandbog for Begyndere i Forskningen af de evige Problemer. Den beforder Udviklingen af Evnen til at forstaa mit Hovedværk „Livets Bog“. Den paapeger alt det Materiale, der udelukkende er det moderne indstillede Menneskes Vej til virkelig Forstaaelse af Livet. Den er en urokkelig Paavisning af, hvilken virkelig logisk Slutning eller Facit, der kan udtrages af det jordiske Menneskes Erfaringszone, med dens Lidelser og Besværligheder. At dette Facit bliver i Kontakt med de af de største Vise udtalte

Sandheder, der tilsidst gaar op i Verdensaltets Generalfacit: „Alt er saare godt“, kan jo kun virke inspirerende paa den søgende, navnlig da Bogen ikke i noget Tilfælde er baseret paa blinde Paastande, men udelukkende kun udtrykker sammenhængende, logiske Følgeslutninger, der kan efterforskes og kontrolleres af den virkeligt intellektuelle og upartiske Læser eller Sandhedssøger. Den er en første begyndende Opgørelse af det jordiske Menneskes rent materielle eller fysiske Erfaringsmateriale. Den viser dette Materiales Plads i, eller Forhold til, den kosmiske Verdensplan, dets Sammenspil med Naturens egen Udløsning. Den er Videnskab i Kraft af, at dens Indhold fremtræder som en detailleret og for andre kontrolabel Begrundelse for disse Facitters Fremkomst.

At disse Facitter afviger fra almindelig Videnskab derved, at de ikke fremtræder som Maal og Vægt, men udtrykker al Naturens Energiudfoldelse som — „Livsytringer“, hvilket vil sige, „mental“ Energi, igennem hvilken Naturen bliver levende, bliver Udtryk for Bevidsthed eller det samme Liv, som afsløres i ethvert levende Væsens Bevægelse, Kraft- og Villieudfoldelse, vil kun være den Opfyldelse af Forskning, som maa være enhver Videnskabs højeste Maal. Thi enhver Videnskab, hvis Analyserække standser op før dette Maal er naaet, og derfor kun kan udtrykke sine Facitter i Form af Maal- og Vægtenheder, er en Flod, der er standset i sit Løb. Illusionens Mudder dæmmer her op for dens Løb. Strømmen kan ikke naa Oceanet, men gaar over sine Bredder, gaar paa Afveje og skaber Katastrofe for det Liv, for hvilke den ellers skulde være Vejen til Lykke og Inspiration.

1. KAPITEL

Livets Oplevelse og Individets Forstand

En Faktor, der efterhaanden vil blive den allerstørste og vigtigste i den menneskelige Fremtræden, er den Realitet, vi kender under Begrebet „Forstand“. Denne Realitet er igen det samme som Evnen til at opfylde den Lovmæssighed i Tænkning, som enhver Art Tænkning maa være underkastet for at kunne udgøre et hundrede Procents nyttefrembringende Formaal, for at være absolut fuldkommen. Denne Lovmæssigheds Opfyldelse er igen det samme som det, vi kalder „Logik“. Den fuldkomne og absolutte Logik eksisterer altsaa kun i Form af Tankelovens totale Opfyldelse.

Men denne totale Opfyldelse eksisterer ikke hos det jordiske Menneske i Dag. Den er endnu noget vordende, noget der er under Udvikling. Dette vil igen sige, at det nævnte Væsen endnu ikke har en absolut fuldkommen Forstand, kan endnu ikke handle absolut logisk.

Dette betyder naturligvis ikke, at jeg hermed vil stemple ethvert jordisk Menneske som sindsygt eller abnormt. Tværtimod, den her nævnte Ufuldkommenhed eller Mangel er en ganske normal Tilstand, og har intet som helst tilfælles med de almindelige Former for Sinds sygdom og Aandssvaghed, idet disse skyldes Sygdomme i allerede udviklede Dele af Forstandsevnen.

Medens disse Sygdomme er Virkninger af Omstændigheder, jeg ikke kan komme ind paa her, men som er nærmere definerede i „Livets Bog“, er den almindelige Ufuldkommenhed ved det jordiske Menneskes Forstand kun et Udviklingsspørgsmaal. Forstanden er noget, der, ligesom saa meget andet vedrørende det levende Væsen, er under Udvikling, er under Opbygning og Fuldkommengørelse. Den vil derfor aldrig i Nuet være paa Højde med det, den skal blive i Fremtiden.

Ethvert levende Væsen er saaledes underkastet Forstandsudvikling. Denne Udvikling er igen i særlig Grad fremherskende hos Mennesket.

Da en Nation eller et Folk bestaar af enkelte Individier, vil nævnte Nations eller Folks Kultur eller samlede forstandsmæssige Fremtræden ligeledes være under Udvikling. Ligesom de enkelte Individier ikke er

lige langt fremme i Forstandsudviklingen, saaledes er Nationerne eller Folkene heller ikke lige langt fremme. Ligesom vi har Individder, der er foran andre i Kultur og Fremtræden, saaledes har vi ogsaa Nationer eller Stater, ja endog religiøse Sammenslutninger, der er længere fremme end andre. Alle levende Væsener, enkelte saavel som Grupper eller Sammenslutninger, repræsenterer saaledes forskellige fra lavere til højere Former for Trin i Forstandsudviklingen.

At have en udviklet Forstand betyder altsaa at have en fremragende Evne til at konstruere Planen i sin Handle- og Væremaade til størst mulig Fordel for Opfyldelsen af et ønsket Formaål.

Men da et ønsket Formaål undertiden kan være af en saadan Natur, at det kun er baseret paa at være til størst mulig Fordel for dets Ophav paa en hensynsløs Bekostning af andre levende Væsener, det være sig Mennesker eller Dyr, ligesaavel som det ogsaa udelukkende kan være baseret paa Manifestation af uselviske Handlinger, kan en Forstand saaledes ligesaa godt bruges i det „Onde“s som i det „Gode“s Tjeneste.

Da det „Onde“ er det samme som udløste Aarsager, hvis Virkninger tilsidst er smerte- og lidelsesfrembringende, medens det „Gode“ er udløste Aarsager, hvis Virkninger udelukkende skaber Glæde og Lykke for Alt og Alle, bliver Forstanden igen den udløsende Faktor i enhver Skæbnedannelse, i enhver Livsførelse, i enhver Oplevelse.

Imellem Livets Oplevelse og Individets Forstand er der saaledes et vist Sammenhæng. Som Forstanden er, saaledes ogsaa Verden, Livet eller Tilværelsen for dens Ophav. Forstanden er de „Briller“ igennem hvilke Verden ses. Den „Farve“, disse „Briller“ har, bliver afgørende for deres Ophavs Syn paa Livet, Individet og Skæbnen.

2. KAPITEL

Svære Hindringer for Sandhedens Erkendelse

At det netop forholder sig saaledes som her paaapeget, bliver en Kendsgerning gennem alle de vidt forskellige Former for Livssyn, de vidt forskellige Opfattelser af Livets Mening, som Verden er fuld af. Hvad er vel Alverdens Biblioteker med deres Tusinder af bindstærke Værker andet end en paa Tryk overført umaadelig Samling højst forskelligartede Opfattelser af een og samme Ting, nemlig — „Virkeligheden“.

At denne „Virkelighed“ kan betegnes som identisk med Meninger om Livet, med moralske Begreber, der undertiden er af en højst modsat Natur, og dog hver især paaberaabt som Sandhed, som urokkelige

Udtryk for Virkeligheden, viser jo dog ufejlbarligt, at deres respektive Ophav kun har set Virkeligheden gennem forskelligt „farvede Brillen“. De er affødte af Individuer eller Personer, hvis Forstand har været af en tilsvarende højst forskellig mere eller mindre udviklet Tilstand.

Men naar Verden er fuld af Verdensanskuelser, Livsopfattelser, moralske Begreber, dogmatiske Paastande, der indbyrdes viser sig at være Modsætninger, ja, selv „videnskabelige“ Paastande er undertiden modsat andre „videnskabelige“ Paastande, hvad skal saa det moderne Menneske holde sig til? — Nogle af de førende Personer i Verden i Dag holder paa, at Krig, Tvangsmilitarisme, Erobring af Landomraade og Undertrykkelse af samme Omraades Folk og retsmæssige Besiddere, Diktatur, Justits ved Gevær, Guillotine, Galge, elektrisk Stol, legemlige Pinsler og Lemlæstelser er moralsk berettiget, er den eneste Vej til et Folks sande Sammenslutning, Lykke og Velstand; og at enhver Afvigelse herfra i Retning af større Humanitet, fredelig Afgørelse og Overenskomst er Taabelighed, Naivitet og Svaghed.

Andre ligesaa anerkendte eller berømte Personer kæmper netop for større Humanisme, for fredelige Løsninger paa alle Spørgsmaal, for Afskaffelse af Krig, Dødsstraffe og Lemlæstelser, erkender Anvendelse af Brutalitet i Moralens Tjeneste som noget, der er Menneskene ganske uværdigt, som lovstridigt mod al højere Kultur og Civilisation, og betragter enhver Afvigelse herfra som identisk med Barbari, Heden-skab eller Primitivitet.

Hundreder af Reformatorer, paa saavel religiøse som materielle Omraader, fremstaar og paaberaaber sig hver især sine Ideer som det „højeste“ ideelle, som det særlige udløsende Moment, der skal frelse Verden. Næsten alle tror de at have fundet „De Vises Sten“ og forfægter deres formentlige Idealer med en Haardnakkethed, Paatrængenhed og Intolerance, der i Retning af Humanitet eller virkelig Menneskekærlighed endnu lader meget tilbage at ønske. Resultatet bliver, at Reformatorerne bekrieger hverandre, søger at faa flest mulige Tilhængere, hver for sit Parti. Ærgerrighed dominerer Bevidsthederne, Reklame og Overtalelseskunst florerer, Overdrivelse blomstrer. Og i Midten af dette Virvar fødes nye Generationer. Dette Kaos danner Skole for Piger og Dreng, der engang skal blive Forældre, Børneopdragere, Folkeførere, Borgere i Samfundet. Den opvoksende Ungdom skal her finde den Livsbasis, den urokkelige Tillid til Livets Retfærdighed, Humanisme og Kærlighed, uden hvilken det virkeligt vil være umuligt at overvinde Sorg, Modgang, Katastrofer, Lemlæstelser og Lidelse. Intet Under, at denne opvoksende Ungdom bliver præget af denne ejendommelige Skole, disse ufuldkomne Forhold og Tilstande. Intet Under, at den bag alle disse Disharmonier, bag al den Ulogik, dens Individuer fra deres spæde Alder har været Vidne til, ikke kan finde Livets virkelige Mening.

Nogle Børn bliver saaledes opdraget i Velstand og Luksus, bliver Vidne til, at de selv saavel som deres Forældre og deres ligestillede kun er til for i Kraft af deres store Besiddelser, deres Ekstravagance paa de mest mondæne Steder i Verden, deres Villaer ved Rivieraen, deres Palæer, Lystejendomme og Jagtslotte, deres elegante Vogne, Luksusskibe eller Lystyachter, deres kostbare Smykker og fine Klæder, deres store Tjenerstab o.s.v. at blive opvartet, feteret og dyrket næsten af alle Mennesker Verden over, hvor de saa end maatte komme frem. Hvordan ser den nøgterne Virkelighed ud for Børn i dette Niveau? — Maa de ikke nødvendigvis suggereres til at tro, at de er en Slags „Overmennesker“, hvem alle har at bøje sig for, hvem alle har at lyste og tjene? — Maa de ikke nødvendigvis tro, at alle mindrebedemlede Væsener, blandt andet deres opvartende Tjenerstab og underordnede Personale, er ringere Væsener i Tilværelsen, er en Slags laverestaaende Individuer, en Art „Slaver“, netop fordi de er nødt til at lade sig købe til at arbejde, til at tjene? — Og bestyrkes de ikke netop yderligere i denne Tro derigennem, at de opdrages til at tiltale Personer i deres underordnede Personale med „Du“ og ved „Fornavn“, uden at dette paa nogen som helst Maade maa være gensidigt? — Er der ikke netop en høj kinesisk Mur mellem disse Børn og den virkelige Sandhed? — Hvorledes skal de komme til at tro paa, at man er kommen til Verden — „ikke for at lade sig tjene, men for at tjene“? —

Men hvordan med Tjenerstabens, Arbejdernes eller de ubemidlede og underordnede Klassers Børn og Unge, har de lettere ved at se Virkeligheden? — Det vil ikke være særligt egnet til at skabe Sympati for Luksustilværelsens Kvinder og Mænd, hver Dag indtil en vis Grad at skulle leve i et Niveau, hvor Forældre og Paarørende er Offer for et stort økonomisk Slaveri, en evindelig given Afkald paa mange retmæssige og sunde Længsler Tilfredsstillelse, en stadig Bristen af Haab og skønne Drømme om Frihed og Uafhængighed, en permanent Indemuring i mørke Værksteder, larmende Fabrikker, en vedvarende Begravelse i Kontorlokaler, Tal og Regnskaber, en Overbelastning af Nerver med Ansvar og Pligtfølelse resulterende i efterfølgende Ophold paa Sanatorier og Sygehuse, krumbøjede Rygge, rystende Hænder, svækkede Aandsevner, en alt for tidlig Alderdom i kummerlige økonomiske Kaar, der lige næppe nok er tilstrækkelig til at forhindre en Sultedød, alt sammen kun for at frembringe de økonomiske Værdier, den besiddende Klasses førnævnte Luksustilværelse koster, plus det lille Beløb, som netop maa forbeholdes den arbejdende Klasse, for at den lige akkurat kan opretholde Livet saa meget, at den stadig kan anvendes til at holde Luksustilværelsens økonomiske Fundament vedlige for Overklassen eller de førstnævnte luksuriøse Personer.

At der findes Undtagelser, at der findes Personer fødte i Luksustilværelsen, der kan være overordentlig sympatiske, skabe blide Kaar

for deres Underordnede, ligesom der kan være Underordnede, der kan have stor Sympati for deres Overordnede og være tilfreds med deres underordnede Lod her i Livet, forandrer naturligvis ikke ovennævnte Analyses Sandfærdighed, forandrer ikke den Kendsgerning, at i Tusinder og atter Tusinder af Tilfælde er Forholdet som ovenfor beskrevet. Og maa Børn i denne i Virkeligheden stærkt økonomisk udbyttede Klasse derfor ikke stadigt i deres Hjem, i deres Omgivelser, gennem deres Kammerater eller ligestillede blive Vidne til stærk Kritik og nedværdigende Omtale af denne „Overklasse“? — Bliver der ikke her opflasket en Foragt, en Slags Had til denne Stand? — Hvordan skal den opvoksende Ungdom i denne Sfære blive stimuleret til i „den rige Mand“ eller Kvinde at se den „Næste“, som man skal „elske som sig selv“? —

At den overordnede Stands Repræsentanter i deres ekstravagante Fremtræden alligevel undertiden er i Stand til at imponere Medlemmer af den underordnede Stand, saaledes at disse meget gerne vil indsmigre eller indynde sig hos de førstnævnte, skyldes jo kun den Omstændighed, at de gennem de nævnte Repræsentanters Gunst øjner en økonomisk Fordel, eller dette at de samme Repræsentanter er Udtryk for de Gunstøgendes egne hemmelige Længsler og Drømme om Rigdom og Uafhængighed. Men dette ophæver naturligvis ikke den Kendsgerning, at Luksustilværelsen kun eksisterer paa Basis af Misbrug eller uligelig Fordeling af Arbejdsoverskud. Hvordan skulde der ellers blive Mulighed for „Fattigdom“ og for Eksistensen af en økonomisk „Overklasse“ og „Underklasse“?

Og det gør naturligvis ikke Situationen bedre, at Tusinder af Mænd og Kvinder slet ikke kan faa noget som helst at bestille og saaledes rent økonomisk er lukket ganske ude fra Samfundets almindelige og naturlige Liv.

Da Pengene jo endnu i stor Stil regerer Verden og Adgangen til alle livsfornødne Goder, saavel til de, der skal opmuntre Sindet, som til de, der skal nære Legemet, maa et Menneske, der saa at sige ingen Adgang har til Penge, jo komme til at opfatte Livet, Moral og Tilværelse ganske anderledes end dem, der netop har disse indtil Overflod. I et saadant Menneske eksisterer jo ganske samme Længsler og Drømme som i andre Mennesker. Men hvordan skal det opnaa at faa disse opfyldt? —

Der eksisterer ganske vist i nogle Lande „Socialhjælp“, men denne strækker næppe nok til til Husly og Føde. Og Livet kræver mere. Det unge Blod, det energifyldte Menneske kan ikke leve for blot at sove og spise.

Men da et Liv ud over denne Grænse koster mere, end hvad „Socialhjælp“ kan byde paa, og Arbejde ikke kan opnaas, er den naturlige eller juridisk anerkendte Vej til et saadant Liv for den Subsistensløse

jo ganske spærret. Men hvordan skal et saadant Menneske, der en kold Vinterdag eventuelt maa gaa i Pjalter og bundløse Sko samtidig med, at det bliver Vidne til, at der findes andre Mennesker, som ejer Værdier til flere Millioner Kroner, Mennesker i hvis Garderobe der maaske findes Klædninger i Snesevis og ligesaa mange Par Sko, forstaa, at det er syndigt fra denne Garderobe at tage et Par Sko til sine forfrosne og vaade Fødder, efter at det forgæves hos nævnte Garderobes Ejerman har anmodet om Hjælp i sin uheldige Situation? — Hvorledes skal man forlange, at dette Menneske skal forstaa det syvende Bud „Du skal ikke stjæle“? —

Er man ikke i et saadant Niveau nødsaget til at være i en stadig Aktivitet og Opfindsomhed for at finde Udveje til at komme til Penge?

Da alle lovmæssigt anerkendte Veje er spærrede, maa denne Opfindsomhed jo gaa ud paa at finde Metoder til at omgaa Lovene. Denne Omgaaelse er ikke altid lige vellykket, og de Situationer, et saadant Menneske da kommer i, bliver i Henhold til deres juridiske Mangelfuldhed stemplet som „forbryderiske“. Det fattige Menneske er blevet en „Forbryder“ eller „Forbryderske“, mister sine borgerlige Rettigheder for yderligere efter udstaaet Straf hovedsageligt igen at være henvist til kun paa „ulovlig“ Maade at kunne ernære sig, idet Fængselsopholdet jo er det samme som et sort Stempel i dets Papirer, en Advarsel til alle de Arbejdsgivere, det eventuelt maatte henvende sig til. Hvorledes skal et Menneske, der først er kommen ud paa et saadant Skraaplan, komme til at „elske“ Samfundet? —

At der findes Individer, der ved Solderi, Laster og Dovenskab er kommen i den samme Situation, er kommen paa det samme Skraaplan, gør jo ikke Sagen bedre. Fra et Kammeratskab fra dette Niveau kommer jo ikke særlig Inspiration eller Opmuntring til at anvende Princippet „at vende den højre Kind til, naar man bliver slaaet paa den venstre“; og navnlig ikke overfor et Samfund, der saaledes „slaar“ sine egne Individer ved at skabe uheldige Situationer og Skraaplaner, hvorigennem det i stedmoderlig Ubarmhøjertighed kommer til at udelukke mange af sine Børn fra Civilisationens og Kulturens virkelige moralske Goder, holder dem bundne i en Underverden af Forbrydelse, Nedværdigelse og Haabløshed.

Hvad lærer Børn, født i dette Plan, om Gud? — Hvad forstaar de ved Moral, Ærlighed og Religiøsitet? —

Intet Under at de mest mærkværdige og modstridende Forestillinger om, hvad der virkelig er sundt, moralsk eller berettiget, opstaar. Det store Livsproblem „Hvad er Sandhed“ er stadig Mystik. Men hvorledes skulde ogsaa de opvoksende Generationer, der er fødte i ovennævnte modstridende Tankeklimaer, have Evne til at forstaa eller komme til det rigtige Svar paa dette universale Verdensspørgsmaal? — Hvorledes skal de tro paa Næstekærlighed, Sandhed og Retfærdighed,

naar alt omkring dem i saa stor Stil synes at være Uretfærdighed, Brutalitæt og Tilfældigheder? — Hvorledes skal Verdensaltets store Generalfacit, „Alt er saare godt“, blive sandsynligt, troværdigt eller acceptabelt i dette Milieu? —

3. KAPITEL

Religionernes Veje spærrede af Tvivl, Misforstaaelse og Intolerance

Som Svar paa foranstaaende vil man maaske henvise til Religionerne. Men hvordan staar det egentlig til med disse eller de Kilder og Veje gennem hvilke en naturlig og sund Opfattelse af Livets Mening, en urokkelig Tillid til en bag alle Ting eksisterende ufejlbarlig Retfærdigheds- og Kærlighedslogik eller førnævnte Generalfacit netop skulde blive tilgængelig? — Er det ikke netop, som om disse Kilder er ved at være tørlagte og de nævnte Veje ved at være ufremkommelige, spærrede af Tvivl, Misforstaaelser og Intolerance? —

Da disse Kilder udgøres af de religiøse Sekter og Samfund i Verden, og Vejene er det aandelige Materiale, gennem hvilket disse søger at forklare Tilværelsen, vil vi et Øjeblik lade vort Blik strejfe disse Kilder og Veje, der jo igen er det samme som det samlede religiøse Omraade i Verden. Og hvad bliver vi saa Vidne til? —

Vi bliver Vidne til, at Svaret paa det store Spørgsmaal „Hvad er Sandhed“, udtrykkes gennem meget forskellige, ja ganske modstridende Opfattelser ligesaavel som Erklæringen af „Det ene Fornødne“.

Nogle Mennesker slutter sig sammen om den Formening, at det er særlig vigtigt, hvilken Ugedag man gør til Hviledag, og at „Det ene Fornødne“ maa være dette, at „holde Lørdagen hellig“. Andre grupper sig om den Opfattelse, at Daab, Konfirmation og Nadver er uundværlige Realiteter for Adgangen til „Himmeriges Rige“, medens andre danner Forening paa den modsatte Opfattelse.

Nogle Mennesker danner Samfund paa den Tro, at Vejen til Lyset gaar gennem Forbindelser med forudgaaende „Afdøde“ og har Seancer, Visioner, Telepati, Clairvoyance og Materialisationer som uundværlig Basis for Vejen til de evige Regioner, medens atter andre forener sig i at gøre deres Livsbasis til en Bekæmpelse af de nævnte psykiske Fænomener.

Nogle Mennesker ser særligt Troen paa „Dommedag“ og „Kristi Genkomst i Skyerne“ som Livsbasis, medens andre finder en saadan Livsbasis ganske latterlig. Og saaledes kan vi blive ved. Der findes i hundredvis af religiøse Sekter, Bevægelser eller Foreninger Verden

over, som lever i ganske modstridende Opfattelser samtidig med, at de hver især har Medlemmer, der udløser umaadelige Kraftanstrengelser for i Form af Propaganda, Blade, Bøger og Foredrag at bekendtgøre deres Partis særlige Opfattelse eller Livsbasis som „eneste saliggørende“.

Men naar den samlede Menneskehed Verden over saaledes haade religiøst og materielt bestaar af Grupper, der har modstridende Opfattelser af det absolut Virkelige, det absolut retmæssige i Tilværelsen, og de hver især forfægter sin særlige Opfattelse som Livets sande og virkelige Mening, er den samme Menneskeheds totale Mentalitet jo uden noget virkeligt Holdepunkt. Stik modsatte Svar paa det samme Problem lader jo stadigt den Kendsgerning blive tilbage, at mindst en af Parterne maa have forkert Opfattelse. Og Spørgsmaalet bliver saa, hvem af Parterne der repræsenterer Sandheden. Og her er der saa skabt Basis for Tvivl, Mistillid og Haabløshed.

Og det gør naturligvis ikke Sagen lettere, at der indenfor mange af de religiøse Sammenslutninger findes mere eller mindre gode Betingelser for i nævnte Sammenslutningers Navne at udløse Bedrageri eller stor Udnyttelse af Godtroenhed til Fordel for materiel Berigelse eller økonomisk Velvære. Talrige retslige Afsløringer taler sit eget bekræftende Sprog herom.

4. KAPITEL

Menneskeheden til en vis Grad ført af Fanatikere

Disse modstridende Forestillinger eller Opfattelser af Tilværelsen giver sig da ogsaa igen Udslag i Opstaaen af mange forskellige nye Sekter, religiøse Foreninger, politiske Partier, der hver især har sine særlige Idealiser, Dogmer eller Leveregler, som de haardnakket opfatter som de absolut eneste berettigede, hvorfor de nødvendigvis maa betragte alle andre Opfattelser som umoralske og lovløse. Dette gælder i stor Udstrækning ligesaavel indenfor de religiøse Grupper som indenfor de politiske eller materielle.

Verden er en Samling Partier eller Grupper, der hver især paa beraaber sig at være reformatørisk. Dette gælder navnlig indenfor den saakaldt civiliserede Del af Menneskeheden. Næsten ethvert Barn, der kommer til Verden, fødes bogstaveligt talt i en eller anden mental Strømning, hvis særlige Karakteristik er denne, at den er fjendtlig eller krigerisk stemt overfor Repræsentanterne for andre mentale Strømninger. Det bliver saaledes allerede fra den spæde Alder stimuleret til Intolerance, Indignation og Kamp imod anderledes tænkende

Partier og Grupper. Men det sker ogsaa, at Børn vokser ud af den religiøse eller materielle Strømning, de er opdraget i, for paa entusiastisk Maade at finde Udløsning for deres Intolerance eller primitive Natur i Forsvaret for en ny Strømnings Principper eller Ideer, de er blevet grebet af.

Da disse Strømninger i saa stor Stil er modstridende, kan de ikke alle være identiske med den absolutte Sandhed eller Virkelighed. Nogle maa absolut være mere eller mindre usande, være mere eller mindre i Uoverensstemmelse med det absolut rigtige i Tilværelsen, være Udtryk for en mere eller mindre aandelig eller materiel Underverden.

Men Strømninger, der er mere eller mindre usande, mere eller mindre virkelighedsfjerne, er jo det samme som „Fanatisme“. Menneskehedens nuværende Førelse er saaledes ikke helt udelukket fra indtil en vis Grad at være i Hænderne paa „Fanatikere“, der prædiker Død og Undergang over alle anderledes tænkende, saavel paa det religiøse, som paa det materielle Omraade. De mærkeligste Paastande flourerer, mangfoldiggøres og udbredes gennem Film, Radio, Presse, Bøger og Foredrag. Aldrig før har „Overtroen“ haft saadanne Magtmidler til sin Raadighed som netop nu.

Men naturligvis vil de samme Magtmidler efterhaanden gaa over i Sandhedens Tjeneste, mere og mere tages i Brug til Udbredelse af den rette Opfattelse af Virkeligheden.

Men foreløbig er denne Virkelighed ikke fundet af Masserne. Svaret paa det store Spørgsmaal, „Hvad er Sandhed“, ses endnu af Flertallet kun igennem Fanatismens, Overtroens, Egoismens og Misforstaaelsens farvede Briller, er endnu et Diskussionsemne, er endnu et Stridens Æble, er endnu Krigens, Lidelsens, Modgangens og Livsledens sande Aarsag.

Saalænge en Menneskehed skaber Betingelser for, at nogle af dens Medlemmer kan fødes i Fattigdom, Udbytning og Nedværdigelse, saalænge den skaber Betingelser for, at andre af dens Medlemmer kan fødes i Luxus, Ødselhed og Dovenskab, saalænge den skaber Betingelser for, at en Persons Ære, Magt og Værdighed kun er et Pengespørgsmaal, er et Afhængighedsforhold til hans Bankkonto, saalænge vil den samme Menneskeheds Mentalitet savne Logik, dens Manifestationer være Fejlgreb, og dens Skæbne blive Lidelse.

5. KAPITEL

Menneskene dømmes uden logisk Begrundelse

Som vi har set i det foranstaaende, udgør det daglige Liv en Mangfoldighed af forskellige Opfattelser af Tilværelsen, en Masse modstri-

dende Forklaringer paa Livets Mening. Børn, der opdrages i dette Niveau, Mennesker, der fra smaa er vænnet til at se alle disse modstridende Forklaringer, hvad skal de tro paa? — Hvem skal de holde sig til? —

Er det mærkeligt, at Verden er fuld af Millioner af Mennesker, der enten bevidst eller ubevidst, er med i Raabet: „Hvad skal jeg gøre for at blive salig“, ligesaavel som der er Mennesker, der, med Hensyn til Livets Mening, slet ikke kan tro paa noget som helst mere? —

Er det mærkeligt, at der er Mennesker, der ser en Svindler i enhver nyopdukkende Reformator, ser enhver religiøs Sammenslutning som Centrum for Fanatisme, Humbug og Bedrageri, for økonomisk Berigelse, for Udnyttelse af Godtroenhed? —

Er det underligt, at mange Mennesker tror i Ophavet til denne Bog at se en ny Fanatiker dukke frem og modtager mine Foredrag med den allerstørste Skepsis, ja, at jeg endog af visse af de Mennesker, der hverken har Kærlighed eller Forstand til at kunne følge mit Arbejde, ligefrem paa Forhaand uden nogen som helst Bevismateriale eller realistisk Grundlag bliver erklæret for „en nyopdukkende Svindler eller Bedrager?“ —

Men at erklære enhver religiøs eller aandelig Reformator, ethvert Medium, ethvert pysisisk begavet Menneske for Svindler eller Bedrager uden noget som helst Bevismateriale, men derimod alene af den Grund, at der er andre Personer, der har benyttet det religiøse og psykiske Princip til Skalkeskjul for deres bedrageriske Tendenser eller uhæderlig materiel Virkning, har jo intet som helst med Logik at gøre, ligesaavel som samme Erklæring ganske er blottet for Retfærdighed.

De mange gældende Forhold i den daglige Tilværelse er saaledes indenfor et vist Omraade ikke særligt stimulerende for Befordring af Logik eller Retfærdighed. De faar Menneskene til at udtale Domme, der ikke er baseret paa Kendsgerninger, og udføre Tankebygninger, der ikke er redigeret af Forstanden, men beherskes af helt andre sjælelige Momenter. Ja, selv Tænkningens egne svorne Repræsentanter „Videnskabsmændene“ handler ikke altid efter en bevislig Logik eller forudgaaende Tankestabilisering. Jeg har Eksempler paa, at der har været Mennesker, der, om end de ellers maatte regnes for at tilhøre den intellektuelle Klasse, paa Forhand, uden noget som helst virkeligt Grundlag, men blot ene med den Motivering, „der er Kors paa Omslaget“, meget har skullet have sig frabedt at læse „Livets Bog“ eller foretage nogen nærmere Undersøgelse af den.

At der paa Omslaget af nævnte Bog er et korslignende Symbol, har altsaa for disse Mennesker været Grundlag nok til at anse den for uværdig til Læsning. De har aabenbart ment, at der bag dette Symbol laa de sædvanlige med Korset forbundne, men af mange forhadte, religiøse Dogmer og Paastande. Men enhver, der kender Symbolet

paa Omslaget af „Livets Bog“ og har studeret samme Bogs Indhold, ved hvor tankeløst og ubegrundet en saadan Motivering er, og hvor uvidenskabeligt dens Ophav dermed afslørede sig at være.

At der bag et korslignende Symbol kan ligge andre Ting, end en Samling forældede religiøse Paastande og Dogmer, at der bag de samme religiøse Paastandes og Dogmers evige Tegn kan eksistere en virkelig Videnskab, et helt nyt matematisk underbygget Verdensbillede, et Bevis for Livets Uforgængelighed eller Individets Udødelighed synliggjort i en Logikkens eller Kendsgerningernes sammenhængende Tanke-række, tilgængelig for enhver fremskreden og klar Forstand, var den Kendsgerning de førstnævnte korshadende Væsener kom til at ignorere ved paa Forhaand at tage Standpunkt uden at undersøge, ved at erklære uden at vide.

Men et Standpunkt, man ikke har undersøgt, en Erklæring, man ikke har begrundet i Viden, er det samme som en Beretning „*grebet lige ud af Luften*“. Og det er jo ikke lige akkurat den Slags Beretninger, der er flatterende for „intellektuelle“ Mennesker at leve paa.

Men hvor mange Mennesker handler ikke netop i Dag saaledes paa Beretninger „*grebne lige ud af Luften*“? — Hvor mange Mennesker er der ikke netop i Dag, som lader Snobberi, Forfængelighed, Stolthed, Ærgærrighed, Misundelse, Jalousi, Had, Begærlighed, Intolerance o.s.v. diktere deres Handlinger uden Hensyn til Logikken eller Fornuften? —

Er ikke Pressen, den offentlige Mening, Skik og Brug, Moden, den særlige Opfattelse af, „hvad man kan være bekendt“, Diktatoren over Individets Handlinger mere end dets logiske Sans? — Er ikke Rædslen for at komme i den offentlige Menings Gabestok, Rædslen for at miste Ære, Position og Stilling saa stor hos de fleste, at de gerne ofrer Hensynet til eller Troskaben imod Logikken, imod Sandheden, hvis det blev nødvendigt, for at redde sig fra de nævnte Realiteter? — Jo! Almenheden gaar i Flok. Flokkens Mening er Lov. Den er den „autoriserede“ Moral og Retfærdighed, ganske uafhængig af, hvilket Udviklingstrin den saa end maatte udtrykke, ganske uafhængigt af, hvor ulogisk den saa end maatte være. At gaa imod denne Mening kræver stort Mod, Klogskab og Aandsnærværelse.

Vejen til den virkelige Sandhed, Retfærdighed og Viden gaar saaledes gennem den offentlige Menings Skærsild, dens Korsfæstelse, dens laden haant om alt, hvad der ikke er sagt af den eller den for Tiden offentligt anerkendte Autoritet, dens Ringeagt eller Forhaandsafvisning af alt, hvad der ikke har et akademisk stempelt Ophav. Dens Ironi, Mistænksomhed, Bagtalelse og Latterliggørelse er de Realiteter, enhver Sandhedssøger, enhver Virkelighedsforsker maa overvinde, maa gøre sig immun overfor, før han kan begynde at erkende den virkelige Logik, begynde at opleve det virkelige Liv.

Vejen til den virkelige Sandhed, Vejen til Forstaaelse af Livets virkelige Mening er saaledes paa Forhaand af Samfundet selv gjort umaadelig svær. Store Hindringer taarner sig op for den søgende. Illusionens Taage hviler overalt og alle paa de primitive Tilværelsesplaner.

6. KAPITEL

Intellectualitet, Videnskab og den materialistiske Verdensanskuelse

Den jordiske Menneskehed befinder sig altsaa paa et Stadium, hvor det er meget vanskeligt for dens enkelte Individer at komme til Livets virkelige Mening, komme til det virkelige Svar paa det store Spørgsmaal: „Hvad er Sandhed?“ Ja, denne Vanskelighed har endog affødt den Opfattelse, at Livet ingen Mening har, at der ikke findes noget som helst Svar paa nævnte Spørgsmaal. Alt er Tilfældigheder.

Da nævnte Opfattelse, at Livet ingen Mening har, og at det er umuligt paa nogen Maade at komme til Kendskab om de Realiteter, der ikke er fysiske, materielle, hovedsageligt er populær indenfor de saakaldte „intellektuelle“ Krese, vil det være værd at efterforske, hvor „intellektuel“ en saadan Opfattelse eventuelt kan være, og om det ikke var muligt, at den netop hører med til de Beretninger, „der er grebet lige ud af Luften“, og af hvilke vi allerede har været i Berøring med en.

For at en Opfattelse kan være kvalificeret til Bedømmelsen „intellektuel“ eller „videnskabelig“, maa den hvile paa et Fundament af uomstødelige Kendsgerninger. Enhver Analyse i dens Detailler maa være oplevet Erfaring. Er den ikke det, kan den kun være „Formodning“. Men en Formodning er altid underkastet den Omstændighed, at den hvert Øjeblik kan blive omstødt af opdukkende uforudsete Fakta. Men en Opfattelse, der hvert Øjeblik kan blive omstødt af nyopdagede Fakta, har intet urokkeligt eller stabilt over sig.

Da Intellectualitet er det samme som Tankestabilisering, hvilket igen vil sige det samme som Evnen til tankemæssigt at være i Kontakt med Kendsgerningerne eller de virkelige Fakta, vil enhver Opfattelse, der i næste Øjeblik kan omstødes af andre Fakta, og dermed afsløres som uvirkelig eller usand, jo umuligt være „videnskabelig“ eller virkelig „intellektuel“. Kun den absolutte Kendsgernings Analyse er stabil, uomstødelig eller hundrede Procents „intellektuel“. Kun den alene kan retmæssigt høre ind under Begrebet „Videnskab“ og være det „faste Punkt“ i enhver Form for absolut Logik.

Men kan den materialistiske Verdensanskuelse, der benægter Udødelighed, lader haant om alt, hvad der kommer ind under Begrebet „aandelige Realiteter“, tror, at alt er Stof, og at Skæbnen er Tilfældigheder, underbygges med oplevede uomstødelige Kendsgerninger? — Er nævnte Verdensanskuelse virkelig en Kendsgernings Analyse? —

Ja, det kan jo ikke nægtes, at det fra et vist Synspunkt ser saadan ud. Men det „Sete“ bliver kun til Kendsgerning indenfor den Rækkevidde, hvor Synets Ophav har en hundrede Procents Evne til at analysere det „Sete“. Der, hvor Individet ikke kan analysere det „Sete“, bliver Synet ikke til Kendsgerninger, men til Formodninger, Illusioner og Overtro.

Den materialistiske Verdensanskuelse bliver altsaa til paa Basis af „sete“ Foreteelser. Man „ser“ saaledes i det daglige Liv, at det levende Væsen „fødes“ og „dør“. Man „ser“ store dræbende og ødelæggende Naturkatastrofer: vulkanske Udbrud, Cykloner, Jordskælv, Tørke, Misvækst. Man „ser“, at mange Væsener „uskyldigt“ bliver paaført Ulykker, Lemlæstelser og unaturlig Død. Man „ser“ Had, Ondskab, Myrderier, Blodbad, Krige, Henrettelser. Man „ser“ Hungersnød, Armod, Nedværdigelse, Slaveri. Man „ser“ vanskabninger, blinde, stumme, døve, halte, lamme, aandssvage og sindssyge. Man „ser“ Hykleri, Bagtalelse, Mismod, Selvmord, Angstskrig og Dødsqualer overalt, kort sagt, man oplever et eneste stort Syn af „Tilfældigheder“ og „Kaos“. Man „ser“ en ganske planløs Verden.

Men dermed er ogsaa Grundlaget for den materialistiske Verdensanskuelse ganske udtømt. Det „Syn“, der udgør den nævnte Verdensopfattelse, udgør ikke nogen som helst dyberegaaende Analyse. Det er meget elementært og uundersøgt. Det er i sin første grove og letfattede Fremtoning, saaledes som det viser sig for enhver skeptisk Tilskuer uden større Analyseringsevne og uden nogen særlig skarp logisk Sans.

At „se“ Verden som et Kaos af Tilfældigheder, at „se“ Individerne som „dødelige“ Væsener, kræver saaledes ingen særlig Begavelse. Den materialistiske Verdensanskuelse er primitiv. At den fortrinsvis yndes af Akademikere, ja endog undertiden af fremragende Akademikere: Doktorer, Professorer eller de saakaldte „Videnskabsmænd“, forandrer ikke de her nævnte Fakta, og udgør heller ikke paa nogen som helst Maade Garanti for den nævnte Verdensanskuelser Identitet med Sandheden, selv om dette for mange Sjæle naturligvis udgør en stor stimulerende Faktor for dens Antagelse. Men en Ting bliver ikke „videnskabelig“ eller „intellektuel“ blot fordi, den accepteres eller udtales af en Videnskabsmand. Videnskabsmænd har ogsaa deres Begrænsning, har ogsaa deres svage Punkter, Felter, hvor de endnu er uvidende. Der skal helt andre Momenter til at gøre en Opfattelse „videnskabelig“. Og kun det primitive Menneske, hvad enten det fremtræder i Silke eller Pjalter, accepterer alt kritikløst, naar blot det kommer fra „Viden-

skaben", Presse eller andre formentlige Autoriteter. — „Gode Ord fryder Daaren". —

Det materialistiske Verdensbillede kan altsaa „ses". Men naar en Illusionist eller Tryllekunstner optræder, kan det ogsaa undertiden „ses", at han „spiser" Barberblade, Glasskaar e. l., at han „puster" Ild ud af Munden, at han faar Genstande til paa „unaturlig" Maade at forsvinde og komme til Syne, at han „uden Berøring", kun ved den „blotte Tanke" kan bevæge Blade i et Spil Kort, at han „fremtryller" levende Dyr, viser „Aander", „Spøgelseser" samt en Masse andre „overnaturlige" Fænomener. Men er Trolddom og Hekseri dermed bevist, blevet en Kendsgerning? — Ved ikke alle Tilskuerne, skønt de „ser" Fænomenerne lige for deres Øjne, at det „Sete" i nærværende Tilfælde kun er en Camouflage eller en Maskering af en bag „Fænomenerne" forekommende naturlige Analyse? —

Uden denne Analyse bliver det „Sete" altsaa til Uvirkelighed eller Illusion. Et „Syn" bliver saaledes til Illusion, naar det bærende eller toneangivende er camoufleret eller skjult, hvorved Helhedsindtrykket forvanskes, kommer til at udtrykke noget helt andet, end det, det i Virkeligheden er.

Med Hensyn til Verdensaltet, Tilværelsen eller det daglige Liv kan det jo ikke nægtes, at det „Sete" her i stor Stil forekommer uden Analyse, at der her findes kæmpemæssige skjulte Sider, som nødvendigvis i tilsvarende Grad maa tvinge Oplevelsen til at fornemmes eller opfattes som noget ganske andet, end det den i Virkeligheden er. Men en Oplevelse, der ikke er det, den ser ud til at være, er jo det samme som en Illusion. Den almindelige daglige materielle Oplevelse af Livet, hvorpaa den materialistiske Verdensanskuelse er baseret, er saaledes det samme som en Illusion, det samme som Oplevelsen af en uvirkelig Verden. — At opfatte denne uvirkelige Verden som virkelig, som Udtryk for den sande og hele Verdensplan vil altsaa være det samme som at tro paa en Illusion. Men en saadan Tro er jo identisk med — „Overtro". Den materialistiske Verdensanskuelse er saaledes ikke „Videnskab", men „Overtro". Dens Tilhængere og Forkæmpere kan derfor retmæssigt kun erkendes som — „overtroiske", altsaa en Bevidsthedstilstand der slet ikke er det „intellektuelle" Menneske værdig, og navnlig ikke Medlemmer af den akademiske Verden.

Den virkelig udviklede Videnskabsmand skal derfor ogsaa meget have sig frabedt at hælde til nævnte materielle Verdensanskuelse. Han ser mere og mere, at den er en Realitet, der kun kan proklameres af „Daaren, der vandrer trygt, hvor Engle ikke tør træde".

Men der findes jo andre i Sandhedskærlighed mindre stabiliserede Akademikere, der, i Ly af en, paa et eller andet den virkelige Verdensanalyse fjerntliggende Felt, erhvervet Doktorgrad eller Professortitel, mener sig berettiget til at udtale sig, som om de ogsaa havde Kvalifi-

kationer til „videnskabeligt“ at udtale sig om Verdensanalyse. Men en saadan Manifestation stempler ikke de nævnte Akademikere som „Videnskabsmænd“. Fordi man er Professor i Kemi, behøver man ikke absolut at være Ekspert i Sprog. At man er uddannet Bager garanterer ikke, at man ogsaa er Specialist i Skrædderfaget. Ligesom man udmærket kan være Haandværker, uden at dette absolut behøver at betyde, at man er Skomager, saaledes kan man ogsaa være en ganske storartet Videnskabsmand, uden at dette behøver at betyde, at man har Forstand paa selve Verdensanalysen.

At udtale sig som Ekspertes, som ufejlbarlige i Felter, hvor man ikke staar paa Erfaringens faste Grund, er kun Udslag af overdreven Ærgærrighed, et sygeligt Begær efter Beundring og Hyldest. Men saadanne Personer kan jo umuligt være første Klasses Lærere eller Vejledere for andre. Kun af det primitive Menneske med fattig Menne-
skekundskab kan de accepteres som „Autoriteter“ i Verdensanalysen, blot fordi de har stor videnskabelig Position paa andre Felter.

Den fuldendte og moralsk udviklede Videnskabsmand ved, at det er „uvidenskabeligt“ at udtale sig som Autoritet paa Felter, hvor man ikke er uddannet, ikke har Erfaring og derfor ikke har hjemme. Han skal nok, tro mod den sande Videnskab, vogte sig for at blamere denne eller sig selv ved at benægte Gud, ved at benægte Udødelighed, ved at benægte, at der er højere Former for Liv end det menneskelige, kort sagt ved at være Talsmand for den materialistiske Verdensanskuel-
se.

7. KAPITEL

Den materialistiske Verdensanskuel- se er Overtro

At den materialistiske Verdensanskuel-
se netop er „Overtro“, lader sig ikke afkræfte med nogen som helst Form for Kendsgerninger.

At det levende Væsen „fødes“ og „dør“ kan umuligt afkræfte Opfattelsen af det samme Væsens Udødelighed, saalænge det er en Kendsgerning, at Livet bunder ud i en meget omfattende Serie af Kræfter, der først fortøner sig eller bliver usynlige — ikke paa Grund af deres Ophør, — men ene og alene paa Grund af den almindelige Sanse- og Erkendelsesevnes Mangelfuldhed.

Disse Kræfters Rækkevidde eller Omraade strækker sig altsaa udenfor det for den nævnte Sanseevne tilgængelige Felt. Var denne Sanseevne stærkere, vilde man blive ved med at kunne se og iagttage disse Kræfters Love og Virkefelter. Men naar „Livet“ eller det „levende“ i ethvert Væsen saaledes er en Samling Kræfter, der danner et Omraade eller Felt, der med den almindelige Sanseevne absolut ikke kan over-

skues, hvordan kan man saa udtale sig autoritativt om den uoverskuelige og dermed ukendte Del af nævnte Felt, saalænge man ikke ad andre Veje kan tilegne sig Viden?

Udtalelser om ukendte Felter kan kun være Formodninger. Formodninger kan igen være Fejltagelser. Men Paastande, der kan vise sig at være Fejltagelser, kan umuligt være „Videnskab“. At paastaa, at Individet er et „dødeligt“ Væsen, kan saaledes umuligt have noget som helst med „Videnskab“ at gøre, saalænge samme Paastand kun udgør et Resultat af den almindelige fysiske, materielle Sanses- og Erkendelsesevne.

8. KAPITEL

Døden som en tænkt Modsætning til Livet

At det levende Væsens fysiske Legeme ved „Døden“ kan gaa i Forraadnelse og opløses, afkræfter ikke paa nogen som helst Maade Udødeligheden, tværtimod. Hvis Døden virkelig eksisterede i absolut Forstand, vilde en hvilken som helst Forraadelsesproces være en Umulighed. En saadan Proces er nemlig det samme som en forstærket Omskabelses- eller Forandringsproces. En Forandringsproces er igen identisk med en koncentreret Bevægelse. Bevægelse er — Livets urokkelige Udtrykstegn eller Symptom.

Døden kan derimod kun have en absolut Stilhed, Ubevægelighed og Uforanderlighed til Kendetegn eller Udtryksmiddel.

Men da absolut intet „Stof“ er evigt, men er underkastet Forandring, Omskabelse, Forraadnelse, Forvitring, „Tidens Tand“ o.s.v., vil det ikke i noget som helst Tilfælde kunne være til uden at udtrykke Bevægelse, der jo som før nævnt er Livets fornemste Tilkendegivelse. Men naar alt „Stof“ saaledes ikke kan være til uden at være det fornemste Udtryk for Livets Eksistens, hvor er saa Beviserne for en absolut Død? —

Naar alt „Stof“, hvilket igen vil sige, alt hvad der er tilgængelig for Oplevelse eller Sansning, ved sin Uadskillelighed fra Bevægelse kun kan være Udtryk for Liv, eksisterer der jo ikke noget som helst i Tilværelsen, der kan være Udtryk for en absolut Død. Den absolutte Stilhed, Uforanderlighed og Ubevægelighed afslører sig her som en Umulighed i Universet. Døden er altsaa kun et Fantom, et „Tankebillede“, en — ikke realistisk, — men „tænkt“ Modsætning til Livet, til Virkeligheden.

Dette bekræftes ogsaa yderligere af den Kendsgerning, at det animalske, organiske Stof, der jo er det, der staar os nærmest, og derfor

er lettest tilgængelig for Forskning og Aabenbaring, viser sig at udgøre „Mikrober“, smaa „levende“ Væsener.

Men da Stoffet jo netop strækker sig langt videre end til den almindelige Sanseevnes Omraade, er det kun rimeligt, at Mikrobernes Livsformer bliver mere og mere aparte eller forskellig fra de Betingelser, vi ellers er vant til at erkende som Basis for Livet, jo længere de befinder sig ude i vor Bevidstheds eller Erkendelses yderste Periferi, og desto mere fortonede og uklare maa deres smaa Livsformer jo tage sig ud. En saadan tilsyneladende livsfjern Materie kender vi under Begrebet „Mineral“.

Men selv om Mikroberne her er saa langt ude i Sanseshorisontens yderste Periferi, at de af den almindelige Forsker ikke erkendes som „levende Væsener“, kan man dog ikke komme udenom den Kendsgerning, at nævnte Stof udgøres af smaa „Kraftcentrer“ eller Bevægelsesophav. Stoffet er stadigt vibrerende, stadigt foranderligt eller under Omskabelse. Livets fornemste Kendetegn: Bevægelsen, er stadig den alt dominerende eller realistiske Kendsgerning. Den absolute Stilhed, Ubevægelighed eller Uforanderlighed, Dødens uomstødelige Kendemærker, findes altsaa heller ikke her. — Alt er levende.

Nu er der maaske Læsere, der vil indvende, at Bevægelse udmærket kan finde Sted, uden at stamme fra et levende Væsen, og at denne som Følge heraf ikke kan udgøre noget som helst fyldestgørende Udtryk eller urokkelige Garanti for Udødelighed. De vil saaledes eventuelt fremhæve, at Bevægelserne i „Naturen“, saasom Planeternes Kresløb, Stormens og Skyernes Flugt hen over Kontinenterne, Brændingen, Ebbe og Flod, Vandets Løb mod Havet i Bække, Aaer, Floder, elektriske Udladninger o.s.v., alle finder Sted uden at have noget „levende Væsen“ til Ophav. Men dette er jo igen et blot og bart „Syn“. Og som vi før har erfaret, er det „Sete“ ikke nogen Kendsgerning, blot fordi det er „s e t“, saalænge Synets Ophav ikke gennemgribende eller totalt kan komme til det „Sete“'s virkelige eller absolutte Analyse. For at bevise, at Bevægelserne i Naturen i sin dybeste Analyse ikke har noget „levende Væsen“ til Ophav, maa det først bevises, at Universet ikke er et „levende Væsen“, og at de nævnte Bevægelser ikke er identisk med en Organismes Funktioner, analoge med Bevægelserne i vor egen Organismes Indre.

Er ikke Blodomløbet, Pulselaget, Fordøjelsen: „Naturkræfter“ for Mikroberne i samme Organisme? — Vilde disse smaa Væsener ikke være i en lige saa god Ret til at paaberaabe sig disse Kræfter, disse Bevægelser i vor Organisme, der jo er deres „Univers“, som værende uden „levende Ophav“, hvis de havde Menneskenes Erkendelsesevne?

Før Bevægelsen kan frakendes sin Identitet som Udødelighedsbevis, maa det altsaa først bevises, at den menneskelige Paastand, „at Naturen er en Udløsning af døde Kræfter“, ikke er ligesaa forkert og ganske

blottet for Logik, som de smaa Mikrobens førnævnte Paastand vilde være, dersom de havde Evne til at fremsætte den.

At paastaa, at en Bevægelse kan opstaa af sig selv, hvilket vil sige, uden noget som helst til Bevægelsen svarende levende Ophav, er jo det samme som at paastaa, at det er Døden, der skaber Livet, at enhver Manifestation er uden Ophav. Dette vil altsaa igen sige, at ethvert Hus har bygget sig selv, ethvert Maleri har malet sig selv, ethvert Kunstværk har formet sig selv, enhver Bog har skrevet sig selv o.s.v. Da det jo er det modsatte af, hvad der er en Kendsgerning, vil dette, at paastaa at Gud er et „tomt“ Begreb, og at Naturens Kræfter og Bevægelser er døde Udløsninger, i sin yderste Konsekvens saaledes være ganske uden Logik, være en abnorm Opfattelse, være Indbildning eller Overtro, og har saaledes absolut intet som helst med virkelig Videnskab at gøre, ligegyldigt hvor stor en Popularitet, Doktorgrad eller Professortitel en saadan Paastands Ophav eller Tilhængere saa end maatte dække sig bag. Enhver, der hælder til nævnte Paastand, mangler Evne til at gennemtænke Problemet til Bunds, kan ikke overskue de omfattende Analyser, der udgør dets Helhed.

At benægte det levende Væsen bag Manifestationerne, bag Bevægelserne, bag Blodomløbet, er at benægte sin egen Tilværelse. Og da det jo er at benægte Fakta, vil den Videnskabsmand, der, med Hensyn til Verdensanalysen, med Hensyn til Guds Eksistens, erklærer sig uvidende, være langt mere videnskabelig, end den Videnskabsmand, der overlegent docerer den materialistiske Verdensanskuelse, benægter Gud, benægter en over den menneskelige Eksistens forekommende højere Form for Liv.

Men da dette paa visse Felter aabent at erklære sig uvidende ikke tiltaler Ærgærrigheden, navnlig ikke naar man i Forvejen sidder inde med en stor videnskabelig Position, vil den materialistiske Verdensanskuelse i særlig Grad og mest haardnakket blive udraabt som „Videnskab“ af Personer, i hvem Ærgærrigheden er saa stærk, og Begæret efter andres Beundring saa fremtrædende, at den sløver eller fortrænger Ærlighedssansen og Erkendelsesevnen hos de paagældende Personer og faar dem derved til at docere som „Videnskab“ det, der allerhøjest kan være „Formodninger“.

Den materialistiske Verdensanskuelser Docenter vil derfor ikke paa nogen som helst Maade kunne tælles blandt Videnskabens virkelige Autoriteter paa Verdensanalysens Omraade, eller i Udtalelserne om Livets højeste Fakta. Det gælder her som overalt i Livet, at „tomme Tønder buldrer mest“.

Den ærlige Videnskabsmand og virkelige Sandhedens Apostel tier langt hellere stille, end han forfægter eller docerer noget, der ikke er Fakta, ikke er Kendsgerning. Han har forlængst erfaret Faren ved at vandre der „hvor Engle ikke tør træde“.

9. KAPITEL

*Den materialistiske Verdensanskuelse uværdig for
enhver Videnskabsmand*

At der Verden over finder store Ødelæggelser, Myrderier, Naturkatastrofer og Ulykker Sted, at de tilsyneladende rammer ganske uskyl-
dige Væsener, at det ene Menneske fødes i Luksus og det andet i Elen-
dighed udgør jo ikke noget som helst Bevis for, at det daglige Liv er
en Kombination af Tilfældigheder, eller for, at der ikke findes en
absolut logisk og retfærdig Verdensplan.

For at bevise, at Livet kun udgøres af Tilfældigheder, og at der
saaledes ikke findes nogen som helst logisk Verdensplan, maa det først
bevises, at det levende Væsens Liv absolut begynder med Fosterdannel-
sen og ender med det, vi kalder „Døden“, og at denne saaledes rent
bogstaveligt maa være en Kendsgerning. Men da en saadan virkelig
Død, som før paapeget, ikke eksisterer, og derfor aldrig nogen Sinde
kan blive en Kendsgerning, kan Paastanden om Livets Identitet som
Tilfældigheder heller aldrig nogen Sinde bevises eller blive en Kends-
gerning, idet Livet i Henhold til nævnte Udødelighed jo maa repræ-
sentere Kræfter, der strækker sig længere end til „Fødslen“ og „Dø-
den“. Da disse Kræfter gaar udenfor den almindelige daglige Sanse-
og Erkendelsesevnes Rækkevidde, unddrager de sig den samme Sanse-
evnes Observation eller Forskning og bliver derved for nævnte Evnes
Ophav et ukendt Spil, af hvilket det netop kun direkte bliver Vidne
til en enkel lokal Del, nemlig den nuværende rent fysiske eller kødelige.

Men da denne Del jo kun strækker sig over et ganske kort Spand
af Tid, medens de ukendte Kræfter, der repræsenterer Udødeligheden,
nødvendigvis maa udstrække sig over Evigheden, bliver den kødelige
eller den for den almindelige Sanseevne tidsbegrænsede, tilgængelige
Del af det levende Væsen saaledes kun en ganske mikroskopisk Del
af det førnævnte ukendte Spil. Men at bedømme dette ukendte Spil,
der jo er det levende Væsens virkelige Liv, ud fra en saa lille mikrosko-
pisk Del af dets samlede Eksistens vil jo være ligesaa umuligt som
med den almindelige Sanseevne at bedømme en Bygnings fulde Kon-
struktion, Arkitektur og Størrelse ud fra en enkelt af dens Mursten.
De Forestillinger om samme Bygning, som nævnte Mursten maatte
være i Stand til at frembringe, vilde umuligt kunne antages som
Kendsgøringer eller Beviser for Bygningens sande Analyse.

At noget ser ud som Kaos behøver ikke at betyde, at det er Udtryk
for Tilfældigheder eller manglende Logik. Et Kik ind i et Bygnings-
kompleks, der er under Opførelse, giver os jo ogsaa Indtryk af, at
alt her er Kaos. Mursten, Kalkbaljer, Tømmer, Brædder, Stilladser

o.s.v. findes undertiden Hulter til Bulter rundt omkring. Men det afkræfter dog ikke, at man her er stillet overfor en logisk Plan, der er under Fuldbgyrdelse, og hvis Maal er den færdige Bygning. Saalænge en Plan er under Udførelse, viser den sig ofte som et Kaos for den uindviede.

Da Synet af det levende Væsens Liv fra „Fødslen“ til „Døden“ ogsaa, i Henhold til Foranstaaende, i Virkeligheden kun udgør et lille Kik ind i noget Ukendt, er der intet, der afkræfter, at dette Ukendte kan være et Led i en logisk Plan, der er under Udførelse. At dette ukendte Noget viser sig som Kaos, behøver jo kun at skyldes, at det er ukendt, og kan saaledes ikke udgøre noget som helst Bevis for, at det levende Væsens Skæbne er Tilfældigheder.

Som før nævnt viser Livet sig at udgøre en Kombination af Kræfter, der strækker sig udenfor den almindelige Sanse- og Erkendelses- evnes Rækkevidde. Disse Kræfter manifestere sig igennem Individets fysiske Legeme som — „Aandsevner“. Disse udgør igen tilsammen det, vi kalder „Talenter“ og „Karakter“. En nærmere Definition heraf vil igen være at udtrykke som et særligt Sammenspil af Realiteter eller Kræfter, vi kender under Begreberne „Instinkt“, „Tyngde“, „Følelse“, „Intelligens“, „Intuition“ og „Hukommelse“. Det er altsaa disse Kræfter og deres særligt organiserede Sammenspil, der, usynligt for det fysiske Syn, bærer og opretholder det levende Væsens fysiske Legeme og derved ved sin Nærværelse eller Fraværelse i dette henholdsvis giver dette Karakteren af „Liv“ og „Død“.

Da disse er de ukendte Kræfter, af hvilke Individets Liv er et Sammenspil, og dette Sammenspil netop strækker sig ind i det ukendte, der ligger udenfor den almindelige fysiske Sanse- og Erkendelses- evnes Rækkevidde, og disse Kræfter igen er Individets Aandsevner, dets Karakter og villiebestemmende Natur, bliver det altsaa en Kendsgerning, at denne Individets Natur, denne Individets højere Bevidstheds- del, har et langt større Spillerum for sin Udfoldelse end det, der bliver synligt gennem dets korte fysiske Liv fra „Fødslen“ til „Døden“.

Men naar det saaledes er en Kendsgerning, at disse Aandsevners Spillerum strækker sig ind i det Ukendte, er det jo ogsaa en Kendsgerning, at de ikke af Mennesker, der kun har almindelig fysisk Sansebegavelse, kan bedømmes, analyseres eller stadfæstes som saadan eller saadan. Et saadant Menneske kan altsaa intet vide om den Del af dets Bevidsthed eller Funktioner, der strækker sig ind i det ukendte Terræn. Det har kun Evne til at konstatere deres Virke, naar de fremtræder igennem det fysiske Legeme.

Men at de pludselig ophører med at vise sig i det nævnte Legeme, og dette kommer i den Tilstand, vi kalder „Døden“, beviser jo ikke eller kan absolut ikke være en Garanti for, at de samme Funktioner, Aandsevner eller Kræfter ikke mere eksisterer. Men naar de samme

Kræfters sande Begyndelse eller Afslutning ikke kan bevises, kan det heller ikke bevises, at de begynder ved Fosterdannelsen og afslutter med „Døden“. Og naar dette ikke kan bevises, kan en Benægtelse af deres Eksistens udenfor „Fødslen“ og „Døden“ saaledes heller ikke underbygges med Kendsgjerninger. Og da en Benægtelse, der ikke kan underbygges med Kendsgjerninger, ikke kan være Udtryk for Videnskab, vil enhver Benægtelse af en af de nævnte Kræfter og Funktioner bestaaende Verden udenfor den fysiske jo i allerhøjeste Grad være uvidenskabelig, være Udtryk for Uvidenhed eller en endnu uudviklet Sanseevne, være Udtryk for en, virkelig intellektuelt set, primitiv Bevidsthed.

Naar disse Kræfters Eksistens udenfor den fysiske Verden, udenfor det levende Væsens fysiske Legeme, saaledes ikke kan afkræftes, kan det heller ikke afkræftes, at der i denne, det nævnte Væsens overfysiske eller skjulte Tilværelse, kan ligge en Løsning paa det Mystorium, der i Dag viser sig som det samme Væsens „Skæbne“, og i hvilken de nævnte Kræfter jo udgør de usynlige Traade.

At denne „Skæbne“, hvordan den saa end maatte tage sig ud i den lille mikroskopiske Del af Individets samlede evige Tilværelse, der udgør dets nuværende fysiske Liv, igennem den nævnte Løsning kan afsløre sig som udgørende en fuldstændig hundrede Procents logisk og retfærdig Plan, vil der saaledes heller ikke eksistere en Afkræftning paa, saalænge den modsatte Erkendelse udelukkende kun er baseret paa det levende Væsens nuværende materielle Tilværelse fra „Fødslen“ til „Døden“.

Da de overfysiske Kræfter, som nævnt, er Individets Aandsevner, og disse udgør det samme som dets Bevidsthed, dets Forstand, er det bærende i dets Villie- og Tankekraft, i dets Legemsfunktioner, Konstitution, Sundhed og Velvære, og de samme Kræfter igen er et Spil, hvis Udstrækning, som vi her har paapeget, ikke kan afkræftes at naa langt udenfor den almindelige daglige fysiske Opfattelses- og Erkendelsesevnes Omraade, vil det saaledes heller ikke kunne afkræftes, at Kvaliteten af de Aandsevner, den særlige Natur og Skæbne, det levende Væsen fremtræder med her i dets fysiske Liv, har sin Aarsag i det ukendte Omraade.

Det vil altsaa igen sige, at Individets nuværende Villie, dets Talenter og Anlæg, dets Karakter, dets religiøse eller irreligiøse Tendens, dets primitive eller udviklede Natur, kort sagt hele dets nuværende Fremtræden og Kærlighedsevne udgør et Efterspil af forudgaaende Aarsagsmomenter i det for den almindelige fysiske Sansbegavelse utilgængelige Terræn.

Da det er disse ovennævnte Kræfter, der udgør Bevidstheden, kan det ikke med Rette paastaas, at Individet har været bevidstløs i dette ukendte Terræn. At det ikke kan erindre noget om denne sin fortidige

Tilværelse i nævnte Terræn er intet Bevis for, at det ikke har haft denne Eksistens. Det erindrer jo heller ikke noget om sin Fødsel eller de første Aar af sit nuværende Liv. Og dette afkræfter dog ikke denne Fødsel eller disse Aar som Kendsgerninger. Og hvor mange smaa Episoder eller Oplevelser af samme Liv befinder sig ikke netop i „Glemmebogen“ i Dag? — Hvem kan huske alle de Tanker, der løb igennem deres Hjerner, og alle de Ord, der kom over deres Læber i Gaar? — Mon det ikke netop er en Velsignelse, at Individet kan „glemme“? — Er det ikke netop „Glemselen“, der er den største Lægedom for mangan en rædselsfuld, svunden Periode eller Oplevelse i Individets Liv og Skæbne? — Skyldes ikke mange „søvnløse Nætter“ en altfor livlig Erindring? — Mon ikke netop mange Mennesker er saa tyngede af svære Erindringer fra deres nuværende Liv, at det vilde være katastrofalt, om de ogsaa fik Erindringer fra en tidligere Livsperiode at belastes med? — Hvordan skulde det forøvrigt gaa, hvis alle Oplevelser blev ved med at beherske Bevidstheden med samme Kraft som i Oplevelsesøjeblikket? — Hvordan skulde vi blive i Stand til at beskæftige os med nye Oplevelser, hvis ikke de gamle Oplevelsers Beherskelse af Bevidstheden efter Oplevelsesøjeblikket netop begyndte at svækkes? — Og hvorledes skulde vel denne Svækkelse forekomme uden netop ved at være „Hukommelsestab“? —

Nej! — Det normale Hukommelsestab er, som vi her har berørt, en uundværlig Betingelse for Skabelsen af Evnen til at opleve Livet. At Individet ikke har nogen som helst Erindring om en tidligere Eksistens, en Eksistens før dets nuværende fysiske Fødsel, kan saaledes umuligt udgøre noget som helst Bevis for, at denne ikke har eksisteret. At benægte, at det har haft en bevidst Tilværelse før dets nuværende, vil altsaa være ganske udenfor al Logik.

Men naar det saaledes ikke kan afkræftes, at Individet har haft en, forud for dets nuværende Liv, ukendt Tilværelse, kan det jo heller ikke afkræftes, at dets nuværende Liv er Virkninger af denne forudgaaende Tilværelse, og at det eventuelt i sit nuværende Liv skaber Aarsager, hvis Virkninger vil komme til at strække sig helt ind i dets kommende Liv.

En Paastand, der udtrykker, at Verdensaltet, den daglige Tilværelse, det levende Væsens Skæbne, er et Kaos af Tilfældigheder, kan saaledes umuligt underbygges som Videnskab, har intet som helst med absolut Logik at gøre. kan umuligt udgøre en Analyse af de virkelige Fakta, men udgør derimod en Analyse af sit Ophavs og sine Tilhængeres endnu uudviklede logiske Sans.

Den materialistiske Verdensanskuelse har saaledes intet som helst med virkelig Videnskab at gøre og er ganske uværdig for enhver Akademiker, enhver Videnskabsmand, enhver Pædagog og Folkefører.

10. KAPITEL

Haabets lyse Tendens

Da den materialistiske Verdensanskuelse saaledes ikke er Videnskab, men kun er en Paastand uden urokkelige Kendsgerninger, er den kun udgørende et primitivt Dogme, der ikke har Rod i de med de ydre synlige materielle Kræfter dirigerende usynlige indre Aandskræfter, af hvilke dens Tilhængeres egen Fornemmelse af at være til dog eksisterer som Kendsgerning.

Da den saaledes ikke har Fodfæste i Virkeligheden, er vi her kommen til den Haabets lyse Tendens, der lader ane, at de store Udtalelser fra Menneskehedens største Repræsentanter er evige Sandheder. Og at Beretningerne om „Det evige Liv“, om „Spurvene, der ikke falder til Jorden, uden at det er Guds Villie“, om vore „Hovedhaar, som er talte“ samt de yderligere Udtalelser, hvor det hedder: „Som et Menneske saar, saa skal det høste“, — „Vend den højre Kind til, naar du bliver slaaet paa den venstre“, — „Stik dit Sværd i Balgen, thi hver den, som ombringer ved Sværd, skal selv omkomme ved Sværd“, — „Elsk din Gud over alle Ting og din Næste som dig selv, det er al Lovens Fylde“, — „Alt er saare godt“ o.s.v. virkeligt er Kendsgjerningers Analyse, er Videnskab eller udgør den fuldendte Verdenslogik, der kulminerer i sand Skønhed, Harmoni, Glæde og Kærlighed.

11. KAPITEL

Den religiøse Verdensanskuelse er uvidenskabelig, saalænge den kun er Tro og Paastand

Nu vil man maaske fra visse materialistiske Krese fremhæve, at „den religiøse Verdensanskuelse“ heller ikke er Videnskab. Og det er naturligvis ganske rigtigt. Den religiøse Verdensanskuelse har selvfølgelig ikke noget som helst med Videnskab at gøre, saalænge den kun er en Paastand. Logikkens Love gælder jo her ligesaa godt som i den materialistiske Verdensanskuelse. Saalænge en Erkendelse kun udgør en Paastand uden Bevis, kan den allerhøjst kun være identisk med en Formodning. En Formodning kan være en Fejltagelse, og en Paastand, der kan være en Fejltagelse, kan selvfølgelig kun stemples som „uvidenskabelig“.

At den religiøse Verdensanskuelse har Profeter og Verdensgenløbere til Ophav, at den bliver organiseret og udbredt under et paveligt Magt-

centrum, forkyndt af Kardinaler, Biskopper, Præster og Missionærer Verden over, eller dominerer som Statsreligion fra Prædikestole i mange Lande, udgør absolut ikke nogen som helst Garanti for, at den er „Videnskab“.

At den eller den Person fremtræder og paaberaaber sig at have „oplevet Gud“, at have „oplevet Udødelighed“, at være „overskygget“ af „den hellige Aand“, at være „frelst“, at være „hellig“, gør absolut ikke den religiøse Verdensanskuelse til „Videnskab“, saalænge Vedkommende kun kan proklamere disse Oplevelser som Postulater, hvilket altsaa vil sige Paastande, der er ganske blottet for videnskabelig Begrundelse eller en virkelig bekræftende matematisk Bevisførelse for de nævnte Problemers urokkelige Identitet med de evige Naturlove eller den overalt i Naturen herskende guddommelige Skabelseslogik. Saalænge denne ganske mangler i Problemernes særlige Docering, kan de allerhøjest for alle Udenforstaaende eller de, der ikke selv har oplevet disse, kun udgøre Dogmer eller stærke Formodninger. Men Formodninger kan jo vise sig at være Fejltagelser, og den religiøse Verdensanskuelse bliver saaledes ved en blot og bar Paastand ligesaa lidt „videnskabelig“ som den materialistiske.

At den undertiden slaar ud i følelsesfulde, men intelligensfattige „Vækkelser“ eller „Rørelser“, hvis Tilhængere mange Steder kan fylde Kæmpehaller, giver den ikke noget som helst Prædikat af „Videnskab“. Det viser derimod hvor stort et Publikum, der endnu eksisterer uden at have noget virkeligt Kendskab til Verdenslogikken, og derfor ganske mangler Evnen til at stille Krav om en forstandsmæssig Underbygning af den religiøse Livsbasis eller Verdensanskuelse, som det nødvendigvis maa leve sit daglige Liv paa.

At man har en stor social Position, at man er en stor Forretningsmand: Grosserer, Bankdirektør eller Skibsreder, at man er en stor Jurist: Overretssagfører, Dommer eller Statsadvokat, at man er en stor Kunstner: Forfatter, Skuespiller, Maler eller Billedhugger, eller paa anden Maade hører ind under det, man regner for at være den intellektuelle Verden, og alligevel eventuelt kan være fremtrædende som entusiastisk Tilhænger af ovennævnte intelligensfattige, men følelsesfulde „religiøse Bevægelser“, viser kun, at ens Intelligens endnu ikke er saa fremragende udviklet, at den betinger, at man stiller det samme logiske Krav til selve Verdensanalysen, til de religiøse Foreteelser, som det, man uvægerligt, for at kaldes „stor“, i sin egen daglige Praksis selv maa opfylde, enten denne er Forretning, Jura eller Kunst, men her ganske nøjes med at tilfredstille Følelsen. Det vil altsaa igen sige, at man her overfor de religiøse Problemer slet ikke anvender den nøgterne og skarpe forstandsmæssige Kritik og Tænkning, som man er nødsaget til at anvende i det materielle daglige Problem: „Kampen for Tilværelsen“. Man bliver i ovennævnte Tilfælde „sjælelig grebet“, som

det hedder, hvilket vil sige, man faar en Slags „Behagsfornemmelse“ af den fremførte religiøse Paastand. Den fylder en med en Slags sjæleligt Velvære uden forstandsmæssig Kontrol eller Indsigt.

Men et saadant Velvære, der udelukkende er baseret paa „Fornemmelse“, og derfor ikke stabiliseret ved nogen særlig indgaaende intelligensmæssig Analyse, er en Bevidsthedstilstand, der i Princip minder meget om — „Beruselse“. Denne er jo ogsaa i de fleste Tilfælde en Velværefornemmelse uden forstandsmæssig Indsigt. Men her maa man naturligvis skelne skarpt, thi medens den alkoholistiske Beruselse er en unaturlig, kunstig frembragt Foreteelse, der som Virkninger af en underminerende Gift er nedbrydende eller lemlæstende baade for Sjæl og Legeme, er den religiøse „Beruselse“ eller Entusiasme et naturligt Fænomen, der er beregnet paa at stimulere eller befordre Bevidsthedslivet fremad og opad mod en højere Moralitet, Civilisation og Kultur. Endvidere er der ogsaa den Forskel paa den alkoholistiske og den religiøse Beruselse, at medens den intelligensmæssige Analyserings-evne i den første slet ikke mangler hos Individet, men kun midlertidig indtil en vis Grad er hæmmet eller lammet paa Grund af Giftens Virkninger, eksisterer den i sidstnævnte kun i en meget elementær Form. Den her nævnte religiøse „Beruselse“ skyldes altsaa en instinkt- og følelsesmæssig Fornemmelse af en religiøs Paastands Rigtighed, uden af dens Ophav eller Tilhængere intelligensmæssigt at kunne bevisføres, idet de paagældende Væseners Intelligensevne paa de religiøse Felter er ganske uudviklet. Dette manglende Intelligenstalent paa de religiøse Felter betinger altsaa, at de samme Væsener religiøst endnu kun kan føres i Kraft af deres Instinkt og Følelse.

I Kraft af den uudviklede Intelligensevne paa de religiøse Felter, affødes der i de paagældende Mennesker intet særligt stærkt Begær efter nogen ren forstandsmæssig Indsigt i de nævnte Felter. Man er her vant til, at „Guds Veje er uransagelige“, og at disse kun for „Guds Udvalgte“: „Profeterne“, Religionsstifterne eller „Verdensgenløserne“ er „aabenbarede“, og at disse „indviede“ Væseners Udtalelser derfor maa erkendes som Sandhed, som Rettesnor for de Væsener, der ikke selv kan modtage „Aabenbaringerne“. Det er altsaa blevet en Vane, at acceptere de „indviede“ Væseners Vidnesbyrd uden intelligensmæssig Kontrol. Ja denne Vane er endog saa stærk og dominerende, at det indenfor de paagældende religiøse Væseners Krese eller Sammenslutninger ligefrem betragtes som „syndigt“, intelligensmæssigt at beskæftige sig med de overfysiske Problemer eller profetiske Udsagn. Man skal derimod blindt acceptere disse uden nogen som helst fornuftmæssig Indsigelse. En saadan Erkendelsesmaade er igen det samme som det, vi kalder „Troen“. „Troen“ udgør saaledes i Virkeligheden kun en stærk Sympati for eller Tillid til en Erkendelse af et Problem, hvis intelligensmæssige Detaillering eller Bevisførelse man endnu ikke

har Evne til at fatte eller har haft Adgang til at komme i, Berøring med. Ethvert Væsen, der endnu ikke har faaet udviklet noget særligt Intelligenstalent paa det religiøse Omraade, kan altsaa ikke forstandsmæssigt, men derimod kun følelsesmæssigt, acceptere Erkendelsen af de overfysiske Foreteelsers Eksistens. Da det store Flertal af Menneskene netop ikke er, og navnlig i de svundne Aarhundreder ikke har været, i Besiddelse af nævnte religiøse Intelligenstalent, er denne følelsesmæssige Accept, der jo er det samme som „Troen“, blevet doceret som Vejen til „Frelse“, Vejen til Gud og Sandheden. „Troen“ er altsaa den „Gangstol“, i hvilken ethvert Væsen maa støtte sig i de Felter, hvor det ikke selv har Evne til at skaffe sig „Viden“. Og paa „Troen“ har al religiøs Fremgang og Kultur hidtil været baseret. Derfor er „Troen“, selv om den ogsaa, som før nævnt, i Princip har en vis Lighed med „Beruselse“, dog udgørende en meget nødvendig guddommelig Anordning i de første svære Stadier i den menneskelige Udviklingsbane. Men den har sin Begrænsning. Den er ikke „Videnskab“. Den kan kun føre Menneskene paa det Stykke Vej i Udviklingen, hvor den religiøse Forstandsevne endnu er saa primitiv og uudviklet, at den ikke tvinger sit Ophav til at fordre intelligensmæssig eller videnskabelig Kontrol over den religiøse Erkendelse, det instinktivt eller følelsesmæssigt mener sig tilskyndet til at have til Livsbasis.

12. KAPITEL

Den materialistiske Verdensanskuelses Tilhængere er ligesaa „religiøse“ som den religiøse Verdensanskuelses Tilhængere.

Hverken den materialistiske eller religiøse Verdensanskuelse har, under den Form de hidtil er blevet doceret i i Verden, saaledes noget med „Videnskab“ at gøre. Ikke desto mindre er ethvert normalt Menneske, med kun almindelig fysisk Sanseregning, stillet saaledes, at det umuligt kan være til uden netop at tilhøre den ene eller den anden af de to nævnte Verdensanskuelser. Enten er det „Materialist“, som det hedder, og tror absolut ikke paa „Udødelighed“, tror ikke paa nogen Gud, mener at Livet kun er en Kombination af Tilfældigheder, tror at Mennesket er det højeste og ypperste i Tilværelsen, er Toppunktet for al Livsytring, eller ogsaa er det religiøst indstillet, accepterer en eller anden Paastand eller Beretning om Udødelighed, om en Guddoms Eksistens, om en højere Tilværelsesform end den nuværende fysiske, en saakaldt „aandelig Verden“. Men da ingen af de nævnte to Verdensanskuelser i deres hidtidige docerede Form er „Videnskab“, men kun

udgør „Formodninger“ eller uanalyserede Paastande, er ingen af de to nævnte Verdensanskuelsers Tilhængere „vidende“ Væsener. De er enten „materielt“ eller „religiøs“ indstillede i Kraft af „Tro“. De er alle uden Undtagelse, haade de „irreligiøse“ og de „religiøse“, saaledes — „troende“ Væsener.

Men saalænge en Erkendelse kun er „Tro“, udgør den i Virkeligheden kun en stærk Tillid til et endnu af den „troende“ ikke materielt selverfaret eller oplevet Problem. Hvis det ikke netop var Tilfældet, vilde „Troen“ jo være blevet afløst af „Viden“. At være „troende“ vil altsaa, som vi før har berørt, sige det samme som at have fuld Tillid til et endnu ikke som Kendsgerning selvoplevet Problem, en for Tillidens Ophav endnu fysisk umanifesteret Foreteelse. Men da Erkendelsen af en fysisk umanifesteret Foreteelse er det samme som Erkendelsen af et — „Tankeprodukt“, og da et „Tankeprodukt“ igen er det samme som et — „Aandsprodukt“ eller „aandelig“ Foreteelse, vil enhver, der har Tillid til eller tror paa en saadan Foreteelse, jo i Princip være „religiøs“, idet en saadan Tilstand jo netop bestaar i at tro paa „aandelige“ Foreteelser.

Da den materialistiske Verdensanskuelse, som vi tidligere har paavist, ikke er „Videnskab“, vil den allerhøjest kun kunne udgøre en „Formodning“ eller et „Tankeprodukt“, altsaa en „aandelig“ Foreteelse. At „tro“ paa denne Foreteelse er saaledes det samme som at være „religiøs“.

Den „materialistiske“ Verdensanskuelses Ophav og Tilhængere er saaledes i Princippet ligesaa „religiøse“, som den „religiøse“ Verdensanskuelses Tilhængere. Alle normale Mennesker kan altsaa i Virkeligheden kun eksistere som „religiøse“. Hvad enten man — „tror“, at der er et Liv efter det nuværende fysiske Liv, at der eksisterer en Gud og en højere Tilværelsesform end den nuværende menneskelige Tilværelse, eller man — „tror“, at der ikke er noget Liv efter det nuværende, at der ikke eksisterer nogen Gud eller nogen højere Form for Tilværelse, bliver Princippet det samme, nemlig dette, at man — „tror“ paa „Noget“. Om dette „Noget“ er „evig Væren“ eller „ikke evig Væren“ forandrer ikke Princippet, saalænge hverken den ene eller den anden af disse to Genstande for „Troen“ er oplevet som Kendsgerning. Og var en af disse blevet afsløret som Kendsgerning, eksisterede „Troen“ jo netop ikke, idet den da vilde være afløst af „Viden“.

For det „materialistisk“ saavel som for det almindelige „religiøs“ indstillede Væsen gælder det altsaa, at de begge „tror“ paa Paastande eller Dogmer. Disse Paastande eller Dogmer udtrykker forskellige „tænkte“ eller „formodede“ Svar paa Tilværelsens Gaade. Men da ingen af disse, under den Docering hvori de hidtil er blevet manifesteret, er virkelig „Videnskab“, efterlader de stadigt Tilværelsens Gaade ganske uløst.

Den samlede „troende“ Del af Menneskeheden, saavel den „materielt“ som den „religiøs“ indstillede, staar saaledes i Virkeligheden overfor Tilværelsens og dens eget uløste Mysterium. Og i ethvert af den nævnte Dels enkelte Individier findes derfor den samme lykkelige Tilfredsstillelse ved at have en „formodet“ Løsning paa dette Mysterium at „tro“ paa. Absolut ingen helt normale Individier indenfor nævnte „troende“ Del af Menneskeheden kan undvære en saadan „formodet“ Løsning. Om denne er „materialistisk“ eller „religiøs“ forandrer jo ikke den Kendsgerning, at den udgør en Forestilling om Tilværelsens højeste Analyse. Men da en saadan Forestilling jo er det samme som en — Verdensanskuelse, kan absolut ingen af de her omtalte „materielt“ eller „religiøs“ indstillede Væsener saaledes være til uden at have en Verdensanskuelse. Om denne Verdensanskuelse kun udgør det primitive Naturmenneskes „Tro“ paa onde og gode Aander i Stene, Træer eller andre materielle Foreteelser, — om denne formodede Livets Løsning er Indianernes „store Aand“ bag „de evige Jagtmarker“, eller det er Zulukaaffernes, Ildlændernes, Pygmæernes, Buskmændenes eller Eskimoernes elementære Begreber om et Forsyn, — om det er Buddhisternes, Muhamedanernes eller de kristnes følelsesfulde, men intelligensfattige „religiøse“ Dogmer, — eller det er den moderne følelsesfattige, men indtil en vis Grad intelligensbegaavede Ateists Benægtelse af al overfysisk Livsytring, af alt guddommeligt, af al højere fornuftmæssig Verdensstyrelse, — saa udgør dog disse her nævnte „Trosformer“, alle uden Undtagelse, hver især en særlig „Formodning“ om eller Opfattelse af det samme „Noget“, nemlig den ukendte Verdensanalyse.

At disse Opfattelser er forskellige er kun ganske naturligt, eftersom de er nødsaget til at være et Produkt af den meget forskelligartede Begrænsning i Erfaringsoplevelse, Begavelse, Evner, Talenter, moralsk Stabilisering, Harmoni mellem Livsførelse og Natur, som de samme Opfatters respektive Ophav repræsenterer. Disse Opfattelser kan derfor heller ikke udgøre den sande Verdensanalyse, men er derimod hver især en ufejlbarlig Analyse af det særligt specielle Udviklingstrin, deres Ophav tilhører.

Da ingen af de nævnte Opfattelser er „Videnskab“, hverken den „materialistiske“ eller den „religiøse“, hverken Benægtelsen eller Bekræftelsen af et højere Forsyn, af det levende Væsens Udødelighed, af en absolut retfærdig Verdensplan, eksisterer Livets virkelige Analyse stadig for de paagældende Væsener som det ukendte „Noget“. Og alles Bevidsthed er og kan saaledes absolut kun være rettet ind paa dette „Noget“. Alle dyrker dette Mysterium, „Materialisten“ ved sin Benægtelse, sin Modstand, den „Religiøse“ ved sin Tilbedelse, sin Hengivenhed. Vi er alle i den samme „Vingaard“. Der er kun een sand Verdensanalyse, og vi er alle dens Tilhængere i Kraft af den Tendens til at

have en eller anden Forestilling om samme, der er ethvert normalt Menneske medfødt.

Og fra dette mod os alle vendte Makrokosmos-Mysterium funkler Solens Lys alt imedens ind i vore Hjerter, opvarmer vort Bryst, farver vore Kinder og giver Øjnene Glans. Om „Mikroben“ siger „Ja“ eller „Nej“, om den „tror“ eller „ikke tror“, kan højst blive til Mærkepæle i dens egen Skæbne. Det umaadelige Verdensalt med dets Tusinder og atter Tusinder af lysende Stjerner, Sole og Mælkeveje fuldfører uantastet heraf sit evige Kresløb, beskriver stadigt den mysteriøse Analyse af det ukendte „Noget“ bag enhver Form for Liv, Manifestation og Bevægelse, afslører stadigt dette „Noget“ i hvilket vi alle „leve, røres og ere“.

13. KAPITEL

Forskellige Indstillinger til den store Sandhed

Som vi i det Foranstaaende har set, udgør Materialisme og Religiositet kun forskellige Former for Manifestation af det samme Princip. Materialisten og den religiøse har hver især sin særlige specielle Forestilling om den samme Ting, nemlig den ukendte Verdensanalyse, hvilket igen vil sige, om alt det, der ligger udenfor det fysiske synlige, om alt det, der endnu ikke er blevet til Kendsgerninger. Men da den virkelige Verdensanalyse saaledes, for de nævnte to Grupper Mennesker, ligger i eller hører ind under det Ukendte, kan deres Meninger eller Paastande om det samme Ukendte allerhøjst kun være Formodninger, Postulater eller Dogmer. Men dette forhindrer jo ikke, at nogle af disse Postulater eller Dogmer kan være Sandheden eller den virkelige Verdensanalyse nærmere eller fjernere end andre af de samme Paastande. Og der opstaar derfor en almindelig Forvirring med Hensyn til selve Livets Analyse. Den religiøse holder paa, at hans Opfattelse er rigtig samtidig med, at Materialisten ikke er mindre stejl eller haardnakket, naar det gælder Forsvaret af hans Paastand som den rigtige.

For udenforstaaende, hvilket vil sige Væsener, der ikke kan tro paa nogen som helst af de hidtidige fremsatte materialistiske eller religiøse Dogmer eller Paastande om Verdensanalysen, vil det store Spørgsmaal „Hvad er Sandhed“ stadigt være meget aktuelt. De nævnte Væsener har, skønt de ikke tror paa de „autoriserede“ religiøse eller de „moderne“ materialistiske Dogmer, alligevel en ukuelig instinktmæssig Trang til Viden om det Ukendte. De har i Virkeligheden en ubevidst

eller skjult „Tro“ paa, at der findes en for Logik, Intelligens eller Fornuft endnu mere tilfredsstillende detailleret Løsning end den, de førnævnte traditionelle Dogmer og Paastande repræsenterer. Ogsaa de er saaledes „troende“ Væsener, uden at deres Tro dog har faaet noget accepteret bestemt Ideal. De er alle i Virkeligheden ogsaa Repræsentanter for et andet stort Spørgsmaal: „Hvad skal jeg gøre for at blive salig“.

Men de er trods dette dog ikke nær alle lige følelses- og forstandsmæssigt kvalificerede til at modtage den store Løsning paa Livets Mysterium, Svaret paa deres inderste dybeste Spørgsmaal. For nogle gaar Acceptionen let. De har det fornødne medfødte ligevægtige Sind, der ikke lader dem komme i stærk følelsesmæssig Affekt mod anderledes tænkende, ikke afføder stærkt Begær om at blive andre Mennesker dominerende overlegen, ikke nærer eller stimulerer hovmodige Illusioner om allerede at være „højtudviklede“ Væsener. De har saaledes Talent for Tolerance, Talent for ikke overilet at lade sig rive med af nye følelsesmæssige „Vækkelser“ eller „Rørelser“. Dette i Forbindelse med deres deraf fremtrædende ydmyge og kærlige Væsen giver dem den store Taalmodighed, Fred og Ro i Sindet, den Balance i deres Underbevidsthed, som kun kan afføde en stilfærdig Modtagelighed for en absolut saglig, nøgtern Forskning af Livets højeste Mysterium. De er „Den gode Jord“, i hvilken Livets højeste Visdom kan „saas“ og bære sine „hundrede Fold“. De hører „Ordet“. Gennem Hjærte og Forstand bliver det til Kendsgerning, og gennem Væremaaden til Kærlighed.

Medens en højere Livsforskning for disse Væsener saaledes gaar forholdsvis let, og de derved bliver Visdommens faste Støtter, vil samme Forskning for en hel Skare af andre Væsener derimod foregaa meget beaværligt.

Disse andre Væsener har en altfor stor Uro i Sindet. De mangler Menneskekærlighed. Derfor har de Tilbøjelighed til Intolerance. De forsker Livsproblemerne mere af Forfængelighed og utilfredsstillet Ærgærrighed end af medfødte naturlige Anlæg og Talenter. Som Følge heraf bliver det i mindre Grad Livets virkelige og nøgterne Sandhed og Logik og den herpaa hvilende forædlede Væremaade, end det bliver dets Sensationer og Muligheder for deres egen Berømmelse, de efterstræber eller dyrker.

Denne forstærkede Trang til Opnaaelse af andres Beundring og Hyldest bevirker en tilsvarende alt for stærk „Albuen sig frem“, svækker deres egen Evne til at beundre og hylde andre og virkelige fremragende, men endnu ikke berømte, Personer, de maatte møde paa deres Vej, ja opflammer undertiden ligefrem Had til disse Personer, idet de i dem frygter overlegne konkurrerende Aspiranter til den Berømmelse eller Publikumsgunst, de selv efterstræber. Deres endnu

uudviklede Moral inspirerer dem ikke til at være helt ærlige. I deres Jag efter Beundring opsnapper de megen Viden fra de virkelige talentfulde for senere i større eller mindre Grad at publicere den som deres egen. Deres manglende Ydmyghed og primitive Næstekærlighed i Forbindelse med deres særlige Antipati for de virkeligt begavede Medaspiranter faar dem næsten altid til at bekæmpe disse.

Uden at de i Virkeligheden er sig den her sande Aarsag til deres Væremaade bevidst, ligger de saaledes i Strid med mange af de Væsener, de i Virkeligheden burde beundre, burde acceptere som Lærere. De bringer som oftest stor Ufred, Disharmoni eller mørk Atmosfære i deres Kølvand. Der er megen Larm og Støj omkring dem, hvor de saa end forekommer, enten det er i Foreninger, videnskabelige eller religiøse Forsamlinger, eller det er i politiske Foretagender, Embeder eller Professioner. Saadanne Mennesker kan altsaa tilegne sig overordentlig megen teoretisk Viden, med hvilken de kan blænde eller bluffe mange, men deres primitive Følelsesliv, der endnu i saa høj Grad dikteres af Hovmod, ubehersket Forfængelighed eller Berømmelsestørst i Forbindelse med en endnu forholdsvis svagt udviklet Medfølelsesevne, afslører sig altid tilsidst, skaber Kulde omkring dem, gør dem ensomme, giver dem de bitre Lidelser eller Erfaringer, der gør det af med ethvert Hovmod, med enhver Selvforgudelse, aabenbarer Tomheden eller Hulheden i ethvert Liv, der kun er baseret paa Berømmelse, viser hvorledes denne Tilstand gør det ganske umuligt for dem at være fuldstændig nøgterne og ærlige i deres Docering af det absolut virkelige, idet nævnte Tilstand jo faar dem til, om end i mange Tilfælde ubevidst, i større Grad at forme nævnte Docering til Fordel for Opnaaelse eller Bevaring af Menneskenes Hyldest, end til Fordel for Aabenbaringen af de højeste eller evige Fakta, der hvor denne vilde bringe Populariteten og eventuelt deres Økonomi i Fare.

De paagældende Væsener møder saaledes her Livets egen direkte Undervisning, bliver gennem bitre Erfaringer skolet i, hvor uegnet man er til at være den evige Sandheds Repræsentant, saalænge man endnu ligger under for en, med en overlegen eller altdominerende Berømmelsestørst forbundne, Uærlighed, og at virkelig aandelig Storhed og Magt derfor absolut ikke kan opnaas, saalænge Berømmelse eller Medmenneskers Hyldest er det bærende Motiv i Ønsket om nævnte Oplevelse. Ligesom et Barn ikke pludselig kan blive voksen, blot fordi det ønsker det, men maa vente til de Aar er gaaet, der betinger dets Vækst, saaledes kan et Væsen heller ikke i Kraft af et Ønske pludselig blive en aandelig Storhed, men maa udvikle sig til at kunne opfylde de Betingelser, paa hvilke en saadan Tilstand udelukkende er baseret. Derfor kommer den nævnte aandelige Storhed slet ikke, naar Individet ønsker den, men naar det derimod er modent til at kunne bære en saadan Mentalitet. Dette vil igen sige, paa et Tids-

punkt, hvor Ydmyghed, Medfølelses- eller Kærlighedsevnen igennem Livets direkte Paavirkning er blevet udviklet til en saa altdominerende Faktor i dets Bevidsthed, at Tanken for Medvæsenernes Skæbne ganske har fortrængt Selvforgudelsen eller Tanken om selv at være eller blive noget stort.

Naar Individet saaledes er naaet igennem de stærke Lidenskaber og Magtbegær, og der fra dets Aasyn begynder kun at lyse Beskedenhed og Kærlighed, da er „Himmeriges Rige“ nær. Da er den „forlorne Søn“ paa Tærskelen til sin evige Fader.

14. KAPITEL

„Himmeriges Rige“ eller Retningen mod det evige Lys

Og hvad er saa „Himmeriges Rige“? — Hvad er aandelig Storhed? Hvad er dette, at være paa Tærskelen til den evige Fader? —

„Himmeriges Rige“ er den virkelige aabenbarende Viden om Livets sande Analyse. Det er den virkelige Erkendelse af Verdensaltets altgennemtrængende Logik. Det er Synet af det evige og dermed uforanderlige, virkelige Verdensbillede. Dette Syn eller denne Verdensanskuelser udgør igen det samme som det, der i Biblen udtrykkes som „Den hellige Aand“. „Den hellige Aand“ er ikke et Væsen, en Person, men en Bevidsthedstilstand, i hvilken det paagældende Individs Tanker er besjælet af virkelig Viden om Gud. Derfor har disse Mennesker, der er blevet „overskygget“ eller „indhyllet“ i „Den hellige Aand“ altid virket som „Profeter“ eller aandelige Førere for den øvrige Menneskehed. Deres Udtalelser er blevet til evige Sætninger, der har været Kærnen i al Moraldannelse. De udgør de højeste Udtalelser, der overhovedet eksisterer, og har som Følge heraf været og er fremdeles Brød for Millioner.

Dette, gennem Lidelse og Korsfæstelse at have udviklet sig frem til en saadan Hjærtets Renhed, at man derved er blevet i Stand til at opleve den virkelige guddommelige Plan og alkærlige Hensigt, der ligger bag alle ydre Foreteelser, saaledes virkelig at have været i Stand til at „se“ Gud, at man er blevet Ophav til disse udødelige Sætninger, er at være en aandelig Storhed, er at være „eet med Faderen“. Det er at eje den „Salighed“, som altid vil være „de rene af Hjærtet“ til Del.

At være i Besiddelse af en uselvisk, vaagnende urokkelig Følelse af et guddommeligt Forsyn bag alt tilsyneladende Mørke, er at være i Faderens Nærhed. Denne Følelses Uafhængighed eller Frigørelse af de gængse Dogmer eller Bogstavformer til Fordel for en endnu større

Kundskab, Uselvished og Kærlighed, end der gennem disse kan udtrykkes, er Tærskelen til den evige Fader. Det er Retningen mod det evige Lys.

15. KAPITEL

Verdenslogikken er Kulminationen af Fuldkommenhed

Dette evige Lys er altsaa „Synet af Gud“, Opfyldelsen af den store Forjættelse til de „rene af Hjærtet“, Resultatet af Lidelsens Vej. At opnaa dette er „Indvielse“, „Indvielse“ er Oplevelse af „Viden“ i Stedet for „Tro“, Fakta i Stedet for Formodninger, Virkelighed i Stedet for Illusioner.

Opnaaelse af denne Bevidsthedstilstand paa det højeste religiøse eller aandelige Omraade er saaledes det, der foreløbig er Livets Mening med de jordiske Mennesker. At være i Kontakt med denne Mening vil altsaa være det samme som at være i Harmoni med den samlede Verdenslogik. At gaa imod denne Logik er at gøre Modstand imod Verdensplanen. Det er Billen, der ikke viger for Elefantens Fod. Ligesom dens lille spinkle Krop maa knuses under Elenfantens tunge Vægt, saaledes maa ogsaa alle Villier, Ønsker og Begær og de herpaa baserede Skæbner knuses, der gaar imod Verdenslogikken.

Men det er netop denne Omstændighed, der gør samme Logik guddommelig, idet den udelukkende kun kan resultere i Kærlighedens Kulmination. At gaa imod denne Logik vil være det samme som at modarbejde Kærlighedens og Uselvishedens Manifestation og Skabelse. At Verdensplanens Logik knuser eller opløser alle Villier, Ønsker og Begær, der ikke er kærlige og uselviske, men derimod er egoistiske, hadefulde, intolerante, dræbende og saaledes direkte nedbrydende for al sund og lykkelig Oplevelse af Livet, kan jo kun være identisk med det allerhøjeste Gode i Tilværelsen. At dette Gode netop er Kulminationen af Kærlighed, kommer yderligere til Syne derved, at Knusningen af de omtalte uheldige Villier, ukærlige Begær og Tankearter altid resulterer i stærke Erfaringer. Erfaringer er Kendsgerninger, Kendsgerninger er Videnskab, virkelig Videnskab er Visdom, Visdom er Aabenbaring af Livets Mysterium. Denne Aabenbaring er igen „Indvielse“, „Indvielse“ er den „forlorne Søns“ Hjemkomst. Denne Hjemkomst er vort eget Livs Forklarelse i Guds Straaleglorie. Intet Væsen kan fortæbes. Verdenslogikken er Kulminationen af Fuldkommenhed.

At være kærlig er altsaa det samme som at være virkelig logisk og dermed fuldkommen. At være ukærlig er at være ulogisk og tilsvarende ufuldkommen. Derfor bliver det rigtigt, naar der staar skrevet:

„Salig er de rene af Hjærtet, thi de skulde se Gud“, thi alle Følelser, der ikke er kærlige, er urene og saaledes ulogiske. Nævnte Citat vil derfor i Virkeligheden sige: „Salige er de logiske, thi disse er i Kontakt med Verdensplanen og har derfor ikke nogen ukærlige eller selviske Tankearter, Begær eller Ønsker, der kolliderer med denne, og kan saaledes ikke komme til at opleve Smerten af disses Knusning mod Verdensplanens Urokkelighed. Intet kan forstyrre Freden i deres Hjærter. Og alene herpaa kan en virkelig Salighed hvile“.

Det samme gør sig ogsaa gældende, naar det hedder: „*Elsk din Gud over alle Ting og din Næste som dig selv, det er al Lovens Fylde*“. Citatet udgør en Opfordring til at lade Kærligheden være det højeste i Bevidstheden. Denne Opfordring vilde jo være ganske meningsløs, hvis ikke netop Kærligheden var Opfyldelsen af Verdensplanens Logik. Hvorledes skulde den ellers være „*al Lovens Fylde*“.

Kristus siger: „*Derpaa skulle alle kende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kærlighed*“. Hvis ikke denne indbyrdes Kærlighed havde noget med Logik at gøre, vilde den da være et mærkeligt Kendetegn paa ophøjet Discipelskab.

Verdensplanens Logik, Tilværelsens Facit, Livets Mening er altsaa Kærlighed. Men naar Kærlighed saaledes er Tilværelsens Facit, er Livets Mening, er Logik, er den ogsaa Videnskab. Og da Verdensplanen er den største Plan i Tilværelsen, maa Viden om dens Struktur og Detaillering være den højeste Videnskab. Dens Tilegnelse som matematisk Kendsgerning, og denne Kendsgernings Anvendelse som Basis for en højeste fornuftmæssig Livsførelse for Individet, Samfundet og Staterne, er derfor „*Det eneste Fornødne*“ i al jordisk Tilværelse.

16. KAPITEL

Hvor dette, „at vende den højre Kind til, naar man bliver slaaet paa den venstre“, bliver til Magt og Videnskab.

Det store Spørgsmaal bliver nu: Kan Kærlighed virkelig blive til matematisk Videnskab? — Kan det virkelig i en given Situation være Fornuft „*at vende den højre Kind til, naar man bliver slaaet paa den venstre*“? Umaadelig mange Ting i den daglige Tilværelse synes netop at gøre det modsatte til Kendsgerning. Og hertil maa jeg svare, at det er ganske rigtigt, at det daglige Liv i meget stor Udstrækning ikke synes at bekræfte den her fremførte Verdenslogik. Men hvad er den daglige Tilværelse her paa Jorden? — Og hvem er det, der beforder den? —

Det er et overordentligt stort Flertal af Væsener, der ikke, hverken i deres Hjærte eller Forstand, kender noget til, hvad der virkelig er Verdensplanens Logik, hvad der virkelig er Livets Mening. Det er en Samling Væsener, der mere eller mindre raaber i Munden paa hverandre hver sin særlige specielle Anvisning paa, hvad der er Moral, Ret og rimeligt. Det er en Samling Væsener, der overfor Livets virkelige Mening er ufødte Sjæle, der som Følge heraf handler blindt og vildt paa Diktat af primitive Sympatier og Antipatier, en Samling Væsener, der gør Tilværelsen til et Orgie af Hovmod, Mord, Drab, Plyndring og Lemlæstelse. Hvorledes skal denne Valplads af lemlæstede og saarede, dette mentale Krater af dræbende Had og ulykkeliges Dødsrallen, for det Væsen, der endnu ikke kan overskue en saadan Dødedans' kvælende Fangarme, være Udtryk for, at Verdensplanens Logik er Kærlighed? — Hvorledes skal Mikroben faa Ide om de lyse Farver i Verdensbilledet, saalænge den ikke kan overse den for samme Verdensbilledes fuldkomne Koloratur og Harmoni nødvendige mørke Plet eller Del, den selv befinder sig i? — Maa ikke Leve-reglen, „Enhver er sig selv nærmest“, blive aktuel, blive populær i en saadan Zone af Tilværelsen, hvor alt er Kamp? —

Men hvorledes skal da saadanne Væseners Udtalelser kunne være autoritative paa Kærlighedsspørgsmaalet eller Verdenslogikkens Omraade? — Maa ikke de Væsener, der lever i Dalen, stige op paa Højderne for at faa det rette Billede af Omgivelserne? — Er det ikke en urokkelig Logik, at det Menneske, der lever i Dalen, umuligt kan faa et virkeligt selvoplevet Billede af den Egn's Omgivelser, det lever i, uden netop ved at stige op paa samme Egn's højeste Punkt? —

Det jordiske Menneske lever i en mental Dalsænkning, hvis Skygge og snævre Horisont ikke kan give det noget som helst fuldkomment Overblik over den store Egn, det lever i, som vi kalder „Livet“. Enhver, der vil opleve den virkelige Sandhed, maa derfor begive sig op paa „Højderne“ i Livet, hvorfra Overblikket over Sandheden er at finde.

Disse Højder er ikke helt let tilgængelige. Til at begynde med er Opstigningen en Entring af næsten lodrette Klippeskrænter. Hænderne rives til Blods. Men saa efterhaanden lades Hadets, Egoismens, Gridskhedens, Hovmodets eller Selvforgudelsens og Sensationslystens tunge og besværlige Bagage tilbage i Dalens dybeste og mørkeste Skygge-regioner. Befriet for denne Ballast begynder Aandsevnerne at bære Individet mod de evige Regioner. Naar Uselviskhed, Kærlighed, Intuition og Ydmyghed er blevet de altbeherskende Faktorer i dets Bevidsthed, kommer det paa Bølgelængde med Verdensaltets Logik. Og igennem denne Bølgelængdes altbeherskende Harmoni bliver Tænkeevnen fuldkommen, bliver til „Den hellige Aand“, bliver, som vi senere skal se, til det Vingeslag, paa hvis Sus det levende Væsen i stolt Ørneflugt

bæres hen over den evige Aabenbaring af Livet, hæver sig op til Livsgaadernes Løsnings allerhøjeste Sfære, hvorfra det har fri Udsigt over Mysteriernes, Illusionernes, Overtroens og Fejltagelsernes dybe Afgrunde, dræbende Faldgruber og stejle Klippeskrænter.

Og her i dette Visdommens klare Sollys bliver Livspanoramaernes mørke Skyggesider fuldt oplyst, Detaillerne i samme rigtigt erkendt, og en guddommelig altgennemtrængelig logisk Verdensplan til Virkelighed for Beskueren. Her er Fornuftens Kilde, Logikkens Hjemstavn. Her bliver Livets Mening til. Vi befinder os paa Guds eget Udsigtspunkt, hvor „Alt er saare godt“. Verdensplanens Logik er Kærlighed, Skønhed og Glæde.

17. KAPITEL

*Det religiøse Princip er ikke opfundet af Mennesker,
men udgør noget af Naturen selv*

Vi vil nu lade Livet selv tale for derigennem at finde dets egen Anvisning paa, hvad man bør gøre for at blive „salig“. Vi begiver os derfor tilbage til fjerne Tider, da en menneskelig Fod endnu aldrig havde betraadt Jordens Kontinenter. En stærk Varmedestraaling fra Klodens eget glødende Indre befordrede en stor Tropehede overalt paa dens Overflade og fremkaldte en umaadelig Cirkulation i Vandfordampningen. Et uigennemtrængeligt Skylag dækkede permanent den ganske Horisont. Intet Øje havde endnu skuet en blaa Himmel eller direkte set Solens hvide Lys. Dertil var Atmosfæren alt for tyk. Et evigt Tusmørke rugede overalt. Livet levedes i en Skyggernes Verden. Umaadelige Tropeskove bredte sig fra Kyst til Kyst. I den fugtige hede Luft myldrede Livet frem. Vi befinder os i „Den sjette Dag“s første spæde Morgenrøde, den Dag hvis Middagssol endnu lyser over Verden, og hvis Aftensol det jordiske Menneske endnu aldrig har set gaa ned. Vi er midt i „Guds Skabelse af Dyr og Mennesker“.

I Ly af disse umaadelige Fortidsskove, hvis mægtige Plantearter ikke kunde taale Solens Lys, og hvis degenererede, dværgagtige Efterkommere i vor nuværende sollyse Verden derfor sparsomt maa søge den livsbetingende Skygge ved Foden af anderledes lyselskende Træer, voksede Livet videre og videre. I Kraft af den permanent overtrukne Himmel var Verden mørk som en Skovbund. Og de daværende Skove var da ogsaa i Virkeligheden kun at udtrykke som de nuværende Skovbundsplantearter i Kæmpeformat.

Inde fra Tykningen af disse vældige Krat kom et lille mærkeligt,

rædselsslagent Dyr springende forfulgt af et andet rovdyragtigt, farligt udseende Væsen. I det herskende Tusmørke blev de hurtigt ude af Syne, men et hjerteskrædende, langtrukket Skrig forkyndte det forfulgte Væsens Kapitulation, forkyndte at den Redning, det ved sin Flugt troede at kunne have opnaaet, nu maatte opgives, forkyndte at det ikke selv havde flere Kræfter eller ved egen Hjælp kunde fri sig fra Faren, og hvorfor dets Rædsel og Fortvivlelse over den truende Undergang, som en allersidste Udvej, udløstes gennem det omtalte Skrig. Dette blev saaledes et Nødskrig, et Raab om Hjælp, et Skrig i „Mørket“, — men til hvem? — Ja, til noget synligt og kendt Væsen kunde det absolut ikke være rettet, da det principmæssigt gentager sig i alle Nødsituationer hos alle Væsener, der har Evne til at frembringe Lyde, og er forbunden med enhver Dødsangstuds løsning, ganske uafhængigt af om der er andre Væsener til Stede eller ikke.

Raabet bliver altsaa rettet mod noget ukendt. Men et Raab, der er rettet mod noget ukendt om Redning, er jo det samme som en „Bøn“ til en ukendt Overmagt, en blind Henvendelse til et ukendt Forsyn, hvilket jo igen er lige akkurat det samme som det, vi i Dag kalder „Bøn til Gud“. Hvad er vel „Bøn til Gud“ andet end netop en Anmodning til en Overmagt eller et Forsyn? —

At Menneskene i deres, mere end Dyrenes, udviklede Tilstand, har faaet Evne til at udtrykke disse sjælelige Foreteelser, disse Angstudløsninger, disse deres Nødraab i kultiverede Lyde, Tale, Ordformer og Sætninger, give dem Navn og Udtryk, kalde dem „Religiøsitet“, „Bøn til Gud“ eller lignende, at disse Foreteelser har været i Stand til at vække til Live en vaagnende Anelse, af en Bevidsthed om et eksisterende „Forsyn“, en „Gud“ eller „Guder“ o. s. v. forandrer eller afkræfter jo absolut ikke Princippet, men viser tværtimod, at det er under Udvikling.

Fortidens store Skove har saaledes genlydt af „Bønner“ til Gud, opsendt af Væsener, der endnu ikke var naaet at blive til det, vi i Dag betragter som Mennesker, men var henhørende under de Væsener, vi kalder Dyr, ligesom vore egne Skove endnu den Dag i Dag genlyder af de samme hellige Nødraab.

Men naar Forbindelsen mellem et ukendt Forsyn og de levende Væsener eller „Bøn til Gud“ saaledes gør sig gældende i Tykningen af Fortidens store Skove, længe før Mennesket blev til, og ligeledes gør sig gældende hos Nutidens Dyr, er „Bøn til Gud“ eller med andre Ord „det religiøse Princip“ jo slet ikke noget menneskeligt Paafund. Men naar det ikke er noget menneskeligt Paafund, er det jo en Anordning af Livet selv, er identisk med selve Naturen. At ironisere over det religiøse Princip, over Bønnen, er at ironisere over Naturen, det er at gaa i Rette med Sol og Maane, det er at kulminere i Blottelsen af sin egen Naivitet og Uvidenhed.

Det religiøse Princip, Haabet og Troen paa og Trangen til at klamre sig til en Overmagt, et Forsyn, en Guddom, udgør altsaa noget af Naturen selv ligesom Sol og Maane, ligesom Vejr og Vind, ligesom Blodumløb, Mad og Drikke og er som nævnt ikke opfundet af Mennesker. Hvad der derimod er af menneskelig Oprindelse eller udgør menneskeligt Paafund, er de Forestillinger om, og de Navne og Begreber hvormed vi udtrykker disse medfødte Urinstinkter i vor dybeste Natur, der, som vi altsaa her har set, ned gennem Dyreriget fortaber sig helt tilbage i Urtidens mørke Skove.

Begreber som „Fetisch“, „Store Aand“, „Gud“, „Guder“, „Zebaoth“, „Jehovah“, „Zeus“, „Odin“ o. s. v. er alle af det vordende Menneske opfundne Navne og Udtryk, hvormed det ligesom danner sig en Art nødvendig Nummerering af de store ukendte Foreteelser, i dets Bestræbelser efter at sætte Tingene paa Plads. De er et synligt Resultat af den begyndende Kultivering af disse medfødte Urinstinkter i „Dyrenes“ Sjeloliv, gennem hvilket „Den sjette Dag“'s Kulmination af Skabelse lader samme Væsen fremstaa som det rigtige „Menneske“ for Guds Aasyn.

18. KAPITEL

Menneskets Tilblivelse er en Omskabelse af Dyret

Biblens „sjette Dag“ er saaledes ikke en almindelig Ugedag eller et Døgn paa 24 Timer, men et Udtryk for den Tidsperiode eller det Afsnit i Udviklingen, hvor „Dyret“ „udvikler“ sig til „Menneske“.

Da „Noget“ ikke kan blive til af „Intet“, vil al Tilblivelse, al Skabelse kun kunne være identisk med „Omskabelse“, der igen er det samme som „Forvandling“. Naar denne „Forvandling“ er til det bedre, kalder vi den „Udvikling“, og naar den er til det daarligere, kalder vi den „Degeneration“. Al Skabelse i Tilværelsen er saaledes Udvikling og Degeneration. Menneskets Tilsynkomst i Verden er ikke et pludseligt paa Sekunder frembragt Mirakel. Mennesket er en haandgribelig „fysisk“, „materiel“ og „aandelig“ Realitet og kan saaledes umuligt pludselig være fremstaaet af absolut „Intet“. Det udgør en Realitet, der i fuldeste Maal er blevet til af en anden „fysisk“, „materiel“ og „aandelig“ Realitet, udgør altsaa et „omskabt“ Væsen. Denne Analyse er den absolut eneste, der kan gaa op i Verdensplanens Logik. Den modsatte Opfattelse er kun Symptomer paa manglende matematisk Talent, Symptomer paa en endnu uudviklet eller ufærdig Analyserings-evne. Den udgør saaledes en ren primitiv Opfattelse af den virkelige Sandhed. Biblen udtrykker jo selv, at Menneskets Skabelse var en

„Omskabelse“ i følgende Ord: „Og Gud Herren havde dannet Mennesket af Støv, af Jorden og blæst Livets Aande i hans Næse; og Mennesket blev en levende Sjæl“.

Men hvad er „Støv“, hvad er „Jorden“ og hvad er „Livets Aande“? Er det ikke netop Grundanalysen af alt, hvad der var i Forvejen? — Er ikke „Støvet“ og „Jorden“ det samme som „Stofferne“, „Materialerne“, „Kemikalierne“, „Kødet“, „Blodet“ eller „Dyrene“? — Er ikke „Livets Aande“ det samme som det levende Liv, Bevidstheden eller det, der senere bliver til „Den hellige Aand“? Hvis ikke dette under en eller anden Form havde eksisteret i Forvejen, hvordan skulde det saa have været muligt at „indblæse“ Mennesket det? — Hvordan skulde dette Væsen saa være blevet til „En levende Sjæl“? — Nej, Biblens Ord følger her nøje Verdensplanens Logik, er absolut matematisk fuldkommen.

Skabelsen af „Mennesket“ var det samme som en „Omskabelse“, en Forvandling af noget i Forvejen eksisterende Materiale. Men hvilket af det saaledes i Forvejen eksisterende Materiale kunde vel tænkes at være bedst egnet til en saadan Omskabelse? — Maatte ikke det mest fuldkomne være det absolut bedst egnede? — Vilde det ikke være ganske i Strid med al den Fornuft eller Logik, vi ellers bliver Vidne til i alle andre Former af Naturens egne Skabeprocesser eller Frembringelser, at Mennesket skulde skabes af „Støv“ i bogstavelig Forstand, eller af Sand, Ler eller Grus, naar Verden vrimlede med Materialer af langt højere Kvalitet, Materialer, der i Forvejen ligefrem var arbejdet og tilpasset med denne Omskabelse for Øje, og hvormed Omskabelsen næsten kun blev en Bagatel for de samme skabende Kræfter i Forhold til, hvad en Omskabelse af det førnævnte helt utilpassede mineralske Materiale, og i hvilket den for Mennesket nødvendige „Livets Aande“ ikke eksisterede, vilde have været? — Jo, absolut!

Hvad var det da for et „Materiale“, der paa „Den sjette Dag“'s tidlige Morgen eksisterede som egnet eller tilpasset til at omskabes til „Menneske“, og som ikke alene udgjorde et meget bearbejdet Materiale til Formaalet, rent fysisk set, men i hvilket ogsaa den absolut nødvendige „Livets Aande“ eksisterede eller var synlig? —

Dette Materiale udgjordes udelukkende af de paa Jorden forud for Mennesket eksisterende Realiteter, vi kalder „Dyr“. „Dyret“ var det højest udviklede, hvilket vil sige, udgjorde den mest fuldkomne eksisterende Sammensætning af de for Formaalet særligt bearbejdede Materialer og var dermed den absolut eneste Form for „Støv“ eller Materiale, der i Harmoni med de logiske Love overhovedet kunde bruges.

Ja, i Sandhed, kun af „Dyret“ kunde „Mennesket“ skabes. Menneskets Tilblivelse er saaledes en „Omskabelse“ af „Dyret“. Men denne „Omskabelse“ er endnu ikke endt. Det jordiske Menneske er endnu ikke et færdigt „Menneske“. Dertil er der endnu alt for mange „dy-

riske" Tendenser i dets Væsen, i dets Bevidsthed. Saalænge det endnu jager, dræber og æder Dyrene, saalænge det endnu erobrer, plyndrer og undertrykker Væsener af dets egen Art, andre jordiske Mennesker, saa længe det endnu maa foretage sin Forplantning eller Befrugtning som „Pattedyr“, maa „føde sit Barn med Smærte“, saalænge det endnu er uvidende om sit virkelige og sande Jegs udødelige Væsen, saalænge Verdensaltets Analyse endnu kun er „blinde Naturkræfter“, en Nat-himmel med lysende Stjerner, en Samling „Straaler“ og „Bølger“, det levende Væsen kun en Samling Kemikalier, Livets Mysterium „Fantasi“ og Gud et „tomt Begreb“, da er Guds Skabelse af Mennesket ikke færdigt, da er det endnu til en vis Grad et „Dyr“, et ubevidst Væsen, der sender sine Dødskvaler, sine Angstskrig, sine „Bønner“ mod en ukendt Overmagt. Alene det, at der er noget, der smærter eller gør ondt, viser jo, at der i tilsvarende Grad er noget, der ikke er færdigt, noget der endnu skal rettes, skal omskabes. Og „Den sjette Dag“ ruger saaledes endnu over de jordiske Kontinenter.

Men ogsaa denne „store Dag“ vil engang forsvinde for at give Plads for en ny, skøn „Dag“ i Skabelsens Historie, give Plads for Morgendæmringen af „Den syvende Dag“s Opdukken af Nattens Taager, den „Dag“, der skal være en „Hviledag for Herren“, eller den Tidsperiode hvor al Kamp er ophørt, hvor al Lidelse er endt, hvor al Tanke, Villie, Energi er falden til Hvile i Koncentration paa Verdensaltets absolute eneste „Faste Punkt“: Den evige Guddom, og hvor den store „Hvile“ er dette, ikke at foruroliges af nogen som helst Disharmoni eller manglende Kontakt med Livets Love. „Den syvende Dag“ er det Rige, som i Dag „ikke er af denne Verden“, men som efter „Den sjette Dag“s Ophør paa Jorden som en „ny Himmel“ og „ny Jord“ alligevel skal lyse over vor Klode.

19. KAPITEL

Dødsskrigene i Fortidsskovene og deres Bønhørelse

Som bekendt er Skabelsens Historie i Biblen udtrykt som „Syv Dage“, hvoraf vi altsaa her har berørt de to sidste. Jeg kan dog ikke nu komme nærmere ind paa disse eller de andre fem store „Dage“, i hvilke Verden blev til, men maa desangaaende henvise den interesserede Læser til de kommende Bind af mit Hovedværk „Livets Bog“. Jeg skal dog her nævne, at ligesom „Mennesket“ er en Omskabelse af „Dyret“, saaledes er „Dyret“ en Omskabelse af „Planten“ og denne igen en Omskabelse af „Mineralet“ og dette en Omskabelse af „elektriske Kræfter“, „Straaler“ og „Bølger“, hvilket igen vil sige „over-

fysiske" eller „aandelige" Energier, og at hver enkelt af de nævnte Omskabelser i Virkeligheden kun udtrykker forskellige Stadier af et og samme Jægs Oplevelse af en evig fortsat Tilværelse.

Vi vil nu atter vende tilbage til den omtalte Begivenhed i Urtidens store Bregneskove. Det overfaldne Dyr udstødte altsaa et Dødskrig, en Slags Henvendelse til et ukendt Forsyn, en „Bøn til Gud" om Redning. Men at udstøde et Dødskrig eller en Anmodning til et Forsyn, til en Overmagt om Redning, er jo det samme som at handle i Interessen af Livets Beskyttelse eller Bevarelse, det er at gøre noget, der kan være medvirkende til en Redning af det efterstræbte eller dødsdømte Liv. Men at foretage saadan en Handling er det samme som at være livsbefordrende, være livsbeskyttende. At samme Handling gennem det overfaldne Væsen ikke altid er stærkere end Angriberen eller de overfaldende Kræfter og derfor heller ikke altid kan redde dets Legeme fra Undergang, forandrer jo ikke den Kendsgerning, at Væsenet ikke frivilligt gik i Døden, men benyttede enten bevidst eller ubevidst Skriget, „Bønnen", som en sidste Modstand imod den truende Undergang. Selv om denne Modstand i nævnte Tilfælde synes at være ganske svag, kan dette aldrig nogen Sinde berettige til at sige, at den var Udtryk for et Samtykke i Undergangen. At en Modstand er lille, saa lille, at den brutalt bliver knust af Overmagten, ophæver jo ikke dens Identitet som Modstand og kan saaledes, logisk set, aldrig gøres identisk med et Samtykke.

Gennem det omtalte overfaldne Dyr i Fortidsskoven bliver vi altsaa for første Gang Vidne til Manifestationen af et Princip, der mentalt arbejder i Retning af Livets Bevarelse, et Princip, der for første Gang faar en Mund til at aabne sig for gennem Lyd at befordre Livet i Stedet for Døden. At det maaske kan siges at være et meget spinkelt Princip skyldes jo kun, at vi her er Side om Side med dets allerførste spæde Vorden. Og hvad er ikke spinkelt i sin første Begyndelse? — Begynder ikke alle store Træer, ja selv Kæmpetræer, som smaa bitte Kærner eller Frø? —

Og følger vi nu det nævnte Princip frem gennem Tiderne helt til vore Dage, er det en ret anseelig Udvikling, det har gennemgaaet. Det er allerede paa nærværende Tidspunkt, skønt ikke nær færdigudviklet, blevet til et Kæmpetræ. Er det ikke netop det, der før gav Ekko i Urskovens Dyb som et hjerteskerende Dødskrig, der siden har faaet Tusinder, ja Millioner af Munde til at aabne sig, — ikke udelukkende for kun at udstøde primitive Klageskrig, Nødsignaler eller „Raab" om Hjælp i overhængende Fare, men ogsaa for, i Form af mere kultiverede og velklingende Lyde, vi kender som „Tunge-maal", „Tale" eller „Sprog", at manifestere — „Visdom", „Kundskab", „Kunst", „Lovprisning", „Tilbedelse" og „Takkehyldelse" til Forsynet, til den Gud Dyret mentalt har dyrket lige netop fra sit første Døds-krig i den fortidige Jordperiodes dybe Skumring? —

Og er det ikke det samme Dødsskrig, der senere i en mere kultiveret Form, gennem en Verdensgenløseres Mund, blev til en — Bjærgprædiken, — blev til „Guds Ord“? — Er disse ikke netop Manifestationen af Lyde, der skal tjene til at stimulere Befordringen af Livets lykkelige og retmæssige Opretholdelse? — Er udtalte Ord og Sætninger som: „Salige er de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud“, — „Salige er de barmhjærtige, thi de skulle times Barmhjærtighed“, — „Elsk din Næste som dig selv“, — „Elsker eders Fjender, gør dem godt som eder hade, velsigner dem som eder forbande, og beder for dem som gør eder Skade“, — „Og som I ville, at Menneskene skulle gøre mod eder, ligesaa gør og I mod dem“, — „Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre“ o. s. v., ikke livgivende? — Kan man sige, at en Lydfrembringelse af denne Art er et Samtykke i Mord og Lemlæstelse? — Er ikke nævnte Lydfrembringelse en Modstand imod Ødelæggelse og Drab? — Er ikke netop Hævnerne, Morderne og Forfølgerne Overtrædere af nævnte Opfordring eller Kærlighedsbud? — Men var ikke ogsaa Dødsskriget, Lydfrembringelsen i Bregneskoven, en Modstand imod Drab og Undergang?

Der er saaledes ingen principiel Forskel mellem Dødsskriget og „Guds Ord“. De to Lydfrembringelser er dermed allerhøjst kun forskellige i Grad, absolut ikke i Art. „Bjærgprædiken“, „Guds Ord“, de udtalte Sætninger repræsenterer kun Lydfrembringelsen af Dødsskriget i kultiveret og udviklet Form. Dødsskriget fra Urskoven er derimod Udtryk for Lydfrembringelsen i sin første ukultiverede og primitive Art. Begge Lydfrembringelserne udtrykker saaledes Manifestationen af det samme Princip, men paa to vidt forskellige Udviklingsstadier. De udgør begge i Dybden den samme stilfærdige Bøn om Beskyttelse, den samme fredelige Modstand imod en truende Undergang, det samme bevidste eller ubevidste Lyspunkt i en ulykkelig eller mørk Situation.

Lydfrembringelsen er saaledes gaaet meget frem i Udvikling. Og hvad der før kun var et primitivt og udetaillet enlig „Dødsskrig“ paa Fortidsskovenes mørke Stier, genlyder i Dag som vidunderlige Vidsomsord, Løvsange, Harmonier eller Musik fra Tusinder af kultiverede Struber Verden over, fra Præster, fra Lærere, fra Kunstnere, fra Videnskabsmænd.

Og hvilke store Traditioner kan Dødsskrigenes Historie ikke i Dag se tilbage paa. Hvad mener man om de umaadelige, kostbare Sfinxer, Pyramider, Templer, Kirker og Pagoder, der i Tidens Løb har været opført paa Jorden, og om alle de af disse, der endnu eksisterer? —

Har man nogen Sinde tænkt sig, naar man befinder sig foran den store Pyramide i Ægypten, eller befinder sig overfor et indisk Marmortempel, eller sætter sig til Rette under Peterskirkens Kuppel, hører om Salomons geniale, guldbelagte Tempel i Jerusalem, at man her er

stedet overfor Begivenheden i Urskoven paa et højere Plan? — Har man nogen Sinde opfattet disse fornemme Realiteter som identiske med de ensomme Dødsskrig fra de fjerne Fortidsskove? — Og dog, hvad er vel disse mægtige Foreteelser andet end de omtalte Dødsskrig ved den guddommelige Skabekraft, ved Visdom og Kunst gjort tilgængelige for Øjet? — Er ikke disse Helligdomme, Templer og Kirker netop en Modstand mod Mørke og Undergang? — Er de ikke netop opført med det Formaal for Øje at stimulere de Kræfter, der skaber Lykke, Harmoni og Velvære? — Hvem tør paastaa, at de i deres højeste Instans er opført for at skabe Rædsel og Smærte, Myrderi og Undergang? —

At saadanne mørke Realiteter undertiden ikke desto mindre har været i Stand til at trænge ind i Helligdommene, ja har endog været i Stand til at besjæle Kirkens Mænd, gjort dem til Mordere og Hævnere (Inkvisition, Velsignelse af Krig, Propaganda for Dødsstraf o. l.), er ikke paa noget som helst Punkt i Stand til at afkræfte Helligdommens Identitet som Modstand mod alle mørke eller formentlige mørke Magter, men beviser derimod som Kendsgerning, at den mørke Overmagt har været for stor, har været for stærk, har været i Stand til at illusionere sine Ofre den Tro, at den var Lyset, saaledes at disse i blind Iver eller Nidkærhed har løbet dette falske Lys' Ærinde, ligegyldigt hvor „hellige“ de saa end menes at være, ligegyldigt om de var Paver, Præster eller Profeter. Alle saadanne Mørkets Ofre har praktiseret det dræbende og myrdende Princip i den Tro, at det var berettiget, at det var Lyset, og kaldte derfor disse Handlinger for „Retfærdighed“, „hellig Vrede“, „retfærdig Harme“ o.s.v.

Men trods al Modstand, Illusioner og Fejltagelser kan det uartikulerede Nødraab fra Urtiden se tilbage paa en umaadelig Sejrsang ned gennem Tiderne. Dets Forvandling til Tale, Sprog, Sang og Musik, dets Omskabelse til „Guds Ord“, til „Visdom“, til en „Bjærgprædiken“ er kun Begyndelsen, er kun Indledningen til en langt større Epoke, en langt større Æra. Hvad er ikke Dødsskrigene i Form af „Guds Ord“ i Dag gennem Kunst og Videnskab blevet til? — Er de civiliserede Landes store Hospitalskarærer og Sygehuse, Ambulancevæsen, Slagmarkernes „Røde Kors“ Hære og Feltlazaretter, ikke Lignelsen om „Den barmhjærtige Samaritan“, levendegjort til Kendsgerning i Kød og Blod? — Og hvad er de store Undervisningspaladser, Universiteter, Skoler og Lærestalter? — Peger de ikke tilbage paa Oldtidens religiøse Kultus og Præsteskab, har de ikke Rod i fortidigt Kirke- og Munkevæsen, findes ikke disse Foranstaltningers Pionerer alle indenfor „Guds Ord“s Forkyndere? — Og er disse nævnte Realiteter i sig selv ikke „Guds Ord“ synliggjort i fysisk Materie? — Er de ikke alle uden Undtagelser opført paa den Basis at skulle fremme Lyset i Mørket, fjerne Ubehagelighederne i Verden, dygtiggøre i Evnen til at overvinde al underminerende og dræbende Overmagt, og er de ikke saaledes

identiske med Skrigene fra Urskovene? — Var disse ikke netop Udtryk for det samme Princip, den samme Tendens til at gøre Modstand imod det dræbende Princip om end i en mere magtløs Form? —

Og har „Guds Ord“ i Form af Videnskab og Kunst ikke i vore Dage netop store Resultater at pege paa, store Overvindelser af Ubehageligheder at opvise? — Har det ikke i stor Udstrækning gjort Mennesket til Herre over Land, Luft og Hav? — Har det ikke skabt Teknikken og Maskinerne og dermed bragt Elementerne til at arbejde for Mennesket? —

Har man nogen Sinde tænkt sig, naar man sidder mageligt tilbage-lænet i et Eksprestogs bløde Hynder og befordres hundrede af Mile gennem Skove, Sletter og Ørkener, over fantastiske Broer over store dybe Afgrunde, over Floder, gennem store Tunneler, udhulede Klippeformationer til Tider i Højde med den evige Sne, og til Tider nede i dybe Dale med blomstersmykkede Enge, maleriske Huse, ejendommelige Mennesker o.s.v, eller naar man i en Luksusdampers straalende Saloner med tilhørende højeste moderne Komfort, Teater, Biograf, Svømmehal etc. befordres over Oceaner, til fjerne skønne Verdensdele med andre Menneskeracer, ejendommelige Sæder og Skikke, mærkelige Dyr og Planter, — eller man fra en Kæmpeflyvemaskines Kabine ser skønne Riger og Lande dybt, dybt nede glide forbi ens undrende Blik som et umaadeligt stort Landkort, har man nogen Sinde tænkt paa, at de her nævnte gigantiske Eventyr fra det daglige Liv, suppleret med endnu mere fantastiske Vidundere saasom: Radio, Television, Tale- og Farvefilm, der vil gøre det muligt for Alverdens Mennesker paa een Gang at høre det samme Foredrag, paa een Gang at se den samme Foredragsholder, Vidundere, der bogstaveligt talt gør hele Verden til een Foredragssal, eet eneste stort Hus, gør Alverdens Herligheder tilgængelige, overskuelige fra det samme Parket, fra den samme Loge, fra den samme Tilskuerplads, at det er Guds Svar paa det hjælpeløse Dyrs Skrig i Fortidens mørke Skove, at det er Resultatet af det overfaldne Dyrs sidste spinkle og haabløse Henvendelse til det almægtige og ukendte Forsyn, at det er Bønhørelsen af den første spæde Bøn, der udgik fra en Mund rettet til den evige Fader?

Jo, Bønnen er en mægtig Naturkraft. „Himmeriges Rige“ vokser paa Jorden. Dødskrigets spæde „Sennepskorn“ er ved at blive til et mægtigt Træ, i hvilket „Himlens Fugle kan begynde at bygge deres Reder“. „Den sjette Dag“ lyser stærkt over Verden. „Dyret“ forvandles, „Mennesket“ skabes, og Lykken begynder at komme til Syne i det Fjerne.

—
Udvikling er Overvindelse af Kræfter
—

Vi vender atter tilbage til Begivenheden i de mørke Fortidsskove. Vi har allerede set, hvorledes der ud fra denne dannede sig et Princip, der fra at være et enligt Dyrs spæde Dødsskrig, fra at være et hjælpeløst Væsens første spæde og ubevidste Forsøg paa gennem en Mund at udløse en Bøn til en eksisterende Guddom, udviklede sig videre og videre, blev til en skabende Kraft, der ikke alene er i Færd med at forvandle det hjælpeløse overfaldne „Dyr“ til et „Menneske“, men er ogsaa i Færd med at gøre dette vordende „Menneske“ til Herre over Elementerne, over Naturen, er i Færd med at sætte nævnte Væsen i Stand til at opfylde det guddommelige Bud: *„Vorder frugtbare og mangfoldige, opfylder Jorden og gøre eder den underdanig“*. Men hvad har været Drivkraften i denne fantastiske Udvikling? — Og hvad er Udvikling i det hele taget? —

Udvikling er det samme som Overvindelse og vilde saaledes være en Umulighed, hvis der ikke var noget at overvinde. Den bærende Drivkraft i den førnævnte Udvikling har altsaa været den, at der har været noget at overvinde, og at denne Overvindelse samtidigt, som vi nu skal se, udgør den fundamentale Livsbetingelse, er det bærende i al Selvopholdelsesdrift.

Som vi allerede har stiftet Bekendtskab med, var det Princip, som i Form af det overfaldne Dyrs Dødsskrig og dettes videre sejrige Udvikling til Skabelsen af alle de moderne tekniske Fuldkommenheder i Verden, til Skabelsen af moderne Videnskab og Kunst, jo i sig selv af en absolut opbyggende eller livgivende Art. En Manifestationsform eller Kraftudfoldelse, som dette opbyggende Princip skulde overvinde, maatte saa udelukkende være af en modsat Natur, maatte være absolut nedbrydende, maatte være ødelæggende, sønderrivende, thi i modsat Fald var der jo intet at overvinde. Og da al Skabelse, al Frembringelse udelukkende kun kan være identisk med Forandring, og da Forandring igen umuligt kan finde Sted, uden at man er de Realiteter overlegen, som man forandrer, vilde Omskabelsen af „Dyr“ til „Menneske“ saaledes aldrig nogen Sinde kunne have fundet Sted, ja vi vilde aldrig nogen Sinde være kommet til at opleve os selv eller noget som helst andet levende Væsen, hvis ikke der havde været noget at overvinde. En absolut Stilhed vilde herske overalt i Universet. Ja, der vilde i Virkeligheden slet ikke være noget Univers. Ingen Sol, ingen Stjerner, ingen Himmel og ingen Jord vilde eksistere, thi alle disse Foreteelser er jo netop identiske med Omskabelser af andre Foreteelser, er sejrige Overvindelser af andre Kræfter. Og intet Øje vilde komme til at opleve Lys, og intet Hjærte komme til at banke i Overvældelse eller Beun-

dring for noget som helst skønt, storslaaet, guddommeligt eller majestætisk. Kun en evig Død, en evig Nat vilde eksistere der, hvor Livets altovervældende Lysbølger nu funkler os i Møde og skaber vor Fornemmelse af Haab, Lyst og Længsel, skaber vor Evne til at skelne mellem Godt og Ondt, mellem Visdom og Daarskab, giver os Talenter for Frembringelse af Lykke, Kærlighed og Glæde.

21. KAPITEL

Al Oplevelse af Liv er kun en Fornemmelse af Modsætninger

Begivenheden i Urskoven er saaledes ikke nogen ringe Oplevelse at være Vidne til. Afsløringen af den guddommelige Skabermagt analyserer sig jo her fuldstændigt detailleret for vort Syn. Nævnte Begivenhed og dens Gentagelse i vore Dage giver os saaledes Nøglen til Løsningen paa Skabelsens Mysterium i Hænde. Vi ser i denne Begivenhed et stærkere Dyr overfalde et svagere, en stærkere Magt bearbejde en mindre stærk Magt. Og vi har set, hvad denne stærkere Magt har bevirket, hvilke Rørelser den har skabt i det hjælpeløse Dyrs Bevidsthed og Sjæleliv, hvordan Rædslen for Død og Undergang blev den første Banken paa det aandelig set bevidstløse eller sovende Væsens Dør for efterhaanden at vække det op til Erkendelse af en højere og bedre Verden, vække til Live hos det den Kendsgerning, at al Død og Undergang, Offer og Undertrykkelse i Virkeligheden er Livets Port, er den mørke Baggrund, uden hvilken det vilde være umuligt at male Livets lyse Billede, er den mørke Grav, der nødvendigvis maa til, for at en Opstandelse til Lyset overhovedet kan finde Sted, er det nødvendige „Onde“, der maa til, for at en Fornemmelse af noget „Bedre“ kan skabes, idet det jo netop er paa denne Fornemmelse, at al Evne til at opleve Glæde beror. Glæden er nemlig i sin højeste Analyse det samme som Reaktionen af Overgangen fra Mørke til Lys, fra Sygdom til Sundhed, fra Nød til Hjælp, fra Smerte til Lindring, fra Armod til Velstand, fra Daarskab til Visdom, fra Primitivitet til Intelktualitet o. s. v., medens Sorgen paa samme Maade er identisk med Reaktionen af Overgangen i modsat Orden, fra Lys til Mørke, fra Sundhed til Sygdom, fra Lykke til Ulykke o. s. v.

I intet som helst Tilfælde kan Sorg saaledes eksistere uden at være det samme som Bevidsthedens Reaktion af Individets Oplevelse af en Forvandling eller Overgang af dets Tilværelse fra en bedre til en daarligere eller formentlig daarligere Tilstand. Og uden at der saaledes var

Mulighed for baade en „ond“ og en „god“ Tilværelsesform, vilde der absolut ingen Mulighed være for at fornemme Kontraster mellem de to Livsformer, og ingen Oplevelse af Overgang hverken fra den ene eller den anden Bevidsthedstilstand, hverken fra „Godt“ til „Ondt“ eller fra „Ondt“ til „Godt“ vilde være mulig, og den deraf henholdsvis følgende Evne til at fornemme Sorg og Glæde vilde aldrig nogen Sinde være blevet oplevet af noget som helst Individ.

Men et Individ, der aldrig har oplevet Sorg eller Glæde, hvilket i sin højeste Analyse vil sige, et Individ, der aldrig har oplevet nogen som helst Form for Kontrast eller Modsætning, er ikke noget Individ, er ikke noget levende Væsen, thi Livet er jo en evig Analysering af Tilstande, en evig fortsat Skelnen mellem Kontraster. Og hvis disse Tilstande ikke forekom paa Baggrund af Modsætninger, vilde de jo være usynlige, utilgængelige for Sansning, ja, de vilde ligefrem slet ikke eksistere. En Ting eksisterer kun i Kraft af sin Afvigelse fra andre Ting, thi hvis denne Afvigelse ikke fandtes, var nævnte Ting jo absolut et med disse andre Ting og vilde umuligt kunne træde ud fra disse som en synlig, hørlig eller følelig Detaille. Man maler ikke hvide Bogstaver paa tilsvarende hvid Baggrund eller sorte Bogstaver paa sort Baggrund, idet en saadan Tekst jo aldrig nogen Sinde kunde være identisk med en hundrede Procents Synlighed. Hundrede Procents Synlighed eller Oplevelse opnaas kun, eller er kun muligt der, hvor en Ting ses paa Baggrund af Kulminationen af dens absolutte Kontrast eller Modsætning. I samme Grad som Modsætningen ophører, ophører ogsaa Tingenes Synlighed eller Tilgængelighed for Sansning eller Oplevelse.

Al Sansning eller Oplevelse kan saaledes kun eksistere som identisk med Fornemmelsen af et eller andet Objekts Forskellighed fra dets Omgivelser, en eller anden Tankes Afvigelse fra andre Tanker, et eller andet Erfaringsfelts Kontrast til andre Erfaringsfelter. Al Oplevelse, al Tilværelse, alt Liv er kun Fornemmelse af Modsætninger. Og det levende Væsen bliver altsaa, i Kraft af sin Sansning „det faste Punkt“ mellem Modsætningerne. Individet er det urokkelige Centrum mellem „oppe“ og „nede“, mellem „frem“ og „tilbage“, mellem Primitivitet og Intellektualitet, mellem Visdom og Daarskab, mellem Fortid og Fremtid o. s. v. Kun i det levende Væsens Fornemmelse eksisterer disse Realiteter, idet de nemlig kun er Udtryk, hvormed nævnte Væsen maa navngive sin evige og urokkelige Placering i Tilværelsen som Livets Centrum eller Midtpunkt, sit Jeg som Basis for al Bevidsthedsdannelse og dermed Afsløringen af det samme Væsens Identitet med Skaberen.

22. KAPITEL

*Det jordiske Menneske er i stor Udstrækning
Livets Fjende*

Vort Møde med Begivenheden i Urskoven var saaledes i Henhold til foranstaaende i Virkeligheden kun et Møde med vort eget indre Livsprincip, vor egen indre Livsbasis, synliggjort i et ydre forstærket, koncentreret Billede fremstillet i alle Modsætningsforholds to yderste Poler: Liv og Død. Er det ikke netop det samme kontrastrige Billede fremstillet i vort eget Kød og Blod, der giver vor Puls Tempo, bestemmer vort Aandedræt, giver os Evnen til at styre vor Tanke, føre vor Haand og lede vor Fod? — Hvordan skulde vi ellers mærke Blodets Varme, opleve Nydelsen af den friske Luft? Hvordan skulde vi ellers være blevet i Stand til at bjærge vor Føde, skabe vore Klæder og yderligere „gøre os Jorden underdanig“? — Og er ikke alle disse Funktioner identiske med en Livsbetingelse? — Og er de ikke alle uden Undtagelse hver især identiske med en Overvindelse af Kraft? —

Men en Overvindelse af Kraft betyder jo Sejr og Nederlag, Sejrherre og besejret, Undertrykker og undertrykte, Ødelæggelse og Opbygning o. s. v. Og er det ikke netop den Kendsgerning, der bevirker, at vi ikke engang kan spise et Maaltid Mad, drikke et Glas Vand, uden at dette betyder Overvindelse af Detailler og dermed Undergang af andre Detailler, ja, selv et venligt Smil eller vort mindste Kærtegn eller svageste Suk kan kun blive til paa Basis af Kamp, betyder Undergang for Detailler, der var en Hindring for Smilets eller Kærtegnets Fremkomst.

Et Kærtegn er altsaa en Sejr, et Smil er en Sejr, for dets Skaber. Men er ikke alt, hvad der forekommer i Tilværelsen saaledes identisk med Sejr? — Hvad er en Opfindelse, hvad er et Ord, hvad er en Tanke andet end en Sejr? — Kan man overhovedet nævne en eneste Realitet i Tilværelsen, der ikke udgør en Sejr? — Selv de mest primitive Redskaber saavel som de mest indviklede tekniske Apparater repræsenterer jo hver især en Sejr. Den Ske, vi spiser med, saavel som det Lyn-tog eller den Bil, vi kører i, er Sejrstrofær. Den blaa Kornblomst saavel som den blaa Himmel, den lille Bæk saavel som den store Flod, den lille Regndraabe saavel som det store Ocean, den lille Tændstikflamme saavel som den store Sol eller de gigantiske Mælkeveje kan jo kun eksistere som identisk med bunden Kraft, er altsaa ogsaa Sejrstrofær.

Hvad mener man om vor egen Villiesudløsning, vor egen Manifestation, vor egen Skabelse? — Er denne ikke netop i Virkeligheden en eneste stor Vandring fra Sejr til Sejr? — Hvad er vort Erfaringsmateriale, alle vore Erindringer, andet end en eneste stor Ophobning

af Sejrstrofæer? — Ja, selv Erindringer om Nederlag kan jo kun eksistere som Resultater af overvunden Kraft, og er saaledes i deres egen Analyse en Manifestation af Sejr.

Men naar alle skabte Realiteter i Tilværelsen, lige meget hvad vi saa end retter vort Blik paa eller lægger vort Øre til, saaledes i Virkeligheden er Udtryk for Sejr, er Sejrstrofæer, ja, selv Dødsskriget fra Urskoven repræsenterer et Maal af overvunden Kraft og er saaledes ogsaa et Sejrstrofæ, ligesaa vel som alt, hvad vi overhovedet selv er i Stand til at frembringe, kun kan eksistere som identisk med Grader eller Maaleenheder af overvunden Energi, er vi jo alle i tilsvarende Grad „Sejrherrer“.

Men „Sejrherrer“ kan kun eksistere paa Basis af Undertrykkelse. Vi er saaledes alle uden Undtagelse hver især, fra de største til de mindste Væsener, Undertrykkere. Men naar vi er Undertrykkere, er vi jo i Familie med Rovdyret i Urskoven. Hele vor Levevis er baseret paa det samme Princip som dette Væsens. Vi overfalder og undertrykker andre Kræfter hver eneste Brøkdel af Sekunder i vor Tilværelse. Hele vort Liv er et eneste stort Overfald paa en Mængde af de os omgivende Realiteter. Vi nedbryder, ødelægger og slaar i Stykker ustandseligt. Det er vor Livsbetingelse. Intet kan bygges op uden ved Nedbrydelse og ingen Sejr uden ved Undertrykkelse. Intet kan skabes uden ved Overvindelse og ingen Overvindelse uden ved Kamp. Livet i sig selv er altsaa en Kamp, en Slagmark, er et Junglekrat befolket med Væsener af dræbende, myrdende og tilintetgørende Natur. Fortidens mørke Skove vokser saaledes her pludseligt op omkring os, lukker sig over vore Hoveder. Vi faar vor egen Tilværelse identificeret. Vi er det overfaldende Dyr. Det er os eller vore Brødre, der fremtvinger Dødsskrigene fra vore Ofre, der fremtvinger Rædslerne og Smerterne i vore Omgivelser, der gør Tilværelsen usikker for andre Væsener, der berøver disse deres Liv og Førlighed. Vor Arts stinkende Fraade i Form af Gridskhed, Had, Misundelse, Intolerance og Falskhed flyder rundt mellem Skovens Træer, gør alle Veje og Stier ufremkommelige, skaber giftige Mudderpøle og Hængedynd, i hvilket vi fanger vore Ofre.

Og ikke nok hermed. Hvad mener man om det Raffinement, hvortil man har udviklet denne giftige Natur, denne Specialitet i at lyve, plyndre og dræbe? — Dyrets almindelige Næb og Klør er forlængst overtrumfet, er forlængst blevet forældet og gammeldags for det jordiske Menneskes Vedkommende, ligesaa vel som dets Forfædres Flintepkser, Buer og Pile. Den tilintetgørende og dræbende Lysts Umættelighed er forlængst steget op imod Kulminationens højeste Tinder. Hvad mener man om Maskingeværer, Maskinkanoner, der affyrer saa og saa mange Skud i Minuttet? — Og hvad mener man om de anvendte Projektiler, naar disse hver især ikke mere udgør et enkelt Projektil, men derimod undertiden faktisk er formet til en Bombe, sammensat af

en hel Serie af andre dræbende Projektiler, der kommer til Udløsning eller Udbrud, naar Moderprojektilet splintres mod sit Maal, og derved gør dets Radius mange Gange fordoblet? —

Hvad mener man om de mægtige Slagskibe, flydende Fæstninger, der kan „rettes i Stilling“ mod enhver af Jordens fredeligste Kyster og fra sin Plads langt til Søs, i Samarbejde med Kamp- og Bombeflyvemaskiner, Panservogne eller Tanks, kan sende Død og Ødelæggelse ind over Byer og Landsbyer, jævne alt med Jorden, i Løbet af Minutter tilintetgøre alt, hvad der har taget tilsvarende Aarhundreder at bygge op? —

Eller hvad mener man om de moderne Undervandsbaade, i hvilke man, selv skjult under Vandet, kan orientere sig, snige sig lumskeligt ind paa „Fjenden“, og sende store stolte Fartøjer, med kostbare Ladninger af Føde, Klæder og andre Brugsgenstande til Bunds, snigmyrde deres Tusinder af Passagerer? —

Hvilket Uhyre i Eventyrerne eller i Virkeligheden kan maale sig med den her beskrevne jordmenneskelige Præstation af de dyriske Tensender? —

Er der nogen Fugl i Luften, nogen Fisk i Vandet eller noget Dyr paa Landjorden, der i blot tilnærmelsesvis lignende Grad kan opfylde for os Skabelsen af Død og Undergang, af Lemlæstelse og Lidelse, af Sorg, Nød og Elendighed? — Findes der noget Væsen, der i større Grad har Evner eller Anlæg til at udløse „Helvede“ paa Jorden end netop det jordiske Menneske? — Har man nogen Sinde set nævnte Væsens Mordtalenter overtrumfet af de øvrige Væsener paa Kloden? —

Det jordiske Menneske er altsaa det største Rovdyr. Det er Kulminationen af alt, hvad der er mørkt, ødelæggende og dræbende. Det er det Væsen, der paa Jorden har størst Evne til at frembringe Kontrasten til Kærlighed, det er i stor Udstrækning selve Livets Fjende. Begivenheden i Urskoven er ikke Særeje for den fjerne Fortid. Vi har den indenfor vor Dør og lige udenfor vort Hus. Den er til Stede i det jordiske Menneskes Blod, i dets Sind og i dets Tanke, den kan lyne gennem dets Blik, vibrere gennem dets Haand og Fod. Vi kan møde Rovdyret i vor Næste, kan endog spore det i vor nærmeste Paarørende, ja, selv saadan en beskyttende Fæstning som en Fars og Mors Kærlighed, en Elskers, en Søns, en Datters Hengivenhed sprænger Bregne-skovens mørke Atmosfære med stor Lethed, og vi bliver undertiden dolket af dem, vi elskede højest, og mange myrder, lemlæster og piner ofte dem, de selv mener ikke at kunne leve foruden.

23. KAPITEL

*Dødsskrigene fra Fortidsskovene er en Kendsgerning overalt,
hvor det dræbende Princip er en Livsbetingelse,
selv om de ikke kan høres*

Fortidsdramaet er her ved sin Nærhed blevet meget tydeligt og klart. Vi behøver altsaa slet ikke at gaa tilbage i Tiden, før Mennesket eksisterede paa Jorden. Og det er komplet ligegyldigt for Stadfæstelse af Kendsgjerningerne, om Fortidens Dyr, saaledes som det maaske af nogle betvivles, i det hele taget kunde skrige. Selv om denne fortidige Jordperiode udelukkende var befolket med stumme Væsener, det ødelæggende og opbyggende Princip, Kendsgjerningen: Liv og Død var alligevel uudslettelig dens Alfa og Omega. Kendsgjerningen: Selvopholdelsesdrift, Kendsgjerningen: det stærkere Dyrs Overfald paa det svagere, Kendsgjerningen: Kødædende Væsener, er ikke blot af i Dag, er ikke blot noget, der begynder i Dyreriget, men har urokkelig sin Rod helt ned i Planteriget og findes altsaa i udstrakt Grad hos disse Væsener. Og hvor der er kødædende Væsener, hvilket altsaa vil sige, hvor Livsbetingelsen er Ødelæggelse af andre Væseners Liv og Velfærd, der er Angstens og Rædslens Udløsning ogsaa til Stede om det ogsaa i visse Tilfælde maa siges kun at være i Form af „stumme“ Suk.

Alle Egenskaber ved det levende Væsen er opstaaet ved Udvikling, hvilket vil sige, at de er vokset frem fra ganske mikroskopiske Frø til deres, for Mennesket fremtrædende, synlige eller hørlige Tilstand. Men er det ikke allerede en Kendsgjerning for Videnskaben, at der findes Lyde, som ikke kan opfattes af det menneskelige Øre, ligesaavel som der findes Straaalere eller Bølger, overfor hvilke det menneskelige Øje ikke reagerer. At en Angst- eller Rædselsudløsning, af det jordiske Menneske, ikke kan høres, er saaledes absolut ingen Garanti for, at dens Lyd, hvilket i dette Tilfælde vil sige „Dødsskrig“, ikke eksisterer. Tværtimod, for den kosmiske Iagttagelse findes der ingen Bevægelse, der ikke samtidig er Lyd, og ingen Lyd, der ikke samtidig er Syn, men herom i mit Værk „Livets Bog“.

„Dødsskrigene“ fra Fortidsskovene er saaledes en urokkelig Kendsgjerning overalt, hvor det dræbende Princip er Livsbetingelse, ganske uafhængigt af, om de kan høres af det jordiske Menneske eller ikke.

24. KAPITEL

Alle levende Væsener er „Mennesker“ paa forskellige Stadier

Vort Møde med den tilsyneladende almindelige dagligdags Begivenhed i den fortidige Jordperiodes dybe Skumring blev her, for vor Videbegærlighed, for vor ransagende Forskning, til en Afsløring af et vældigt altomfattende Verdensdrama, i hvilket det endte med, at vi alle var implicerede, var Medskyldige, var Rollehavende. Havde vi tænkt os, at vi selv var højt hævet over de Medvæsener, vi til daglig kalder „Dyr“, er vi blevet stærkt kompromitteret. Der var i Virkeligheden ingen Forskel. Vi levede alle af at være „Sejrherrer“, hvilket igen vil sige, af at være „Undertrykkere“. Hver en Tanke, hver en Erindring, hver en Evne, hvert et Suk saavel som hvert et Smil, hvert et Kærtegn, hvert et Ord fra vor Mund, var Sejrstrofæer, var erobrede Omraader, var Undertrykkelse af andre Kræfter.

Vi blev Vidne til, at ingen som helst Detailler i Tilværelsen kan eksistere uden netop at være Sejrstrofæer, være bunden Kraft, være undertrykt Omraade. Undertrykkelsesevnen er altsaa det samme som Livsevnen for alle eksisterende Væsener. I Kraft af Undertrykkelsesprincippet eksisterer Mennesket akkurat ligesaa godt som Dyret eller andre Former for Liv. Al Livsbetingelse er identisk med Overvindelse af Kraft, er identisk med Erobring af Omraader, er baseret paa Sejr, paa Opbyggelse, paa Forherligelse eller Fuldkommengørelse af Detailler, hvilket jo igen kun kan ske paa Basis af Nedbrydelse, Ødelæggelse eller Tilintetgørelse af andre Detailler eller Ting. Dette gælder for absolut alle Væsener, Planten saavel som Dyret, Lammet saavel som Løven, Helgenen saavel som Forbryderen, Vismanden saavel som den primitive, „Hedningen“ saavel som den „kristne“, den religiøse saavel som Materialisten o. s. v.

Men hvad var det for Resten, vi skrev i Begyndelsen af nærværende Bog? — Var det ikke dette, at det materialistiske og religiøse Princip var identisk? —

Kan en „Materialist“ fremstaa og bevise, at hans Tilværelse ikke udelukkende bestaar i en permanent Erobring af Herredømmet over Ting, og at hans mindste Suk, ikke er et Sejrstrofæ, og at dette ikke eksisterer paa Basis af hans Undertrykkelse eller Nedbrydelse af de Detailler eller Ting, som maatte være en Hindring for Sukkets Tilblivelse eller de øvrige af hans Manifestationer? —

Men kan en „religiøs“ sige sig fri fra samme Tilstand? — Er ikke hans svageste Forsøg paa at slaa Korsets Tegn for sit Bryst, eller hans mindste Bøn eller Suk til Gud, Sejrstrofæer, overvunden Kraft, erobret Omraade og som saadant opretholdt eller baseret paa Undertrykkelse af

det Omraade, Nedbrydelse af de Detailler, der var en Hindring for hans „religiøse“ Manifestation? —

Nej, vi er alle underkastet de samme guddommelige Love, den samme kosmiske Livsbetingelse. Der er kun een Slags Væsener i al Tilværelse. Alle tilsyneladende forskellige Arter af levende Væsener udgør den samme Slægt. Og mellem alle saakaldte Væsensarter er der, kosmisk set, i Realiteten absolut ingen Artsforskel, kun Gradsforskel. Dette vil altsaa igen sige, at Væsenerne kun er hævet over hverandre paa samme Maade, som voksne er hævet over Barnet. Mennesket er Dyret paa et ældre Livstadium, eller Dyret er Mennesket i en yngre Livsperiode. Alle levende Væsener i Tilværelsen er saaledes „Mennesker“ paa forskellige Stadier. De er kosmiske Søsken. Et hvilket som helst Individ eller levende Væsen, vi møder, er en kosmisk Bror eller Søster. Vi er alle født i den samme kosmiske Livsbetingelse, skal overvinde Kraft, skal overvinde Detailler, for at opleve Livet, skal gøre os til Sejrherrer over Tilværelsen, beherske Energiene, „gøre os Jorden underdanig“, for at blive fuldkomne, for at blive lykkelige, for at blive salige.

25. KAPITEL

Menneskene svælger i Retter af andre Væseners Kød og Fedt, Organer og Lemmer

Som foran antydnet er Livsevnen den samme hos alle levende Væsener. De lever alle af at undertrykke Realiteter i Omgivelserne. Deres Selvopholdelsesdrift betinger, at de gør sig til Sejrherrer. Hvorledes skulde de forøvrigt ellers kunne fremtræde i „Guds Billede, skabt i hans Lignelse“? — En Guddom, der ikke er fremtrædende som Sejherre over Tilværelsen, er ikke en Guddom, men en Slave, en Elementernes Træl, et bundet Væsen og som saadan naturligvis umulig eller værdiløs som Tilbedelsescentrum eller formentlig Udløser af Hjælpeaktion i enhver Faresituation. Derfor udgør absolut alt, hvad der lever og aander, alt, hvad der spiser og drikker, tænker og taler, alt, hvad der ser og hører, fornemmer og handler, Undertrykkere af alle Realiteter, der ellers vilde være en Hindring for dets Fremtræden.

Men naar denne Foreteelse er en absolut Betingelse for alt Livs Manifestation, bliver alt Liv jo identisk.

I den daglige Tilværelse viser der sig tilsyneladende mange Slags levende Væsener. Disse eksisterer i Kraft af Liv. Dette opretholdes, for alle samtlige Væseners Vedkommende, udelukkende paa Basis af at

undertrykke alt, hvad der kan være en Hindring for dets Udfoldelse eller Manifestation.

Det levende Væsens Livsbasis er altsaa denne, at det kan gøre sig til Sejrherr, at det kan gøre visse Detailler, Ting eller Væsener til Materiale, Redskaber og Tjenere for sin Fremtræden. Da dette er den uundgaaelige Basis for al Opretholdelse af Liv og for Identifikationen „Guds Billede efter hans Lignelse“, er vi her kommet til Livsmysteriets allerførste grove Analyse. Det er selve Loven for Tilværelsen, der begynder at vise sine første svage lysende Konturer paa Uvidenhedens natsorte Himmel. Den er endnu for vort første undrende Blik i en nebuloøagtig Tilstand. Det eneste, vi svagt kan begynde at skimte af dens lysende Konturer, er noget i Retning af dette: „Du skal gøre dig Jorden underdanig“. Dette er altsaa Vejen til Livet.

Men da Loven ved sin Fjernhed endnu er tilsløret og derfor ikke viser nogen nærmere Definition af Problemet, og dens vejledende Paragraffer saaledes ikke kan ses, bliver nævnte Bud i sin grove Form foreløbig nærmest til dette: „Du skal dræbe for at leve“. Og var det ikke Opfyldelsen af dette Bud, vi oplevede, der blev praktiseret i Form af Begivenhederne i Fortidsskoven? — Og var det ikke den samme Opfyldelse, der var blevet til Genialitet hos de jordiske Mennesker?

Men det er ikke alene den maskinmæssige Masseproduktion af Mord og Drab, Pine og Lemlæstelse, de jordiske Mennesker er blevet det geniale Ophav til. De er endog yderligere kulminerende Eksperter i at tilberede viase af deres Ofres afsjælede Legemer til Festmaaltider. De svælger i Retter af andre Væseners Kød og Fedt, Organer og Lemmer. Deres Liv er tilsløjet i Blod. De lever animalsk.

Men at leve animalsk er netop „Fosterets“ Levevis. — Lever det ikke udelukkende af sin Moders Blod? — Skulde det jordiske Menneske og andre kødædende Væsener da mon udgøre „Fostrene“ til en eller anden højere eller mere fuldkommen Væsenstilstand? — Vi skal senere se.

26. KAPITEL

*Der findes ingen kosmisk Artsforskel mellem de levende
Væsener, men derimod kun en Variationsforskel
i Livsprincippets Udfoldelse*

Idet Livet er det bærende i ethvert levende Væsens Fremtræden, og dette igen betinges af Evnen til at undertrykke, Evnen til at gøre sig til Sejrherr, er alle levende Væsener hver især saaledes i sin første

store Grundanalyse identiske, er udgørende eet og det samme, nemlig et „Noget“, der har Evne til at undertrykke, et „Noget“, der fremtræder som Sejrherr, som Undertrykker. Og der bliver altsaa ingen Forskel i alle samtlige levende Væsners kosmiske Grundanalyse. De er hver især udgørende det absolut samme Princip.

Men naar de saaledes alle er udgørende det samme undertrykkende Princip, bliver der absolut ingen kosmisk Artsforskel mellem de levende Væsener. Naar vi ikke desto mindre i den daglige Tilværelse betegner disse som højst forskellige, udtrykker dem som tilhørende forskellige „Arter“, vil disse Udtryk ikke paa noget som helst Punkt dække en realistisk Kendsgerning, men dækker derimod kun over en Variationsforskel i Livsprincipets eller Livsevns Udfoldelse. Men en Variationsforskel i Livsprincipets Udfoldelse kan hverken ophæve eller forandre selve Principet. Hvad, enten man skriver med sort eller rødt Blæk, er jo selve Skriveprincippet uvedkommende. En Person er et skrivende Væsen, hvad enten han skriver paa Maskine, bruger Guld- eller Staalpen, eller han blot ridser Typerne med sin Finger i Sandet. Skriveprincippet kan ikke af den Grund inddeles i Arter, men derimod kun i Variationer, og er saaledes ganske uafhængigt heraf forsættende et Skriveprincip.

Paa samme Maade forholder det sig med et levende Væsens Livsevne eller Livsprincip. Det er et Overvindelsesprincip, en Evne til at undertrykke, ligegyldigt i hvilket Væsen vi saa end iagttager det, ligegyldigt om det er i Løven eller Lammet, i Røveren eller Helgenen, i Verdensgenløseren eller i en „Judas“. Livsevnen er den samme hos samtlige Væsener, og Forskellen i deres Fremtræden er ikke Artsforskel, men kun en Variationsforskel i Udfoldelsen af deres fælles indbyrdes Livsprincip. De er alle „levende Væsener“ og maa undertrykke for at manifestere Liv. Alt Liv er Sejr og kan kun være og blive Sejr, ligegyldigt hvorledes det saa end maatte vise sig for os. Ja, selv naar det fremtræder som Nederlag, kan det ikke eksistere uden at udvise en vis Maalestok eller Grad af Sejr.

Ligesom der ovenfor enhver Grad af Varme findes endnu større Grader af Varme, og ovenfor enhver Grad af Kulde findes endnu større Grader af Kulde, saaledes findes der ogsaa overfor enhver Grad af Sejr endnu større Grader af Sejr, og overfor enhver Grad af Nederlag endnu større Grader af Nederlag. Og det, som ethvert Nederlag er mindre end et andet Nederlag, maa jo dog nødvendigvis paa en vis Maade udgøre en tilsvarende Form for Sejr, ligesom det, enhver Sejr er mindre end en anden Sejr, paa samme Maade maa udgøre en tilsvarende Form for Nederlag. Alle Nederlag er Grader af Sejr, og alle Sejre er Grader af Nederlag. Og det er disse Grader, der udgør den fundamentale Basis for de levende Væsners indbyrdes Forskel. Deres Livsprincip er det samme, men dets Udfoldelse foregaar i forskellige Variationer hos de nævnte Væsener. Og det, vi i den daglige Tilværelse

kalder Artsforskæl mellem de levende Væsener, udtrykker saaledes ikke nogen som helst Artsforskæl, men er derimod kun Udtryk for den særlige Variation af Livsprincippet, der kommer til Udtryk gennem dette eller hint paagældende Væsen, der er Genstand for vor Observation eller Iagttagelse. Løven har saaledes sin Maade at udtrykke sig paa, og Lammet har sin, Planten har sin, og Mennesket har sin. De levende Væsener har alle hver deres særlige Maade at udtrykke eller manifestere deres specielle Sejr over Tilværelsen paa.

Og dette gaar igen i det smaa hos Væsenerne indbyrdes. Hvad mener man om de forskellige Fag eller Haandværk? — Har Bageren ikke sin særlige Maade at vise Sejrsejnen paa, og er den ikke forskellig fra Smedens? — Og er Skrædderens Fag ikke et Speciale, i hvilket Tømreren ikke er Specialist, og omvendt? — Og er det ikke saaledes hele Vejen? — Har vi ikke alle vor særlige specielle Maade at manifestere os paa? — Er ikke nogle af os særlige Specialister i at være brutale, stjæle, lyve eller bedrage, medens andre af os er Eksperter eller Sejrherre i at udfolde den modsatte Variation af Livsejnen, uden at dette dog betyder, at vi er artsforskellige? Vi betragter dog „Dommeren“ og „Forbryderen“ som „Mennesker“ begge to.

Men gør det nogen Forskel, at Variationen i Livsejnenes Udfoldelse er saa stor mellem det „Noget“, vi kalder „Mennesker“, og et andet „Noget“, der udfolder Livsejnen, at dette sidste „Noget“ ikke behøver at have „Hænder“ eller „Fødder“, ja, ikke engang behøver at have „Øjne“ eller paa anden Maade blot tilnærmelsesvis i Legemshenseende behøver at ligne et Menneske for at manifestere sig? — Er det ikke, trods dette, ligesaa godt fremtrædende som et levende Væsen som Mennesket? — Forskellen er jo blot denne, at det er Specialist i Udfoldelsen af en anden Variation af Livsejnen end Mennesket, en Variation hvor den menneskelige Legemsform ikke er nødvendig, ja, ligefrem umulig. — Men hvad skal vel ogsaa Syersken med Smedens Forhammer? Og hvad skal Klavervirtuosen med Tømrerens Økse? Og hvad skal en Regnorm med et Menneskelegeme? — De levende Væseners Legemer er kun Redskaber for Muliggørelsen af Udfoldelsen af den særlige Variation af Livsprincippet, de hver især har til Speciale. De samme Væseners ydre Udseende er altsaa ikke Udtryk for den virkelige Væsenskærne, det virkelige guddommelige „Noget“, der udfolder Livsejnen. Det, vi kalder „Menneske“, det, vi kalder „Dyr“, det, vi kalder en „Fugl“, eller det, vi kalder en „Fisk“, er saaledes i Virkeligheden ikke det guddommelige „Noget“, „Jeg'et“ eller Væsenskærnen, men kun dennes Udfoldelsesredskab. „Mennesket“ saavel som „Dyret“, „Fuglen“, „Fisken“, „Planten“ o. s. v. er udgørende Redskaber, hver især konstrueret specielt til Muliggørelsen af hver sin særlige Variation af Livsprincippets Udfoldelse. Og dette er saaledes Aarsagen til de levende Væseners Legemers indbyrdes store Forskelligartethed.

27. KAPITEL

De forskellige Livs- eller Tilværelsesformer er kun at udtrykke som „kosmiske Haandværk“

Men et Redskab kan ikke eksistere selvstændigt. Det maa altid eksistere i Tilknytning til et tænkende „Noget“. Hvad er en Bil uden en Bilist? Hvad er en Synaal uden en Syer? Hvad er et Kompas uden en Navigator? — Er Svaret ikke dette, at de nævnte Realiteter i de paagældende Tilfælde er komplet ligegyldige? — Men hvad er et levende Væsens Legeme uden et tænkende „Noget“? — Er det ikke det, vi kalder et „Lig“? altsaa ogsaa en ligegyldig Foranstaltning, og af hvilken Grund denne, hvor intet andet foretages, altid vil være under Opløsning.

Det, vi ser af alle de forskellige levende Væsener, er altsaa ikke de levende Væsener selv, men Redskaberne for deres særlige specielle Udfoldelse af Livsevnen. Disse Redskaber er højst forskellige, og det er, som før nævnt, denne Forskelligartethed, vi udtrykker, naar vi udtrykker de levende Væsener i „Arter“. Ligesom Skovl og Spade er nødvendige Redskaber for Jordarbejde, Sav og Høvl for Snedkerarbejde, Saks, Synaal og Pressejern for Skrædderarbejde o. s. v., saaledes er ogsaa et Menneskelegeme med dets Hænder og øvrige Bygningsform et nødvendigt Redskab for den Variation i Udfoldelsen af Livsprincippet, der udgør den jordiske Form for „Menneskearbejde“ eller „Mennesketilværelse“. Og paa samme Maade er Løvens Legeme et nødvendigt Redskab for Skabelsen af „Løvetilværelse“ og Oksens for Skabelsen af „Oksetilværelse“, Kamelens for „Kameltilværelse“ o. s. v. Det samme gælder ogsaa indenfor Plantelivet. At Planterne ogsaa udtrykker eller repræsenterer Liv er jo forlængst en videnskabelig Kendsgerning. Et Bøgetræ vil derfor være et Redskab for Udfoldelse af en Variation af Livsevnen, vi kan kalde „Bøgetilværelse“, Fyrretræet for „Fyrretilværelse“, Liljen for „Liljetilværelse“ og Rosen for „Rosentilværelse“ o.s.v. Det samme gælder for alle Mikroorganismer. Disse er alle hver især udgørende Redskaber for en eller anden særlig speciel „Mikrotilværelse“.

Det her nævnte vil saaledes i Virkeligheden sige det samme som, at ligesom de forskellige materielle Redskaber: Sav og Høvl, Saks og Synaal o.s.v. er karakteristiske Redskaber for forskellige industrielle Fag eller Haandværk, saaledes er de levende Væseners forskellige Organismer ogsaa Redskaber for forskellige „Fag“ eller „Haandværk“. Men da vi ikke er vant til at se disse „Fag“ eller „Haandværk“ i det store Perspektiv, i hvilke de hører hjemme, og ikke desto mindre alligevel ser dem række ud over det snævre timelige Perspektiv, i hvilket de

almindelige industrielle Fag eller Haandværk forekommer, kalder vi ikke de førnævnte Foreteelser for „Fag“ eller „Haandværker“, men udtrykker dem derimod som „Tilværelsesformer“.

De forskellige Livs- eller Tilværelsesformer er saaledes i Virkeligheden kun at udtrykke som „kosmiske Haandværk“. Mennesketilværelse, Løvetilværelse, Kameltilværelse, „Mikrobetilværelse“ o.s.v. er kun „kosmiske Fag“. Og ligesom der bag alle timelige Fag eller Haandværk eksisterer Haandværkere, der hører hjemme i en Fællesgruppe af levende Væsener, vi kalder „Mennesker“, saaledes er der ogsaa bag ethvert „kosmisk Haandværk“ „Haandværkere“, der hører hjemme i en for alle „kosmiske Haandværkere“ eksisterende Fællesgruppe af levende Væsener. Men da denne Gruppe jo udgøres af alle eksisterende levende Væsener i Tilværelsen, kan vi ikke kalde den „Mennesker“, idet denne Betegnelse kun udtrykker et enkelt særligt „kosmisk Haandværk“s Individuer. Vi maa derfor i det efterfølgende finde frem til et Begreb, der kan udgøre en Fællesbetegnelse for samtlige levende Væsener, paa samme Maade som „Mennesker“ udgør Fællesbetegnelsen for alle timelige materielle Haandværks Individuer.

Da ethvert levende Væsens særlige Manifestation eller Tilværelsesform er et „kosmisk Haandværk“, vil der bag dette „Haandværk“ være „Noget“, der er ens for alle samtlige Væsener. Dette „Noget“ er „det levende“ i Væsenet, er den førnævnte udødelige og derfor evige Væsenskærne eller „Jeg'et“. Dette „Jeg“ knyttet til en særlig Manifestation eller et „kosmisk Haandværk“, bliver altsaa identisk med det, vi er vant til at betragte som „et levende Væsen“, ligesom det nævnte „Haandværk“ i al Almindelighed bliver bestemmende for vor Opfattelse og Analyse af det samme Væsen. Det er dette „Haandværk“, der faar os til at betragte den udødelige Væsenskærne eller „Jeg'et“ som „Menneske“, „Dyr“ eller „Plante“, som „Tiger“, „Fugl“ eller „Fisk“ o.s.v. alt eftersom nævnte „Jeg“ er knyttet til den ene eller den anden af samme „Haandværks“ her nævnte „Fag“ eller Specialiteter.

I vor højeste Instans eller kosmiske Analyse er vi saaledes i Realiteten udgørende de samme udødelige Væsener, og i vor Fremtræden kun adskilt fra hverandre ved vort særlige specielle „kosmiske Fag“ eller „Haandværk“.

28. KAPITEL

*Naturen gør det til Kendsgerning, at Verdensaltet er et
levende Væsens Tilstand*

Men i denne vor kosmiske Væsenstilstand maa vi alligevel erkende en over os fremtrædende Overmagt, en altomspændende Verdensmani-

festation, hvis Love og Principper muliggør vor Manifestation og Fremtræden, vor Villieudløsning og Skabeevne, samtidigt med at det ved nærmere kosmisk Oplevelse bliver en Kendsgerning, at vi selv hver især udgør noget af Ophavet til denne Verdensmanifestation. Vi har jo indtil en vis Grad Medbestemmelsesret, kan i Henhold til nogle Procent fri Villie, vi sidder inde med, variere paa Verdensmanifestationen. At det ganske vist kun er i mikroskopisk Format forandrer jo ikke Princippet eller Kendsgerningen. Men naar vi saaledes udgør noget af Ophavet til vor egen Fremtræden, er vi jo i „Familie“ med dette Ophav. Ligesom vi har set, at der eksisterer „kosmiske Haandværk“, saaledes bliver vi nu ogsaa her Vidne til, at der eksisterer „kosmisk Familieskab“. De levende Væsener arbejder sammen med et større Ophav, af hvilket de selv udgør noget. Et saadant „Familieskab“ udtrykker lige akkurat det Forhold, der eksisterer mellem Forældre og Børn. Normalt er Forældrene udgørende et for Børnene overlegent Ophav, som de arbejder sammen med, og hvis Blod rinder i deres egne Aarer.

Et Forældreprincip bestaar jo som bekendt af et Fader- og Moderprincip, hvilket igen henholdsvis maa udlægges som et „maskulint“ og et „feminint“ Princip.

Vi kan dog ikke her komme nærmere ind paa disse to Principper, hvis udførlige Fortolkning vil komme til at forefindes i de kommende Bind af „Livets Bog“, men skal dog fremhæve, at i selve Verdensmanifestationen er nævnte to Principper forenet i eet.

Da alt er Vibration eller Bevægelse og dermed Forvandling underkastet, er alt levende, thi absolut Ubevægelighed eller Stilhed er jo Dødens eller Livløshedens Kendemærke. Men da dette „Kendemærke“ som bekendt absolut ikke eksisterer noget som helst Sted i Tilværelsen, bliver alt identisk med Liv. Alt er saaledes levende Materie. Men levende Materie kan principielt kun eksistere som et levende Væsens „Kød“ og „Blod“, hvilket i dette Tilfælde vil sige: Manifestations- eller Livsmateriale. Det vil saa igen betyde, at den samlede Verdensmanifestation ikke er en død Naturligtilstand, men kan derimod i absolut Forstand kun udtrykkes som „et levende Væsens Tilstand“.

At tro eller forestille sig, at kun den mikroskopiske Del af Universet, af Tilværelsen, der er tilgængelig for det jordiske Menneskes Sanseevne som „levende“, er „Liv“, og at hele den øvrige Del af Verdensaltet kun skulde være „død“ Materie, blinde Naturkræfter, og at Mennesket, det i Forhold hertil lille mikroskopiske Støvfnug, skulde være den højeste Livsytring i Tilværelsen, være det eneste for hvilket alle disse Myriader af Himmelleger, Mælkeveje og Solsystemer, disse umaadelige Kræfters Spil, var sat i Bevægelse, har intet som helst med Logik at gøre, og kan saaledes kun opfattes af Væsener, hvis højeste Viden eller Forskningsfacitter endnu kun udløser sig i Maal og Vægt,

i Kilometer og Hastigheder, i Vibrationer og Bølgelængder, men derimod endnu ikke er naaet frem til at kunne analysere Tilværelsens Materier i deres sande og virkelige Facitter: Tankeklimaer, Bevidsthedsmaterier, Livsytringer.

Da Maal, Vægt og Hastigheder, Vibrationer eller Bølgelængder i Virkeligheden kun udgør Størrelsesbegreber, og Størrelsesbegreber ikke kan udgøre noget afgjort Bevismateriale for Liv, er det givet, at man, saalænge man i videnskabelig Forskning endnu kun er naaet til den Art Facitter, erkender Verdensaltet for „død“ Natur, ja, at man ikke engang kan tro paa sit eget udødelige Liv, men opfatter sig selv som identisk med denne „døde“ Natur. At ens Hjerne og Hjerter vejer saa og saa meget, at ens Puls og Aandedræt fungerer saa og saa hastigt, at ens normale Temperatur er saa og saa høj, og ens fysiske Legemes Levetid er saa og saa lang, er jo atter kun tomme Størrelsesbegreber og giver ingen som helst Analyser af det højeste „Noget“, der nødvendigvis maa være Ophavet til den Logik, der bestemmer Maalene, Vægten og Hastighederne eller retfærdiggør de kendte Størrelsesbegreber, hvorved netop skabes de kendte Livsytringer, vi kalder „Mennesker“, „Dyr“ og „Planter“. At der findes en saadan Logik, at alt, hvad der udforskes og skaffes Klarhed over, er baseret paa Intelligens, er bygget plan- eller lovmæssigt op lige fra Mikroben til Snefnugget og lige fra Snefnugget til Solsystemet er jo forlængst en videnskabelig Kendsgerning.

Men naar alt er logisk, er det jo Udtryk for Intelligens. Intelligens er netop Evnen til at skabe Logik. Uden Intelligens ingen Logik og uden Logik ingen Skabelse, men Kaos. Vi er altsaa her, gennem den i Verdensmanifestationen afslørede Logik, kommet til et Facit, der ikke er et Størrelsesbegreb, men i Form af Intelligens er et Bevidsthedsbegreb, er en Livsytring.

At Intelligens er en Livsytring tør vel ikke benægtes af nogen? — Er man nogensinde indenfor Omraader, hvor ens Sansebegavelse er højst udviklet, og hvor man altsaa har Evne til at se klarest, blevet Vidne til, at Intelligens ikke var en Livsytring, hvilket vil sige, ikke var en Egenskab eller Evne ved et levende Væsen? Har man nogensinde indenfor nævnte Omraade set denne Egenskab uden med et levende Væsen til Ophav? — Har man nogensinde set et Hus, et Vandfad, en Trækvogn som Ophav til Intelligens? —

I det Omraade, hvor vor Sansebegavelse er skarpest, er det altsaa en Kendsgerning, at Intelligens kun kan eksistere som Livsytring, hvilket igen vil sige: som Bevis for Liv. Men naar Intelligensen, i de Omraader, hvor vi er mest begavede til at overskue Problemerne, saaledes er Bevis for Liv, Bevis for et levende Ophavs Eksistens, hvorfor skulde den saa ikke ogsaa være Udtryk for et levende Ophav, være Basis for Liv, i de Omraader, hvor vor Sansebegavelse er mindre klar eller skarp? — Hvad har det med en normal Fornuft at gøre: sam-

tidigt med, at man erkender en absolut Logik i Opbyggelsen af de materielle Foreteelser i Naturlovene, benægter man et levende Ophav til samme Logik, blot fordi dette „Ophav“ er ukendt? — Er dette ikke ligesaa ufornuftigt, ligesaa ulogisk som at paastaa, at et Maleri har malet sig selv, blot fordi man ikke kender Kunstneren eller Ophavet til den Logik, paa hvilken Maleriets Tilblivelse er baseret? —

Logik eller Intelligens kan saaledes kun eksistere som Livsytring eller som Bevis for et levende Ophav. Og alle Naturlove, alt, hvad vi retmæssigt erfarer eller oplever af den os omgivende Verden, udtrykker eller afslører en saa altovervældende Intelligens eller Logik, at det er Kendskabet til blot Brøkdeler eller smaa Brudstykker af denne, der udgør Videnskaben. Hvad er Astronomi, Matematik, Fysik, Geologi, Medicin o.s.v. andet end lidt afsløret Kendskab til visse Naturlove, lidt afsløret Verdenslogik? — Og er det ikke dette Kendskabs Tilægnelse, der skaber Professoren, Doktoren, Ingeniøren eller andre Repræsentanter for Intellektualitet? — Hvad vilde disse være uden netop dette Kendskab? — Er Primitivitet og Overtro ikke herskende Faktorer i Væsenernes Bevidsthed i samme Grad, som de netop mangler Oplysning om selve Naturens Love, hvilket altsaa vil sige, mangler Oplysning om dens Logik eller Afsløring af Intelligens? —

Men naar Naturen selv saaledes afslører Intelligens, og denne igen ikke kan eksistere uden at være Udtryk for et levende Ophav, beviser Naturen selv, at den er Udtryk for „et levende Ophav“, gør det til Kendsgerning, at Verdensmanifestationen eller Verdensaltet er „et levende Væsens Tilstand“. At modsige dette er jo det samme som at gøre sig skyldig i den Primitivitet at paastaa, at „døde“ Ting kan være Ophav til Intelligens, det er at udtrykke, at et Hus, et Vandfad, en Trækvogn kan regne og skrive.

Og hvorfor skulde man ikke netop paastaa dette, naar man paastaar, at den Logik, der betinger Skabelsen af Is og Sne, Skabelsen af de levende Væseners Organismer, har „Naturen“ til Ophav, hvilket, saalænge „Naturen“ ikke opfattes som „et levende Væsen“, altsaa betyder, at nævnte Logik har skabt sig selv? — For man vil vel ikke paastaa, at Snefnugget eller de levende Væseners Organismer, med deres særligt hensigtsmæssigt arbejdende Organer er mindre intelligensmæssigt bygget op end netop Huset, Vandfadet eller Trækvognen? — Og ligefrem paastaa, at de nævnte Organer helt er blottet for intelligensmæssig Opbygning, tør man vel heller ikke? —

Er det ikke netop i højeste Grad logisk, at Tænderne sidder i Munden, og at Afføringsorganerne ikke er anbragt lige umiddelbart op ad Lugteorganerne? — Er det ikke i højeste Grad hensigtsmæssigt, at Skeletdannelsen i særlig Grad finder Sted omkring de bærende Livsorganer: Hjernen, Hjertet og Lungerne? — Og det kan vel heller ikke være Udtryk for Kaos eller manglende Logik, at vi har Øjne,

Hænder eller Fødder, at Fuglene har Vinger og Fjer og Fiskene Finner og Skæl? —

Men naar Naturen i sig selv afslører saa megen Logik, saa megen intelligensmæssig Opbyggen i sin egen Fremtræden, maa den ogsaa være Udtryk for „et levende Ophav“. Der findes intet som helst udover en komplet Uvidenhed, der berettiger til at udtrykke denne som „dødt“ Materie, en livløs Masse, en Manifestation af Ulogik eller Kaos, en Kombination af Tilfældigheder.

Naar Væsenerne alligevel ikke desto mindre i overvældende Grad udtrykker Naturen saaledes, er Kendsgerningen denne, at de i Virkeligheden paa dette specielle Omraade kommer ind under Begrebet „De vide ikke, hvad de gøre“.

29. KAPITEL

Det er ikke Naivitet, Overtro eller Dumhed at rette sin Bevidsthed ind paa Muligheden af en kosmisk, guddommelig „Fader“'s Eksistens

Alt i Naturen afslører en altoverlegen Intelligens. Da Intelligens ikke kan eksistere uden at være en Livsytring, og denne igen er identisk med Bevis for Liv, beviser Naturen saaledes selv sin egen Identitet som „et levende Væsen“.

Men da Intelligens ikke kan eksistere uden paa Basis af Samarbejde med andre fundamentale Livsytringer eller Beviser for Liv, saasom blandt andet Instinkt og Følelse, vil man ved nærmere indgaaende kosmisk Udforskning af Naturen opdage, at den i ligesaa høj Grad i sin Opbygning og Fremtræden afslører disse Livsbeviser, som den afslører Intelligens, ja, at den ligefrem afslører sig selv som en ren og skær Kulmination af Opfyldelse af lige akkurat de Betingelser, der kræves, for at et „Noget“ kan fremtræde som „et levende Væsen“. Men dette er for omstændeligt at komme ind paa her, hvorfor jeg ogsaa her maa henvise Læserne til „Livets Bog“.

Naturen, Verdensmanifestationen, udgør altsaa en Afsløring af et altoverlegent „levende Væsen“, der som før nævnt udgør et maskulint og feminint forenet kosmisk Forældreprincip, udgør en Realitet, der er kosmisk „Fader“ og „Moder“ til ethvert levende Væsen. Men da disse to Principper i deres kosmiske Fremtræden gaar op i en højere Enhed, udtrykker Jesu Ord i Virkeligheden en altovervejende fundamental Sandhed, naar han kalder nævnte kosmiske Forældreprincip, nævnte omfattende kosmiske Væsen, for „Faderen“. Ligeledes kan det

heller ikke bortforklares, at det er en hemmelig eller ubevidst instinktmæssig medfødt Anelse om dette Væsens Eksistens, der ligger til Grund for et hvilket som helst Begreb om en Guddom, og saaledes er det dybeste udløsende Moment til enhver Art eller Form for Guds dyrkelse.

Som man ser, kan det ikke retmæssigt udtrykkes som Naivitet, Overtro eller Dumhed, dette at rette sin Bevidsthed ind paa Muligheden af denne kosmiske eller guddommelige „Faders“ Eksistens, dette i sit daglige Liv mere og mere at komme til at leve sammen med denne altovervældende Guddom. Tværtimod, denne Tilværelsesform er Kulminationen af Opfyldelsen af den allerhøjeste Logik, denne Tankeindstilling er den eneste absolutte Basis for enhver Afsløring af Livets Gaade, af alt, hvad der er virkeligt kommer ind under Begrebet Mystik, og vil saaledes være den absolut eneste Vej, ad hvilken Individet kommer til Fornemmelsen af sin kosmiske Herkomst, til Bevidstheden om sin Udødelighed og sin Identitet som sin egen Skæbnes Skaber og dermed til Oplevelse af den absolut højeste Form for Tilværelse med dens urokkelige Straaleglans af Kærlighed, Fred, Lykke og Salighed. —

Men hvordan skulde det forøvrigt ogsaa være i Kontakt med Logik at paastaa, at al Religion og Gudsdyrkelse er Humbug, er opstaaet uden nogen som helst reel Basis eller Grundlag, opstaaet over noget absolut intet? — Gudsdyrkelsen eller Troen paa et Forsyn er noget, der uomstødeligt er ethvert Naturmenneske medfødt. Man har endnu aldrig set en begyndende Menneskehed, Race eller Verdenskultur, der har været absolut gudløs. Hvis Gudsdyrkelsen eller Troen var Humbug, vilde det være meget mærkeligt, at absolut alle Naturmennesker skulde finde paa eller ligge under for det samme Bedrag eller Humbug. Det vilde da være rimeligt at antage, at der maatte gives Undtagelser. I den daglige Tilværelse falder vi dog ikke alle for den samme Bedrager, eller for et og samme Falskneri. Naar saadant derimod foreligger med Hensyn til Religionen hos Menneskene i deres første primitive eller saakaldte Naturtilstand, idet Gudsdyrkelse er et absolut fælles Særkende for dem alle uden Undtagelse, maner dette ogsaa til Eftertanke, at denne Realitet har en uryddelig dybere Rod i Tilværelsen end ganske overfladisk set.

At det undertiden kan være „moderne“ hos det saakaldte „Kultur-menneske“ at benægte en Guddoms Eksistens og at betragte al Gudsdyrkelse for Naivitet, Humbug og Fanatisme, afkræfter absolut intet med Hensyn til en Guddoms Eksistens, men beviser derimod ved nærmere Iagttagelse, at denne Gudløshed skyldes sine Ophavs begyndende Tilegnelse af Intelligens, der lader dem faa et vist Kendskab til Størrelsesbegreber, Afstande, Tid og Rum, Maal og Vægt, Vibrationer og Hastigheder i Naturen, som ikke lige akkurat kan forenes med de Former for Vibrationer, Hastigheder og Størrelsesbegreber, der udgør Be-

tingelsen for de kendte levende Væsners Eksistens. Da deres gryende Intelligens lige akkurat er stor nok til, at de kan konstatere dette, men derimod ikke stor nok til, at de kan forstaa, at de udenforstaaende Hastigheder, Størrelsesbegreber, Maal og Vægt o. s. v. udmærket kan forenes med Skabelsen af Eksistens for andre Livs- eller Tilværelsesformer, selv om disse ganske vist er ukendte paa Jorden, opstaar Materialismen eller Benægtelsen af Muligheden af højere Livsformer end de jordiske.

Den megen Viden om Størrelsesbegreber, Vibrationer, Maal og Tal, som ikke hører hjemme i de kendte levende Væsners Organismers Analyser, blænder altsaa i første Instans disse „moderne“ Kulturmenesker, og fører dem ind paa den Overtro, at de jordiske Livsbetingelser er de eneste, under hvilket et levende Væsens Eksistens kan gøres mulig, en Paastand, der er skrigende naiv og falsk og uden noget som helst Fundament af logisk eller intelligent Bevismateriale, idet Verdenslogikken i sin Udforskning netop viser, at der ikke findes en eneste Organisme, som ikke befinder sig inden i en større Organisme, og ikke noget levende Væsen, som ikke er Mikrovæsen i et større Væsen, samtidigt med, at det er Makrovæsen for Mikrovæsenerne i dets egen Organisme. Dette vil altsaa sige, at alle Vibrationer, Hastigheder, Maal, Vægt og Rum altsammen kun eksisterer som Detailler i et levende Væsens Liv, i hvilket vi „alle leve, røres og ere“, og hvilket større Liv vi igen hver især afspejler, paa samme Maade som Dugdraaberne en klar Sommermorgen hver især afspejler hele den store Sols klare og funklende Skive.

30. KAPITEL

Den moderne Videnskab udgør „Den hellige Aand“ i Fostertilstand

Materialisme eller Gudsfor nægtelse er altsaa et stadigt tilbagevendende Problem ved enhver Overgang fra Natur- til Kulturtilstand. Men efterhaanden som man har vænnet sig til Intelligensens klare Lys, begynder man først rigtigt at kunne „se“ ved dette. Og da begynder Gudsdyrkelsen at komme tilbage, men i en langt ædlere og skønnere Form, idet den da bliver baseret paa selve Verdensplanens Logik eller Verdensintelligensen. Og Materialisten iler, efterhaanden som de andre Aandsevner: Følelse og Intuition udvikler sig paa Højde med hans Intelligens, mod det store Lys, mod den store Indvielse eller Forklarelse, der fik en „Tornebusk til at brænde“ for Moses, fik Apostlene

til at „tale i andre Tungemaal“, fik Saulus til at blive en Paulus og skabte Buddha, Jesus og Muhamed om til Verdensgenlødere.

Idet den gryende Intelligens, den megen materielle Viden saaledes til at begynde med blænder Individet og dermed for en Tid lader det være i en ubevidst Blindhed angaaende selve Guddomsproblemet, er det rigtigt, at Naturmennesket paa en Maade er nærmere Guddommen end „Professoren“, eller naar Kristus siger: „Salige er de fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres“. Den enfoldige eller fattige i Aanden har lettere ved, paa Basis af andres Beretning, at leve i god Tro paa et Forsyns Eksistens end Videnskabsmanden med sin megen Viden om Størrelsesforhold, Tid og Rum, Hastigheder og Maal, som han endnu ikke i mindste Maade kan identificere eller bruge som Bevismateriale for Liv, og derfor maa nøjes med at kalde det hele „Naturen“. Og dette er Grunden til, at Begrebet „Naturen“ i Virkeligheden endnu for et stort Omraades Vedkommende kun er et dødt og koldt Problem, en Slags mentalt „Pulterkammer“, i hvilket han til syvende og sidst alligevel maa kaste alt det ind i, han ikke forstaar.

Men, som jeg før bemærkede, er denne Tilstand kun rent midlertidig. Ligesom vi ikke pludselig kan komme fra et meget stort og natsort-Mørke ind i Dagens klare Lys uden at blive blændet, saaledes kan vi heller ikke her pludselig komme fra en mørk og primitiv Naturlig tilstand til en stærk intellektuel Tilstand uden at blive blændet.

Nævnte intellektuelle Tilstand, den megen ny Viden eller Videnskab, den ny Bevidsthedstilstand, der i sin første Instans netop kun er baseret paa Vished om materielle Forhold eller Detailler, optager naturligvis til at begynde med det herfor modtagelige Sind saa helt og holdent og er en saa overordentlig fuldkommen Kontrast til det samme Individs tidligere fundamentale Bevidsthedstilstand, der kun var baseret paa Troen paa Dogmer, Troen paa religiøse Forteelser, Troen paa Realiteter, som ikke kan blive til Viden gennem materielle Størrelsesbegreber og Tal, at denne sidste Bevidsthedstilstand helt fortrænges som uvirkelig, forældet, barnlig eller naiv. At føle absolut Vished bag sin Tanke er en saa stor Nydelse, er en saa stor inspirations-, energi- og glædevækkende Faktor, at Individet her har fundet et andet Møde med Paradiset. Dette Paradis udgør altsaa det samme som det, vi i Dag kalder „Den moderne Videnskab“, og alle dets Indbyggere eller Beboere omfatter alle saadanne Personer, der mere eller mindre har forladt deres „Barnetro“ eller Troen paa al Religion, Personer, der hovedsagelig kun erkender absolut materiel Haandgribelighed. Dette Paradis' Atmosfære eller Glorie udgør i den daglige Tilværelse det samme som det, vi kalder „Materialisme“ eller „Irreligiøsitet“. „Irreligiøsitet“ er saaledes den Blændethed, der opstaar, naar Individets Skæbne bevirker dets Møde med den begyndende intellektuelle Tilstand. Denne Tilstand er nødsaget til i sin første Instans at være fysisk,

materiel, da det er her, Individet hovedsageligt har sine Evner og sit Erfaringsmateriale. Og efterhaanden som det saaledes mere og mere kommer til at leve paa Kendsgerninger, bliver Tilværelsen paa Uvished eller Tro mere og mere uholdbar, og Irreligiøsiteten indtræder. Og Individet kommer derved nødvendigvis til at leve paa andre Facitter. Da disse er den virkelige Videns første spæde Begyndelse, kommer de til at afvige stærkt fra den højest udviklede troendes Facitter, idet disse sidste udgør den virkelige Videns allerhøjeste.

Forskellen mellem den irreligiøse og den højest udviklede religiøse er altsaa den, at den første eksisterer paa den virkelige Videns første eller spæde Facitter som Kendsgerninger, medens den sidste lever paa den virkelige Videns højeste Facitter som Tro. Saa her bliver Jesu Ord om „de fattige i Aanden“ ogsaa til Kendsgerning. Den Enfoldige eller „fattige i Aanden“ lever i Troen paa Livets virkelige Facitter, i Troen paa et virkeligt levende Væsen bag alle Ting, i Troen paa Udødelighed og en hjælpende Almagt. Den begyndende Intellektuelle har derimod, ved sit opstaaende Begær efter Viden, i tilsvarende Grad mistet Evnen til at tro. Og da hans Viden endnu kun er i sin allerførste spæde Begyndelse, kan han ikke tilegne sig Viden paa Livets allerhøjeste Felter, i hvilke de højeste religiøse og evige Facitter netop forekommer. I Henhold hertil maa han saaledes nødvendigvis tabe al Føling med disse Facitter. I Stedet for har han altsaa den begyndende materielle Viden. Men denne omfatter jo rent primitive, fysiske Detailler og Omraader, og giver, som Læserne allerede ved, kun Facitter, der er identiske med Størrelsesbegreber, hvilket vil sige Maal, Vægt, Tid, Rum, Vibrationer og Hastigheder.

Men denne Følelse af at besidde absolut Viden, selv om den kun udgør Kendskab til fysiske Detailler, er en saa stor Lykkesfølelse, at den, som før omtalt, om end ubevidst for Individet selv, fuldstændig blænder det, hvilket vil sige, at den ligefrem skaber den Opfattelse i samme Indvids Bevidsthed, at det gennem sin materielle Forskning kan iagttagelse alt, kan tilegne sig Viden om alt. Da denne Opfattelse jo er ganske forkert, idet de religiøse Facitter, som tilsammen udgør urokkelige Analyser over Verdensaltets bærende Fundament, er baseret paa en Viden, som kun kan tilegnes gennem en meget længere fremskreden intellektuel Udvikling end den rent fysiske, opstaar Irreligiøsiteten.

De højeste religiøse Facitter, der jo er den virkelige Sandheds eller Verdensgaades totale Løsning, repræsenterer saaledes et Videns- eller Facitfelt, der kun kan befares ved Hjælp af et langt, langt større Erfaringsforraad, end det hvoraf de rent materielle eller fysiske Afsløringer betinges. Og i samme Grad som en Forsker netop mangler dette større Erfaringsforraad, hvilket nærmere betegnet hovedsageligt bestaar af Lidelses- eller Følelser erfaringer, kan han kun opfatte al Religiøsitet og de herunder henhørende Detailler som Overtro, Naivitet og Uvirkelighed.

Men denne Tilstand af Materialisme eller Irreligiøsitet er kun et Stadium paa Vejen, som absolut alle mere eller mindre maa passere, idet den materielle Viden indtil en vis Grad er Porten ind til den kosmiske Viden, om end det kun er Lidelseserfaringerne, der kan lukke den op.

Den moderne Videnskab er saaledes i Virkeligheden Begyndelsen eller Forberedelsen til „den hellige Aand“s Manifestation paa Jorden. Den hellige Aand er, som allerede mine Læsere bekendt, det Bevidsthedslag, der udgør den allerhøjeste Viden om Verdensaltet og Tilværelsen. Og heraf udgør den moderne Videnskab altsaa den første spæde Begyndelse, det første spæde Tilløb. Den er „den hellige Aand“ i Fostertilstand. Den er „Guds Rige“ i sin Vorden.

Irreligiøsitet udgør saaledes kun den Blændethed, der opstaar, naar Individets Skæbne fører det fra Trostilværelsen frem til Videnstilværelsen. Denne begyndende Intellektualitet, denne begyndende Ransagning af enkelte Detailler og Ting maa nødvendigvis optage det aandeligt set spæde Individets hele Energi, og det maa foreløbig tabe Livets store Facitter og kosmiske Virkelighed, som det før enten i dets nuværende eller tidligere Liv har troet paa, af Syne, og kommer derved til at fremtræde som det, vi kalder „Materialist“. Og jo hurtigere denne Overgang fra Uvidenhed til Viden, fra Mørke til Lys finder Sted, desto større Blændethed, hvilket altsaa vil sige, desto større Materialisme eller Irreligiøsitet.

Hvis Overgangen derimod foregaar langsomt, bliver man ikke blændet, hverken ved det materielle eller intellektuelle Lys.

Men Udviklingen i vore Dage gaar netop ikke langsom. Vi er inde i en Periode, hvor den, fra et vist Synspunkt set, gaar med Kæmpeskridt. Og det er denne stærke Overgang, der skaber den moderne Gudløshed eller Irreligiøsitet. Denne Irreligiøsitet er saaledes kun et Tegn paa, at en kolossal hastig Udvikling netop finder Sted. Men jo stærkere Fart Udviklingen faar, desto hurtigere kommer Menneskeheden tilbage til Gud, til Livet, til den virkelige Sandheds Erkendelse, til Verdenslogikken, Freden og Kærligheden.

31. KAPITEL

Alle levende Væsener er „Gudeafkom“. De er hver især i deres dybeste Analyse dobbeltkønnede, er en Kombination af „Han“ og „Hun“

Verdensaltet udgør altsaa en levende Organisme, er et levende Væsen, er en Guddom, en Fader, hvis Blod rinder i ethvert levende Væsens Aarer.

Men naar de levende Væsener har et saadant kosmisk Forældreprincip forenet i en virkelig levende Fader, der samtidig er Altets Gud, er de samme Væseners sande Identitet, ganske uafhængig af deres „kosmiske Haandværk“, denne, at de er — „Gudeafkom“. Men ligesom Faderprincippet i dette kosmiske Familieprincip samtidig rummer i sig den fuldkomne Feminisme eller Moderprincippet, saaledes maa ogsaa „Afkommet“ af dette „Forældreskab“ være dobbeltpolet. Det maa i sin dybeste kosmiske Analyse vise sig at være en Kombination af „Han“ og „Hun“, være en Enhed af Maskulinisme og Feminisme, thi ellers vilde „Afkommet“ jo være noget ganske andet end sit „fædrene Ophav“. Og sligt vil, paa Grund af Verdensaltets fuldkomne Kærlighedsteknik aldrig nogen Sinde kunde blive en Kendsgerning. En Høne lægger ikke Maageæg. En Kø føder ikke Kattekillinger, og en Flodhest føder ikke Gedekid. At der kan opstaa noget, vi kalder „Bastarder“, betinges udelukkende af et nærmere fysisk Artsslægtskab mellem de paagældende Væsener og vil være en absolut Umulighed der, hvor dette Slægtskab totalt mangler. Og paa samme Maade forholder det sig ogsaa med de levende Væseners Identitet som „Gudeafkom“. Alle Individer er i deres dybeste Analyse dobbeltpolede eller dobbeltkønnede. Hvordan skulde ellers en Fader komme til at holde af sin Søn og en Moder af sin Datter? — Hvorledes skulde det ellers blive en saa udbredt Kendsgerning, som Tilfældet er, at to Væsener af samme Køn kan blive forelsket i hinanden ligesom Mand og Kvinde? — Og hvordan skulde Kærlighedsbudet: „Elsker hverandre“ blive til en virkelig Realitet, hvis Individerne i deres kosmiske Analyse var absolut eenpolede Væsener? — Er det ikke netop en uomstødelig Kendsgerning, at jo mere maskulin en Mand er, og jo mere feminin en Kvinde er, desto mere robust og primitiv er deres Følelse for Væsener af deres eget Køn, og desto mere er de afhængige af det modsatte Køn? Og desto større eller stærkere denne Afhængighed eller dette fysiske Behov af det modsatte Køn er, desto større er deres Egoisme, desto mere beherskes de af Selviskhed overfor deres eget Køn. Er det ikke netop i en saadan Zone, at de største Jalousi- eller Skinsygedramaer forekommer? — Er det ikke i et saadant Bevidsthedsslag, at de største „Kærligheds-sorger“ og de herpaa baserede Selvmord saavel som Hævnmord finder Sted? —

Ja, selv i et saa højt Kultursamfund som det danske, kan man endnu paa saadanne Steder, hvor der er offentlig Adgang til Dans, med Letthed iagttage, hvorledes Individerne af begge Køn i stor Udstrækning udelukkende kun er opfyldt af at tækkes det modsatte Køn, medens Kønnene hver for sig indbyrdes flammer i en Atmosfære af Jalousi eller Skinsyge, der ofte udarter sig til Slagsmaal og Drab. Den dyriske „Brunstid“ har endnu Sæde i det Væsen, vi kalder „Mennesket“.

Men et Væsen, med saa udprægede Reminiscenser fra Dyreriget, er

ikke noget færdigt „Menneske“. Det er endnu, i samme Grad, som det beherskes af nævnte Reminiscenser: Skinsyge, Ejendomsret og Brutalitet, et „Dyr“.

Det udviklede eller færdige „Menneske“ kender ikke til at blive forelsket og føler derfor heller ikke Skinsyge, Had eller Vrede. Det føler ingen Ejendomsret, over noget andet Væsen, der kan krænkes, er derfor fundamentalt lykkeligt.

32. KAPITEL

„Forelskelse“ er noget ganske andet end „Kærlighed“

Her vil mange Læsere sikkert studse. Ja, de vil maaske endog i deres Bevidsthed reagere stærkt imod denne min Analyse. De vil maaske harmdirrende udbryde: „Hvad har Fader- og Moderkærligheden med Seksualisme at gøre“? — At en Fader elsker sin Søn, og en Moder elsker sin Datter betyder dog ikke, at de henholdsvis er „forelsket“ i denne Søn og Datter. „Forelskelse“ er dog noget ganske andet.“ Og her maa jeg, med Hensyn til „Forelskelse“ indrømme, at deres Opfattelse aldrig har været mere sand end netop i dette Tilfælde. „Forelskelse“ er netop noget ganske andet end „Kærlighed“.

„Forelskelse“ er en i Naturen forekommende Anordning, der i den Zone, hvor den hører hjemme, stimulerer eller beforder Arternes Forplantning. I dens dybere eller aandelige Natur udgør den en mental Kraftbølge, der kan overskygge Individet og ved Kulmination af denne Besættelse af dets Hjerne- og Nervesystem fuldstændigt behersker dets Mentalitet, former dets Tanker til et glødende Begær, til en uudslukkelig Tørst eller umættelig Hunger efter at eje, berøre eller kærtegne det Væsen, der er det udløsende Moment og Genstand for Forelskelsen, ligesom gensidig Kærtegn og Berøring fra samme Væsen naturligvis er identisk med dets højeste Salighedsnydelse, undertiden i en Grad, der endog grænser til Livsbetingelse. Hvis dette ikke netop var Tilfældet, vilde der aldrig være noget, der hed „ulykkelig Kærlighed“, „Kærlighedsdramaer“, Selvmord paa Grund af hævet Forlovelse o. s. v. Ja, der vilde jo slet ikke være noget der hed „Ægteskab“.

Men naar et Væsens „Forelskelse“ saaledes gør gensidig Udveksling af Berøring og Kærtegn med et særligt bestemt andet Væsen til Livsbetingelse, vil dets Selvopholdelsesdrift derved betinge, at det udløser al sin Kraftanstrengelse og Tænkeevne udelukkende med det ene Formaal at opnaa dette særlige andet Væsens fulde Sympati eller gensidige

Forelskelse. Dette vil altsaa igen sige, at „Forelskelsen“ gør det til en Livsbetingelse — ikke at elske sin Gud over alle Ting eller sin Næste som sig selv, ikke at „elske hverandre“ — men derimod dette, kun at elske siger og skriver — eet eneste Væsen, nemlig det, som er det udløsende Moment for Forelskelsen. Dets Selvopholdelsesdrift, Opretholdelsen af dets Sindsligevægt og naturlige Glæde ved Tilværelsen fordrer, at det bekæmper alt, hvad der kan være en Hindring for dets Opnaaelse af dette andet Væsens gensidige Forelskelse. Dette vil atter sige, at Forelskelsen skaber Had til Personer og Ting, der kan modarbejde eller forhindre nævnte Opnaaelse. Den stimulerer Skabelsen af „Ejendomsret“ over dette andet Væsen, og skaber dermed den dybeste udløsende Aarsag til alt, hvad der kommer ind under Begrebet „Det Onde“. Den skaber en Zone i Tilværelsen, hvor Skinsyge, Had, Hævn, Mord og Drab er livsbetingende Egenskaber dikteret af Selvopholdelsesdriften for at bevare den livsbetingende Mage for dens Ophav som dettes, absolut for andre urørlige, Ejendom.

At denne mentale Indstilling af Bevidstheden ikke indskrænker sig til kun at gælde Ægtemagen, er naturligvis en Selvfølge, den maa ogsaa nødvendigvis komme til at gælde Genstande eller Ting, der kan være medvirkende Midler til at opretholde eller hævde den „Forelskede“s Overlegenhed overfor Rivalerne. Og dette er Grunden til, at Verden i Dag regeres af Penge, og at dette udløser sig i Krige, Mord, Drab, Lemlæstelse, Røveri og Bedrageri. Verdens Mennesker nedtrampet skaanselsløst hverandre i Jaget efter Forelskelsens Tilfredsstillelse og efter den for denne Tilfredsstillelse begunstigende Magt og Godsbesiddelse. Denne Zone udgør i den samlede Verdensplan det sande „Dyrerige“.

Nu vil man maaske hævde, at Mennesket dog er noget andet. Men det er kun til en vis Grad rigtigt. At det er et „Pattedyr“, kan dog ikke bortforklares. Det har ganske vist nogle begyndende mentale Egenskaber, der underminerer de dyriske Tendenser, som jeg senere skal komme tilbage til. Men at det endnu i stor Udstrækning besættes af Forelskelse, at Parringsprincippet og Ejendomsretten over Ægtemagen endnu for mange Mennesker er en Livsbetingelse, kan heller ikke bestrides. Det sørger over Ægtmandens Svigten. Dets Moral og Religion udtrykker endnu Ejendomsretten over Ægtemagen som selvfølgelig, forsvaret det som naturligt at føle Skinsyge, at blive vred over Utroskab. Biblens Udtryk „Du skal ikke bedrive Hor“ er heller ikke modarbejdende dette. Og dog er der et stort Omraade i Biblen, der peger i en hel anden Retning. Hvad mener man blandt andet om de store Bud „Elsker hverandre“ — „Du skal ikke ihjelslaa“, — „hævner eder ikke selv i Elskelige; jeg vil betale, siger den Herre Zebaoth“, — „Saligt er det at give hellere end at tage“, — „Det et Menneske saar, det skal det høste“? — Er det ikke let at se, at disse evige Ord er affødte af

en hel anden mental Kraftbesættelse end „Forelskelse“? Medens „Forelskelse“ stimulerer Begæret efter at tilegne sig eller tage, stimulerer den mentale Kraftbesættelse, af hvilke ovennævnte Sætninger er et Resultat, det modsatte, nemlig Lysten til at give. Denne Kraftbesættelse er igen kendt under Begrebet „Kærlighed“. (

Som man ser, er „Forelskelse“ saaledes absolut ikke det samme som „Kærlighed“. Medens „Forelskelse“ netop søger sit eget, søger „Kærligheden“ absolut ikke sit eget.

Vi staar altsaa her overfor to vidt forskellige Slags mentale „Besættelser“, der hver især er bestemmende for Individets særlige Manifestation og Karakter. „Forelskelse“ gør Individet, — i Kraft af, at den gør det til en Livsbetingelse at eje et andet særligt bestemt Væsen og de Midler, Ting og Gods, som kan tjene dette Formaal, — selvisk eller egoistisk. Denne Tilegnelse bliver navnlig kold og hensynsløs, fordi „Forelskelse“ jo i samme Grad, som den gør den „elskede“ til Livsbetingelse, gør andre Personer mere eller mindre overflødige eller undværlige. Blot man ejer dette „elskede“ Væsen helt for sig selv alene, er man lykkelig. Dette er saaledes Kulminationen af Egoisme. Gennem Slægts- og Familieskab udvikler dette Tankeklima sig saa videre og videre, for i kollektiv Form at kulminere som den for Tiden i visse Lande saa højt lovpriste „Nationalisme“.

Hvad er vel denne i sig selv andet end netop Udløsningen af det samme Ejendomsbegær eller en Hævdelse af noget, man absolut vil have for sig selv. Her i dette Tilfælde gælder „Forelskelsen“ altsaa det saakaldte „Fædreland“. „Fædrelandskærlighed“ eller „Nationalisme“ er saaledes det samme som „kollektiv Forelskelse“. Og jo større denne „Forelskelse“ eller „Fædrelandsselviskhed“ er, desto mindre Hensyn til andre Folks „Fædreland“ er man i Stand til at manifestere.

Hvad mener man om dette, at en større Nation skaanselsløst med overlegne Krigs- eller Mordinstrumenter nedmejer en mindre Nations Individer for at erobre dennes Territorium ganske uafhængigt af, at denne mindre Nation har eksisteret i Aartusinder, har ejt nævnte Territorium i Hundreder og atter Hundreder af Generationer? Er det „Kristendom“? — Er det „Kærlighed“ eller Opfyldelse af Loven om at „elske sin Næste som sig selv“? — Nej, det er „kollektiv Forelskelse“. Det er Egoisme eller Selviskhed i Renkultur. Det er „Hedenskab“ eller Aarsagen til alt, hvad der kommer ind under Begrebet „Det dræbende Princip“, der i Henhold til „Livets Bog“ er Dyrerigets Livsbetingelse. Det er, som før nævnt, Roden til alt, hvad der kommer ind under Begrebet „Det Onde“. Det er det, der klæder „den fortabte Søn“ i Laser og Pjalter. Det er det, der faar Menneskenes egen Administration af Klodens umaadelige Rigdomme, der er beregnet til at skulde føde en langt større Menneskehed end den nuværende, til at kulminere i en saadan Primitivitet, at nogle Mennesker ejer kolossale Bjerge af Rig-

domme, Penge, Næringsmidler og Gods, ja, Tusinder af Fold mere end deres eget nuværende jordiske Liv i almindelig Luksus og økonomisk Velvære overhovedet vil kunne koste, og derved holder enten bevidst eller ubevidst dette Overskud af Værdier som „Privatejendom“, bundne og utilgængelige for andre Mennesker. Disse kan saa ikke faa hverken de nødvendige Klæder, Næringsmidler eller andre Livsfornødenheder, gaar til Grunde i Armod og Lediggænger. Mennesker døende af overdaadig Vellevned, Ødselhed, Fraadseri og Udskejelser paa den ene Side, og Mennesker døende af Sult, Armod og Livslede paa den anden Side, det er „Forelskelsen“s yderste Forgreninger og Resultater.

Nationernes Mentalitet i Dag er saaledes kun kollektive Afspejlinger af „Forelskelsen“s Tankeklimaer og Konsekvenser. Er de ikke netop store Væsensnaturer, der elsker og hader, der erobrer og plyndrer, ja, endog forholdvis endnu værre end de enkelte Mennesker, idet Nationerne endnu ikke som disse er bundne eller underkastet noget effektivt Retsvæsen, men lever i fuld frigjort og ubehersket Anarki, kan skalte og valte over andre Nationer alt efter deres Kanoners Rækkevidde eller Krigsmateriels Overlegenhed og Omfang.

Men her er vi ogsaa ved Kulminationen af eller højeste Grænse for Egoismens Blomstring. Her er vi kommet til et Stadium, hvor denne underminerer sig selv, er i Færd med at begaa Selvmord.

Naar Nationerne, i deres indbyrdes „Forelskelse“ i Guldet eller andre økonomiske Fordele, i glødende Jalousi og Selvopholdelsesdrift, underminerer og dræber hverandre, er det „Nationalismen“s og dermed Egoismens Undergang. Denne Undergang er udtrykt i Biblen som „Dommedag“, „De sidste Tider“, „Verdens Ende“.

Paa „Dommedag“ dømmes „levende og døde“. Den anvendte „Dom“ er — Visdommen. Visdommen udgør de Erfaringer, som Egoismens eller Selviskhedens Levnedsløb og Undergang har affødt. Det er denne, der fører „Den fortabte Søn“ tilbage til Faderen eller gør Kristi Ord til Kendsgjerninger. Dommedagens Dom har allerede været forkyndt Menneskene forud, og har nu snart i to Aartusinder i Form af sin evige uforgængelige Ordform: „Det et Menneske saar, det skal det høste“, — „Elsk din Gud over alle Ting og din Næste som dig selv“, — „Saligt er det at give, hellere end at tage“, gennemsyret den menneskelige Mentalitet med et Tankeklima, der er lige akkurat en hundrede Procents Modsætning til det Tankeklima, „Forelskelse“ har til Opgave at udløse eller opretholde. Med andre Ord: Dommedagens Dom udtrykker, at Livet ikke er blot at elske og eje noget for sig selv alene; men i Virkeligheden maa leves paa en hel anden Maade end hidtil.

Og det er i denne ny Levemaade og Mentalitet, at Forjættelsen om en „ny Himmel“ og „ny Jord“ bliver aktuel, bliver til Kendsgjerning.

33. KAPITEL

*Mangfoldige Mennesker føler sig hjemløse eller i Blinde med
Hensyn til deres seksuelle Tilstand*

Inden jeg gaar videre vil jeg dog gerne gøre opmærksom paa, at nærværende Analyser er ganske upartiske, og at jeg personlig selvfølgelig ikke har noget som helst imod Forelskelse, ligesom samme Analyser naturligvis heller ikke paa nogen som helst Maade skal være en nedsettende Kritik af det store Flertal af Personer, Mænd og Kvinder, der endnu har en medfødt Modtagelighed for denne „Besættelse“ af deres Bevidsthed som et naturligt Anlæg, tværtimod. Jeg ønsker netop kun upartisk at belyse Problemerne saaledes, at hver især kan blive klar over de gængse Vildfarelser angaaende saadanne Realiteter, der i det daglige Liv behersker Individernes Tilværelse, og gøre dem bekendt med, hvad det er, de ser eller blive Vidne til.

Selvfølgelig er „Forelskelse“, som jeg allerede har bemærket, et naturligt Fænomen, der i den Zone, hvor den hører hjemme, og for de Individder, i hvem den blomstrer, kan skabe den for dem foreløbige højeste Salighedsnydelse eller højeste Glæde ved Livet, foruden samtidigt slet ikke at kunne undværes i Forplantningens eller Befrugtningens Tjeneste. Men det tyvende Aarhundredes Menneskehed lever i en Zone, hvor Forelskelsesevnerne er mere degenererede end nogensinde, saaledes at mangfoldige Mennesker, saavel indenfor som udenfor Ægteskaberne, mere eller mindre har mistet denne Evne, og derfor befinder sig paa et Stadium, hvor de i tilsvarende Grad mere eller mindre er hjemløse, hvor de foreløbigt er i Blinde angaaende deres egen Tilstand. At de netop befinder sig i „Uddrivelsen af Paradiset“, hvilket vil sige Uddrivelsen af det dyriske Paradis, Uddrivelsen af Dyreriget, at de er under stærk Omskabelse fra Dyr til Menneske, at deres Organdannelse er under Omformning til en hel ny Bevidsthedstilstand, i hvilken „Forelskelsesevnen“ er afløst af „Kærlighedsevnen“, ved de endnu ikke noget virkeligt positivt om. Vildspor og Afveje, ulykkelige Ægteskaber, Perversiteter og Sindssyge med Henblik paa deres seksuelle Princip eller højeste Livsegenskab, er overordentligt dominerende. Derfor kan jeg naturligvis ikke her i „Logik“, der er et kortfattet Omrids af Verdensplanens Maal og Bestemmelse, dens Struktur og Mening, undgaa at berøre dette Tilværelsens højeste Problem. Men da en indgaaende Redegørelse kræver et helt Bind, har jeg ikke Plads til den, men maa forbeholde den til et af „Livets Bog“s kommende Bind. Her kan jeg altsaa kun lige give et lille svagt orienterende Strejflys, som Læserne foreløbig maa støtte sig til. Men samtidigt vil jeg gerne berolige Læserne med, at de af dem, der lever i et lykkeligt Ægteskab eller i en lykkelig Forlovelse, naturligvis ikke behøver at

beskæftige sig med disse Linier, som i Virkeligheden kun er beregnet paa de Mennesker, der i Dag martres under Seksualismens sønderknu-sende Vildfarelser, lever i fuldstændigt Ukendskab til Kræfter og An-læg, af hvilke de modløst og villieløst maa lade sig beherske, føres i Af-grunden, netop paa Grundlag af grænseløs Uvidenhed om Livet og dets vidunderlige Love og Bestemmelser.

At hjælpe saadanne Mennesker lader sig kun gøre ved at give et Billede af de faktiske Forhold, faa dem rettet ind til at forstaa, hvad det er, de i Virkeligheden oplever, og hvilken Rolle i Verdensplanen, de er med til at udløse. Og for at komme til denne Erkendelse, maa de ogsaa vænne sig til at betragte „Forelskelse“ i en mere saglig eller virkelig videnskabelig Maalestok end den, hvormed Forfattere, Poeter og Moralvogtere fra Forelskelsens egen Zone fortolker og lovpriser den i den Kærlighedsglans, hvormed den netop kan og skal straale for de Væsener, for hvem den endnu ikke er et tilbagelagt Stadium. Men Livet har langt højere Maal og Zoner i Baghaanden til Menneskene end de, der er befordrende for Ejendomsret og Egoisme. Og Menneskene maa saaledes lære at forstaa, at Forelskelse vel er guddommelig og naturlig i den Zone, i hvilken den er en uundværlig Faktor, men at dette ikke forandrer, at dens nøgterne og sande Virkelighed er Kulminationen af Egoisme, med dens Skyggezone „Dyreriget“, Smærternes, Lemlæstelser-nes og Sorgernes Hjemstavn. Og Livet har en langt større Plan med Seksualisme end netop Befrugtning og Kærlighed til kun et enkelt Væsen, har en langt højere og skønnere „Besættelse“ til Individet end „Forlovelse“. Denne Besættelse er „Den hellige Aand“ med dens Straa-leglorie: Uselvskheden eller „Alkærligheden“. Det er dette, der i Bib-len er udtrykt som „Himmeriges Rige“, i hvilket der „ikke tages til Ægte“, og hvor der ikke er Sorg, Skrig eller Pine.

34. KAPITEL

Naar „Forelskelse“ gør Ejendomsretten over et andet Væsen til Livsbetingelse

Naar „Forelskelse“, saaledes som vi i det foranstaaende har set, i Virkeligheden udløser Kulminationen af Egoisme og dermed er det virkelige Fundament for Udløsningen af det, vi kalder „Det Onde“, hvor kan det saa være, at man i saa stor Udstrækning, som Tilfældet er, kalder den „Kærlighed“?

Det er, fordi dens Energi ved sin Besættelse af Individet gaar i For-bindelse med dets Kærlighedsevne, der derved bliver stimuleret op til

Udløsning i en eneste bestemt Retning, nemlig imod den Person, der er det udløsende Moment for „Forelskelsen“. „Forelskelsens“ Natur er saaledes at mobilisere alle Individets Følelseskræfter til Fordel for Opnaaelsen af Forelskelsens Gensidighed hos det andet Væsen.

Naar et andet Væsen bliver forelsket i en, vil det altsaa sige, at man har den særlige Udstraaling, Fremtræden eller Natur, som kan sætte det forelskede Væsens sympatiske Energicentre, hvilke i Virkeligheden alle hører ind under Kærligheden, i forstærkede Svingninger til Fordel for en selv. Idet den „forelskede“ faar sine sympatiske Energicentre sat i forstærkede Svingninger, opstaar ganske naturligt en tilsvarende forstærket Sympatifølelse overfor den „elskede“, der jo er det udløsende Ophav til Fornemmelsen. Da Forelskelse saaledes bliver identisk med en forstærket Sympatifølelse, og Kærlighed i sin Natur ogsaa er Sympatifølelse, kan disse to Realiteter paa et vist Stadium ikke undgaa at ligne hinanden meget og under Oplevelsen i stor Udstrækning fornemmes ens. Dette er Grunden til, at Forelskelse bliver udraabt, beskrevet og lovsunget som „Kærlighed“, og at alle Romaner angaaende Forelskelse bliver kaldt „Kærlighedsromaner“. Disse er i Virkeligheden kun „Forelskelsesromaner“. De er alle bygget over mere eller mindre fremtrædende Genvordigheder, Kampe og Vanskeligheder ved Opnaaelsen af Ejendomsretten over den „Elskede“ og er saaledes det samme som „Egoismeromaner“.

Da Forelskelse i den Zone, hvor den hører hjemme, udgør den normale Fornemmelse af Livet, bliver dens Tilfredsstillelse i samme Zone en Livsbetingelse. Individets Selvopholdelsesdrift kræver, at den „elskede“ maa og skal ejes, idet Fornemmelsen af denne Ejendomsret udgør den midlertidige Kulmination af Livets Oplevelse og Nydelse, betyder den „Forelskede“s Livslykke og Fred.

Da det ikke er den „elskede“s Villie, men dens Legeme, og dettes Udstraaling og Charme, der er det egentlige udløsende Moment for Forelskelsen, er det ikke altid, at denne Villie er i Samklang med den „forelskede“s Villie. Dette vil altsaa sige, at det ikke er altid, at den „forelskede“ opnaar Genelskelse. Aarsagen hertil er den, at han (hun) ikke har lige akkurat det Udseende, den Fremtræden og Charme som netop skal til for at stimulere de sympatiske Anlæg frem til Forelskelse hos den „elskede“. Der opstaar da det, vi kalder „Ulykkelig Kærlighed“. Denne ubehagelige menneskelige Tilstand er altsaa baseret paa dette, at den „forelskede“s sympatiske Anlæg alle er mobiliseret til at udløse sig i et brændende Begær efter Genelskelse og Kærtegn fra et Væsen, der selv er ganske udelukket fra at kunne manifestere denne Ydelse, idet vedkommendes sympatiske Anlæg kun kan sættes i Svingninger af en hel anden Mennesketype end den, den ulykkeligt forelskede tilhører. At en saadan haabløs Forelskelse martrer den forelskede og lader denne føle sig i en permanent ulykkelig Tilstand,

der undertiden tilsidst kan svække hans (hendes) Villie til Livet, føre samme Individ ud i en Afgrund af Laster, der kan ende med Sindssyge og Selvmord, er Kendsgerninger, mange Mennesker har haft mere eller mindre paa nær Afstand i det daglige Liv.

Men det kan ogsaa hænde, at en oprigtig gensidig Forelskelse kan gaa i Stykker, idet den hos den ene af Parterne pludseligt begynder at svækkes. Aarsagen hertil er som Regel den, at den paagældende Part har mødt en anden Person, hvis Legeme og Charme har en endnu større Evne til at mobilisere Forelskelsesenergiene hos den svigtende Part, end det Væsens Natur har, som den nævnte Part før var forelsket i. Hvis samme Part finder Genklang i sin ny Forelskelse, resulterer det meget ofte i, at han svigter sin første „elskede“ til Fordel for den ny. Denne Svigten skaber naturligvis et stort tomt Hul i Salighedsnydelsen hos det Væsen, der bliver svigtet, og hvis Forelskelse i den svigtende Person jo endnu ikke var udlevet eller forbi. Da denne Salighedsnydelse, som altsaa var baseret paa Samlivet med det svigtende Væsen, mere eller mindre var blevet dets Livsbetingelse eller Basis for dets Glæde ved at være til, afstedkommer nævnte Svigten i mange Tilfælde en voldsom Reaktion i nævnte Væsens Bevidsthed. Denne Reaktion manifesterer sig ganske naturligt som en haardnakket Bekæmpelse af de Aarsager, der udløser den „elskede“s Svigten. Af disse Aarsager er Hovedaarsagen jo det fremmede Væsen, der har tiltrukket sig den svigtendes Forelskelse eller Sympati. Det Tankeklima, der behersker denne Bekæmpelse, kalder vi „Skinsyge“ eller „Jalousi“.

At denne Bekæmpelse i Form af „Skinsyge“ eller „Jalousi“ spiller paa hele det dræbende Princip Register ligefra Uærlighed til Mord, Drab og Selvmord, tør jeg vel nok forudsætte saa almenkendt, at jeg ikke behøver at uddybe dette nærmere her, ligesom det ogsaa er almenkendt, at hvis den „Skinsyge“ ikke kan sejre, men maa give op og betragte det som haabløst at faa den „elskede“ tilbage, saa begynder Forholdet at fornemmes som et „Martyrium“. Mobiliseringen af de sympatiske Anlæg til Fordel for den „elskede“, der mere og mere kommer til at opfattes som den svigtedes „onde Aand“, som en „Forbryder“, en „Skurk“ o.s.v., ophører. Et glødende Had flammer nu undertiden der, hvor før alt var koncentreret i Sympati. Og det vordende Menneske vaander sig i Dyrets Grusomhed. Den tabte Ejendomsret har opløst Freden, givet Mørket Næring. Egoismen blomstrer, Selvet er alt. Næsten eller Medvæsenene er intet. „Forelskelsen“ har fuldbyrdet sin Mission. Dens Fodspor er Hadet, Krigen og Døden.

Men et Samfund, en Verden, en kollektiv Mentalitet bestaaende af Enheder med en saadan Analyse, kan umuligt være Fredens og Kærlighedens Hjemstavn. Saalænge „Forelskelse“ gør Ejendomsretten over et andet Væsen til Livsbetingelse i ens Bevidsthed, har man ingen Betingelser for at forstaa Tilværelsens største Bud „Elsker hverandre“.

„Guds Rige“ er kun en skøn Forjættelse, en Zone, der endnu ikke er dukket op over ens Horisont i det Fjerne.

35. KAPITEL

Sjælen kan ikke dræbes; Tankerne kan ikke fængsles.

Med dem kan man elske, omfavne og kærtegne

„sin Næste som sig selv“, ganske

uafhængig af enhver Spærring

Forelskelse udgør altsaa en Realitet, der gør det til en Livsbetingelse at blive genelsket af en anden bestemt Person. Individet er under Forelskelsen besat af Kræfter, der helt mobiliserer dets sympatiske Anlæg, ikke til Fordel for at give denne „elskede“ bort til en anden, men absolut udelukkende kun til Fordel for Opnaaelsen af seksuel Ejendomsret over samme Person. Forelskelse gør saaledes denne mentale Tilstand til Livsbetingelse. Den er ikke en kold og nøgtern Intelligensakt, hvis Tilstedeværelse kun er bestemt af Villien. Forelskelse er ikke noget, man kan ville eller ikke ville. Dens Tilstedeværelse i Væsenet er begrundet paa dets Organbygning og fremkommer som Følge heraf ganske uafhængigt af, om det vil det eller ej, akkurat paa samme Maade som Sult og Tørst, der som bekendt heller ikke dikteres af Villien.

Men naar Forelskelse saaledes er en Besættelse, hvis Tilstedeværelse ikke dikteres af Villien, og Forelskelse samtidigt gør en Genelskelse og seksuel Ejendomsret over den „elskede“ til Livsbetingelse, tvinger Selvoopholdelsesdriften jo den „Forelskede“ til at kæmpe for Opnaaelsen af nævnte Genelskelse og Ejendomsret. Da denne Kamp er „Skinsyge“, bliver „Skinsyge“ saaledes en ganske naturlig Proces. Men kan noget, der er naturligt, være „ondt“?

Naar dette, ikke at opnaa den nævnte Ejendomsret og Genelskelse, undertiden kan betyde Tabet af mental Førlighed, kan betyde Tabet af Lysten til Livet, kan betyde Overbebyrdelse af Nervesystemet med Spekulation og utrøstelig Sorg, kan betyde søvnløse Nætter, kan betyde Nedsynken i en Afgrund af Laster, Skinsyge og Selvmord, er det absolut rimeligt, at den „Forelskede“ søger at rydde alle Hindringer af Vejen, klamrer sig til alt, hvad der kan forbinde ham (hende) med den „Elskede“, ja endogsaa i Tilfælde hvor den sidste selv gør stor Modstand.

Et „skinsygt“ Individ udgør altsaa et Væsen, der kæmper for Livet.

Men et Væsen, der kæmper for Livet, et Væsen, der følger sine naturlige Anlæg, et Væsen, der kæmper for sine livsbetingende naturlige Begærs Tilfredsstillelse, og ønsker at opnaa den livsbetingende Slukning af en Sult og Tørst, der brænder i dets Legeme, dikteret af Kræfter eller en Besættelse, det ikke selv har noget som helst Herredømme over, er det en „Forbryder“? — Skal det straffes? — Kan det være forbryderisk, at et Væsen, hvis Mentalitet og Livslykke staar og falder med Opnaaelsen af Genelskelse hos den „elskede“, kæmper for denne Opnaaelse? — Da denne Opnaaelse er blevet en saa og saa mange Procents Livsbetingelse for det, vil det jo i tilsvarende Grad betyde Selvmord ikke at kæmpe for nævnte Opnaaelse. Ved ikke at kæmpe for nævnte Opnaaelse dømmer det sig selv til mental Invaliditet, dømmer sig selv til en ulykkelig Tilværelse, der er hundrede Procents underminerende for dets Liv og Velvære.

Men hvis Individet nu med alle til Raadighed staaende Midler kæmper for sin Opnaaelse af Genelskelse hos den „elskede“, kan det ogsaa komme til at dræbe. Det dræber Freden, Lykken og Ligevægten hos den, det efterstræber, hvis dennes sympatiske Anlæg eller Forelskelsesevne i nærværende Tilfælde slet ikke kan animeres af det efterstræbende Individ. At det sidste Væsen føler Skinsyge og søger at forhindre den „elskede“s sympatiske Anlæg i at komme til Udløsning overfor et eventuelt andet Væsen, hvis Natur netop er i Stand til at udløse dem til Forelskelse, gør bare ondt værre. Den „forelskede“s Efterstræbelse bliver en meget ubehagelig Gene for den Efterstræbte og dennes eventuelle „Elskede“ eller „Forlovede“. Og Selvopholdelsesdriften i disse Væsener begynder da at gøre sig gældende, saaledes at ogsaa de begynder at kæmpe for Lykken og Livet.

Den ulykkeligt „forelskede“ er altsaa saaledes stillet, at enten maa han (hun) opgive sig selv eller den „elskede“. Og er det ikke denne ulykkelige Situation, der bliver den direkte og største Baggrund for den evige Sætning: „Saligt er det: hellere at give end at tage“?

At denne store Sætning eller Analyse er rigtig, kommer fundamentalt til Syne derved, at Forelskelse eller Genelskelse ikke er noget, der kan skabes ved Magt. Den „forelskede“ kan naturligvis i heldigste Tilfælde tvinge den „elskede“ til at føje sig efter hans (hendes) Ønsker, men det bliver kun i det rent ydre eller formelle. Sjælen kan ikke tvinges eller indespærres og gaar ad sine egne hemmelige Veje eller lønlige Stier mod det, der for den er Brændpunktet i dens Sympati.

Dette vil altsaa sige, at en saadan tvungen „elskede“ er en „kunstig“ Mage, er kun et Surrogat for det, der af den „forelskede“ ønskes, at den skal være. Den „forelskede“ ejer ofte ved Hjælp af gamle Traditioner juridisk og formentlig moralsk Ret over det andet Væsen, men det er i Virkeligheden kun dets fysiske Legeme, absolut ikke dets Mentalitet. Denne lader sig ikke indestænge, selv om den naturligvis

kan generes meget af de ydre Foreteelser. Tankerne kan ikke fængsles. Med dem kan man elske, omfavne og kærttegne sin „Næste som sig selv“ ligesaa meget man vil, ligegyldigt hvor tykke Mure der saa end maatte være mellem denne og en selv, ligegyldigt hvor „forbudt“ og „umoralsk“ denne mentale Tilstand saa end maatte opfattes at være.

Er Sandheden ikke den, at saaledes er enhver normal Mentalitet? — Hvorledes skulde Udvikling ellers finde Sted? — Hvorledes skulde Sjælen ellers vandre mod højere og højere Zoner, dersom den ufrivilligt kunde tilbageholdes af et andet Væsens Egoisme, Luner og Begær? — Og er det ikke netop denne Omstændighed, der har inspireret Kristus til at sige: „Frygter ikke for dem, som slaar Legemet ihjæl, thi disse kan ikke ihjælslaa Sjælen“.

36. KAPITEL

Naar Opfyldelsen af det sjette Bud degenererer

Og med Hensyn til de jordiske Ægteskaber: er disse ikke en eneste stor Fortælling om „ulykkelig Kærlighed“, om mentalt Tyranni, om tvungen Genelskelse o. s. v., selv om der naturligvis ogsaa findes nogle Procent af lykkelig Tilstand? — Og hvorfor er det meste af denne lykkelige Tilstand efterhaanden bleven udtrykt som „Hvedebrødsdage“? — Markerer dette ikke, at der indenfor Ægteskabet findes andre „Dage“ eller en anden Periode, der ikke er „Hvedebrødsdage“? Og tyder de mange Skilsmisser og Ægteskabsprocesser, Skinsyge- eller Jalousidramaer ikke paa, at Menneskeheden ikke mere har Anlæg for at opfylde det sjette Bud: „Du skal ikke bedrive Hor“.

Naar en Mand eller Kvinde undertiden er gift for tredje eller fjerde Gang, kan man saa ikke kalde et saadant Ægteskab for „Serieægteskab“. Og gaar den Slags Ægtefæller, principmæssigt set, ikke ind og ud af disse Ægteskaber, som man gaar ind og ud af en Sporvogn? — Dette vidner heller ikke ret meget om Anlæg for at praktisere Moralen: „Og derfor skal en Mand forlade Fader og Moder og holde sig til sin Hustru“. — Tror man, at saadanne Personer har Anlæg for at forlade ret meget for en Ægtefælles Skyld? — Og tror man, at dette, at „Manden er Kvindens Hoved“, stadigt holder Stik? — Er Forholdet ikke netop det, at der i vore Dage, er mange Kvinder, der er „Mandens Hoved“? —

Een og samme Ægtefælle, i disse moderne Ægteskaber, er altsaa ikke mere en Livsbetingelse for Individerne. En Ægtefælle er derimod principmæssigt kun udgørende et „Maaltid Mad“ eller en enkel særlig bestemt „Ret“ i deres samlede Tilfredsstillelse af deres kønslige

Hunger. Denne Tilfredsstillelse kræver efterhaanden mange „Retter“, og de paagældende Individer er næppe færdige med den ene „Ret“, før de febrilsk er i Færd med at „fortære“ eller lægge an paa en ny „Ret“. Og er det ikke saaledes, at mange Personer ikke engang kan være trofaste i et „Serieægteskab“, men foruden at leve i en permanent Skiftning af Ægtfælle samtidig heller ikke kan undvære erotiske Eventyr og Oplevelser udenfor Ægteskabet? —

Tror man, at disse Personer kan omvendes ved dette: „Men jeg siger eder, at hver den, som ser paa en Kvinde for at begære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjærte“? Og tror man, at Jesus har sagt denne Sætning for at omvende denne Kategori af Mænd og Kvinder? — Kommer denne fundamentale Sætning eller Analyse ikke mere til at virke som en Paavisning af Haabløsheden i den nævnte Omvendelse? — Hvem beundrer ikke Skønhed, Ynde og Charme? — Hvem elsker, omfavner og kærtegner ikke et elskeligt Væsen i sit Hjærte, selv om enhver fysisk Berøring er forbudt, „umoralisk“ og „syndig“? — Vilde det ikke være abnormt ikke at gøre det? — Tror man, at Verdensgenløserens Hjærte var en Isklump? — Har han ikke netop i sine Tanker omfavnet og kærtegnet alle Mennesker? — Tror man ikke, at en fysisk Berøring med mange af disse af ham elskede Væsener vilde have været ham kærkommen? — Hvorfor tror man ellers, at han ofrede sit Liv for dem? — Og hvor skulde han ellers faa den Myndighed fra, hvormed han sagde til de rasende Mennesker, der vilde stene „Kvinden, som var grebet i Hor“: „den, der er ren, han kaste den første Sten“, dersom det ikke var fra det i hans eget personlige Væsen oplevede Kendskab til de sympatiske Anlægs Mystik? — I modsat Fald vilde han jo kun kunne have faaet sin Viden fra en personlig næsvis Spionage af de enkelte Menneskers Privatliv. Og det tror jeg dog ikke, man tør vove at beskyldte ham for.

37. KAPITEL

Kærlighed og Seksualisme udgør samme Grundprincip

Med Hensyn til Kristi Kærlighed vil man naturligvis protestere og sige, at han elskede ganske vist alle Væsener, men denne Kærlighed var „ren“, var ganske blottet for seksuelt Begær. Men hvad er „seksuelt Begær“, hvor begynder og hvor ophører det? —

Er det ikke en Kendsgerning, at det er en Nydelse at kærtegne og omfavne dem, man elsker, ogsaa der, hvor man ikke er besat af Forælskelse? —

Det vil altsaa sige, at „ren“ Kærlighed ogsaa er en Nydelse. Der, hvor dette ikke er Tilfældet, der rummer den i sig en vis Procentdel af Antipati og bliver saaledes i tilsvarende Grad en Modsætning til sin Natur. Men en Modsætning til Kærlighed er jo Had. En Kærlighed, der indtil en vis Grad rummer i sig Had, kan kun udgøre den virkelige Form for „uren“ Kærlighed. Den absolut „rene“ Kærlighed gør enhver Omfavnelse, Berøring og Kærtegn af dem, man elsker, til en absolut behagelig og velgørende Fornemmelse, der er af en stærk stimulerende eller oplivende Natur baade for Mentalitet og Fysik. I samme Grad som Kærligheden afviger fra at udløse denne Virkning, afviger den fra at være „ren“ Kærlighed, og kan allerhøjst kun udgøre en Slags Udtryk for „Dannelse“, „Takt og Tone“, hvis den da ikke helt og holdent kommer ned paa „Judaskysset“s Stadium.

Den sande Kærlighed udgør altsaa i sin Natur en Nydelse baseret paa Berøring. Men hvad er „seksuel“ Nydelse? — Er det ikke netop ogsaa en Nydelse baseret paa to Organismers Berøring af hinanden? — Og er disse to nævnte Former for Berøring ikke udløsende en saa ensartet Fornemmelse af Behag, at man netop i begge Tilfælde kalder den „Kærlighed“? — Er det ikke netop denne Omstændighed, der er Skyld i, at man kalder „Forelskelse“ „Kærlighed“, og overalt i Digte, Romaner og Eventyr finder den beskrevet under dette Navn? —

Er der da slet ingen Forskel paa Seksualisme og Kærlighed? — Nej, i Grundprincippet eksisterer ingen Forskel. Seksualisme er Glæde og Nydelse ved Berøring og Kærtegn, Kærlighed er Glæde og Nydelse ved Berøring og Kærtegn.

Nu vil man eventuelt indvende, at der dog findes mange Væsener, man elsker, uden at dette har noget som helst med seksuelt Begær at gøre. Men hertil maa jeg svare, at det er en af Verdens allerstørste Illusioner. Hvis man virkelig elsker et andet Væsen, vil det uvægerlig være en Nydelse paa en eller anden Maade at give denne Kærlighed Udtryk, ja, selv igennem et Martyrium vil den være en Nydelse, ligesom en Omfavnen eller Kærtegnen af det elskede Væsen umuligt kan være andet end Nydelse, for saa vidt dette Væsen da ikke er befængt med Bylder, smitsomme Sygdomme eller paa anden Maade er uæstetisk at røre ved. Alle Vegne, hvor der ikke findes saadanne Hindringer for normal Berøring, vil Kærligheden absolut være identisk med Nydelsen af Berøring af den Person, Mand eller Kvinde, Ven eller Veninde, Pige eller Dreng, Yngling eller Olding, der er Genstand for Kærligheden. Er den ikke det, er den absolut ikke total Kærlighed, men er iblandet Antipati af en eller anden Art. Virkelig Kærlighed er uomstødelig Nydelse ved Berøring. Hvordan skulde „Haandtrykket“ og „Kysset“ ellers være indført i Verden? — Og benyttes disse to Foreteelser ikke lige saa godt i „Kærligheden“s som i „Seksualismen“s Tjeneste? — Venner og Veninder kysser og omfavner hinanden. Hvis ikke dette var Udtryk for Nydelse, var det aldrig opstaaet.

Kærlighed er saaledes lige saa vel „seksuel“ Nydelse, som den saakaldte „Seksualisme“. At den eventuelt opfattes eller føles anderledes end sidstnævnte, skaber jo ingen Principforskel, men kun en Variationsforskel i Nydelsen og skyldes kun Menneskets midlertidige Polkonstellation og Køn- eller Seksualorganers særlige Natur, som vi i det følgende skal komme tilbage til.

Hvis Kærlighed ikke havde noget med Seksualisme at gøre, hvordan kan det saa være „umoralsk“ at kysse og omfavne en anden Mands Hustru? — Og hvorfor maa en Hustru saa ikke kysse og kærtegne en anden Hustrus Mand? — Hvordan skulde saadanne Forteelsler ellers blive identisk med at „bedrive Hor“, blive „Skilsmissegrund“? —

Jo, al Nydelse eller Behagsfølelse ved Berøring er, har altid været og vil i al Evighed blive ved at være identisk med „Seksualisme“. Og uden denne Omstændighed vilde Jesus aldrig nogen Sinde kunde være blevet „eet med Faderen“. Naar andre Mennesker endnu ikke er blevet „eet med Faderen“, skyldes det udelukkende kun, at der er altfor mange Mennesker, de endnu føler Antipati eller er fjendtlig stemt imod, og som de derfor ikke kan lide. Med andre Ord, de „elsker“ dem ikke. Og er det ikke netop denne Antipati, der er den fundamentale Hindring for den resterende Opfyldelse af Livets største Bud eller „al Lovens Fylde“: „Elsker hverandre“ eller „Elsk din Gud over alle Ting og din Næste som dig selv“?

38. KAPITEL

Længslen efter at kærtegne alle andre levende Væsener gør Individet til „eet med Faderen“

Naar Seksualisme og Kærlighed saaledes er den samme Ting, hvor kan det saa være, at man i den daglige Tilværelse slet ikke opfatter det saaledes. Det er fordi, det jordiske Menneske lever i en Zone, hvor det fundamentalt er udelukket fra at opleve, at hele Verdensaltets Vibration og Bevægelse, al Skabelse, al Tilværelse, al Sansning, al Oplevelse af Liv er „saare godt“. At alt er saare godt, er det Facit, al Forskning tilsidst urokkeligt fører til. Men naar alt er saare godt, er det jo det samme som, at al Oplevelse er Kærlighed. Kærlighed er igen i sin højeste Fremtræden det samme som Kulminationen af Begæret efter uselvisk at være til Behag for alle andre Væsener. Begær er det samme som Tiltrækning. Kærlighed bliver derved synlig som Kulminationen af sit Ophavs sande Tiltrækning imod og harmonisk tilpasset Berøring med alle øvrige levende Væsener i Tilværelsen. Denne Tiltrækning

og harmonisk tilpasset Berøring skaber igen Tankeklimaet: „Den hellige Aand“, som netop udgør Fornemmelsen af Opfyldelsen af ovennævnte Begær, Fornemmelsen af at være „Eet med alle andre levende Væsener“, Fornemmelsen af at være „eet med Faderen“.

At føle sig „eet“ med alle levende Væsener er det samme som at føle deres Lidelser, deres Glæder, deres Sorger og Bekymringer som Lokalteter i ens egen Mentalitet. Disse Væsener er blevet noget af ens eget Legeme, er blevet noget af en selv. Deres Ve og Vel har samme Interesse for en selv som ens eget Ve og Vel.

Men naar ens „Næste“ saaledes er blevet noget af en selv, er det jo ganske naturligt at elske denne „Næste“, som man elsker sig selv. Men for at denne „Næste“ kan blive noget af en selv, maa denne kobles til ens egen Mentalitet paa samme Maade, som en Jernbanevogn kobles til en Togstamme for at være eet med denne. Ligesom denne Tilkobling kun kan finde Sted paa Basis af et Bindeled, saaledes kan Individernes Tilkobling til hverandre indbyrdes ogsaa kun ske paa Basis af et Bindeled. Dette Bindeled er netop et urokkeligt Begær efter at være eet med andre Væsener, hvilket igen vil sige en urokkelig Længsel efter uselvsk at knuge, omfavne, kærtegne og skabe Behagsfønmelser for andre levende Væsener i Tilværelsen. Dette Begær og dets Opfyldelse er den virkelige Kærlighed eller Alkærlighed. Denne udgør Bindeledet mellem alle levende Væsener i Tilværelsen. Og dens Fornemmelse i Form af Tanke er „Den hellige Aand“. Nævnte Aand udgør altsaa det Bindeled, der knytter Individet fast til alle øvrige Væsener og Ting i Tilværelsen og hvorved, det bliver „eet med Faderen“.

Men den Zone, i hvilken den ægteskabelige Kærlighed behersker Livet, er ikke Alkærlighedens Kulminationszone, men dens Fosterzone. Men i en Zone, hvor Alkærligheden endnu kun eksisterer i Fostertilstand, kan man ikke vente sig megen Mildhed, Humanitet og Kærtegn. Her kan derimod de modsatte Tendenser: Brutalitet og Selviskhed florere. Og denne Zone bliver da ogsaa Hjemstedet for „Det dræbende Princip“.

Det eneste, der her repræsenterer Alkærligheden, er Mage- eller Ægteskabsprincippet. Og kun indenfor dette kan man komme til at opleve noget i Retning af en svag Afglans af det stærke Bindeled, der forener de højere Verdeners Individer i kulminerende Salighed.

Den i Romaner og Digterværker saa højt lovpriste jordiske Lykke, som bestaar i to gensidigt forelskede Væseners Førelse til Brudesengen og deres Oplevelse af at føle sig „eet“ med hinanden, er saaledes kun en Slags Maaneskin i Forhold til den sande Lykke. Den er kun Sollysets Dæmring, der forjætter Dagens Komme. Det jordiske Menneske befinder sig kun i Livets første Morgengry.

*Bibelens Paabud fremtræder som Udtryk for to store
diametralt modsatte Moralopfattelser*

Den Zone, i hvilken det ægteskabelige Princip behersker Livet eller Tilværelsen, udgør som før nævnt „Det dræbende Princip“s eller „Dyreriget“. I Henhold til „Livets Bog“ udgør det jordiske Menneske, paa Udviklingsstigen, den sidste Art af Væsener indenfor nævnte Rige og er derfor som „Dyr“ betragtet det mest degenererede. Det vil igen sige, at dets harmoniske Tilpasningsevne til Dyrerigets Love paa en Masse Felter er meget svækket.

Hvad er da Dyrerigets Love? — Vi har lige berørt, at Dyreriget var Alkærlighedens „Fosterzone“, hvilket vil sige Begynderzone. Denne Zone kan derfor kun være Udtryk for et Stadium, hvor den endnu kun kan give sig Udslag i Begær efter at elske —ikke alle Væsener — men allerhøjst kun eet Væsen omtrent som sig selv, altsaa det samme som den tidligere omtalte „Forelskelse“.

Da „Forelskelse“ fordrer Gensidighed, vil dette altsaa sige, at Alkærligheden paa dette Stadium endnu ikke er blevet til Kærlighed, men fremtræder derimod som „Egoisme“. Den er endnu saa spæd i sin Kraft, at den kun kan komme i Aktivitet der, hvor dens Lys rammer blanke „spejlreflekterende Punkter“, der kan kaste dens Lys tilbage til dets Udspring eller Ophav. Den Vekselvirkning, der her opstaar, er det samme som det, vi kalder „Et lykkeligt Ægteskab“. Dens Flamme eller Lys er endnu saa sparsomt, at der kun ved Opsummering af det tilbagekastede Lys kan opstaa effektiv Varme, den Varme, der lige akkurat kan befordre et Ægteskab.

Saadanne „spejlreflekterende Punkter“ er det samme som Væsener af modsat Køn. Desto mere Væsenerne er fjernede fra dette Køn, desto mindre Refleks og derfor tilsvarende mindre Lys, mindre Varme. Ja, der kan endog herske ligefrem Kulde mellem Væsener af samme Køn. Og da Dyrerigets Væsener netop fremtræder i to store Grupper: specielle Hankønsvæsener og specielle Hunkønsvæsener, bliver der saaledes to store Omraader eller Felter indenfor Dyrerigets Mentalitet, hvor Alkærlighedens Lys ikke kan komme til Aktivitet nemlig indenfor Omraadet af de to forskellige Grupper eget Køn. Væsener af samme Køn kan ikke elske hinanden. De er af Naturen kun udstyret med sympatiske Anlæg for det modsatte Køn. Alkærlighed i virkelig bogstavelig Forstand vil i det nævnte store, specielt i Han- og Hunkøn inddelte, Omraade, kun kunne opfattes som unaturlig, som abnorm, som Perversitet. Nævnte Omraade har sine Grundlove, der indenfor det jordiske Menneske, der endnu enten maa være et Han- eller Hunkøns-

væsen og derfor tilhører Dyreriget, har faaet Ordform, er blevet „Moral“, har faaet Navnet „Det sjette Bud“.

Denne Morals Forskrifter kommer til Syne gennem følgende Generaludtryk: „Du skal ikke bedrive Hor“, — „Derfor skal en Mand forlade Fader og Moder og holde sig til en Hustru“, — „Og en Mand, som bedriver Hor med en Mands Hustru, den, som bedriver Hor med sin Næstes Hustru, Horkarlen og Horkonen skal visselig dødes“, — „Og en Mand, som ligger hos sin Faders Hustru, han har blottet sin Faders Blusel; de skulde begge visselig dødes“, — „Og ligger en Mandsperson hos en Mandsperson, som man ligger hos en Kvinde, da have de begge gjort en Vederstyggelighed; de skulle visselig dødes“, — „Og tager en Mand en Kvinde og hendes Moder, det er en Skændsel; de skulde brænde ham med Ild, ja dem begge“, — „Og ligger en Mand hos en Hustru, som er svag og blotter hendes Blusel, blotter hendes Kilde, og hun blotter sit Blods Kilde, da skulle de begge udryddes af sit Folk“. —

Men hvordan stemmer en saadan Moral overens med dette: „Du skal ikke ihjælsaa“, — „Du skal elske din Næste som dig selv“, — „Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre“, — „Dømmer ikke, thi med hvad Dom, I dømme, skal eder igen tilmaales“? — Er det ikke en hel anden Form for Moral? — Og hedder det ikke netop videre i denne sidste Form for Moral, at „Den, der er ren, han kaste den første Sten?“ —

Hvem er „ren“? — Er den „rene“ ikke identisk med en Person, der opfylder samme Morals Kærlighedslov, — ogsaa dette „ikke at dømme“? —

Den „rene“ er altsaa en Person, der paa Grund af sin Alkærlighed ikke kan dømme. Men hvordan kan han saa „kaste den første Sten“? — Og hvorledes kan ovennævnte Dødsdomme saa eksekveres? — Ja, samme Moral besvarer selv Spørgsmaalet gennem sin fundamentale Sætning: „Hævner eder ikke selv I elskelige; jeg vil betale, siger den Herre Zebaoth“. —

Naar den „rene“ skal kaste den første Sten, vil det altsaa sige, at Verdensgenløseren med nævnte Paabud ophævede en tusindaarig Tradition, ophævede en gammeldags eller forældet Moral, splintrede et frygteligt, martrende og dødbringende Dogme og gav Verden en Moral, der var baseret paa langt større Indsigt i de faktiske Forhold, var en Videnskab, der var hundrede Procent i Kontakt med de evige Love, den evige Natur.

Det er saaledes gennem ovennævnte blevet aabenlyst, at Biblen gennem sine Forskrifter udtrykker to helt diametralt modsatte Former for Moral. Heraf forsvaret og beskytter den førstnævnte Ægteskabet med Dødsstraf, medens den sidstnævnte opløser det og dets Dødsdomme med Alkærligheden ved at docere: „Vend den højre Kind

til, naar nogen slaar dig paa den venstre", — „Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre", — „Ingen har større Kærlighed end den, der sætter sit Liv til for at redde sin Næste", — „Du skal elske din Næste som dig selv". —

Der fordres ikke, at denne „Næste" skal være en Ægtefælle. Der fordres ikke, at samme Næste skal være et Væsen af modsat Køn. —

Men at elske Væsener, der ikke er ens Ægtefælle, ligesaa højt, som man elsker sig selv, er jo efter den gamle Moral det samme som at „bedrive Hor". At en „Mand" elsker en anden Mand, at en „Kvinde" elsker en anden Kvinde ligesaa højt som sig selv, er efter den samme Moral en „Vederstyggelighed". Og alle Tilfældene betragtes i Følge samme Moral hver især som en Overtrædelse af Ægteskabsloven eller det sjette Bud af saadanne Dimensioner, at det hjemler til intet mindre end Dødsstraf. Det, der fører til Himlen, til Lykken i den ny Moral, det fører til Døden i den gamle. Det, der er Idealet i den første, er en Dødssynd i den sidste.

Men hvorledes kan det gaa til, at „Biblen" saaledes modsiger sig selv, ja, tilsyneladende ligefrem afkræfter sig selv ved at udtrykke to diamentralt modsatte Idealiser som Livsbetingelse for Menneskene? —

Ja, der er maaske endog dem, der mener, at dens Indhold er det pure Opspind, Udtryk for Fantasi, Naivitet og Uvirkelighed. Men ingen Opfattelse kan være mere forkert end denne. Biblen rummer i sig Sætninger, der er Verdens største Analyser, Udtryk for den højeste Viden eller Videnskab, og har derved hidtil været Verdens største moralske Værk. Men dens Manifestation er blevet til under lange Tidsperioder og skyldes dens mange under de forskellige Perioder henhørende Ophavs større eller mindre Indsigt i selve Naturens eller Livets Mysterium. Og at forstaa den rigtigt, er ingen givet, før de er naaet saa langt frem i Udvikling, at de ved Selvsyn har faaet et saa overlegent Indblik i samme Mysterium, at de selv kan korrigere dens Facitter ved Hjælp af Livet eller Naturen selv. Vi vil derfor vende tilbage til Naturen og her lade Livet selv vise os, at „Guds Ord" er Sandhed og derfor som urokkelige, matematiske Realiteter evigt vil bestaa, selv om Himel og Jord engang forgaar.

40. KAPITEL

*Naar Autoriteternes Myndighed er baseret paa en forældet
Moralopfattelse, og Ægteskabet er et Spørgsmaal
om Økonomi*

Da et sandt Ægteskab kun kan eksistere som identisk med Fornemmelsen af at „være Eet med et Væsen af modsat Køn", og denne

Fornemmelses Tilstedeværelse er uafhængig af Vielsesattest, kan to Væsener udmærket være Ægtefæller, selv om de ikke har nævnte Attest, ligesom to Væsener, der netop har denne Attest, men ikke „føler sig eet med hinanden“, i Virkeligheden „lever paa polsk“, hvilket vil sige, at de faktisk slet ikke er gifte. Og hvor mange saadanne „polske“ Ægteskaber florerer ikke netop i Dag beskyttet under Myndighedernes og Kirkens Velsignelse? — Er det ikke i tusindvis? —

Et virkeligt Ægteskab kan ikke bestemmes af Papir. Et Ægteskab, der udelukkende er baseret paa en Vielsesattest, er kun et Skinægteskab, er et Bedrageri overfor Samfundet, ja, endogsaa overfor de Børn, der fødes i det, det er en Overtrædelse af det sjette Bud. Det er i Virkeligheden at „bedrive Hor“.

Men naar denne Form for Umoral er gaaet over til at eksistere med Myndighedernes og Kirkens Velsignelse, skyldes det for en stor Del de samme Autoriteters mangelfulde Kendskab til det Livs nuværende dybeste mentale Tilstand, som de er sat til at beskytte og vejlede. Nævnte Autoriteter kender intet til det samme Livs nuværende absolutte Analyse, dets Bestemmelse i Verdensplanen og denne Bestemmelses nuværende Symptoner eller Synlighed. Deres Myndighed er baseret paa en Forskrift, en Recept paa en Moral, der har Rod eller Fodfæste paa et helt andet Sted i selve Livet og Udviklingen, end det, det jordiske Menneske i Dag i Følge sin Udvikling nødvendigvis maa repræsentere. Der opstaar derved en Kollision mellem samme Moral og det fremskredent udviklede Menneskes virkelige Natur, idet samme Morals Overholdelse nødvendigvis bliver en Hæmning for den med den fremskredne Udvikling følgende Væsensnatur. Og det gør absolut ikke Sagen bedre, at de nævnte Autoriteter endnu ikke har magtet at føre Verdens økonomiske Administration ind i Kontakt med Livets Love, hvorfor ethvert Væsens Nyden godt af Jordens samlede Økonomi eller Velstand i stor Udstrækning stadig maa være et Spørgsmaal om Styrke, Intelligens, Hensynsløshed, Brutalitæt og øvrige Anlæg for maskeret Røveri, Plyndring og Bedrageri. Med andre Ord, saalænge Menneskene endnu indtil en vis Grad deler Verdensgoderne imellem sig paa samme Maade som Dyrerne, saaledes at de svage og syge gaar til Grunde i Armod og Sult, fordi de stærke, snedige og hensynsløse har tilegnet sig det hele (se forøvrigt „Livets Bog“s fjerde Kapitel), da fører dette Onde ogsaa Ufuldkommenheder paa alle andre Felter med sig. Og Ægteskabet kan som Følge heraf heller ikke undgaa at være et Spørgsmaal om Økonomi.

Men i Zoner, hvor to Væseners Fornemmelse af at være „eet med hinanden“ skal være et Spørgsmaal om Økonomi, hvilket vil sige et Spørgsmaal om Stand, Penge, Anseelse, Levevej, Skik og Brug, vil denne guddommelige Fornemmelse ikke mere komme til sin fulde Ret, men i altovervældende Udstrækning udløse sig i de førnævnte Skin-

ægteskaber eller Kulminationen af Overtrædelse af det sjette Bud. Og dette „at bedrive Hor“, hvilket altsaa i dette Tilfælde vil sige at være knyttet til en Ægtefælle, ikke ved ægteskabelig Kærlighed, men blot ved en Vielsesattest, samt at have Børn i et saadant Ægteskab, vil blive ved med at være beskyttet under en illusorisk Moral eller Tro, blive ved med at have de verdslige og kirkelige Myndigheders Bevaagenhed.

Men en illusorisk Opfattelse, Moral eller Tro kan ikke i Længden holde Stand overfor Naturen. Det sande og virkelige vil altid sejre tilsidst. Og saaledes ogsaa med de i Mennesket boende naturlige Drifter, medens de unaturlige selvfølgelig maa gaa til Grunde, ganske uafhængigt af hvormeget de saa end i Dag maatte opfattes som moralske, retmæssige eller hellige.

Og er det ikke netop derfor, vi i Dag over hele Verden bliver Vidne til, at den gængse eller gamle moralske Opfattelse mindre og mindre bliver overholdt. Skilsmisser, Utroskab i Ægteskaber og Børn udenfor Ægteskabet, kort sagt, alt, hvad der almindeligvis opfattes som „Overtrædelse“ af det sjette Bud, flourer. Og Verden er, set fra den gamle Morals Standpunkt, ligefrem Kulminationen af et nyt „Sodoma“ og „Gomorrah“, hvor alt gaar til Grunde i „Synd“, „Usædelighed“ og „Perversitet“.

Men er Verden virkelig saa slem? — Er det i Grunden ikke Menneskenes egen Tro paa den gamle Opfattelse eller Moral, deres Naivitet og Uvidenhed overfor Verdensplanen, der gør Livet saa pessimistisk. Fra Guds eget Synspunkt, hvilket vil sige Naturen, ser det jo ikke nær saa slemt ud. Her ses „Alt at være saare godt“. Og desuden er det kun indenfor den jordiske Ægteskabszone, at ovennævnte eksisterer. Men da det jordiske Ægteskab, som vi i det følgende skal se, langsomt er ved at gaa til Grunde, hvilket vil sige det samme som, at det jordiske Menneske er ved at vokse ud af denne Zone, er det ikke saa sært, at Livet i samme Zone ser mærkeligt ud for den uindviede. Noget der er i Forfald eller degenererer, kan aldrig fremtræde som Kulminationen af Skønhed.

41. KAPITEL

Det fuldkomne Ægteskabs Zone

Et Ægteskab beror altsaa ikke paa en Vielsesattest, men paa et Væsens „Følen sig eet“ med et andet Væsen. Der vil derfor i Verden være mange Væsener, der er „gifte“, men ingen Vielsesattest har, og mange, der har Vielsesattest, men ikke er „gifte“. For Dyrenes Vedkommende kan denne „Følen sig eet“ med et andet Væsen kun komme i Stand

gennem Naturens egen Inddeling af Væsenerne i de to Køn: Hankøn og Hunkøn.

Ved disse to Køns Seksualorganers særlige Bygning og gensidig Afhængighed i Udløsning opstaar ved deres Samarbejde Kulminationen af nævnte guddommelige Følelse. Dyrets Mentalitet skabes udelukkende ved denne dets Organismes særlige Seksualbygning. Gennem hele dets Legeme sitrer en Kraft, der udløser sig i dets Mentalitet som et uimodstaaeligt Begær efter at opleve og nyde denne „Følen sig eet“ med et andet Væsen. Men da denne Følelse kun kan skabes eller udløses gennem en Kontakt mellem dets egne Seksualorganer og Seksualorganerne fra et Væsen af modsat Køn, maa det nødvendigvis afføde Begæret efter at eje et saadant Væsen. Hele Individets Mentalitet formes af dette Begær. Samme Begærs Tilfredsstillelse er en Livsbetingelse. Uden denne Tilfredsstillelse er Livet ikke meget værd, og Individet føler sig næsten som et overflødigt Væsen.

Desuden er Livet i Organismerne af en saadan Beskaffenhed, at det forplanter sig videre ved dette Kontaktskab mellem Seksualorganerne, saaledes at nye Organismer kan opstaa, hvorved det bliver muligt for de evige „Jeg'er“ bag Organismerne stadigt at danne sig nye Legemer for deres Inkarnation.

Dyrerigets samlede Organismer er kun udgørende et fremskredent „Plantelegeme“. Det skal have Sol, Varme og Fugtighed. I dette „Plantelegeme“ er hver enkel Organisme udgørende et nyt Skud. Og igennem Seksualvirksomheden skabes altsaa Muligheden for disse nye Skuds Opstaaen og dermed det nævnte „Plantelegeme“s stadige Vedligeholdelse. Vi er altsaa alle Skud paa det samme Træ, har den samme Stamtavle. Vi er alle i Familie, er kosmiske Søskende. Jeg nævner det blot her, fordi Erkendelsen af dette Broderskab, som vi senere skal komme tilbage til, er en stor væsentlig Faktor i Retfærdiggørelsen af Kærlighedens Natur og for Opnaaelsen af at „føle sig eet med Faderen“.

Men denne sidstnævnte Følelse eller mentale Tilstand er det dyriske Væsen ganske afskaaret fra at kunne opleve, idet dets Mentalitet, som vi allerede har nævnt, kun er skabt til at kunne „føle sig eet“ med et Væsen af modsat Køn. Dette Væsen af modsat Køn bliver derfor foreløbig dets højeste Livsmoment. Det er Genstanden for dets Tilbedelse. Det er dets sande Religion og Gudsdyrkelse. At eje dette Væsen er dets højeste Oplevelse af Salighed. Og der, hvor denne Salighed gensidigt er til Stede, der eksisterer det fuldkomne Ægteskab. Der kulminerer Overholdelsen af det sjette Bud. Der er der ingen, der „bedriver Hor“. Der „forlader en Mand Fader og Moder og holder sig til sin Hustru“. Der ser en Ægtefælle ikke „paa nogen anden Kvinde for at begære hende“, og kommer derved ikke til at „bedrive Hor med hende i sit Hjerte“. — Her finder ingen Fosterfordrivelse Sted. Her opfyldes det guddom-

melige Bud: „*Vorder frugtbare og mangfoldige*“. Her er der ingen, der „bedriver Hor“ ved at „tage en fraskilt til Ægte“. — Her ligger en Mand ikke ved en „Mandsperson, som man ligger hos en Kvinde“. — Kort sagt, alt, hvad der i Biblen er paabudt vedrørende Ægteskab, opfyldes her som en Selvfølgelighed, fordi Væsenerne i Følge deres Organismers Bygning og deres hele mentale Tilstand udgør den største Aabenbaring af kulminerende „Hankøn“- og „Hunkøn“-Væsener, og saaledes er skabt til absolut ikke at kunne gøre noget som helst andet, end netop at opfylde Ægteskabsloven.

Men en Zone, i hvilken Væsenernes hele Natur, baade fysisk og mentalt, kun kan udløse sig i Overholdelsen af det sjette Bud, er jo det fuldkomne Ægteskabs Zone. Det er „Paradisets Have“. Her bor „Adam“ og „Eva“. Dette for disse to Væsener hver Dag at eje hinanden, er Guds Tilstedeværelse i Haven.

42. KAPITEL

Uddrivelsen af Paradisets Have

Men hvor er denne „Have“, og hvad er det for Væsener i den, der saaledes kulminerer i specielle Hankøns- og Hunkønsmanifestationer? — De jordiske Mennesker kan det ikke være, for de er, som vi alt har berørt, meget langt fra at være Eksperter i en hundrede Procents Overholdelse af det sjette Bud. Det er kun i meget ringe Udstrækning, at disse overholder nævnte Bud, og der, hvor de endelig overholder det, sker det ikke engang helt paa Grundlag af medfødte naturlige Anlæg, men paa Basis af en stor mental Mur, som ikke alle har lige let ved at bryde igennem, og derfor mere eller mindre ufri-villig maa holde sig indenfor.

Materialet, hvoraf denne Mur er opbygget, er — Religionerne, det gængse Lov- og Retsvæsen, Skik og Brug. Og dens Navn er — „Moral“.

Hvis ikke denne Mur var, hvorledes tror man saa, det vilde se ud med Overholdelsen af dette sjette Bud? — Vilde „Sodoma“ og „Gomorra“ ikke være en endnu langt mere udbredt Kendsgerning, end Tilfældet er? —

Men hvad nu med „Dyrene“, der lever i deres frie Naturtilstand? De har ingen Religion, de har intet Lov- og Retsvæsen, tænker ikke paa noget, der hedder Skik og Brug, og kan saaledes ikke bygge sig nogen Mur til at bevare og beskytte deres Ægteskab bag. —

Nej, det kan de ikke. Men det behøves heller ikke. De bærer Ægte-

skabsloven i deres Hjærte. Det almengældende er, at Ægteskabsloven udgør et altbeherskende naturligt Anlæg hos disse Væsener. Den er det herskende i deres Instinkter, i deres sande Væsen. Den er deres Livsbetingelse. I deres Bevidsthed er der ikke noget som helst andet Tankeklima end det ægteskabs- eller befrugtningsbefordrende. Deres højeste Oplevelse af Livet er Ægteskab under en eller anden Form. De er ikke formælet ved Hjælp af Præster eller Øvrighed. De har ingen Vielsesattest. Og dog opløses deres Ægteskab kun af Døden. Dets Stabilitet er udelukkende baseret paa en hundrede Procents Gensidighed hos Ægtefællerne og ikke paa nogen som helst Øvrighedsforanstaltninger.

Men i Henhold hertil bliver et Samfund af saadanne Væsener jo synligt som det kulminerende fuldkomne Ægteskabs Zone, som den sande „Paradisets Have“. — „Dyrene“ er den virkelige „Adam“ og „Eva“.

Men der er noget, der hedder „Syndefaldet“ og „Uddrivelsen af Paradiset“. Der var altsaa noget, der bevirkede, at „Adam“ og „Eva“ ikke kunde blive ved med at være i denne „Paradisets Have“. Da nævnte Have var Kulminationszonen for „Ægteskab“, vil den ligesaa godt være at udtrykke som „Ægteskabets Have“. Det højeste Lys, den største Salighedsfornemmelse i denne var et Hankøns- og et Hunkøns-væsens Fornemmelse af gensidigt at eje hinanden og denne Fornemmelses Kulmination i en stadig Gentagelse af de samme to Væseners Oplevelse af at „føle sig eet med hinanden“. Det var denne Haves højeste Manifestation af Gud. Det var den „Røst, der lød gennem Haven“. Det var i Oplevelsen af den, at de endnu aldrig havde smagt paa „Kundskabens Træ paa Godt og Ondt“.

Men Guds Aabenbarelse af sin egen ophøjede Natur for de levende Væsener er ikke stillestaaende. De samme Væsener kan ikke blive ved med kun at se en enkel særlig Manifestationsside af hans Væsen. Og „Adam“ og „Eva“ kunde ikke i al Evighed blive ved med at nøjes med kun at opleve ham i Form af en livsvarig Ejendomsret over et Væsen af modsat Køn. De kunde ikke blive ved at undgaa at „spise af Kundskabens Træ“.

At „spise af Kundskabens Træ“ vil her i dette Tilfælde sige det samme som at faa Tanker eller Interesse for Ting, der ikke er befordrende for „Paradishaven“s eller Ægteskabszonens Bestaaen. Men at faa Interesse for Manifestation af Ting, som ikke er befordrende for Ægteskabet, kan jo kun blive af generende Art for dets Bestaaen, i Særdeleshed da denne Bestaaens Fuldkommenhed udelukkende er baseret paa hundrede Procent af Individets Livsinteresse, hvilket vil sige hele dets samlede Livsenergi.

Og da Ægteskabet jo var Zonens højeste Salighedsfornemmelse, dens højeste Livsbetingelse, vil nævnte Interesse for andre Ting, for

Havens Beboere, være det samme som at underminerer sin egen Livslykke. Men underminere sin egen Livslykke kan man ikke gøre ret længe uden at opdage dens Aftagen. Man gør bitre Erfaringer, faar Lidelser og Smærter. Men da dette igen giver Kundskab eller Visdom, bliver den „forbudte Frugt“ Vejen til Kendskabet til „Godt“ og „Ondt“. Dette er igen det samme som Kendskabet til den guddommelige Verdensplan. „Kundskabens Træ“ udgør altsaa den guddommelige Verdensplan. Men Oplevelsen af denne Plan er jo det samme som „Den hellige Aand“. Denne Aand var altsaa den „forbudte Frugt“ i „Edens Have“. At nyde denne „Frugt“ er altsaa ensbetydende med „Uddrivelsen af Paradisets Have“. — Hvor „den hellige Aand“s Zone tager til, maa Ægteskabszonen tage af. Desto mere man begærer og nyder ovennævnte „Frugt“, desto mere uegnet er man til at opfylde de Betingelser, der kræves for at være i „Paradisets Have“.

Men Nydelsen af denne „Frugt“ gav jo Kendskab til „Godt“ og „Ondt“. Og de første nye Kundskaber, Overtrædelsen medførte, var Erkendelsen af at være „nøgen“. „Adam“ og „Eva“ opdagede efter „Syndefaldet“, at de var „ nøgne“, hvilket igen vil sige, at de mentalt begyndte at fryse. Den „forbudte“ Vej begyndte at skabe sine Virkninger. De gjorde Overtrædelser begyndte at udvide „Skæbnen“. Denne Udvidelse blev til det „Onde“, blev til Kulde hos Medvæsenene. Mod denne Udvidelse af Skæbne, mod denne „Kulde“ blev „Varmen“ fra deres vante Livslykke for lille. Den kunde ikke beskytte dem, og de dækkede sig med „Figenblade“. En ny Tilværelse havde dermed taget sin Begyndelse. „Adam“ og „Eva“ var paa Vej ud af „Edens Have“, bort fra Lykken og Sorgløsheden, bort fra Lyset eller „Livets Træ“. De gled ind i Mørket, ind i Smærternes og Lidelsernes Zone, hvor Jorden er „forbandet“, hvor Kvinden „føder sine Børn med Smerte“, hvor Manden skal „æde sit Brød i sit Ansigts Sved“ og „med Kummer æde af Jorden (Kundskabens Træ) alle sit Livs Dage“.

Og paa denne Vandring finder vi mange, mange Tusinder af Aarsenere atter „Adam“ og „Eva“, stadig paa Vandring ud af „Edens Have“, ud af Ægteskabets Zone, stadig „spisende af Kundskabens Træ“.

Den megen Nydelse af „Kundskabens Træ“ har givet dem stort Kendskab til det „Onde“. De er blevet Eksperter i at aabenbare Mørket. „Kajsmærket“ er over dem alle. De er rene Genier i at tyrannisere, matre og pine hverandre. Og det er paa dette, deres Vivisektionsgeni, at „Helvede“ er baseret. Jorden er blevet Skuepladsen for „Helvede“. Og „Adam“ og „Eva“ eller dette „Helvede“s Beboere er i Dag at genkende som — den jordiske Menneskehed. Den jordiske Mand og Kvinde er altsaa „Flygtninge fra Paradiset“, der i Øjeblikket passerer Livets mørkeste Zone.

Men disse „Flygtninge“ er „Leret“, der i Kraft af deres megen „Nydelse af Kundskabens Træ“, indblæses „Livsens Aande“. „Adam“ og

„Eva“ er det vordende virkelige Menneske, der er under Skabelse i „Guds Billede efter hans Lignelse“. — Deres stadige „Nydelse af Kundskabens Træ“, deres permanente Overtrædelse af disse „Paradisets“ Love, udelukker dem fra at kunne føres tilbage til dette. Men i „Faderens Hus er der mange Boliger“. Og det vordende Menneske iler mod en ny Væsenstilstand, en ny skøn Zones Lys i det fjerne. Et nyt og forherliget Paradis venter den forlorne Søn. — Guds Kærligheds Straaleglans er virksom, selv i Livets dybeste Mørke.

43. KAPITEL

—
*„Adam“ og „Eva“ gaar til Grunde, men opstaar igen som
 „det fuldkomne Menneske“*
 —

Det jordiske Menneske er saaledes en „Flygtning fra Paradisets Have“. Da denne „Have“ er Ægteskabets Kulminationszone, vil det sige, at samme Væsen, hvor mærkeligt det end kan lyde for mange Mennesker, er en Flygtning fra det hundrede Procents fuldkomne Ægteskab, fra den hundrede Procents fuldkomne Forelskelsesevne, fra det hundrede Procents fuldkomne dyriske Parrings- eller Mageprincip. Men denne Flugt udgør ikke en Vandring i Mile eller fysiske Afstande, men er en Forvandling af Mentalitet. Denne Forvandling udgør „Dyrets“ Omskabelse til „Menneske“. „Paradisets Have“ er „Dyreriget“. Dette Riges Grundlov er det sjette Bud. Den højeste Livslykke her er baseret paa Parring eller Ægteskab. Guds højeste Tilsynekomst i samme Rige er et Han- og Hunkønsvæsens „Følen sig eet med hinanden“. Andre Former for Livslykke er her „Nydelsen af Kundskabens Træ“. Den er „den forbudte Frugt“. „Havens“ Lovovertrædere eller „Adam“ og „Eva“ er altsaa det jordiske Menneske.

Ved sin megen „Nydelse af Kundskabens Træ“ har dette Væsen faaet en hel Del Kendskab til „Godt“ og „Ondt“. Det kommer derved til at afvige fra „Havens“ retmæssige eller „lovlydige“ Beboere, hvilket vil sige, de Væsener, vi ellers plejer at udtrykke som „Dyr“. Disse har nemlig intet Kendskab til „Godt“ og „Ondt“. De lever Ægteskabets Love fuldt ud, hver Art paa sin specielle Maade, og kan endnu ikke „synde“ mod dets Forskrifter, idet disse Forskrifters Overholdelse er deres største Behagsfølelse eller Livslykke.

Det jordiske Menneske er derimod den ældste Bøboer af Dyreriget og har derved gennem sin Reinkarnation oplevet samme Livslykke gennem saa umaadelige Tidsrum og saa utallige Gange, at dens livgivende Kraft er degenererende, er i Aftagende. I Følge den guddomme-

lige Verdensplan vil nemlig enhver Nydelse bliver til Lidelse ved overdreven Oplevelse. Et Menneske, som til Eksempel blev dømt til aldrig at maatte spise andet end sin Livret og derved skulde have den serveret baade Morgen, Middag og Aften og paa alle øvrige Tider af Døgnet, naar det følte Trang til at spise, vilde tilsidst ikke kunde undgaa at komme til at føle Kvalme eller Lede ved nævnte Ret, vilde raabe og skrigte efter anden Føde. Det samme gør sig gældende i alle Ting. Overdreven Gentagelse gør Tingene uinteressante. En Vittighed skal helst ikke siges for mange Gange til de samme Tilhørere. Det er dette Princip i Verdensplanen, der befordre Udviklingen, der animerer til at skabe Nyt, der bevirker Opfindelser og Forbedringer.

Naar Beboerne i „Paradisets Have“ har oplevet dens Tilværelse og nydt dens ordinære eller lovmæssige „Frugter“ i tilstrækkelig lang Tid, bliver denne Form for Oplevelse af Tilværelse mere og mere uinteressant, ja til Lidelse, og Længslen efter en Kontrast bliver levende. „Forandring fryder“. Men denne Fryd kan man jo kun opnaa ved at beskæftige sig med det „forbudte“ Omraade, ved at nyde de „Frugter“, der uvægerlig vil føre „til Uddrivelse af Haven“, til Omformningen af ens hele Væsensnatur.

Det jordiske Menneske udgør altsaa en saadan ældgammel Beboer af „Paradisets Have“, en Beboer, der har svælgat i eller nydt saa meget af dens ordinære „Frugter“, har nydt dens Form for Livslykke i saa fulde Drag, at den nu i stor Udstrækning ikke mere har dets Interesse, ikke mere er en saa omfattende Lykke, at den kan udfylde hele Bevidstheden, hele dets Mentalitet. En uovervindelig Længsel og Trang til Nydelse af Ting udenfor de ægteskabelige er født i dets Indre, ja er blevet en Livsbetingelse for det. Det maa saaledes hver Dag nyde „de forbudte Frugter“, men det maa ogsaa hver Dag føle, at det er „nøgen“. Det maa hver Dag føle „Kulden“ fra en Mængde Medvæsener. Det maa stadigt dække sig med „Figenblade“. —

Hvad betyder dette, at „dække sig med Figenblade“? — Ja, det betyder naturligvis ikke dette, at gaa med Klæder, i almindelig Forstand. Ligeledes betød det for „Adam“ og „Eva“ selvfølgelig heller ikke, at de skammede sig over deres blotte Legemers Natur, Udseende eller Seksualorganer, dertil var de endnu altfor nær den guddommelige Straaleglorie. Det var først paa et langt senere Tidspunkt, at „Figenbladet“ naaede frem til ogsaa at dække disse nævnte Ting.

„Figenbladet“ udtrykker saaledes ikke her en Beklædningsgenstand, men udgør derimod det symbolske Udtryk for den første Modstand imod Virkningerne af „Adams“ og „Evas“ Overtrædelse af Ægteskabets eller „Paradisets“ Love.

I en Zone, hvor al Lykkefølelse var afhængig af disse Loves Overholdelse, kunde en Overtrædelse naturligvis ikke finde Sted, uden at denne Lykke kom til at ryste i sine Grundvolde. Denne Rysten maatte

vække Forfærdelse eller Rædsel, idet den affødte et Svælg mellem dem og „Haven“s lovlydige Beboere. De var begyndt at blive Fremmede iblandt deres egne. De var begyndt at blive hjemløse i den Zone, der trods alt var deres Hjemstavn, og hvor de havde oplevet saa mange lykkelige Timer sammen med Gud i Form af Fornemmelsen af at være „eet med hinanden“. Det var denne Lykke, der var begyndt at briste, i Særdeleshed da de „forbudte Frugter“, som de havde nydt i Stedet, endnu ikke var „modne“ og derfor var „bitre“, var „sure“ og tildels uspiselige. De følte, de dreves mod en ukendt Verden, det eneste, de vidste om den, var, at den var — Døden. Budet, de havde overtraadt og stadig overtraadte, var i Korthed blevet forkyndt „Adam“ saaledes: „Du maa frit æde af alle Træer i Haven, men af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt skal du ikke æde, thi paa hvilken Dag, du æder af det, skal du dø Døden“. —

Ja, i Sandhed, „Adam“ og „Eva“ gaar imod Døden, men de ved ikke, at hen over deres egen Grav skal de engang vandre som helt nye forherligede Væsener. De ved ikke, at „Døden“ er „Dyrets“ Undergang i deres egen Mentalitet, og at de over denne „Død“ selv skal opstaa, og i Guds egen Straaleglorie: Alkærligheden, fortsætte Livet som hans udtrykte Billede: Det fuldkomne Menneske. —

„Døden“ er derfor et Spøgelse, der vender sig imod de paradisiske Flygtninge, vækker deres Rædsel, hvor de saa end staar og gaar, hvor de saa end vender sig hen. Der findes intet tilbage, og der findes intet udenom. „Adam“ og „Eva“ kæmper stadig en fortvivlet Kamp med denne „Død“. „Figenbladet“ er blevet større. Det vokser og vokser og er i Dag blevet til Millionhære og Krigsflaader, bevæbnede med de mest raffinerede Masse-mordmaskiner, Bombeflyvemaskiner, Tanks, Torpedoer, Dum-Dum-Kugler, Giftgas etc. etc. „Døden“ gør sin store Høst. „Adam“ og „Eva“ gaar til Grunde. „Dyret“ begaar Selvmord i den jordmenneskelige Mentalitet. Men hen over Valpladsernes mørke Øde ser jeg „Adam“ og „Eva“ genopstaa og i Form af „det fuldkomne Menneske“ forvandle Egoismens sorte Grav til en ny skøn Verden, til en ny skøn Himmel, i hvilken Alkærlighed og dermed Retfærdighed bor. —

44. KAPITEL

Ægteskabet fortrænges af en ny Mentalitet og degenererer

Det jordiske Menneske udgør som omtalt „Adam“ og „Eva“, der manifesterer „Syndefaldet“ ved at spise af „Kundskabens Træ paa Godt og Ondt“ og derfor er paa Vej ud af „Paradisets Have“ eller Ægte-

skabets Zone. Denne Zone udgør ikke et fysisk Landomraade, men er en særlig bestemt mental Tilstand, et særligt bestemt Udviklingstrin, en særlig bestemt Form for Oplevelse af Lykke i det levende Væsens evige Tilværelse. Da denne Lykkeoplevelse igen eksisterer som Virkningerne af Opfyldelsen af særlige bestemte Betingelser eller Love, vil den netop staa og falde med henholdsvis denne Opfyldelses Manifestation eller Ikke-Manifestation. Nævnte Opfyldelse resulterer udelukkende i absolut kun een eneste Ting, nemlig: Ægteskab.

Alt, hvad der ikke resulterer i dette, enhver Manifestation, enhver Tanke, enhver Hensigt, der ikke manifesteres til Fordel for Ægteskab, kan kun være en Gene for dette og er saaledes underminerende den førnævnte Lykkeoplevelse eller mentale Tilstand, der hedder „Paradisets Have“. Det er derfor en Selvfølge, at saadanne Manifestationer, Tanker og Hensigter kun kan eksistere som identiske med „den forbudte Frugt“ i nævnte Have, og bliver derved det samme som „Nydelsen af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt“.

Men „Nydelsen af Kundskabens Træ“ kan jo kun eksistere som Oplevelse af Kundskab, hvilket igen vil sige det samme som Udvikling af Forstand, Intelligens eller Visdom. Men denne Udvikling er jo det samme som „Syndefaldet“.

Men hvad mener man saa om vore Universiteter, Skoler og Læreanstalter? — De bliver jo ligefrem Produktionsanstalter for Skabelse af „Syndefald“. Og disse Anstalters Videnskabsmænd eller Lærere er saaledes Væsener, der i særlig Grad har „nydt af Kundskabens Træ“ og derved er blevet Specialister i Overtrædelser af „Paradisets Love“. Ved deres Livsgerning bliver de ikke alene selv „Lovovertrædere“, men har i Kraft af denne ligefrem paataget sig selve „Slangen“s Rolle og „forfører“ deres unge Elever ved dagligt at overrække dem den „forbudte“ Frugt: Undervisning i Ting, der ikke hører ind under Ægteskab, saasom: Matematik, Geologi, Astronomi eller alle de mange andre Former for Grene af Videnskab, der eksisterer. — Hvad kommer disse Ægteskabet ved? —

Tror man ikke, at Ræveparret i deres tomme Jordhule, Storkeparret i deres luftige Rede paa Bondens Tag saavel som Eskimoparret i deres fattige Snehytte i Polarzonen nyder selve Ægteskabsglæden indtil hundrede Procent uden netop disse nævnte „forbudte Frugter“? —

Nu vil man maaske hævde, at Videnskaben jo dog har sat Jordmenneskene i Stand til at omgive Ægteskabet med moderne Komfort eller Luksus og paa denne Maade bidrage til at gøre dette mere lykkeligt. — Men er dette ikke en stor Illusion? — Ægtefæller, der fordrer Komfort, Luksus og Rigdom, for at deres Ægteskab kan være lykkeligt, er allerede degenererede, ægteskabeligt set. En ægteskabelig Lykke, der skal stives af med disse Ting, maa da være mindre end en ægteskabelig Lykke, der ikke behøver disse Ting.

I en Zone, hvor Ægtefællernes Glæde over gensidigt at eje og „føle sig eet med hinanden“ er den højeste Salighedsfølelse eller Livslykke, giver de gladelig Afkald paa alt andet blot for Opnaaelsen og Bevarelsen af denne Oplevelse. Hvis de ikke gør det, er det netop Udtryk for, at nævnte Oplevelse ikke er den højeste Livslykke for dem, men derimod de Ting, som de ikke vil give Afkald paa; og de er da allerede et godt Stykke paa Vej borte fra Centrum i „Paradisets Have“, i Særdeleshed da de samme Ting kun kan være identiske med de „forbudte Frugter“.

Den moderne Videnskab, det omfattede Studium, den altgennemtrængende Forskning, som tilsammen udgør den fundamentale „Nydelse af Kundskabens Træ“, borer en stor Kile ind i Jordmenneskets Mentalitet. Ved Siden af den ægteskabelige Interesse, som oprindelig fyldte hele Mentaliteten, indpodes nu, gennem nævnte Kile, et helt Ocean af Oplysninger eller Kundskaber. Disse kan ikke eksistere i deres nye Opholdssted uden at skabe tilsvarende nye Former for Interesser. Ved Siden af den ægteskabelige Interesse vokser der saaledes nye Interesser frem. Den førstnævnte Interesse maa altsaa dele Plads med de sidstnævnte. Men derved bliver Ægteskabeligheden, hos det paagældende Individ, jo ikke mere hundrede Procent. De nye Interesser kræver ogsaa Dyrkning. Og jo mere de dyrkes, desto mere degenererer Ægteskabet. Dette bliver efterhaanden til en Biting for tilsidst, gennem det ene Liv efter det andet i Individets Reinkarnation, helt at blive fortrængt af den ny Mentalitet. Et nyt „Paradis“ skimtes. Ægtefællerne „Adam“ og „Eva“ vil der have aflagt deres dyriske Ham. „Leret“ er „indblæst Livsens Aande“. Det uvidende Væsen er blevet vidende. Det fuldkomne Menneske, „skabt i Guds Billede efter hans Lignelse“ er blevet til. Og tilhyllet i Kundskab og Visdom, der er Alkærlighedens sande Straaleglorie, skuer et nyt funklende Væsen ud over Verden.

45. KAPITEL

„Evig Fortabelse“, „Død“ eller absolut Undergang maa evigt forblive de Illusioner, de evigt har været

Naar „Syndefaldet“ er det samme som Udvikling af Forstand og Visdom (hvorledes skulde det ellers blive „Nydelser af Kundskabens Træ“?). — og naar det er denne Udvikling, der er det samme som „Indblæsning af Livsens Aande“, (hvad er det ellers? — døde Ting kan ikke blive levende, men det levende kan forandres, den Forandring er „Indblæsning af Livsens Aande“,) — og yderligere resulterer i Om-

skabelsen af Dyr til Menneske, saa er „Syndefaldet“ jo i virkelig Forstand ikke noget „djævelsk“, ligesaa lidt som de bitre Erfaringer og Lidelser, det kan afføde, ikke er noget absolut „Helvede“. Uden Erfaringer ingen Viden. Uden Viden intet Liv. At tro, at det kun er de behagelige Erfaringer, der hører Gud til, medens de ubehagelige Erfaringer, hører et andet og „djævelsk“ Ophav til, er jo Udtryk for absolut Barnlighed overfor den guddommelige Verdensplan. En saadan Tro eller Opfattelse kan udelukkende kun eksistere paa Basis af absolut Ukendskab til Kontrastprincippet Nødvendighed i Livet. Uden Kontrast ingen Sansning, uden Sansning ingen Oplevelse, og uden Oplevelse intet Liv. Lys og Skygge er saaledes lige uundværlige og derfor lige guddommelige.

Naar „Slangens“ „Forførelse“ og „Syndefaldet“ med alt dets Mørke: Kvindens „smærtefulde Fødsler“, Mandens „Spisen sit Brød i sit Ansigts Sved“, „Jordens Forbandelse“ og „Uddrivelsen af Paradisets Have“ tilsammen resulterer i Skabelsen af det fuldkomne Menneske, resulterer i Dyrets Forvandling, resulterer i dets Meddelagtighed i Guds egen Bevidsthed, Viden og Visdom, der atter betyder en urokkelig Lykke eller Salighed, kan hele denne Syndefaldsproces i sin absolutte Analyse kun være Udtryk for den allerhøjeste Kærlighed, samt for en Skabelse og Almagt, der ikke paa nogen Maade kan kapitulere overfor noget Væsens „evige Fortabelse“, „evige Død“, absolutte Undergang, og vil saaledes i al Evighed kun kunne være en urokkelig Garanti for, at disse nævnte Ting evigt maa forblive de Illusioner, de evigt har været, saaledes at alt levende kommer til at opleve sig selv som identisk med „Vejen, Sandheden og Livet“, kommer til at være „Eet med Faderen“, kommer til at befinde sig midt i „Himmerigs Rige“.

46. KAPITEL

Kirke- og Præstevæsenet som „Keruberne med det blinkende Sværd“

Men hvad siger nu Kirke- og Præstevæsenet til denne Skabelsesproces? — Da man indenfor det ortodokse Kirke- og Præstevæsen endnu ikke har „nydt“ saa meget af „Kundskabens Træ paa Godt og Ondt“ som Videnskaben, kan man her naturligvis ikke have det samme Synspunkt som denne.

Medens Videnskaben stadigt „nyder af Træet“, vil man se, at Kirkens Mænd advarer mod denne „Nydelse“, ja, er ligefrem fjendtligt stemt overfor den. Hvad mener man om Inkquisitionen, dens Døds-

baal og Torturkamre, dens Diktatur over Konger og Kejsere, dens Lysen i Band og Forsøg paa Tilintetgørelse af alt, hvad der kom frem af ny revolutionerende Viden eller Oplysning. Var der ikke netop en Person, der maatte brændes, fordi han hævdede, at Jorden var rund, og var han ikke blot een af de mange, der for deres overlegne Klogskab blev anset for at staa i Ledtog med Djævelen, „Slangen“, — blev anset for „Kættere“, „Syndere“, „Hekse“, „Magikere“, hvem alle faktisk havde Pligt til at dræbe. — Maatte Kristus ikke dø paa Korset, blot fordi han forkyndte en Viden, der laa langt over „Paradisets Viden“ og tilsigtede en langt højere Kærlighed mellem Væsenerne end den dyriske Forelskelse eller det ægteskabelige Ejendomsbegær. — Og blev de første Kristne ikke i stor Udstrækning kastet for de vilde Dyr til Moro og Forlystelse for en uvidende, men pervers Hob, der allerede selv var gledet udenfor „Paradisets“ Tærskel og derfor maatte supplere sin degenererede ægteskabelige Salighed med hin blodbesudlede Underholdning? Var det mon ikke i Kontakt med det „hedenske“ Præsteskab? — Var Herskerne ikke netop Medlem af dette Præsteskab? — Og hvad siger man i Dag fra Prædikestolene Verden over? Er der ikke stadig noget af den samme Tendens? — Er man ikke stadig paa Vagt overfor ny Viden, overfor „nye Frugter fra Kundskabens Træ?“ — Hedder det ikke stadigt her, at „Guds Veje er uransagelige“, og „at man bare skal tro“? — Og er det ikke netop paa Grund heraf, at „de første altid er de sidste“, hvilket altsaa vil sige, at Præsterne, „de hellige“, „de frelste“ er de sidste til at modtage og hjælpe den ny Viden. Ja, de stempler endog undertiden, ogsaa i vore Dage, dens Ophav som „falske Profeter“, Antikrist“, „Bedragerer“ o. s. v., skønt den moderne Videnskabs Vugge faktisk stod indenfor religiøse Mure.

Jo, i Sandhed, Kirke- og Præstevæsenet har holdt mægtig Stand omkring „Paradisets Have“. Det har med al dets Snedighed, Mod og Kraft bekæmpet eller besværliggjort Adgangen til „Nydelsen af Kundskabens Træ“. Det har i stor Stil lænket Menneskeheden til Primitivitet og Uvidenhed og kommer herved til at afsløre sig som identisk med — „Keruberne med det blinkende Sværd, som vogtede Vejen til Livsens Træ“. —

Kirke- og Præstevæsenet er altsaa en guddommelig Vagt omkring Paradisets Have, omkring Ægteskabets Zone. Det udgør en Magt til Beskyttelse af den ægteskabelige Lykkes Kulmination, der netop i dette „Paradis“ er det samme som „Livsens Træ“, er den oprindelige paradisiske „Oplevelse af Gud“.

Det holder alle de af „Haven“ ødelæggende Interesser ude ved at lyse dem i Band, ved at stemple dem som det „Onde“, som „Synd“, som Vejen til evig Fortabelse“, og skærmer og bevarer dermed Zonen mod Infektion af sodomistisk Umoralitet fra den „uddrevne“ og altfor „kloge“ „Adam“ og „Eva“, til Fordel for hele den Serie af Væsener, hvis

Mentalitet endnu indtil en Grad af næsten hundrede Procent maa opfostres ved den ægteskabelige Glæde eller et nogenlunde „fuldkomment Ægteskab“ og derfor endnu ikke har hverken Mentalitet eller Legeme til fundamentalt at begynde Vandrigen i Mørket udenfor „Paradisets Have“. —

„Keruberne“s Rolle er guddommelig. Og der er, som vi senere skal komme tilbage til, kun Grund til at lovprise Gud for deres Eksistens. Men det bliver her forstaaeligt, at Videnskabens og Kirkens Mænd ikke harmonerer saa godt. De første „forfører“ Menneskene med den „forbudte Frugt“ fra „Kundskabens Træ“, fører dem bort fra „Paradiset“, spiller „Slangen“s Rolle. De sidste spærrer af for „Kundskabens Træ“, bekæmper al „Nydelse“ af dets „Frugter“, navnlig paa det religiøse Omraade.

Men igennem disse to Faktorer Gnidninger og Reaktioner lutres og trives Skabelsen af det fuldkomne Menneske. „Kerubernes blinkende Sværd“ beskytter Individet, indtil Videnskabens, Kundskabens eller Visdommens Vinger kan bære det over den evige Fortabelses Afgrunde mod det ny Paradis, mod den ny Lykke eller Oplevelse af „Livsens Træ“. Ingen kan derved fortæbes. „Adam“ og „Eva“ forbliver, trods „Slange“ og „Syndefald“, trods „Forbandelse“ og „Smærte“ i Gud og Gud i dem, — Guds Kærligheds Straaleglorie opfylder Altet.

47. KAPITEL

Omskabelsen fra „Dyr“ til „Menneske“

Som vi nu er blevet gjort bekendt med, udgør „Paradisets Have“ altsaa den ægteskabelige Lykkefølelses Kulminationszone. Centrums Beboere er de, der lever i selve Lykkezonen og endnu ikke kender noget til „Syndefaldet“ og endnu ikke føler nogen Trang til at „synde“. Disse Væsener er „Dyrene“ i deres vilde og frie Naturligtilstand. De „uddrevne“ Væsener af „Paradisets Have“ er de jordiske Mennesker. „Keruberne“ er Præsteskabet. Det „blinkende Sværd“ er Ægteskabsloven, „det sjette Bud“, er Moralen. — „Syndefaldet“ er Udvikling af alle samtlige Interesser og Oplysninger, der ikke vedkommer Ægteskabet. „Livsens Træ“ er kulminerende Lykkefølelse.

Saaledes ser den absolutte og nøgterne Analyse af „Paradiset“ ud. Og uden denne Analyse vil det være ganske umuligt for det moderne videnskabeligt indstillede Menneske at forstaa den guddommelige Kærlighed, der ligger bag ved Skabelsen af „Mennesket“, ligesom Biblens Beretning om Menneskets Skabelse uden samme Analyse vilde være ganske uden Matematik og derfor være uvidenskabelig og uden reali-

stisk Virkelighed. Men med denne Analyse bliver „Guds Ord“ til Sandhed.

„Adam“ og „Eva“ er oprindelig henholdsvis „Han-“ og „Hundyr“ i dets frie Naturtilstand. Hele deres Bevidsthed indeholder kun Mage- eller Ægteskabsmentaliteten. Deres højeste Fornemmelse af Lykke er den gensidige „Føle sig eet med hinanden“. Det er den højeste Aabenbaring, den højeste Vision af Gud, der kan manifesteres i „Ægteskabets Have“.

De vilde Dyr eller de retmæssige „Adam“er og „Eva“er lever saaledes i en sorgløs Tilværelse; thi de bærer deres Zones Generallov i deres Hjærte. Den er deres Talent, deres naturlige Anlæg og Begær. De kender ikke noget andet Begær og kan derfor kun leve i Kulminationen af Opfyldelsen af det „sjette Bud“. De har endnu ikke begyndt at føle den Gene, det er at „føle sig nøgen“. De Centre i deres Hjerne, der skal give dem Oplevelsen af denne Følelse, er ikke, som hos deres ældre Stammefrænder den „uddrevne“ „Adam“ og „Eva“, i stærk Udvikling, men derimod latent. De mentale Besværligheder, Sorger og Bekymringer, som denne „Adam“ og „Eva“ eller det jordiske Menneske er bebyrdet med, eksisterer ikke hos Dyrene i Centrum af „Paradisets Have“. — „Ser til Himlens Fugle! De saa ikke, høste ikke, samler ikke i Lader, og Eders himmelske Fader føder dem“. —

Nej! Dyrene i deres Naturtilstand har ikke Modebesværligheder, har ikke Beklædningsgenvordigheder, har ikke arkitektoniske Bekymringer eller Bolignød. De har ikke Pengesorger, Arbejdsløshedskvaler, Skilsmissebryderier og Fosterfordrivelsesaffærer.

Men da selve „Paradisets Have“ jo befinder sig indenfor „det dræbende Princip's Zone“, hvilket vil sige, en Zone, hvor det er en Livsbetingelse, at man maa dræbe for at leve, saa kan det naturligvis ikke undgaas, at der indenfor nævnte „Have“ eksisterer noget i Retning af Rædsel og Smærte. Men det er kun latente Former i Forhold til, hvad det jordiske Menneske kan føle af sligt. Dyret føler kun Rædsel i selve Fareøjeblikket, der som Regel hurtigt er overstaaet, hvad enten det resulterer i dets Undergang eller Sejr. Kun de Dyr, der kommer i Berøring med Jordmenneskene, begynder at afvige herfra. De bliver „tamme“, bliver til „Husdyr“. Allerede dette tvinger dem ind paa en Tankesfære eller et Bevidsthedsniveau, der begynder at skabe en ny Mentalitet, der ligger udenfor deres ægteskabelige Niveau. Det vil altsaa sige, at her begynder det „paradisiske“ at degenerere. Her begynder „Adam“ og „Eva“ at „synde“. Og her begynder de ogsaa at „føle sig nøgen“. Her begynder Dyret at faa Sorger og Bekymringer, det slet ikke tidligere anede eksisterede. Menneskets Barbari eller overdaadige Kærlighed til Dyret vil ufejlbarligt begynde at lægge Spiren til de rent jordmenneskelige Bekymringer i Dyrets Bevidsthed. Fængsling, Tvangsfodring, Overfedning, Sult, Overanstrengelse, Straf, Dressur,

Slaveri, Forkuethed og Vivisektion skal nok gøre det af med den oprindelige stolte, friske dyriske Majestæt fra de store Vidder, fra de store Skove. Den ny Verden skal nok lade Dyrene mærke sin Kulde. I deres „Nøgenhed“ skal de nok blive bevidst, og i denne Bevidsthed genfinder vi Omskabelsen af „Dyr“ til „Menneske“. Alle „tamme“ Dyr Verden over, alle „Husdyr“ er Begyndelsen til det mentale „missing link“. Her begynder de første Former for „Uddrivelsen af Paradisets Have“. Her begynder „Slangens Hoved“. — Men her begynder der ogsaa at blive „Fjendskab mellem Slangens Sæd og Kvindens Sæd“, hvilken sidste Sæd jo skal komme til at „knuse Slangens Hoved“, men herom senere.

At denne Mentalitetsforvandling ikke kan undgaa at bringe de stolte og smukke dyriske Legemer til at degenerere er kun en Selvfølge. Det er Huset, der nedbrydes, fordi der paa dets Plads skal rejses en anden og endnu smukkere Bygning. Forvandling af Mentalitet vil uundgaaelig skabe Forvandling af Legeme. Legemet er jo Mentalitetens underordnede Redskab. Legemet følger Mentalitetens Retning, ligesom Kometens Hale følger Kometen.

Denne Forvandling strækker sig over umaadelige Tidsrum og mangfoldige Inkarnationer fra Form til Form. At der indenfor Videnskaben endnu eksisterer et „missing link“ i Paavisningen af den direkte lige Linie i Dyrelegemernes Udvikling til Menneskelegeme er kun en Selvfølge, saalænge Studiet heraf endnu i Virkeligheden kun er paa Begynderstadiet, og udgør absolut ikke noget som helst Bevis for, at nævnte Udvikling ikke eksisterer. Men her maa jeg henvise til „Livets Bog“, da en Redegørelse herfor vil være altfor omstændelig til at komme i nærværende Bog.

I de tamme Dyr og Husdyrene ser vi altsaa Nedbrydningen af det dyriske Legeme, medens man derimod, som jeg senere skal komme tilbage til, i det jordiske Menneske, midt i Degenerationen, kan begynde at se Opbygningen af det ny Legeme, det ny Væsen, det vordende virkelige „Menneske“.

48. KAPITEL

Naar „Kvindens Sæd“ knuser „Slangens Hoved“

„Uddrivelsen af Paradisets Have“ udgør altsaa en, gennem umaadelige Tidsrum manifesteret, Forvandlingsproces. Den finder saaledes kun ganske langsomt Sted. Det bærende i denne „Uddrivelse“ eller Forvandlingsproces er Begæret efter at nyde de „forbudte Frugter“, Længslen efter Forandring, Længslen efter nye Oplevelser, Længslen efter Kundskab og Viden.

Hos det primitive Dyr, hos den endnu „lovlydige“ Paradisbeboer, er hele dette Begær naturligvis slet ikke til Stede, men begynder saa lidt efter lidt sin første spæde Form som en svag Bevidsthedsimpuls, der efterhaanden bliver til det, vi kender under Begrebet „Nysgerrighed“. Denne udvikler sig mere og mere. Og fra sin første svage umærkelige Begyndelse udvikler den sig saa frem til at udgøre den fundamentale Videbegærlighed, der senere har faaet Dyret i Form af det jordiske Menneske til at trodse de store Oceaner, har tvunget det til at overvinde Elementerne, har tvunget det til at gøre Afstande underlegne, har tvunget det paa Rejse ud over hele Kloden, over Land og Hav og igennem Luften, har sendt det paa Opdagelsesrejse ind i Polernes blaa-hvide. Ismarker saavel som ind i Afrikas glødende Ørkener. Den har tvunget det til at plante sit Flag paa selve Polens Akse saavel som paa dens Ækvator, har tvunget det til at undersøge Polernes tilfrosne Have saavel som Tropezonens tætteste Jungle, har tvunget det op paa den evige Sne paa Bjergtoppene saavel som ned i Jordens dybeste Slugter eller Afgrunde.

Men ikke nok hermed. Ind i de levende Væseners Organismer baner det videbegærlige Jordmenneske sig frem. Det har parteret Hjerter, Lunger og Lever af dets egne Medvæsener. Det har haft selv de mindste Ubetydeligheder under Mikroskopet, samtidig med, at det har rettet sine Kæmpeteleskoper ud imod Verdensrummets umaadelige Dybder, mod dets mangfoldige Sole og Stjernebyer.

Jo, „Nydelsen af Kundskabens Træ“ er i Dag blevet af Kæmpeformat. Nysgerrigheden er umættelig, er i Tiltagende. Jordmenneskets Indsamling af Kundskaber er febrilsk. Undervisningspaladser, Universiteter, Lærestalter, Laboratorier, Observatorier. Forsøgsstationer og Biblioteker dukker op overalt, bliver mangfoldige.

Og hvad er det saa denne ukuelige Nysgerrighed faar Mennesket til at jage efter? Hvad er det, det vil vide? — Er det blevet lykkeligt ved at vide, at der er saa og saa mange Tusinde Lysaar til det eller det Stjernesystem? Er det blevet lykkeligt ved at opdage, at Cellevæv kan vokse udenfor Organismen, naar det faar de samme Betingelser at leve under, som i Organismen? — Er det blevet lykkeligt ved at have opdaget Sprængstoffer og Giftgas eller ved at have opfundet alle de moderne Masse-mordmaskiner? — Er det blevet lykkeligt ved den Overlegenhed og Magt, som disse Opfindelser har bibragt det over andre Væsener, over andre Folkeslag, over andre Territorier? — Er det blevet lykkeligt ved den Rigdom, Luksus og Komfort, det har været i Stand til at omgive sig med? —

Betyder denne overdaadige Rigdom og Luksus ikke i mange Tilfælde tilsvarende Fattigdom, Misbrug, Slid og Udnyttelse af andre Væsener? Betyder de moderne raffinerede Krigsopfindelser ikke Invaliditet, Død og Lemlæstelse for mange Mennesker? Hvor mange Tons Blod har de ikke bragt til at flyde? Hvor mange Kvadratkilometer Kirke-

gaard tror man ikke, de har frembragt, og hvor meget tror man ikke, de endnu vil komme til at skabe af sligt? Er der ikke ogsaa i Dag en brutal og haardnakket Kamp om Gevinsten ved Udnyttelsen af de moderne tekniske Hjælpemidler, Maskiner og Apparater? — Og kommer denne Gevinst, — som i Følge den guddommelige Verdensplan netop skulde være med til at hæve Mennesket op over Materiens tunge Behandling, skulde frigøre „Adam“ for det tunge Arbejde, der tvinger ham til at „æde sit Brød i sit Ansigts Sved“, skulde bringe Elementerne til at arbejde for alle, — ikke netop til kun at skabe Fordele for en enkelt lille Klasse eller Klike af den samlede Menneskehed, Fordele, der kun kan udløse sig i Fraadseri, Ødselhed og Dovenskab for den samme lille Klike, fordi den kun udgør et altfor forsvindende Mindretal i Forhold til de nævnte Fordele eller kæmpemæssige Værdier, der jo oprindeligt er beregnet som et Gode for hele den samlede Menneskehed, og ikke blot for en enkelt lille Brøkdel af dens Væsenner? Og bliver dette ikke en uafviselig Rod eller Kilde til at sætte ondt Blod, Splid og Spektakler mellem nævnte Klike og den øvrige Menneskehed? Og er denne Uro ikke Dansen om Guldkalven fra Sinai Bjærg, der endnu raser og kaster sine Hvirvler helt ind i det tyvende Aarhundredes vide Verden? —

Ja, er al den megen Viden, alle de mange tekniske Vidundere og øvrige Foreteelser eller Resultater af den „forbudte Nydelse af Kundskabens Træ“ ikke i første Instans blevet til Gene, blevet til Lidelse, til Fortvivlelse, til Sorg, til „Dommens Dag“, ja til selve „Helvede“? — Er Samarbejdet med „Slangen“ ikke resulteret i den rene Forgiftning af hele den jordmenneskelige Tilværelse? — Og er hele denne Lidelsens Zone, denne jordiske „Jammerdal“, hele denne egoistiske Udnyttelse og Tilraning af Goderne, hele denne Manifestation af Princippet, „Enhver er sig selv nærmest“, ikke en kulminerende Fortsættelse af den rent ægteskabelige Egoisme? Er det ikke en Forlængelse af „Forelskelsen“s Ejendomsbegær, dens Dyrkelse af Ejendomsret? Er det ikke selve Dyrerigets Kulmination: „Det dræbende Princip“s Genialitetsudfoldelse? — Er det ikke „Slangens Hoved“, vi her har for os? Og er nævnte Genialitetsudfoldelse ikke dens Gift? — Har dens „Forførelse“ ikke bragt Ægteskabets Degeneration til Blomstring? — Er „Rederne“ og „Rævehulerne“ ikke blevet til „Skyskrabere“, og er „Næb“ og „Klør“ ikke blevet til Krigsindustriens Produkter? — Er man ikke blevet Eksperter i at lemlæste, myrde og røve? —

Nu er det ikke blot „Rederne“, „Hulerne“ og Afkommet, man maa forsvare for at bevare Lykken. Nu er det „Stand“, „Ære“, „Position“, „Formue“, „Værdighed“, „Stolthed“, „Nationalisme“, „Politik“, „Foretningsprincipper“, „Børskurser“, „Patentudnyttelser“ o. s. v., der maa ofres Interesse og Beskyttelse i „Lykken“s Stabilisering. —

Men Lykken er stadig borte. — I gyldne Bure og Glaspaladser, i Silke og Purpur, i Hermelin og Zobel skriger den flygtende „Adam“ og

„Eva“ sine mentale Kuldegysninger ud. Bag Millionhære, Forter, Krigstanks og Pigtraadsspærringer raaber det flygtende Par sin „Nøgenhedskval“ mod Himlen, raaber paa en „evig Fred“, de ikke selv har lært at give andre. Gennem blodbesudlede Valpladsers Dødningsedans, hen over saaredes og lemlæstedes Dødsrallen vandrer Opfyldelsen af den guddommelige Forudsigelse: „thi paa hvilken Dag du æder af Kundskabens Træ, skal du dø Døden“.

Men denne „Død“ er „Dyret“s Død i det jordiske Menneske. Det er „Kvindens Sæd“, der „knuser Slangens Hoved“. Guds Befaling sker Fyldest. Dansen om Guldkalven forstummer. „Adam“ og „Eva“ har faaet knust deres dyriske Krop. I Stilheden lyser „Den hellige Aand“. Og i dette højeste Solskin ser jeg den forvandlede „Adam“ og „Eva“ „opstaa fra de Døde“, — ikke mere som en „Sfinks“: halvt „Dyr“ og halvt „Menneske“, men derimod som „Guds“ udtrykte „Billede efter hans Lignelse“. Og over dette, Sfinksens afklarede Mysterium, høres Hærskarernes himmelske Røst: „Ære være Gud i det Højeste, Fred paa Jorden og Menneskene Velbehagelighed“. —

49. KAPITEL

Bibelens drastiske Udtryk og den kærlige Virkelighed

Men saa langt er det jordiske Menneske af i Dag ikke kommet. Det lever endnu stærkt i Sfinksens Mysterium og ved ikke, at dens Gaa-des Løsning er dets egen kosmiske Analyse. Dets megen „Nydelse af Kundskabens Træ“ har endnu ikke stillet dets Nysgærrighed, har endnu ikke givet det Fred i Sindet. Det er lige videbegærligt, ønsker Adspredelse og Underholdning, jager stadigt efter Lykken, efter „den store Gevinst i Lotteriet“, efter „de Visers Sten“. Det er lige hvileløst, lige rastløst, lige mentalt hjemløst, enten det er Millionær eller Tigger. Det søger og søger. Men det ved ikke hvem eller hvad, det er, det søger. Det stiler bare ustandseligt fremad. Det hungrer efter — „noget“.

Og hvad er saa dette ukendte „noget“? — Er det ikke „den evige Fader“? — Er det ikke Lyset, Lykken og Sorgløsheden fra „Paradisets Have“, der søges? — Er det ikke Raabet efter Mildhed, Kærlighed, Forstaaelse og Harmoni, er det ikke Længslen efter at være „eet“ med den herskende Almagt, der enten bevidst eller ubevidst besjæler den flygtende „Adam“ og „Eva“, er Drivkraften i hele deres Færden? — Og er denne Færden ikke den rislende Bæk, der i febrilsk Hast iler mod Aaen, mod Havet, mod Balancen og Ligevægten.

Nysgerrighedens Tilfredsstillelse finder ingen Hvile, før Oplevelsen af Gud er blevet en Kendsgerning. „Den hellige Aand“ er det Ocean,

Sfinksen (Symbolet over det jordiske Menneskes kosmiske Analyse).

der skal optage i sig den rast- og hvileløse „Adam“ og „Eva“ og give dem Balancen, Roen og Freden, paa samme Maade som Oceanet optager de rislende Elve, Aaer og Bække i sig og fører dem til Hvile i sin mægtige Natur.

I denne hvileløse Færden var „Adam“ og „Eva“ altsaa ikke forladt af Gud, var ikke helt overladt til sig selv, selv om de i deres eget Indre „føjte sig nøgen“, følte sig paa Vej bort fra ham. Ingen kan komme bort fra Gud. Alt og Alle er noget af dette evige Væsen. Og i dette Væsen maa Alt og Alle derfor evigt være. Alt, hvad der sker, er kun Forvandling, er kun Underholdning. Nævnte Væsen er al Bevægelse, Hvile og Aarsag, lige akkurat de tre Realiteter eller Betingelser, der, i Henhold til „Livets Bog“, tilsammen gør et „Noget“ til „et levende Væsen“. Verdensaltet er „et levende Væsen“. Og i dette levende Væsens Beskyttelse eller kærlige Favntag foregaar „Adam“s og „Eva“s hele Livshistorie.

Naar Biblen udtrykker nævnte Livshistorie eller guddommelige Eventyr saa drastisk og kalder „Adam“s og „Eva“s fornyede Liv for „Syndefald“, deres Mentalitets Forvandling for „Uddrivelsen af Paradiset“ og de første, af denne Mentalitet eller ny Levevis affødte, stærke Virkninger for „Jordens Forbandelse“, for „Helvede“, for „evig Fortabelse“, samt betegner den materielle Videnskab eller Krigsvidenskab for „Slangens Hoved“, er det fordi, nævnte Eventyr oprindelig er blevet fortalt til en Menneskehed, hvis Medlemmer endnu ikke havde Hjerne eller Sanseorganer til at fatte andet, end hvad der blev fremstillet voldsomt dramatisk. Af nævnte Eventyr kunde den altsaa kun fatte de i Mentaliteten stærkt indgribende Begivenheder, og Udredningen af den guddommelige Beretnings finere, ophøjede, kosmiske Natur og sande Facit, der matematisk retfærdiggør Kærligheden og Forsynet, maatte vente til senere Tider.

Og med Udeladelsen af denne Udredning var det himmelske Eventyr, eller den guddommelige Kærlighedsberetning fra selve Virkeligheden eller Livet, nødt til kun at kunne fremtræde som den rent primitive fysiske Beretning eller Lignelse, vi kalder „Adam“ og „Eva“, og hvis matematiske Stabilitet den samme Menneskehed endnu ikke var udviklet eller modnet til at fordre.

At fortælle denne Menneskehed mere af Eventyret end dette, at „Adam“ og „Eva“ havde haft en lys Fortid i en lykkelig Zone, og at de var kommen bort fra den ved deres egen Væremaade: „Slange“ og „Forførelse“, og at denne Væremaade, ved at blive Aarsag til Mørket, maatte være et „Syndefald“, vilde være ganske omsonst. At „Adam“ og „Eva“ var Dyret i sin frie Naturtilstand, at „Syndefaldet“ i Virkeligheden slet ikke var noget „Syndefald“, og at det hele kun var en ganske naturlig Udvikling, der stadig foregaar for vore Øjne, og at der ikke eksisterer nogen som helst Form for „evig Fortabelse“, „Helvede“ eller

„Straf“, men at alt kun er et Spørgsmaal om Aarsag og Virkning, er en Analyse, der er umaadelig fjern fra det, Fortidens Mennesker kunde opfatte og forene med deres egen Mentalitet, der endnu kun kunde udløse sig i at erobre, dræbe, straffe og underkue.

En himmelsk eller kosmisk Beretning til saadanne Mennesker maatte fortælles i samme Plan, maatte være noget med „Forbud“, „Straf“ og „Udvisning“, maatte være noget med „Forfører“, Skurk eller „Slange“, for overhovedet at kunne blive troværdigt og derved blive akcepteret som Moral og Rettesnor.

Det tyvende Aarhundredes Mennesker har derimod en anden Mentalitet. De er blevet den bibelske Beretnings Bogstavform saa overlegen, at de kan se, at den er symbolsk, og da de ikke har Evne til at gennemskue Beretningens Identitet som Udtryk for et matematisk Led i Verdensplanen, tror de slet ikke mere paa den og vilde derved komme paa Afveje, hvis ikke netop dens kosmiske Absoluthed her blev aabenbaret.

Vi skal derfor i det følgende fortsætte med at vise, hvorledes „Keruberne“ med „det blinkende Sværd“, trods Inkquisition, Band og Baal, trods Dogmer, Vildfarelser og Overtro, midt i Mørket alligevel har været et uundværligt Redskab i Guds store fundamentale Førelse, Formning eller Skabelse af den „Indblæsning af Livsens Aande“, der tilsidst lader det fuldkomne Menneske opstaa paa Jorden, og dermed aabenbarer, at Livets største Mørke, „Syndefald“ og „Helvede“ ogsaa kun kan eksistere som identisk med Kærlighed eller som Bevis for Urokkeligheden af den evige Skabelses mægtige Facit: „Alt er saare godt“.

50. KAPITEL

„Kerubernes blinkende Sværd“ flammer endnu over hele Verden

Det sidste „Adam“ og „Eva“ saa under „Uddrivelsen“ af „Paradisets Have“ var „Keruberne med det blinkende Sværd“. Disse „Keruber“ var altsaa en Vagt omkring nævnte „Have“, de var dennes „Politi“, de var dens „Retsvæsen“, dens „Dommere“ var saaledes et Mellemlid imellem Gud og „det flygtende Par“. De var „Guds Tjenere“. De blev de eneste fundamentale Repræsentanter for den Lykke, som i sig selv var den „Paradisets Have“, „Adam“ og „Eva“ var i Færd med at forlade. Overfor den begyndende ny Mentalitet, de ny Interesser, Lyster og Begær, som var Aarsagen til, at de maatte vandre ud af „Haven“, og som i sin første Instans paa Grund af deres drastiske Virkninger:

„Nøgenhedsfornemmelsen“, den mentale Kulde, de fysiske Lidelser og Smærter, i „det første vordende Menneskepar“s Bevidsthed kun kunde opfattes som „Syndefald“, som „det Onde“, som „Forbandelse“, maatte disse „Guds Tjenere“, dette nævnte „Retsvæsen“ nødvendigvis komme til i samme Menneskepars Bevidsthed at staa som noget ophøjet, noget guddommeligt. Synet af dem maatte stadig minde den besværede „Adam“ og „Eva“ om den lykkelige, sorgløse og frie Tilstand, de havde forladt. Og det blev da ogsaa til dem, „Adam“ og „Eva“ henvendte sig, naar „Nøgenhedsfornemmelsen“ eller Brødebetyngelsen blev altfor voldsom, blev altfor uudholdelig. De var jo Mellemløbet mellem Gud og dem selv, mellem den tabte Lykke og deres nuværende mentale Tilstand. At møde dem var i første Instans det samme som at komme i Nærheden af den tabte Lykke, var det samme som at komme ind i dens Atmosfære. Det var at komme ind i „Søluften“ i Nærheden af „Havet“.

Denne Henvendelse til „Keruberne“, denne „Ihukommelse“ af Opholdet ved „Livsens Træ“, den tabte Lykkestilstand, disse Længselsudbrud mod Lyset, blev efterhaanden til det, vi i Dag kender under Begrebet „Gudsdyrkelse“. „Keruberne“ blev efterhaanden til Præsteskab og Kirkevæsen, til Sekter og Trossamfund. Her i det tyvende Aarhundrede, Millioner af Aar efter de første spæde „Uddrivningsmanifestationer“ i „Paradishaven“ fandt Sted, umaadelige Tidsrum efter, at de første Kim til den nuværende „Adam“ og „Eva“ begyndte at vise sig paa Jorden, flammer endnu paa Prædikestole, i Kirkerum, i Tempelhaller, i Foredragssale, i Missions- og Forsamlingshuse, i fri Luft, paa aabne Pladser paa Land og i By, i Skovens Løvsale og ved den bølgende Strand, i Kulturlandene og i Naturmenneskets fjerne Distrikter, „Kerubernes blinkende Sværd“. „Guds Ord“ høres over hele Verden. Endnu raabes ud, hvilke „Frugter“ der maa „spises“, og hvilke der ikke maa røres. Endnu lyder den guddommelige Røst til „Adam“ og „Eva“: „thi paa hvilken Dag, du æder af Kundskabens Træ paa godt og ondt, skal du dø Døden“. Endnu doceres „Havens“ moralske Basis og højeste bærende Fundament eller Livsbetingelse: Ægteskabet, med Basunrøst, over Jorden. Selv for de mest fremskredne „Flygtninge“ lyder det endnu som en fjern Torden bag ude: „Du skal ikke bedrive Hor“, — „Derfor skal en Mand forlade Fader og Moder og holde sig til sin Hustru“, — „Vorder frugtbare og mangfoldige, opfylder Jorden og gør eder den underdanig“. — Moselove, Forjættelser om Død og Undergang, om „evig Fortabelse“ og „Helvede“ formørker endnu Jordens mentale Himmel. „Adam“ og „Eva“ udgør endnu „den forlorne Søn“, der langt, langt borte fra Faderen maa „æde sammen med Svinene“, maa svede Angstens Sved, maa leve i Rædslens Mørke. De har i Øjeblikket Hjemsted der, hvor der er „Graad og Tænders Gnidsel“. De passerer „Helvede“. „Slangen“ har bidt sig fast i deres „Hæle“. Dens

„Hoved“ dominerer Verden. Men Verden forbereder sig paa at „knuse“ dette „Hoved“. „Dommens Dag“ buldrer allerede i det Fjerne. „Verdens Ende“ er nær forestaaende. De „sidste Tider“ har forlængst begyndt at gaa ind over Jorden.

51. KAPITEL

Livets store Analyser og det primitive Menneske

Vi har her paa vor Vandring gennem Verdensplanens Logik blandt andet haft den glædelige Oplevelse at se, at „Det gamle Testamente“ i Biblen er et sandt Udtryk for den guddommelige Verdensplan, blot maa man forstaa, at samme Udtryk kun er beregnet for „troende“ og ikke for „Tænkere“.

Det vil altsaa igen sige, at der findes to Slags Mennesker i Verden. Der er noget, der hedder „Børn“, og noget, der hedder „voksne“.

En Sandhed, en logisk Plan, en indviklet Begivenhed kan fortælles begge Grupper. Men det er jo aabenlyst for alle, at man ikke kan fortælle den paa samme Maade til begge Grupper. Hvis et Barn paa fire Aar skal høre noget om Verdensplanen, kan det ikke nytte noget, at man begynder at fortælle om „de tre X'er“ i „Livets Bog“ eller docerer de der omtalte Grundenergier og øvrige svære Analyser, thi Barnet har jo slet ikke Erfaringer for, hvad Energi er. Det har ikke Erfaringer for Matematik. Dets logiske Sans er endnu slumrende. Det kan ikke bruge Analyseringscentrene saa meget som Følelsescentrene. Det ønsker derfor ikke Analyser, men — Eventyr. Dets Erfaringsomraade spænder kun over Mennesker, Dyr, Planter, Huse, Gader, Marker o. s. v. Hvis det skal høre noget om Verdensaltets Analyse, maa det forekomme i Form af en Fortælling eller et Eventyr, hvor alle Faktorer maa være udtrykt netop i Form af de nævnte Detailler. Gud maa være et stort Menneske. Højere Verdener maa være oppe i Himlen o. s. v. Hvis ikke Verdensaltet blev fortalt i saadanne Detailler, blev en Historie, et Eventyr med Detailler, som Barnet kender og er vant til at forestille sig, blev baade Verdensaltet og Gud noget ganske usandsynligt, noget rent uvirkeligt, der derfor maatte gaa ganske spørløst hen over dets Bevidsthed, hvorimod disse højere Problemer fortalt i Barnets egen Forestillingskreds bliver noget, det kan „tro“ paa, noget det kan blive inspireret af, noget der kan give det Interesse og dermed Livsenergi eller Glæde.

Hvis vi nu retter vor Bevidsthed ind paa en Buskmand, en Australneger, en Ildænder eller et andet meget primitivt Naturmenneske, og

derefter paa et moderne videnskabeligt indstillet Kulturmenneske, faar vi saa ikke det samme Billede? — Kan man saa ikke her sige, at vi staar overfor „Børn“ og „voksne“? — Er Naturmenneskene ikke netop at betragte som Børn i Forhold til Kulturmennesket? Og findes der ikke en hel Skala af mellemliggende stigende Trin i Udviklingen fra de førstnævntes Gruppe til det sidstnævnte Væsens Stadium? —

Det ses altsaa her, at Menneskene fremtræder som tilhørende forskellige mentale Trin i Udviklingen. Og Princippet „Barn“ og „voksen“ møder vi saaledes her igen paa et andet Plan. Og ligesom Barnet der, jo yngre det er, desto vanskeligere kan forstaa Videnskab, forstaa svære Analyser, og derfor kræver disse symboliseret eller omdannet til Lignelser eller Eventyr med Detailler fra dets egen vante Forestillingskreds, saaledes kræver ogsaa „Barnet“ i Udviklingen, hvilket vil sige det primitive Menneske, Verdensaltets eller Livets store Analyser, Løsningen paa Tilværelsens Gaade, fortalt i Lignelse, Eventyr eller rent følelsesmæssige Betoninger.

Ved følelsesmæssige Betoninger vil her være at forstaa svære fundamentale Analyser omdannet til primitive Ordformer, der uden at kræve udviklet Intelligens kan indvirke paa Individets Evne til at føle Sympati eller Antipati mod det centrale i Ordformerne eller Beretningen og derved bringe samme Individ til at tage Stilling for eller imod. Paa denne Maade kan Barnets Mentalitet ledes, saalænge det endnu er paa et Stadium, hvor dets Intelligens ikke slaar til. Og paa samme Maade ledes Menneskenes Mentalitet med Hensyn til Forstaaelsen af Livets store kosmiske Analyser, saalænge deres Intelligens her heller ikke slaar til. Man maa altsaa forstaa, at Evnen til at føle Sympati og Antipati er til Stede allerede hos det lille spæde Barn, medens Evnen til at analysere først kommer paa et langt senere Tidspunkt. At udløse Korrespondance med saadant et lille Væsen, kan derfor kun ske ved at manifestere Ting, der direkte indvirker paa dets Føleevne. Paa denne Maade kan man baade faa det til at le og græde, uden at det faktisk kan gøre sig begribeligt, hvad det er, der sker.

Man kan altsaa bringe det i Affekt. Enten vækkes dets Følelse af Angst og Ubehag, eller ogsaa fremkaldes dets Følelse af noget rart, noget behageligt. Andre Strengte spiller det lille Væsen ikke paa. At forklare den lille Baby Analyserne af sin Moders Bryst, fra hvilket den normalt faar sin Livsnæring, hører jo ind under det umulige; saa paa denne Maade skal man ikke vente sig at vinde dens Gunst. Men hvis man derimod lægger den ned til dette Bryst, da har man Haab om, at den tilsidst begynder at regne med en. Og er det ikke netop derfor, at Moderen bliver sit lille Barns bedste Ven? Hun er jo netop den, der har faaet dette Privilegium. Barnet begynder efterhaanden at forstaa, at Moderen er uundværlig, begynder at kunne skelne hende fra andre Væsener uden derfor dog at være i Stand til detaillermæssigt

at gøre sig nærmere begribeligt, hvad det er, der sker. Det føler bare nogle behagelige Detailler, som vækker dets Begær, der saa igen udløser sig i Sympati ved dets Tilfredsstillelse og i Antipati, hvis det ikke opfyldes. Det lever saaledes i en Sympatiens og Antipatiens Verden, har kun en latent Analyseringsevne, hvilket vil sige en latent „Forstand“. Det kan kun i det grove skelne mellem Behag og Ubehag. Mentaliteten ledes saa paa denne Maade stadig efter det behagelige, og Antipatien vækkes af det ubehagelige. Dette er igen, i det væsentlige, den fremskredne „Plantetilværelse“. Plantens Mentalitet udløser sig paa det fysiske Plan, i Følge Livets Bog, kun i at kunne „ane“ Behag og Ubehag. Denne Anelsessevne er igen, i Følge nævnte Bog, det samme som „Instinktet“.

Paa denne „Instinktbevidsthed“ lever hele Planteverdenen paa det fysiske Plan. Men efterhaanden som Planteindividet faar oplevet et tilstrækkeligt Kvantum af disse Behags- og Ubehagsanelser, udvikler det i dets Bevidsthed „Føleevnen“. Ved Hjælp af denne kan „Anelserne“ blive til „Vished“, til „Kendsgerninger“. Planteindividet vil derfor efterhaanden komme dertil, at det ikke alene kan „ane“ Behag og Ubehag, men ogsaa „fornemme“ disse to Realiteter som virkelige Kendsgerninger. Men derved begynder det jo at opleve en hel ny Verden, et helt nyt Rige, i hvilket Ubehag og Behag ikke blot er „Anelse“, men ogsaa er realistisk Kendsgerning. Det er gaaet over i Smærternes og Lidelsernes Zone. Et saadant Væsen er ikke mere en „Plante“, det er blevet til et „Dyr“. Og nævnte Rige er „Dyreriget“. Og vi er nu her ved Biblens „Paradisets Have“. Den forandrede Plante er blevet til „Adam“ og „Eva“, der igen er „Leret“, hvorefter Gud danner det fuldkomne eller virkelige „Menneske“, i sit „Billede efter sin Lignelse“, ved „Indblæsning“ af „Livsens Aande“.

52. KAPITEL

„Paradishaven“ er et Princip, der gentager sig i seks Variationer

Forud for den bibelske „Paradishave“ eksisterer der altsaa en anden „Paradisets Have“, i hvilken Individet ogsaa begik „Syndefald“ og blev „udvist“.

Som Læserne kan forstaa, er denne „Have“ det samme som „Plante-
riget“. Den bærende Livsbetingelse her er altsaa „Anelsesbevidstheden“. Naar „Føleevnen“ eller „Fornemmelsesbevidstheden“ kommer til, begynder Individet ogsaa at kunne arbejde med „Kendsgerninger“.

Disse „Kendsgerninger“ udvikler en Begærfølelse, der kun kan tilfredsstilles ved Udløsning af Drab. Plantens Erfaringsoplevelse gaar altsaa i Retning af at udvikle den til at være et Redskab for „det dræbende Princip“, hvilket vil sige, at den bliver en „kødædende Plante“.

Men denne „Kødnydelse“ er netop den „forbudte Frugt“ i „Plante-Paradishaven“. Og de kødædende Planteindivider er saaledes Væsener, der er under „Uddrivelse“ af Planteriget for derefter at blive „Borger“ i det Rige, hvor de ønskede „Frugter“ ikke er „forbudte“, men udgør en Livsbetingelse.

„Paradishaven“ med „Syndefald“ og „Uddrivelse“ udgør altsaa et tilbagevendende Princip. Men hver Gentagelse foregaar paa et højere Plan end den forudgaaende. Som det fremgaar af Livets Bog er der seks forskellige Tilværelsesplaner, hvilket altsaa vil sige seks forskellige „Paradishaver“, hver med sit „Syndefald“ og sin „Uddrivelse“. Biblens Beretning om „Paradishaven“ er saaledes kun et enkelt lille Brudstykke af den samlede Analyse af de faktiske Forhold og kan derfor ikke give det matematiske Billede af Helheden, der er nødvendig for at gøre nævnte Beretning til Kendsgerning for den udviklede Forsker. Og det vil saaledes herigennem være let at se, at nævnte bibelske Fortolkning slet ikke er beregnet paa at skulle udløse en saadan intellektuel matematisk Tilfredsstillelse, men er baseret paa netop kun at skulle tilfredsstille de første spæde, vage eller elementære forekommende Forespørgsler fra en Forestillingskres, indenfor hvis Horisontomraade nævnte andre „Paradishaver“ endnu aldrig har fremkaldt det mindste Spor af nogen som helst Anelse om deres Eksistens, og hvor man endnu aldrig nogen Sinde er begyndt at savne matematisk Fuldkommenhed ved den gængse bibelske Beretning, hvorfor der i de paagældende Hjerner endnu heller ikke har kunnet opstaa nogen som helst Forespørgsel, Interesse for eller Tro paa noget angaaende disse fremmede Verdener eller Tilværelsesplaner ud over Følelsesbetoningerne „Himlen“ eller det „himmelske Paradis“, „Nirvana“ e. l.

Biblens Beretning er derfor „Eventyret“, der er fortalt det lille Barn. Det lille Barn er det jordiske Menneske uden „kosmisk Bevidsthed“, uden fundamental Tænkeevne, og kan derfor i det væsentlige kun korrespondere med Ane- og Føleevnen, kan kun blindt dømme ud fra — ikke Forstand — men fra Sympati eller Antipati, altsaa lige akkurat den Sanseform, der kun kan fremkalde — ikke Viden, — men „Tro“.

Udviklingen fører altsaa det levende Væsen igennem disse seks „Paradishaver“. Hver af disse „Haver“ udgør en særlig speciel Tilværelsesform, hvis Oplevelse er en Hovedbetingelse for at udvide det levende Væsens Bevidsthed til en saadan Fuldkommenhed, at det indtil hundrede Procent kan fremtræde som et Væsen, der virkelig udtryk-

ker det fuldkomne „Billede af Gud, fremtrædende i hans absolute Lignelse“.

Hver enkelt af disse „Haver“ eller Verdener er det samme som en særlig speciel Sansed udvikling, en særlig speciel Tilføjelse eller Forøgelse af nye Oplevelsessevner, der, naar man naar at faa oplevet den sjette „Have“s Tilværelsesform, bevirker, at man kan korrespondere med al Materie i Tilværelsen, kan opleve og fornemme alle eksisterende levende Væsener, er hjemme i alle eksisterende Former for Bevidsthedslag. Denne Bevidsthedsform er at være „et med Faderen“.

Alt, hvad der eksisterer, alt, hvad der kan opleves, alt, hvad der kan skabes, tænkes, føles, høres, udgør en samlet Helhed. Denne Helhed bestaar netop af syv forskellige Grundarter for Vibration, Energi eller Bevægelse. Med Undtagelse af den syvende Energi er det hver enkelt af disse Energier, der udgør et Tilværelsesplan. Disse Tilværelsesplaner er igen baseret paa at danne to store mentale Kontraster: „Lyset“ og „Mørket“, samt alle andre forekommende Kontraster i Tilværelsen. Tilsammen danner de nævnte to store Kontraster et Udviklingsafsnit, der i Livets Bog er udtrykt ved Begrebet „Spiral“, grundet paa Individets stadige Genoplevelse af nævnte Afsnit i højere og højere Former.

Naar Individet saaledes i Udviklingen har passeret Rige Nr. 1—2—3—4—5—6—, begynder det forfra med Rige Nr. 1—2—3— o. s. v. igen, men oplever nu disse Riger i en helt ny og fremmed Form. Kun i Princip er hver „Spiral“s Riger ens. Paa denne Maade har det levende Væsen passeret et Utal af „Spiraler“, og vil fremdeles komme til at passere et Utal af disse. Livet har ingen Begyndelse eller Ende. — Men her maa jeg henvise til mit Hovedværk. Jeg har her kun strejft disse Problemer for at give en lille flygtig Orientering med Hensyn til Principperne „Paradisets Have“ og „Adam“ og „Eva“ og derved lette Læsernes Forstaaelse af den matematiske Konstellation af de samme Principper i den evige Verdensplan.

„Paradisets Have“, „Adam“ og „Eva“, „Slangens Hoved“, „Kvindens Sæd“, „Kundskabens Træ paa Godt og Ondt“ og „Livsens Træ“, „Uddrivelsen af Paradiset“ o. s. v. er altsaa kun Udtryk for Principper eller urokkelige Realiteter ved Skabelsen af det levende Væsens Tilværelse eller Oplevelse af Livet. Det levende Væsen udgør det samme Princip eller Væsen paa ethvert Trin. Kun dets Aabenbarelse af sin egen Tilværelse, dets Manifestation, Legemstilstand og Mentalitet er forskellig, er Udtryk for det særlige Tilværelsesplan, den særlige Grundenergi eller Vibrationsart, det særlige Rige eller den særlige „Paradis-have“, det i Øjeblikket befinder sig i.

Da de levende Væsener jo ikke alle paa engang er i det samme Rige, men samtidigt befolker alle seks Riger og alle de „Spiraler“,

der direkte og indirekte grænser op til vor egen „Spiral“ og vort eget Rige, er det ikke saa mærkeligt, at vi faar en kolossal Overdaadighed af forskelligartet Repræsentation eller Udtryk for deres midlertidige Ophold og Tilknytning til den eller den „Spiral“, vi selv passerer, har passeret eller skal til at passerer. De udtrykker alle Sandheden af det evige Ord: „I min Faders Hus er der mange Boliger“.

53. KAPITEL

„Paradishaverne“ har en Lysside og en Skyggeside

Biblens „Paradishave“ udgør altsaa Rige Nr. 2 i „Spiralen“. Dette Rige er som nævnt „Dyreriget“. Naar man nu tænker sig, at man, for at være helt matematisk fuldkommen, maa have oplevet den indeværende „Spiral“s fem Riger, saa vil man forstaa, at den bibelske „Paradishave“s „Adam“ og „Eva“ endnu er langt fra at være fuldkomne.

At være fuldkommen, vil sige det samme som i sin egen Livsform at kunne repræsentere „Spiralen“s højeste eksisterende Oplevelsesform og Skabemetode indtil hundrede Procent.

Paa dette Højdepunkt af Tilværelse viser Livet sig i al sin umaadelige Storhed som Gud selv, bliver et levende Væsen, i hvis Favntag man usigelig lykkelig hviler. Og da aabenbarer man selv udadtil for andre den samme evige urokkelige Storhed, er selv Guds eget Udtryk, er hans virkelige „Billede efter hans Lignelse“.

„Spiralen“s femte Rige udgør dens mentale Højdepunkt, er dens Kulmination af Harmoni, Lykke og Glæde, medens Rige Nr. 2 derimod er dens Kulmination af Modsætningen: Smærte, Sorg og Ulykke. Den bibelske „Paradishave“ udgør altsaa Hjemstedet for „Spiralen“s dybeste Mørke.

Rige Nr. 6 fremtræder derimod som en indre „guldkopieret“ Oplevelse af alle „Spiralen“s fem forudgaaende Riger, hvilket igen vil sige en i Salighed afklaret Erindringsoplevelse af de nævnte Riger.

Ligesom „Spiralen“ har en Kulmination af Lys og Mørke, saaledes har hvert enkelt af dens Riger eller „Paradishaver“ ogsaa sin Lys- og Skyggeside. Vi kan henholdsvis kalde disse to Sider for „Livsens-Træ-Siden“ og „Uddrivelses-Siden“. I den bibelske „Paradishave“ udgør Dyrene „Livsens-Træ-Siden“, medens de jordiske Mennesker og de med dem forbundne tamme Dyr repræsenterer „Uddrivelses-Siden“. Disse Væsener er den „udviste“ „Adam“ og „Eva“, der er inde i „Nøgenheds-

kvalerne". De er den hjemløse „forlorne Søn", der søger efter Faderen, efter „Paradiset".

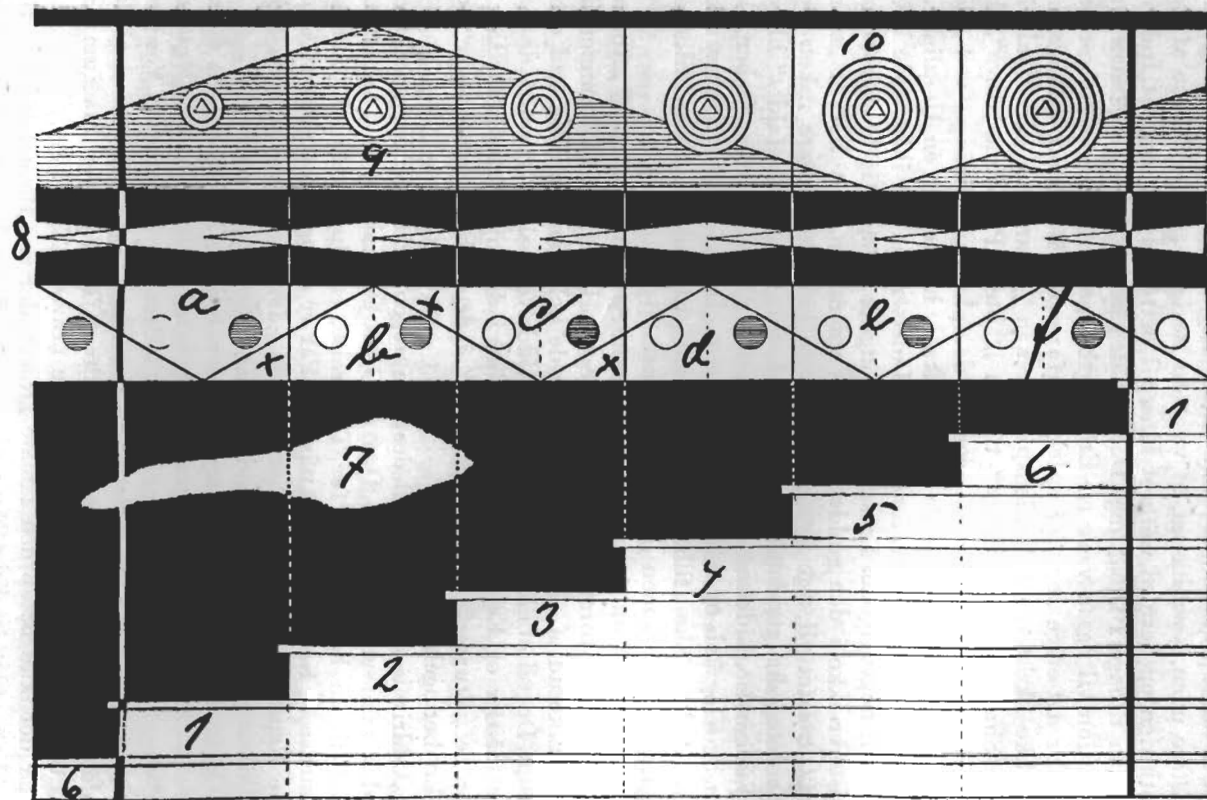
Men da Oplevelsen af en hvilken som helst Erfaring aldrig kan eksistere uden, kosmisk set, at være en Berigelse, en Udvidelse af Bevidstheden og dermed være et Plus, vil dette betyde, at intet Individ kan gaa tilbage i Udvikling. Det kan degenerere, men en saadan Degeneration vil ogsaa være en Erfaringsberigelse og dermed udgøre et Plus for det evige Jeg, der oplever Erfaringen. Men naar Tilbagegangen ikke eksisterer i Verdensplanen, kan „Adam" og „Eva" aldrig nogen Sinde komme „tilbage" til den „tabte" „Paradisets Have", thi dette vilde jo være det samme som, at de oplevede Erfaringer ved „Uddrivelsen" pludselig skulde være uskete, hvilket er en Umulighed, ligesom disse Oplevelser, Smærter og Lidelser, saa slet ikke vilde have været til nogen Nytte. En saadan meningsløs og unyttig Manifestation eksisterer ikke i den guddommelige Verdensplan. Alt her er „saare godt", hvilket vil sige nyttigt. Det skete kan aldrig være usket. Det er jo netop den guddommelige Logiks Løsning, at „Syndefaldet" bliver til Velsignelse, Lidelseserfaringerne udvikler Følelsesevnen, skaber Visdom og Klogskab og udløser Kærligheden. Den „forlorne Søn" vender derfor heller ikke „tilbage", men „frem" til Faderen, ikke „tilbage" til „Edens Have", men „frem" til denne.

Men denne Vandring kan den „forlorne Søn", den „udviste" „Adam" og „Eva" ikke foretage sig helt paa egen Haand. Og de kommer da heller ikke ud af „Paradishaven", før de helt kan klare sig ved egen Hjælp. De vil stadig befinde sig i „Uddrivelsessiden", indtil de har faaet Sanser og Evner til at opleve Gud i den ny „Paradisets Have", hvor de „Frugter", der var „forbudt" i den tabte „Paradishave", er en Livsbetingelse.

„Uddrivelsessiden" er saaledes ikke nogen Straf eller Fængsel, men er den sande Livets Skole. Den er Guds Omskabelse af „Adam" og „Eva" til en højere Form for Tilværelse, en Opdragelse til kosmisk Dannelse og Kultur. Og det „udviste" Par er da ogsaa omgivet af Guds egne Repræsentanter „Keruberne" med „det blinkende Sværd", hvilket sidste jo er „Guds Røst", der stadig lyder gennem „Haven".

Og er det ikke netop Udtryk for den højeste Kærlighed, at denne „Røst", som vi i det efterfølgende skal se, manifesteret i det „flygtende Par"s eget Kød og Blod, manifesteret i Præster, Profeter og Verdensgenløbere, er formet og tilpasset til det samme spæde „Par", saaledes at den kan forstaas og tilegnes paa ethvert Trin, ethvert Stadium paa dets tunge Vandring bort fra det tabte „Livsens Træ"? —

Er det ikke netop den samme „Røst", der har formet Biblens Beretning om det jordiske Menneskes første Begyndelse paa Jordkloden til det skønne letfattelige Eventyr om „Adam" og „Eva", der kan vække

„PARADISETS HAVE“ OG „UDVIKLINGSSPIRALEN“

Fra den tykke Streg til venstre og til den tykke Streg til højre udtrykkes det Afsnit i Udviklingen, jeg har givet Navnet „Spiralen“, fordi det gentager sig i højere og højere Former. Som man ser, er der seks Trin. Disse udtrykker hver et af „Spiralens“ seks forskellige „Paradishaver“, Riger eller Tilværelsesplaner. Af nævnte seks Trin udgør det andet Trin Omraadet for den bibelske „Paradishave“, der igen er det samme som „Dyreriget“, og hvortil det jordiske Menneske hører. Nr. 1 er „Planteriget“ og Nr. 3 er det rigtige „Menneskerige“. I Henhold til „Livets Bog“ udgør dette Rige en ganske naturlig Fortsættelse af „Dyreriget“, paa samme Maade som „Dyreriget“ udgør en Fortsættelse af „Planteriget“. „Spiralen“ udgør et Udviklingsafsnit, indenfor hvilket al Materie er oplevet til Kulmination, og hvorved Individets Sansendevikling har naaet den højeste Fuldkommenhed, og Individet derved kulminerer i at være „eet med Faderen“.

Nr. 7 udtrykker det jordiske Kendskab til „Spiralen“, der, som Figuren viser, hovedsageligt kun omspænder første og andet Trin, hvilket henholdsvis vil sige „Planteriget“ og „Dyreriget“, men har dog en svag Begyndelse i Rige Nr. 6, der kendes som „Mineralriget“, og en ligesaalidt omfattende Afslutning i Rige Nr. 3, der er det i „Livets Bog“ udtrykte rigtige „Menneskerige“. Den i Felterne a. b. c. d. e. f. inddelte Figur udtrykker Hovedanalysen af „Spiralen“s „Paradishaver“. Vi har her maattet udelukke Originalsymbollets Farver, men jeg haaber, at Læserne ved Hjælp af Tallene og Bogstaverne vil kunne orientere sig.

Det over Trin Nr. 2 forekommende Afsnit af nævnte Figur udtrykker den bibelske „Paradishave“. Ved en punkteret Linie er denne inddelt i to Afsnit: „Livsenstræsiden“ og „Uddrivelsessiden“. Disse to Afsnit markeres henholdsvis ved den hvide og mørke Cirkelfigur. Foroven i „Uddrivelsessiden“ ser vi et Afsnit, mærket med et Kryds. Dette markerer det bibelske „Syndefald“. Som Figuren viser, er samme Afsnit Begyndelsen til en trekantet Figur, der kulminerer paa Trin 3 for derefter at afslutte paa Trin 4. Dette vil altsaa sige, at det bibelske „Syndefald“, der jo er det samme som den Tilfredsstillelse af Begær, der underminerer „Det dræbende Princip“, underminerer Egoisme og Ægteskab, bliver det bærende Livsprincip paa Trin Nr. 3, hvorefter det spiller en aftagende Rolle paa Trin 4, og er her at udtrykke som „Adams Hæl“, der „knuses“ af „Slangen“. Paa Trin Nr. 2 udgør det altsaa en Gene, idet det underminerer dette Trins Lykketilstand og skaber dets Mørkeside, men bliver Lyssiden paa det næste Trin. Paa Symbolet ser vi, at „Det dræbende Princip“ (Afsnit b.) paa samme Maade har begyndt som „Syndefald“ i det forudgaaende Trins „Paradishave“ og lod den der „syndende“ „Adam“ og „Eva“ fremtræde som „Kødædende Planter“, for saa senere, da „Det dræbende Princip“ helt fik Overtaget, at lade dem opstaa som „Dyr“ eller Borgere i den bibelske „Paradishave“s Lysside. I denne Lysside forekommer ogsaa et Afsnit, der svarer til „Hælen“, der „knuses“. Denne „Hæl“ er Livsprincippet fra det underliggende Rige Nr. 1.

Figur 8 udtrykker „Kvindens Sød“ og „Slangens Hoved“. „Kvindens Sød“ er det levende. Væsens evige urørlige Livsprincip. „Slangens Hoved“ er alt, hvad der viser sig som Hindringer, Mørke og Modstand i enhver Form for Skabelse, og hvis „Knuselse“ (Overvindelse) derfor uvægerlig vil være nødvendig for Skabelsen af en hundrede Procents fuldkommen Manifestation. Paa Billedet er „Kvindens Sød“ vist som en Figur, der begynder samtidig med det forrige Trins „Syndefald“, eller „Uddrivelsesside“. Den ligesom fødes ud af en anden Figurs Kulmination. Denne Kulmination er „Slangens Hoved“. Men efterhaanden vokser den ud af dette „Hoved“. Og der, hvor den helt er fri af dette, opstaar „Friheden“. Mørke eller Modstand er forbi. „Den forlorne Søn“ forenes atter med „Faderen“, og „Paradishaven“s Sol lyser ubindret over den hjemvendte Gudesøn, indtil nye Begær og Længsler mod endnu højere Maal og Trin atter vinker i det fjerne.

De runde Figurer foroven udtrykker Individets Berigelse med et nyt Bevidsthedsfelt for hvert Trin det passerer.

Ligesom hver enkel „Paradishave“ har en mørk og lys Side, saaledes har selve „Spiralen“ ogsaa en mørk og lys Side. Disse to Sider udtrykkes henholdsvis ved Figurerne Nr. 9 og 10.

„Paradiseets Have“ udgør altsaa et i seks Variationer fra Mørke til Lys i Spiralen forekommende stigende Princip, hvorved Kulminationen af de to nævnte Kontraster skiftevis kommer til sin højeste Manifestation eller Udløsning, og Verdensaltet, som en uophørlig Rytme, som en kæmpemæssig „Dag“ og „Nat“, som en evig Tilbagevenden af „Sommer“ og „Vinter“, „Foraar“ og „Efteraar“, saavel i Makrokosmos som i Mikrokosmos, bringes til at tale, gøre Gud synlig, og vor egen Oplevelse af Livet til Kendsgerning.

de sympatiske Evner i det ellers saa fattige og primitive Naturmenneskes Mentalitet? — Og er det ikke den samme guddommelige Tale, der i Dag gennem disse Linier aabenbarer „Eventyret“ som realistisk Kendsgerning, som sand kosmisk Logik, og dermed skaber Glæde og Forstaaelse af den guddommelige Villie, i det højintellektuelle Kulturmenneskes dybe Sind? —

54. KAPITEL

„Keruberne“ med „det blinkende Sværd“ eller Præsteskabet opstaar

Som omtalt var „Keruberne“ Væsener, der var sat til at holde Vagt ved „Livsens Træ“. Dette „Træ“ var, i den bibelske „Paradishave“, den paa det fuldkomne Ægteskab baserede Lykke. Da „Syndefaldet“ var en begyndende Udløsning af Tilfredsstillelse af Begær og Interesser, der ikke i mindste Maade vedkom Ægteskabet, blev det i sig selv en Slags konkurrerende Medbejlerskab til Individets samlede Livsinteresse. Medens Individet forhen kunde skænke Ægteskabet eller Fundamentet for dets daværende sørgløse Tilværelse hundrede Procent af denne Livsinteresse, maatte det ved „Syndefaldet“ spalte denne Interesse til Fordel for de nye Begærs Tilfredsstillelse. Denne Tilfredsstillelse krævede altsaa nogle Procent af den Opmærksomhed og Villie, de Kræfter og Anlæg, som Individet før „Syndefaldet“ helt kunde ofre Ægteskabet eller lade dette komme til Gode. Men naar Ægteskabet saaledes ikke mere blev ofret hundrede Procent Interesse, blev dets Underbygning og Stabilitet jo derved gjort de manglende Procent mindre.

Da Ægteskabet i denne Zone er Livslykken, og de ny Interesser saaledes var underminerende for denne Livslykke, blev de i første Instans at betragte som „Mørke“ og blev derfor at udtrykke under Begrebet „Syndefald“.

De nævnte Interesser var altsaa farlige for Opretholdelsen af den særlige mentale Tilstand, som paa dette Udviklingsstadium var Individets højeste Livslykke eller Fornemmelse af „Salighed“.

Men da enhver af „Spiralen“s seks Zoner eller „Paradishaver“ er en absolut Nødvendighed i Verdensordningen, er det givet, at hver af Zonerne er udstyret med visse Lag af Energier, der er baseret paa at bevare eller opretholde netop Zonens Uforgængelighed. Dette vil altsaa igen sige, at de i Bevidstheden skaber Modstand imod „Syndefaldet“, imod Tilfredsstillelsen af de for Zonens Eksistens farlige Begær. Disse Kræfter kommer naturligvis stærkest til Manifestation eller Ud-

tryk gennem Væsener, der endnu er stærkt opflammet af den bibelske „paradisiske“ Salighed, og som derfor ikke selv i saa høj Grad som de andre føler de ny Begær i deres Bevidsthed. Saadanne Væseners Tale og Levevis, deres Tankegang eller Mentalitet er derfor, i alt Fald teoretisk, endnu et stærkt Udtryk for Overholdelse af Zonens Grundlove, for hvilke deres Væsen derved saa at sige i sig selv bliver en levende Propaganda. Og det er denne Propaganda, Biblen udtrykker som „det blinkende Sværd“. Og det er den samme Propaganda, der senere er blevet til det, vi kalder „Guds Ord“, samtidigt med at dens Ophav efterhaanden er blevet kendt som „religiøse Førere“, fortidige „Høvdinge“ og „Selvherskere“ og senere som „Præster“, „Ypperstepræster“ og „Paver“.

55. KAPITEL

Det jordiske Menneskes religiøse og intellektuelle Tilblivelse

Som det fremgik af Symbolet (Side 138), opstaar „Syndefaldet“, hvilket vil sige de ny Begær, lige i „Paradishaven“s Kulminationsomraade, hvorfra det udvikler sig videre og videre helt frem til Grænsen for den næste „Paradishave“ eller det næste Rige i „Spiralen“. Den Del af „Paradishaven“, som strækker sig fra Kulminationen og til det næste Riges Grænse, bliver derved en Mørkeside, idet der jo i denne Side opstaar en Kamp i Individets Bevidsthed mellem de Energier, der bærer „Havens“s Kulmination eller særlige Lykketilstand, og de Energier, der afføder de nye Begær eller „Syndefaldet“.

Da Reaktionen heraf i første Instans i den bibelske „Paradishave“, baade direkte og indirekte, er absolut Smærte og Lidelse, saavel paa fysisk som paa mentalt Omraade, saavel legemligt som sjæleligt, er hele denne Side af Bevidsthedslivet blevet almenopfattet som „Det Onde“.

I Mørkesiden eller „Uddrivelseszonen“ i „Paradishaven“ vil Individets Bevidsthed altsaa være at analysere i to Felter, nemlig det her under Begrebet „Det Onde“ nævnte Felt, og det Felt, der endnu ikke er i Disharmoni med „Paradisloven“s Opfyldelse, og hvor en Del af dens Lykketilstand derfor endnu findes. Da dette sidstnævnte Felt nødvendigvis er en Kontrast til Smærte- og Lidelsesfeltet, er det efterhaanden blevet almenopfattet som „Det Gode“. Og med denne Spaltning af Bevidstheden blev „Dyret“ til det Væsen, der nu fremtræder som „Det jordiske Menneske“. Denne Væsensart er altsaa den bibelske „Paradishave“s virkelige „Syndere“.

Med denne Spaltning af Bevidstheden i Form af „Det Onde“ og

„Det Gode“ begyndte det bevidste Tanke- og Sjæleliv rigtigt at tage Fart. Her begyndte Spekulationen over Aarsagerne til disse to Realiteters Forekomst. De stærke Lidelser vækkede de første begyndende svage Tendenser i „Dyret“ til Reflektion over Tilværelsen. Her begyndte „Nøgenhedskvalerne“. Og med disses Erkendelse var det ikke mere i „Paradishaven“s Lysside. Det var ikke mere lykkeligt. Det levede herefter i en uafbrudt Jagt efter „Lykken“. „Lykken“ var Gud, men Gud var blevet borte. Gud blev, ubevidst for det selv, til: Gods, Rigdom, Militarisme, Politik, Sport, Magt, Ære, Berømmelse etc. for derefter atter at blive til Gud igen.

Men denne skiftende ubevidste Opfattelse af Gud strækker sig over en lang Udviklingsperiode i den jordmenneskelige Historie. Og det er i denne Epoke, at „Keruberne“ blev den bortkomne Guds Repræsentanter og deres „blinkende Sværd“ Menneskehedens Vejledning.

Denne Epoke fremtræder i to store fra hinanden i mental Udfoldelse stærkt afvigende Afsnit, ja, de er endog ligefrem hundrede Procents Kontraster. Det første Afsnit begynder altsaa i Zonens Kulmination under Begrebet „Syndefaldet“ og strækker sig endnu helt ind i det tyvende Aarhundrede, selv om det andet Afsnit for Aartusinder siden teoretisk har begyndt at gøre sig gældende. Disse to Afsnit udgør Analysen af den bibelske „Paradishave“s Mørkeside. Men da denne igen befolkes af det jordiske Menneske, bliver samme to Afsnits Analyse identisk med Analysen af det jordiske Menneskes religiøse og intellektuelle Tilblivelse, hvilket igen vil sige „Dyret“s Omskabelse til „Menneske“, der igen er det samme som Skabelsen af „Guds Billede efter hans Lignelse“. Det færdige „Menneske“ er saaledes det samme som „Guds Billede“. At være „Guds Billede“ er igen det samme som teoretisk og praktisk, aandeligt og fysisk at være bevidst i Livets Love, at være bevidst i Forsynets Logik, at være den bevidste Inkarnation af Verdensaltets Plan. Det fuldkomne „Menneske“ er den fysiske og aandelige Legemliggørelse eller Aabenbaring af den guddommelige Storhed, indenfor hvilken „Alt“ umuligt kan være andet end „saare godt“, og hvorfor samme Væsens Tilværelse naturligvis ikke kan undgaa at give sit Ophav den gudesønne Bevidsthedstilstand, der udgør Fornemmelsen af at være „Eet med Faderen“.

56. KAPITEL

Jordmenneskene er Genier i at myrde og lemlæste. Jordkloden er en Jungle. Nationerne er dens „vilde Dyr“

Da „Dyreriget“ er den Zone i „Spiralen“, der er bestemt til at være Hjemstedet for Skabelsen eller Manifestationen af Livets mørkeste Oplevelser: Lemlæstelser, Smærter, Sorg, Død og Rædsel, og som igen er den uundværlige Kontrast, uden hvilken det vilde være umuligt at opleve Modsætningen: Livets højeste Lykketilstand eller Fornemmelse af Salighed, er samme Riges Grundlove naturligvis indtil hundrede Procent baseret herpaa. Og det er da Grunden til, at nævnte Rige er blevet „Det dræbende Princip“s Zone. Disse Grundlove er i den Grad netop baseret paa nævnte Princip, at det i „Dyreriget“ er en Livsbetingelse, at man maa dræbe for at leve. Ja denne Lov er saa altbeherskende, at de levende Væseners Organismer, Redskaberne for deres Manifestation og Oplevelse af Livet, ligefrem uundgaaeligt er det eneste, der eksisterer som Føde for andre levende Væsener. Resultatet heraf maa nødvendigvis blive en eneste altomfattende, indbyrdes Jagt paa de levende Væseners Organismer, et eneste altomfattende Myrderi med tilsvarende Sønderlemmelse af unge friske og stærke Legemer, der ellers ved fredelig Tilværelse vilde have kunnet baaret deres Ophav gennem Livet i en langt længere Tidsperiode, end det nu er Tilfældet, og givet disse en lykkelig og sorgløs Tilværelse. Hvor selvisk maa Mentaliteten ikke her blive? — I et Rige, hvor „ens Død er en andens Brød“, i en Verden, hvor Kød og Blod i den Grad er en livsbetingende Ernæring for andre Væsener, kan Uselvisheden umuligt have til Huse, ligesom den fuldkomne Lykke i samme Zone umuligt kan eksistere uden at være et Spørgsmaal om Besiddelsen af en, andre levende Væsener overlegen, fysisk Styrke, Snedighed og Kløgt, Maskerings- eller Vildledningsævine. Og det retfærdige Motto i en saadan Zone vil da ogsaa urokkeligt være: „Enhver er sig selv nærmest“. Det er „Dyreriget“s Lov i en Nøddeskal. Hvem, der ikke vil og ikke kan opfylde eller praktisere denne Lov, manifesterer „Syndefald“ og maa dø. De klogeste og stærkeste, de mest hensynsløse og brutale praktiserer og overholder Loven fuldkomnest og maa leve. De dominerer Zonen og har deres Lykke funderet med en større Stabilitet.

Det er derfor givet, at Jordmenneskene i deres ældste Stadier, hvilket vil sige i deres første primitive Overgangsformer fra „Dyr“ til Jordmenneske, har haft ovennævnte Motto til Moral, ligesaavel som en saadan Moral er bærende hos det tyvende Aarhundredes „Naturmennesker“, baade dem, der forstaar at dække denne deres primitive Natur under Civilisationens Maske, og dem, der endnu utilsløret og

aabenlyst blotter deres sande Natur i Urskovens Skygge. — Ja, for man har vel ikke tænkt sig, at det saakaldte „moderne Menneske“ ikke er et „Naturmenneske“? —

At det har store Fordele, som det almindelige „Naturmenneske“ ikke har, at det er blevet i Stand til at gaa med finere forarbejdede Klæder og Sko, at det bor i bedre og finere Boligere, at det betjener sig af bedre Samfærdselsmidler og andre tekniske Opfindelser, er kun en Aldersforskel, — ikke en Principforskel. Et virkeligt højere civiliseret Menneske er Individet endnu absolut ikke, saalænge dets Kultur eller Civilisation kun er en genial Camouflage eller et snedigt Skalkeskjul for Udfoldelsen af Kulminationen af Dyrerigets højeste Moralprincip: „Enhver er sig selv nærmest“. Saalænge Røveri og Plyndring, Had og Fjendskab kun holdes tilbage paa Grund af særlige, statsmæssige grelle Modforholdsregler, saalænge et Samfund maa betjene sig af Fængsler, Dødsstraffe, maa gemme sine Ejendele bag svære aflaaede, dirkefri Staalboxe, saalænge det maa holde staaende Hære og Flaader, udstyret med Massemord- og Lemlæstelesesmaskiner for at beskytte dets formentlige Landomraader eller for at okkupere andre Samfunds Omraader, naar det foregøgler sig Ret dertil, naar det passer ind i dets Ønsker og Begær, saalænge dets skønne Parker og Anlæg, kultiverede Haver og Marker er omkransede af meterhøje Plankeværker, Pigtraadshegn, saalænge dets Gaardpladser og Fabriksanlæg bevogtes af Blodhunde og Vagtfunktionærer, saalænge dets Gader og Stræder, dets Torve og Gyder ustandseligt maa afpatrullieres af uniformeret og civilt Politi, da er dets Civilisation og Kultur endnu kun i sin spæde Vorden, da er den endnu i en altfor høj Grad et uudsletteligt Udtryk for, at dens Ophav er en Samling Væsener, der endnu i stor Udstrækning kun har Anlæg for, eller helst vil, ja maaske endog i visse Tilfælde er tvunget til, at leve efter Dyrenes Moral: „Enhver er sig selv nærmest“; altsaa en Moral der berettiger alle „Dyret“s Forsvarsmidler: at røve og plyndre, at bide fra sig, at forfølge og dræbe sine Fjender, at tilrane sig deres Føde, deres Kroppe, deres Kød og Blod, alt eftersom man har Styrke og Mod, Frækhed og Ufølsomhed, Snedighed og Maskerings- og Bedragerievne til. Dette er „Dyret“s Vej frem. Og kun de Dyrearter naar længst, der i særlig Grad er udstyret med disse Anlæg. Og indenfor de jordiske Civilisationer kan det ikke paastaas, at disse Anlæg ikke florerer.

Hvad sker der ikke indenfor den saakaldte „Forretningsverden“? — Er den ikke indtil et stort Procentomraade en paa juridisk Snedighed og Evne til Omgaaelse af Loven i Forbindelse med stor suggestiv Overtalelseskunst anlagt Form for Røveri og Plyndring? — Tror man den saakaldte „Reklame“ er hundrede Procent Sandhed? — Er den ikke indtil en vis Grad i sig selv en Camouflage af den virkelige Sandhed, en suggestiv Paavirkning af Kunderne i Firmaets Favør? — Er hele denne reklamemæssige Udsmykning og Overdrivelse af virkelige

Fakta ikke Blomstringen af det dyriske Forsvarsprincip, der camouflerer visse Insekter, saa de ligner Pinde, ligner Blade, saaledes at de ikke kan skelnes fra de Pinde og Blade, de netop lever imellem. Er Kamæleonens skiftende Farver, Tigerens Striber og Leopardens Pletter ikke beregnet paa at virke i samme Retning? Er dette Princip, der saaledes camouflerer Dyrene, ikke baseret paa at skjule de paagældende Dyrs Nærværelse? — Er det ikke baseret paa at „narre“ disses Omgivelser? —

Men at narre sine Omgivelser er jo det samme som „Bedrageri“. Dyrene har altsaa Bedrageriprincippet indbygget i Kød og Blod. Men her er det en Livsbetingelse, et naturligt Anlæg, en uundværlig Evne i deres livsbetingende Forsvars og Angrebs Tjeneste.

Nævnte Princip er altsaa en „dyrisk“ Evne. Ethvert Menneske, der betjener sig af samme Princip, er saaledes i tilsvarende Grad „dyrisk“, ja, ligefrem blomstrende „dyrisk“, idet det kan udnytte Princippet indtil Genialitet og i Felter, hvor det ikke er en Livsbetingelse, hvad Dyrene ikke kan.

Er Militarisme ikke ligeledes det jordiske Menneskes Praktisering af det „dyriske“ Forsvars- og Angrebsprincip helt ind til Genialitet? —

Jo, det jordiske Menneske er endnu ikke færdig med „Dyreriget“. Det stabiliserer endnu i stor Udstrækning sin Tilværelse paa Basis af de „dyriske“ Tendenser, eller paa de Principper, paa hvilke „Dyreriget“ er baseret, og som derfor, for selve „Dyreriget“s Væsener, hvilket vil sige, de almindelige som „Dyr“ betragtede Væsener, ikke kan være Syndefald, men er en Livsbetingelse og dermed en Opfyldelse af nævnte Riges Grundlove. Det er derfor givet, at jo mere man gaar tilbage i Udviklingen, desto mere vil man se, at de moralske Forskrifter er baseret paa disse „dyriske“ Love. „Keruberne“, hvilket altsaa vil sige de Væsener, der i særlig Grad var „Moralen“s Repræsentanter, havde jo ingen anden Kilde at øse af end de naturlige Realiteter, de blev Vidne til i deres daglige Liv. Og disse Realiteter var jo i Menneskehedens første Vorden, hvor den endnu var „Dyreriget“ og dets Betingelser meget nærmere og mere underkastet end i vore Dage, dette, at man maatte dræbe for at leve. Deres Forkyndelse maatte derfor gaa ud paa Dygtiggørelse i dette Princip, Dygtiggørelse i at overvinde „Fjenderne“, tage til Fange, erobre og plyndre. I modsat Fald blev man selv taget til Fange, udplyndret og gjort til Træl eller Slave. Dette var det højeste Livssyn, den højeste bærende Opfattelse i de første primitive Religioner. Opdragelse og Moral gik derfor her ud paa at gøre Menneskene til „Krigere“, „Erobrere“ og „Feltherrer“, hvilket altsaa vil sige, stimulere og udvikle de „dyriske“ Egenskaber. Ses dette blandt andet ikke tydeligt i den nordiske Gudelære? — Var de nordiske „Guder“ ikke Krigere, der kæmpede med „Jætterne“? — Og var det ikke en Vanære at dø en naturlig Død? — Var det ikke

Datidens „Helvede“ at komme til „Helheim“? — Var nævnte Sted ikke Aandeverdenens Hjemsted for de, der ikke var stærke i de krigeriske Anlæg, hvilket altsaa vil sige „dyriske“ Anlæg? — Var det ikke Hjemstedet for alle dem, der døde af Sygdom, Svækkelse og Alderdom? — Og var Kvinde, Afkom og Ægteskab ikke den førende Lykke i disse Livsopfattelser? — Var der ikke noget med Opvartning af smukke unge Kvinder, „Valkyrier“ i „Valhal“? — Og findes der ikke noget lignende i Muhammeds „Himmerige“? — Og blev Moselovens Dødsstraffe, Inkquisitionens Band og Baal ikke Banebrydning, Stimulering og Haandsrækning for Manifestationen af „Det dræbende Princip“ og Tvangsægteskaber, baseret paa Stand, Rigdom, Position og Æresbegreber ganske uden Hensyn til, om der var naturlig ægteskabelig Tilbøjelighed, Forelskelse eller Kærlighed til Stede mellem de unge Mænd og Kvinder, der saaledes paa Grund af Fædrenes Egoisme tvangsgiftedes? — Og kaster „Det dræbende Princip“, igennem Uvidenhedens Mørke, ikke i Dag sin bloddryppende Atmosfære ind paa det tyvende Aarhundredes Strande? — Er der ikke netop mægtige Kræfter i Bevægelse for at gøre „Fosterdrab“ lovligt? — Kæmper man ikke her af al Kraft for at skabe en Udryddelseskrig paa selve Mennesket analogt med den, man forlængst har iværksat overfor Rotter og Mus; ja, den er endnu mere brutal, thi disse Væsener faar dog en Chance for at naa frem til Skelsaar og Alder, faar Chance til ved egen Snedighed eller Kløgt at undgaa Forfølgelsen, en Chance der er ganske udelukket ved Fosterdød. Fosterdødsmanden angriber sit Offer paa et Stadium, hvor det er ganske værgeløst, hvor det endnu ikke har faaet nogen som helst Evne til at forsvare sig eller kæmpe paa lige Fod med sin Angriber. Blev en saadan Fremgangsmaades Princip ikke opfattet som umoralsk, ja ligefrem som en Skamplet, selv inden for de Religioner, der netop havde „Det dræbende Princip“ til højeste Ideal? — Fordrede Moralen her ikke, at de kæmpende var nogenlunde paa lige Fod? — Det kunde vel ikke være glørværdigt, at en Kæmpe kunde nedlægge en Dværg? — Og man blev vel ikke „Helte“, fordi man tilhørte et Flertal, der havde besejret et meget langt underlegent Mindretal? — Men naar Fosterdød ikke kan finde særlig Jordbund i „Det dræbende Princip“s Hovedmoral, hvor skal det saa faa Jordbund. I Kristendommen hedder det urokkeligt „Du skal ikke ihjelslaa“. Og Kendsgerningerne viser, at jo mere udviklet man bliver, desto mere flygter man bort fra at skulle dræbe andre levende Væsener. Fosterdød kan altsaa ikke trives i Mentalitetens normale Jordbund, men er en giftig Svampeart, der kun kan leve paa den økonomiske Miséres Træ i Degenerationens og Usundhedens store Skygge.

Men „Det dræbende Princip“ er ikke endt hermed. Hvad er den fabelagtige Kaprustning, der for Tiden finder Sted Verden over? —

Er det ikke en genial Omskabelse af Nationerne til „dyriske“ Væsener med forstærket Evne til at leve efter Princippet: „Enhver er sig selv nærmest“? — Er det ikke et Jag efter at blive den stærkeste, den dygtigste til at dræbe, myrde og dermed den mest overlegne til at erobre og diktere? — Er det ikke Urskovens Atmosfære bragt til Kulmination i den jordmenneskelige Mentalitet og Opholdszone? —

Hvad er Eventyrenes forfærdelige Drager og blodtørstige Uhyrer ved Siden af Nationernes totalt tilintetgørende Forsvars- og Angrebsnatur? — Ja, ikke engang i Fantasiens Verden har der været Mulighed for, at der kunde opstaa Uhyrer med en saa omfattende Evne til at udspejle en saa altdræbende Ild og tilintetgørende Lemlæstelse, eller udaande saa kilometeromfattende absolut kvælende Dunstarter, Svovldampe eller Giftgasser som Nationerne. Og i intet som helst andet Væsens Fodspor har man set Mage til saa gigantiske Mængder af saarede og lemlæstede eller været overdøvet af et saa gribende Akkompagnement af Dødsrallen, i intet som helst Væsens Energiudfoldelse har man fundet noget Sidestykke til et saadant Raffinement af udspekulerede eller opfundne Lidelser som netop i Nationernes. Og intet som helst Væsen har været i Stand til at markere sin Vandring gennem Livet med saa mange Grave eller med en saadan Udvidelse af Kirkegaarde, som de „Væsener“, vi kalder Kongeriger, Republikker og Fristater.

Nej, tro ikke, at „Dyreriget“ er forbi. De jordiske Mennesker er endnu Celler i interimistiske Giganter, der lever under de „dyriske“ Love, den „dyriske“ Livsbetingelse. Jordkloden er en Jungle, og Nationerne er dens uhyrlige „vilde Dyr“.

Og her er det jordiske Menneskes rette Hjemsted eller Udviklingsfelt, saalænge dets „Førere“ til Akkompagnement af Trommer, Piber og Parader kan suggerere Folkemasserne med flammende Taler om Død og Ødelæggelse over „Fjenderne“, hvilket vil sige Væsener med andre Anskuelser, andre Erfaringer, andre Livsopfattelser, andre Former for Begavelse, og foregøgle Retfærdigheden i Røveri og Plyndring af andre Nationers livsbetingende Ejendele og Landsomraader, ringeagte og bortforklare andre Partiers Medlemmers Ret til Livet, gøre Børneopdragelse og Ungdomsbevægelser til Uddannelse i Krigshaandværk, gøre de paagældende unge Mennesker, endnu inden de har naaet Skelsaar og Alder og derfor ved egen Forstand eller Fornuftsevne endnu ikke kan skelne den sande Virkelighed, til Dødens Fagfolk, til tvungne eller frivillige Specialister i Drab og Lemlæstelse i Myrderi og Had. Med guldgalonerede Uniformer, blanke Knapper, Medailler, Ordener og Fjerbuske, blanke Støvler, Sabler og Dolke blænder de de unge Sjæle og overdøver den sidste spæde Rest af den begyndende spirende Samvittighed eller mentale Reaktion i deres Natur mod at gaa dette — selve „Helvede“s Ærinde.

Jo, Nationernes Jungleatmosfære er endnu meget levende. Og det fortynder den ikke særligt, at Tusinder af dem, der fra Landenes Prædikestole raaber det ud: „Du skal ikke ihjelslaa“, bagefter selv skal hjem til et Bord, der bugner af stegte eller kogte Dele af andre levende Væseners Lemmer, Organer, Kød og Blod. — De nyder deres Forkyndelse af Livets største Bud med at svælge i dets største Overtrædelse, skønt de har naaet et Udviklingstrin, hvor dette ikke mere beror paa en Livsbetingelse, men udelukkende kun bæres af en Misforstaaelse.

Foranstaaende skal ikke være et Angreb paa nogen eller en Ironisering over noget, men er en absolut upartisk Analyse af selve Virkeligheden til Hjælp for de Mennesker, der søger Livets største Sandheder. Og det gælder derfor her, ligesom overalt, for Sandhedssøgerne, at de ikke lader sig forlede til en hensynsløs Intolerance, thi den vil være ganske uretfærdig, idet Livets eget store Forsvar i allerhøjeste Grad ogsaa gælder her: „Thi de vide ikke, hvad de gøre“.

57. KAPITEL

Mennesket som et Resultat af Dyrets fortsatte Udvikling

Vi er hermed kommet igennem den Del af „Paradisehaven“s Mørkeside, der efterhaanden er blevet til det, der i det jordiske Menneskes Bevidsthed og religiøse Liv er udtrykt som „Det Onde“. Som vi har set, er denne Side ved Mentaliteten i sig selv ikke noget „Ondt“, men udgør naturlige Konsekvenser af en Mentalitet, hvis særlige Grundlove og Principper engang har været hundrede Procents Livsbetingelse og derfor hundrede Procents naturlige. Intet Under, at det jordiske Menneske i sine første primitive Tanketilstande maatte opfatte de samme Love og Principper som Religion. Og intet Under, at de samme Tendenser endnu kan spores i det moderne Menneske i en stigende Grad, alt eftersom dets Udviklingstrin befinder sig nær de fortidige Stadier. Og vi siger om et saadant Væsen, at det er „primitivt“. Hvad er det moderne Samfunds „Forbrydere“? — Hvad er dets „Tyve“ og „Røvere“? — Er de ikke alle Væsener, der paa en eller anden Maade i en alt for stærk Grad i Forhold til Nutidens Begreber har praktiseret Princippet „Enhver er sig selv nærmest“? — Er dets „Mordere“ ikke Væsener, der, om end ubevidst for dem selv, mere eller mindre vilde være „Helte“ i det fortidige Religionsstadium, hvor dette at dræbe var glørværdigt, var Vejen til „Valhal“, og hvortil de myrdede jo ogsaa var sikre paa at komme? — Hvad er „Hidsighed“? Er det ikke en i det jordiske Menneskes Mentalitet forekommende

Udløsning af Resterne af det Temperament, der afstedkommer Tigerens Overfald paa sit Offer og gør den til dettes ubønhørlige Dræber? — Hvad er Misundelse, Jalousi og Intolerance? — Udtrykker saadanne Realiteter ikke Individets altfor overvægtige Forherligelse af dets egne formentlige Rettigheder, dets Viden og Opfattelser? — Og bliver disse Anlæg saaledes ikke Egoismens eller Selvtilbedelsens særlige Sakramenter? — Og bliver de ikke stærkt talende Beviser for, at det dyriske Motto: „Enhver er sig selv nærmest“, endnu er til Stede i det Væsen, der engang skal blive til „Guds Billede“? —

Men naar alt, hvad der saaledes kommer ind under Begrebet „Det Onde“, er naturlige Konsekvenser af nogle i Individet endnu ikke udlevede naturlige Anlæg, er „Forbryderne“ jo ikke „Forbrydere“ i absolut Forstand, men — yngre Sjæle i Samfundet. Da de derved staar Dyrene nærmere, er det kun naturligt, at de i større Grad maa afsløre Menneskehedens Slægtskab med disse Væsener, end de Personer, der i Udvikling er naaet længere bort fra den „dyriske“ Zone. Hvis ikke det netop var saaledes, vilde der jo ikke være noget, der hed Udvikling, ikke være noget, der hed Primitivitet, ikke være noget, der hed „Naturmennesker“, ikke være noget, der hed Civilisation, thi alle Mennesker vilde jo saa staa paa det samme Trin. Og den individuelle Forskel, der da vilde være mellem de jordiske Mennesker indbyrdes, vilde ikke være større end den individuelle Forskel, man finder inden for Dyrene. Og den har jo ikke ret stort et Raaderum, der hvor Dyrene befinder sig i deres egen frie Tilstand udenfor Menneskets Paavirkning. Synger den ene Lærke ikke ligesom den anden? — Og er den ene Maages Flugt ikke af samme Skole som den andens? —

At der kan være individuel Forskel mellem Racens Individer kan ikke nægtes, men denne er af en saa ringe Natur, at den almindeligvis kun ses af Forskeren, ikke af Almenheden. Dette er derimod ikke Tilfældet med Menneskene. Her er den individuelle, mentale Forskel mellem Væsenerne en almen Kendsgerning. Her ved alle, at der er nogle, der er primitive, medens andre er højintellektuelle, her er nogle, der er særlig „gode“, medens andre er særlig „onde“ o.s.v. Og det er jo netop Analysen af de individuelle Forskelle mellem Jordmenneskene indbyrdes, der, som vi lige har berørt, bliver det ydre urokkelige Bevis for de samme Væseners „dyriske“ Herkomst, idet de nævnte Forskelle tilsammen udviser en meget haarfin urokkeligt stigende Skala i en Udvikling bort fra de „dyriske“ Anlæg, de „dyriske“ Livsbetingelser. Hvis Mennesket ikke var identisk med „Dyret“'s fortsatte Udvikling, hvorledes kan saa saa store Dele af dets Mentalitet, for ikke at sige dets legemlige og seksuelle Fremtræden, være identisk med de „dyriske“ Anlæg og Naturer? — Hvorledes kan det saa gaa til, at nogle Væsener i Mentalitet staar „Dyrene“ nærmere end andre? — Og hvorledes kan den Kendsgerning, vi kalder „Udvikling“ saa eksistere?

Er Udviklingen ikke netop „Guds Skabelse af Mennesket“ — Er Dyret ikke netop det „Ler“, der er bedst egnet til denne Skabelse? — For man har vel ikke tænkt sig, at en Lerjordsblanding, som den, man anvender ved Teglværkerne til Mur- og Tagsten, til Dræn- og Kloakrør, skulde være bedre? —

Nej, kun igennem „Udviklingen“ bliver Biblens Beretning om „Skabelsen af Mennesket“ til urokkelig Kendsgerning. Og kun igennem den alene bliver Skabelsen til den Kærlighedsproces, der kan være en alkærlig Gud værdig. Kun igennem den alene bliver Mennesket ført opad mod hans eget Væsen, hans eget „Billede“ ad saa smaa og tilpassede Trin, at det slet ikke mærker selve Væksten, slet ikke har Gene af sin Forvandling. Man har endnu aldrig set, at Udviklingen foregaar i Spring, men derimod udelukkende kun aabenbarer sig i fine umærkelige Fjed, der naturligvis af og til kan være af en hurtigere eller langsommere Natur, alt eftersom det passer kærligst ind i Individets Skæbnekonstitution, Ønsker og Begær.

58. KAPITEL

Lidelsen forvandler „Dyr“ til „Menneske“

Det „Onde“, som gør det jordiske Menneske til „Forbryder“, er altsaa det samme som den Side i den jordmenneskelige Natur, hvor Gud endnu ikke er færdig med at „skabe“ „Mennesket“. Men naar denne Side saaledes ikke er omskabt, kan man ikke forlange, at den skal kunne virke saa herlig, saa skøn, som hvis den var omskabt. Et Billede, der ikke er færdigt, en Ting, der ikke er fuldført, kan ikke være noget fuldendt Kunstværk. En saadan Realitet maa endnu altid lade adskilligt tilbage at ønske i Kvalitet. Og at forlange at „Forbryderne“ skal manifestere den samme Moral, som de Væsener, der er langt forud for dem i Udvikling, og derfor staar de „dyriske“ Anlæg meget fjernere, er kun Udtryk for Naiviteten. Men paa den anden Side kan man jo heller ikke helt modstandsløst lade disse Barnesjæle dominere og tilintetgøre det begyndende virkelige Menneskerige. Og man har da ogsaa faktisk truffet de samme Foranstaltninger overfor disse, som dem man foretager overfor de almindelige farlige „Dyr“. Hvis man omgaas Tigere, Løver eller andre farlige Dyr, har man dem gerne i Bur. Og hvis de bliver særlig livsfarlige, bliver de i Reglen dræbt. „Forbryderne“ sætter man i „Bure“, man kalder „Fængsler“. Og er de altfor farlige, saa gaar man heller ikke af Vejen for at skille disse Væsener af med Livet.

Som man ser, gaar man frem imod „Forbryderne“ nøjagtig paa samme Maade som mod Dyrene. Men mellem „Forbryderne“'s farlige Natur og de vilde Dyrs er der jo heller ingen Forskel. Ja, det skulde da lige være dette, at „Forbryderne“ er endnu mere raffinerede, mere kloge og snedige end Dyrene og derfor endnu mere farlige end disse. Om ovennævnte Behandling af „Forbryderne“ er human eller brutal, er en Sag for sig. Den foreløbige Kendsgerning er denne, at det uundgaaeligt er den Skæbne, der bliver de „dyriske“ Anlægs Ophav og Udøvere til Del. Den er uundgaaeligt de „dyriske“ Tendensers Eftervirkninger og bliver derved Livets egen første drastiske Undervisning eller Demonstration af Princippet: „Det, et Menneske saar, skal det høste“.

At Samfundets Behandling af „Forbryderne“ efterhaanden i Udviklingen bliver mere og mere human, og at Dødsstraffene ligeledes efterhaanden afskaffes, viser jo kun, at de „dyriske“ Anlæg tager af, baade hos de „straffende“ Myndigheder og hos „Forbryderne“.

Men gennem svære Straffe, gennem Fængsel og Tortur, Band og Baal har denne „dyriske“ Skæbne været det eneste, der var stærkt nok til at kunne vække det sovende „Dyr“ op af sin dræbende „Slummer“ eller „dyriske“ Tilstand. Tror man Tigeren vilde blive spagfærdig som et Lam ved en teoretisk Paavirkning, og tror man at Blodhundene kommer til at elske Faarene blot ved en Formaning? — Men er „Forbryderen“ ikke, indenfor sit „dyriske“ Omraade i Mentaliteten, identisk med Tigeren og Blodhundene? — Er der nogen Forskel paa hans „dyriske“ Anlæg og paa de nævnte Dyrs? — At han ganske vist har en Side i sin Bevidsthed, hvor der begynder at spire Anlæg frem, som gaar imod de „dyriske“, forandrer ikke Princippet, saalænge de førstnævnte Anlæg er den dominerende Manifestationsfaktor i hans Bevidsthed. Han kan ganske vist læse Politiets Forskrifter, høre Præstens Formaninger, men hvad Virkning tror man det vilde have paa det absolut „dyriske“ Sind, hvis ikke Erfaringerne: Dødsstraf, Fængsel og Tortur, var den Plov, den Harve, den Tromle, der i Forvejen havde begyndt at kultiveré de i „menneskelig“ Retning endnu uopdyrkede Terræner i hans Mentalitet, de i alkærlig Retning stærkt dominerende Ørkenlandskaber i hans Bevidsthed.

Ovennævnte ser maaske brutalt ud. Men skal der ikke „skarp Lud til skurvede Hoveder“? — Jo mere sovende et Væsen er, desto mere skal der til for at vække det. Og man kan vel ikke paastaa, at Dyret ikke er „sovende“ med Hensyn til Mentalitet, i Sammenligning med det udviklede Menneske, eller det, det engang skal blive. Og er det ikke ogsaa en Kendsgerning, at det forfinede og følsomme, højintellektuelle Menneske i Kraft af sit omfattende Erfaringsmateriale har meget lettere ved at forstaa, eller kan faa meget mere Udbytte af en teoretisk Undervisning, end det primitive Naturmenneske? — I Kraft af det

stærkt begrænsede eller fattige Erfaringsmateriale, det sidstnævnte Væsen har, er det kun modtageligt for en meget primitiv og forenklet teoretisk Undervisning, og kan derfor hovedsageligt kun paavirkes ved stærke begivenhedsrige Oplevelser, saasom Mord og Drab, Tortur og Lemlæstelser. Den teoretiske Undervisning, som er af meget indgribende Betydning for den højintellektuelle, vilde altsaa være ganske virkningsløs og unyttig overfor Naturmennesket, idet det slet ikke har Evner eller Anlæg for at forstaa denne Undervisning. Derfor er der ogsaa mere Drab og Mord, Had og Hævn i de primitive Væseners Idealer og Forskrifter, end der er i de forfinede højintellektuelle Væseners. Deres sovende Mentalitet maa vækkes med mere drastiske Midler end de, ved hvilke de højintellektuelle Menneskers, indtil en vis Grad allerede vækkede, Mentalitet ledes og føres. En mild og kærlig Formaningstale til Dyrene vilde aldrig nogensinde gøre dem til Mennesker, idet deres Evne til at udvikle sig ved teoretisk Undervisning er overordentlig minimal og kun vilde kunne tage Form af Dressur. Først naar Livet selv har bearbejdet dem med Oplevelsen af Kulminationen af Virkningerne af deres eget Riges brutale og lemlæstende Væremaade i en tilstrækkelig Grad, kommer den Tidsperiode, da Kærligheden og Mildheden kan være en hundrede Procents Undervisning i Livets Skole, kan være en behagelig Lysets Kontrast i den natsorte dyriske Verden.

Og saaledes opstaar igennem „Det Onde“ i „Paradishaven“s Mørkeside Kulminationen af den Oplevelse, der direkte er Virkningerne af de dyriske Anlægs Blomstring, og som i Form af „Helvede“ lader Dyret opleve sin egen Verdens yderste Konsekvenser, dens kulminerende Skæbne, en Aabenbaring, hvor alle Detailler er: Lemlæstelser, Døds kvaler, Sorg, Savn og Pine. Og igennem Mættelsen af dette Syn, denne Selverfaring, vaagner Dyret op til Skriget efter Kærlighed, den „forlorne Søn“ til Længsel efter „Faderen“, og den jordmenneskelige Mentalitet til Modtagelighed for Verdensgenløsning.

Og se, han, som hører Mikrobens mindste Suk og leder Klodernes Gang, glemmer ikke sit Skaberværk. Guddommelige Sendebud har allerede med Mellemrum ladet deres Røst høre paa store Dele af Kloden. Deres Kærligheds Atmosfære har forlængst gennemboret den dyriske Taage, ført Menneskeheden store Strækninger fremad, opad mod Forløsningens lyse Himmel. Og selv om Krigsindustrien i Dag har mere travlt end nogen Sinde, og selv om man aldrig har været i den Grad optaget af at forberede, om end ubevidst, sin egen Lemlæstelse, det kommende Ragnarok, ja, selv om man aldrig nogen Sinde i saa høj Grad har været besjælet af den Illusion, at Verdensfreden, Roen og Harmonien, skabes med Ødelæggelsesmidlernes larmende Kulmination, som netop nu, saa er dette dog kun Forberedelsen til Dyrrigets Endeligt i den jordmenneskelige Bevidsthedssfære. Dets sidste

Krampetrækninger i nævnte Zone vil blive uhyggelige, men er ikke desto mindre Indledningen til Lysets Kroning paa Jorden. Guds Aand lyser direkte i Form af en ny Kærlighedsbølge over Jorden og fører denne ind i en ny stor Morals Epoke, i hvis Bane „Døden“ ikke kan være, ej heller „Skrig eller Pine“, thi der gaar Fredens Engel uhindret hen over Verden. Og i dens Fodspor føres „Guds Rige“ med ind over de jordiske Kontinenter og Have. Døden er død og Livet lever. Glæden er til Huse i Borg og Hytte. Alt er „Guds Billede“. Og dette Skaberværk er Kærlighed.

59. KAPITEL

Bibelen forældet. Spørgsmaalet, „Hvad er Sandhed“, bliver til

Vi har nu i det foranstaaende set, hvorledes Dyrerigets Grundlov: „Enhver er sig selv nærmest“, har gjort sig gældende helt op i det jordiske Menneskes Mentalitet, og ligefrem gjort „Det dræbende Princip“ til Religion, til Gudsdyrkelse med et „Valhal“ med kønslige Tilfredsstillelser i Form af „Valkyrier“ til Belønning, til „Himmerige“.

At benægte, at det jordiske Menneske stammer fra Dyrene, at det har udviklet sig frem af disse Væseners Levevis og Love, og at Jordmennesket netop med en stor Del af sit Væsen endnu afslører disse sine yngre Stammefrænders Mentalitet, Instinkter, Vaner og Tilbøjeligheder, er jo at gaa imod Kendsgerningerne, er at gaa imod de levende Fakta, er at bedrage Verden. Og man er saaledes i dette Tilfælde Tilhænger af en Opfattelse, der absolut ingen Rod har i Virkeligheden og absolut udelukkende kun kan være en nøgen Paastand, medens Forstaaelsen og Erkendelsen af Menneskets dyriske Afstamning hviler paa en Serie af urokkelige Kendsgerninger, der efterhaanden bliver desto større, jo mere intens og indgaaende Efterforskningen af Problemet finder Sted. En Benægtelse af Menneskets dyriske Afstamning er saaledes, og vil aldrig nogen Sinde kunde blive andet end Menneskepaafund, Fantasi, Illusion og Overtro, medens Erkendelsen af nævnte Afstamning er Videnskab, hvilket vil sige, Livets egen Tale, Livets egen Demonstration og derfor den absolut direkte „Guds Tale“. Men den direkte „Guds Tale“ maa vel være det absolut sande „Guds Ord“ og derfor den eneste retmæssige og værdige Religion for et dybttænkende eller højintellektuelt Væsen.

Og det har da ogsaa vist sig, at alle fortidige Opfattelser, Trosbekendelser og Gudsdyrkelsesforhold efterhaanden har maattet vige Pladsen for nye Opfattelser, Bekendelser og Forhold af samme Art,

der var af mindre dræbende Natur end de forudgaaende. Og er denne Forandring af Mentalitet ikke stadigt gældende? — Er det ikke netop den, vi oplever, naar vi bliver Vidne til, at mange Mennesker ikke mere bryder sig om at gaa i Kirke, ikke mere bryder sig om dens saakaldte „Velsignelse“, ikke gaar til Alters, ikke lader deres Børn døbe eller konfirmere o.s.v.

Er det ikke ogsaa den samme Degeneration eller Forvitring af de gamle Former, der gør sig gældende, naar Kirkens Mænd indbyrdes har forskellige Meninger om det, der absolut kun skulde kunne udgøre een Mening, nemlig: Sandheden. Sandheden er jo Sandheden og kan absolut ikke blive andet end Sandhed. Naar der er forskellige Meninger om den, viser det kun, at disse Meningers Ophav ikke alle er kommet til den virkelige Sandheds Erkendelse, thi hvis saa var, vilde de jo absolut kun kunne være af een og samme Mening og dermed være enige. Er det ikke den samme Uoverensstemmelse, der gør sig gældende imellem de forskellige religiøse Sekter? — Paaberaaber de sig ikke alle hver især i særlig Grad netop at sidde inde med den absolut ufejlbarlige Sandheds Erkendelse, skønt disse Erkendelser er højst forskellige og meget afvigende fra hinanden? — Skaber dette ikke Forvirring, Krig og Intolerance? —

Men naar selve Sandhedens statsmæssige Autoriteter: Præsterne, samt Medlemmer af de religiøse Sekter eller Trosbevægelser, og alt, hvad der ellers kan komme ind under Begrebet „Keruberne“, indbyrdes strides om, hvad der virkelig er Livets Mening, ses det tydeligt, at „Adam“ og „Eva“, her i deres Flugt fra „Livsens Træ“, i deres „Uddrivelse“ af „Paradisets Have“, er kommet til et Sted, en mental Zone, hvor de i den største Forvirring, ja, maaske endda i visse Tilfælde helt ubevidst, raaber det store Spørgsmaal mod „Himlen“: Hvad er Sandhed? —

De befinder sig altsaa paa et Sted, hvor de gamle Traditioner, de gamle Former for Skik og Brug, den gamle Moral ikke mere er i Overensstemmelse med deres Mentalitet. Men hvad bevirker dette? — Er det ikke saaledes her, at „Syndfaldet“ begynder at ses i en hel anden Belysning? — Er det ikke saaledes, at meget af det, der før blev udraabt som umoralsk, viser sig at være illusorisk. Og meget af det, der før ligefrem var udgørende moralske Forpligtelser, Paabud eller Love, nu ved sin Opfyldelse skaber utrøstelig Sjælekvide, Abnormalitet og Sindssyge? —

Hvad mener man om en Moral, der udtrykker: „Enhver, der skiller sig fra sin Ægtefælle uden for Hors Sag, han bedriver Hor“? — Hvorledes passer den ind i et Ægteskab, hvor Manden er permanent beruset, tyranniserer, sulter og pryglar Kone og Børn? — Gør den ikke her en frelsende Skilsmisse til „Syndfald“, til en „umoralsk“ Foranstaltning? — Og hvis en Mand gifter sig med en saadan fraskilt Kvinde

og tager sig kærligt af hende og hendes Børn, bliver han saa ikke af samme „Moral“ stemplet som „umoralsk“? — Hedder det ikke netop i denne: „Hvo der tager en fraskilt til Ægte, han bedriver Hor“? — At der er Mennesker i Dag, der ikke her sympatiserer med Biblens Ord og ikke overholder dette i nærværende Tilfælde, afkræfter jo ikke, at en saadan Moral eksisterer eller har eksisteret, men gør derimod førnævnte Omtale af Moralbegrebernes Forvandling til Kendsgerning.

Er det ikke ligesaa med Moselovens Dødsstraffe? — Er disse ikke netop forældede for Mennesker i Dag? — Eller hvad mener man om Moselovens efterfølgende Tilladelse af, og Forskrifter for, Slaveri? —

„Naar du køber en hebraisk Tjener, da skal han tjene seks Aar, og paa det syvende skal han udgaa fri for intet.

Dersom han kom enlig, da skal han udgaa enlig; dersom han var en Hustrus Mand, da skal hans Hustru udgaa med ham.

Dersom hans Herre har givet ham en Hustru, og hun har født ham Sønner eller Døtre, da skal Kvinden og hendes Børn høre hendes Herre til, og han skal selv udgaa enlig“. —

Men hvis Slaven nu elsker sin Hustru og sine Børn og meget nødig vil skilles fra disse, saa ordner Moseloven det paa følgende Maade ved at udtrykke: *Da skal hans Herre føre ham frem for Dommerne og holde ham op til Døren eller Dørstolpen, og hans Herre skal gennemstinge hans Øren med en Syl; saa skal han tjene ham evindeligt“.* —

Slaven maa altsaa betale sit Ægteskab og sin Kærlighed til sine Børn med livsvarigt Slaveri. — Tænk hvilken Fordel for Slaveejeren; i Kraft af denne Lov kan han jo saa at sige undgaa at give de fleste unge Slaver den Frihed tilbage, som Loven paabyder efter de seks Aars Fangenskab, idet han jo blot behøver at lade disse unge Mænd omgaas de unge Slavinder. Tror man saa ikke her, at Naturen vil kræve sin Ret og gøre dem forelskede og modtagelige for Ægteskab med de ufri Kvinder, hvorved Slaveejeren saa sjæleligt kan binde dem til sig og gøre dem til sin private Ejendom Resten af deres Levetid? —

Jo, det kan vist ikke nægtes, at den mest udviklede Moral i vore Dage er noget anderledes, og at vi i det fremskredne moderne Samfund har Love, der fuldstændig er paa Tværs af disse Biblens ældgamle Forskrifter.

Det viser sig altsaa her, at selve Biblen i visse Tilfælde kan være forældet, dens Forskrifter uholdbare i daglig Praksis, forkastet som barbariske og grusomme af en, den fortidige Mentalitet, i Humanitet og Følelse, langt overlegen Erkendelsesevne. Men naar Moralen saaledes forvandler sig, og denne Forvandling netop ikke er i Dyrerigets Favør, men gaar imod de dyriske Principper og Love, sætter Væsenet mere og mere ude af Stand til at befordre „Det dræbende Princip“, gør det mere humant og kærligt, bliver dette saa ikke netop Livets

egen Demonstration af Beviser for, at „Adam“s og „Eva“s Skabelse endnu foregaar, og at „Leret“ eller Materialet for denne Skabelse er „Dyret“? — Har vi ikke netop her set, at hele den jordiske Menneskeheds Tilværelse, dens Religioners Forvandling, dens voksende Humanitet: Socialreformer, Hospitals- og Retsvæsen, Afskaffelse af Dødsstraf o.s.v. trods Krig og Ufred, er en Vandring bort fra de dyriske Tendensers Love og Principper, og at den samme Menneskehed i stor Udstrækning er kommen helt bort fra sit oprindelige religiøse Grundlag, er kommen ud i stor Forvirring, er blevet mentalt hjemløse, er hverken rigtig Dyr eller rigtig Menneske og skriger denne sin Nøgenhedstilstand imod Himlen. Og over Kontinenter og Have ruger Sfinksens Gaade. Gennem Pilatus' Mund raaber Menneskeheden til Gud: „Hvad er Sandhed“ —

60. KAPITEL

Hvis Forsynet har „mirakuløs“ Skabeevne

Hvis „Adam“ og „Eva“ var Resultat af et „Mirakel“ i primitiv Forstand, frembragt paa et Øjeblik af absolut „Intet“, hvorfor blev de saa ikke færdigskabt med det samme? — Hvis der virkelig eksisterede en Mulighed for at skabe „Noget“ af „Intet“, saa eksisterede jo ogsaa Muligheden for „mirakuløst“ at skabe „det fuldkomne Menneske i Guds Billede efter hans Lignelse“ øjeblikkeligt eller paa staaende Fod ligesaa hurtigt, som Tanken overhovedet kunde fødes i Skaberens Hjerne, idet en saadan Skabelse jo absolut ikke fordrede nogen som helst forudgaaende Betingelser. — Men naar der ikke fordres forudgaaende Betingelser, hvortil saa denne lange Udviklingsproces med dens Mangfoldighed af Sorger, Lidelser og Lemlæstelser, Krige og Mord, Forfølgelser og Rædsler? — Tror man, at Gud eller Forsynet er et perverst Væsen, der morer sig med, paa „mirakuløs“ Maade, i Brøkdeler af Sekunder, at skabe Væsener, som han kan have at pine i Dage, Maaneder, Aar og Aartier? — Tror man, han kommer i Ekstase eller faar unaturlige Vellystfølelser ved at være Vidne til, at Tusinder af levende Væsener dør af Sult, Tusinder af Væsener bliver ædt af andre Væsener, Tusinder af Væsener bliver myrdet, dræbt eller lemlestet af Had, Misundelse og Skinsyge, Tusinder af Væsener raadner op i levende Live i Form af Spedalskhed, Kræft eller gaar under paa Grund af andre uhyggelige Sygdomme, Tusinder af Mennesker lever i mentalt og fysisk Slaveri, lever i Overtro og Misforstaaelser, lever i Uvidenhed om selv de mest elementære Ting ved selve Livets Mening,

Tusinder af Mennesker dør ved Jordskælv, Oversvømmelser, vulkanske Udbrud eller ved andre Former for Naturkatastrofer. — Hvorfor ikke afskaffe alle disse „Onder“ paa samme „mirakuløse“ Maade? —

Naar Forsynet kan skabe „Noget“ af „Intet“, kan det ogsaa gøre dette skabte „Noget“ til „Intet“ igen. Men naar det ikke sker, saa maa det jo have særlig Interesse af at være Vidne til Lidelserne. Hvis den „mirakuløse“ Skabeevne eksisterede hos dette Forsyn, er Lidelserne jo absolut uden Betydning for Skabelsen og maatte derved være absolut unødvendige for denne Manifestation. Men naar Lidelserne saaledes er absolut unyttige, er unødvendige, er absolut værdiløse, og Forsynet alligevel opretholder dem, kan Aarsagen jo absolut udelukkende være denne, at det finder Behag i at skue disse. Hvis et Menneske har saadanne Tilbøjeligheder, at det finder Behag i Synet af Lidelser og fremkalder disse hensynsløst, hvor som helst det kan komme afsted dermed, piner og plager Dyr og Mennesker, fordi det finder Vellyst derved, kalder vi det unaturligt, sindssygt, perverst. Men det er jo lige akkurat en saadan Tilstand Forsynet netop maa være i, hvis det har „mirakuløs“ Skabeevne. — Men et saadant perverst eller unaturligt Forsyn tror jeg ikke ret mange kan føle sig tryk ved at hengive sig til i sine stille Stunder eller gaa ind i sit Lønkammer og bede til. Og ikke desto mindre er det ganske umuligt at komme uden om, at en saadan pervers Gud, et saadant unaturligt Forsyn, en saadan Lidelsens og Ødelæggelsens Dæmon vilde være de yderste Konsekvenser, være det eneste absolut og højeste Facit, som kan udredes af Erkendelsen eller Troen paa det absolutte „Mirakel“, hvilket her altsaa vil sige det samme som Guddommens eller Forsynets Evne til at frembringe „Noget“ af „Intet“.

Hvis man derfor tror paa et saadant „Mirakel“, tror at Guds Skabelse bestaar i at frembringe „Noget“ af „Intet“, tror at „Adam“ og „Eva“, Dyrene, Planterne, Jorden o. s. v. er blevet til ved det absolutte „Mirakel“, er fremstaaet af absolut „Intet“, da er det det samme som, at man hengiver sig til eller tilbeder en sindssyg eller pervers Gud. Da er den dybeste Autoritet i ens Mentalitet det samme som denne Lidelsens og Ødelæggelsens uhyrlige Dæmon, selv om man slet ikke aner det. — Og Gud ske Lov og Tak for det. Thi nævnte Dæmon er heldigvis kun de yderste Konsekvenser af en fejlagtig Forestilling om, eller Opfattelse af, den guddommelige Skabeevne. „Intet“ kan nemlig ikke blive til „Noget“. Og en Skabelse baseret paa Opfattelsen af, at „Noget“ kan frembringes af „Intet“, og den heraf følgende perverse og unaturlige Guddom kan saaledes aldrig nogen Sinde blive en Kendsgerning, men maa i al Evighed forblive den tænkte eller teoretiske Udredning af Konsekvenser, hvis Manifestation kun er mulig, hvis Verdensaltet var det modsatte af, hvad der i Dag viser sig som Virkelighed. Er det ikke netop en Kendsgerning, at alt i Tilværelsen eksisterer paa Basis af bestemte Love, er et Resultat af bestemte Betingelser.

Og vilde Livet og Tilværelsen ikke udgøre det absolutte Kaos, hvis ikke det netop var lovbundet. Og er det ikke netop denne Lovbundethed i Materien, der læger Saaret, gør den Syge rask? — Og er det ikke den samme Lovbundethed, der bevirker, at vi kan se, høre, føle, tale? — Er det ikke den samme lovmæssige Organisering af Materien, der gør det muligt, at vi kan elske og holde af, og igen selv blive Genstand for Kærlighed? — Kræver ikke hver eneste lille Bagatel i Livet særlige Betingelser for sin Manifestation? — Og er det ikke netop mangelfuld Evne til at efterkomme de lovmæssige Betingelser, der skaber Disharmoni, der skaber vore Lidelser eller alle Former for Kontraster til Glæde og Lykke? Hvis ikke der var Lovmæssighed i Livet, i Naturen i Tilværelsen, var der ingen Viden, var der intet at lære. Hvad er Videnskab og Visdom? — Er de ikke udelukkende kun udgørende Lovmæssighedens absolutte Analyser? — Og hvad er Livet uden disse Analyser? Vilde det ikke være Døden? — Er Bevidstheden ikke primitiv og bevidstløs i samme Grad, som den mangler Viden? — Og udgør alle disse Ting, som er selve Virkeligheden, ikke et langt større „Mirakel“? En Skabelse, der efterlader Kærlighed, Fuldkommenhed og Harmoni, skaber Viden og dermed Bevidsthed, Liv og Tilværelse, maa da være Tilværelsens eneste absolutte virkelige „Mirakel“, der ganske udelukker Muligheden af den perverse, sindssyge eller abnorme Guddom og lader det betingelsesløse „Mirakel“ komme til Syne som kun udgørende et blot og bart Fata Morgana i Uvidenhedens tomme Ørken. Den evige Guddom er Kulminationen af Fuldkommenhed og derfor Kærlighedens Sol, ganske uafhængigt af, hvilken Overtroens eller Illusionernes farvede Glas den gudhengivne saa end ser ham igennem.

61. KAPITEL

„Dyret“ forvandles. Det begynder at modtage teoretisk Undervisning

Som vi nu har set, udgør „Uddrivelsen af Paradisets Have“ „Dyret“s Omskabelse til „Menneske“. Det foreløbige Resultat af denne Omskabelse er, som paavist, det jordiske Menneske. Nævnte Menneske udgør altsaa ikke mere et fuldblods „Dyr“, men er endnu heller ikke naaet frem til det Stadium, hvor det vil være at betragte som et fuldblods „Menneske“. Det udgør en Mellemtid mellem disse to Kulminationspunkter for dets nuværende mentale Fremtræden. Det har altsaa passeret det „dyriske“ Kulminationspunkt og befinder sig, ved sin Omskabelse, paa Vandring længere og længere bort fra dette Stadium. Og

som det fremgaar af de tidligere Kapitler, er det denne Vandring, der i Biblen er udtrykt som „Uddrivelsen af Paradisets Have“.

Grundlaget for denne „Uddrivelse“ var altsaa „Syndefaldet“. Dette var det samme som „Nydelsen af Kundskabets Træ paa godt og ondt“. Denne „Nydelse“ var igen Dyrets vaagnende Nysgerrighed og Interesse for Ting, som ikke hørte Opfyldelsen af Dyrerigets egentlige Love til, en vaagnende Interesse for Ting, som ikke var absolut livsbetingende. Men en saadan vaagnende Interesse og den efterhaanden heraf affødte Beskæftigelse med Ting, som ikke hørte med til dets Livsforholdene, maatte nødvendigvis skabe tilsvarende tilbagevendende nye Virkninger eller Erfaringer, der afveg fra dets oprindelige tilvante. Der begyndte at opstaa en helt ny Art Oplevelse og Mentalitet i „Dyret“s Fremtræden. Det begyndte dermed at afvige fra „Dyret“ i Renkultur. Det begyndte at maatte ofre noget af den samlede Livskraft eller Energi, som oprindelig kun var beregnet paa Opfyldelsen af de „dyriske“ Love, til Ting, som strengt taget ikke vedkom „Dyreriget“. Det kom derved til at afvige fra de Væsener, der i denne Spiral endnu var i en hundrede Procents „dyrisk“ Tilstand.

Da de førstnævnte Væsener jo ikke havde saa megen Energi til Raadighed for deres „dyriske“ eller normale Tilstand, som de sidstnævnte Væsener, blev de, i Forhold til disse hundrede Procents „dyriske“ Væsener, mere og mere til rene Svæklinge. Den „dyriske“ Tilstand degenererede i deres Mentalitet og Legemskultur. Men denne Degeneration skete jo ikke pludselig, men gennem lange Tider og kun gennem en umaadelig Række af Inkarnationer eller Genfødsler. Og det er i denne Række af Inkarnationer, at „Dyret“ viser sig som identisk med det jordiske Menneske. Nævnte Væsen viser sig jo netop som udgørende et Væsen, der har en Side ved sin Mentalitet, der ikke gaar i Retning af at opfylde de „dyriske“ Love, men derimod ligefrem er en voksende Hindring for denne Opfyldelse. Men naar dette Væsen saaledes ikke helt kan opfylde de „dyriske“ Love, kan det heller ikke mere helt opleve den Nydelse eller Salighed, den Livsro eller Sorgløshed, der er basert paa disse Loves Overholdelse, men maa leve i en stadig Splittelse mellem det „dyriske“ og det begyndende „menneskelige“ i dets Mentalitet. Eftervirkningerne af de Felter, hvor det ikke overholder de „dyriske“ Love, vil stadig være en Kilde til Uro og Angst. Men denne permanente Uro og Angst er altsaa de første Virkninger af „Syndefaldet“, de første Virkninger af „Dyret“s Tilfredsstillelse af Interesser og Begær, der ikke vedkommer „Dyreriget“, de første Virkninger af Forsømmelser af Overholdelsen af det „dyriske“ Bud: „Men af Kundskabens Træ paa godt og ondt, af det skal du ikke æde; thi paa hvilken Dag, du æder af det, skal du dø Døden.“ —

Den forstærkede Uro og Angst, som begyndte at underminere det degenererede „Dyr“s Sorgløshed, den „syndende“ „Adam“s og „Eva“s

Lykketilstand, var altsaa det samme som det, der i Biblen udtrykkes som „Adam“s og „Eva“s Følelse af at være „nøgne“. Det var den begyndende Aabenbarelse af „Døden“, den „dyriske“ Mentalitets Død. Men denne „Nøgenhedsfølelse“ eller denne stadige Angst og Uro, denne lidende og sorgløse Tilværelse bragte Bevægelse i „Dyret“s Mentalitet, gav det Erfaringer og udviklede dermed mere og mere dets primitive Sjæleliv. Og Evnen til bevidst Tænkning begyndte at overgaa fra en latent til en mere effektiv Form. Medens nævnte Væsen i de „dyriske“ Foreteelser, hvilke vil sige de, der hørte med ind under dets Livsbetingelse, i overvejende Grad handlede instinktmæssigt, hvilket igen vil sige ved en medfødt Vanebevidsthed og derfor uden særlig Reflektionsevne, saa begyndte det derimod, i Overtrædelsesfelterne eller i den nye Side ved dets Bevidsthed, kun at handle efter Reflektioner, hvilket vil sige, efter forudgaaende bevidst Tænkning. Det begyndte saaledes at tænke for og imod, det begyndte at ræsonnere om dets Forehavende var klogt eller uklogt, med andre Ord, det ved Bevidsthedslivet, vi kalder „Intelligens“, begyndte her i særlig Grad at vækkes til Live.

Men samtidig med en saadan vaagnende Evne til at ræsonnere, begyndte ogsaa Evnen til at modtage Vejledning fra andre Væsener eller Evnen til at forstaa andres Oplevelser og Erfaringer. Og „Dyret“ begyndte indtil en vis Grad bevidst at kunne føres af andre Væsener. Og i Kraft af dets nye Erfaringer af Sorg og Lidelse, dets Oplevelse af at være i Disharmoni med Lykken, blev det netop permanent opfyldt af Begæret efter at have Vejledere eller Førere, der kunde stille det midlertidige Begær efter Viden og den primitive Evne til at forstaa tilfreds, saa det derigennem, midt i dets sjælelige Kvaler og Lidelser, fik en Slags Beroligelse, fik en Slags Forestilling om Aarsagerne til dets Tilstand, fik Tro paa, at Livet ikke var Kaos eller Tilfældighed, men udtrykte en virkelig fuldkommen Logik eller Mening, udtrykte planmæssige Love, hvis Opfyldelse atter kunde bringe det ud af Kvalerne, ud af Lidelserne. Og de vaagnende „Dyr“ eller de jordiske Mennesker fik saadanne Førere. Disse har vi allerede omtalt som „Keruberne“, der igen udgør eller omfatter de Væsener, vi kender som „Profeterne“, „Ypperstepræsterne“ og „Præsterne“. Og disse Væsener har saaledes haft, til Opgave, Side om Side med Individernes Erfaringer, Lidelser og voksende Ræsonneringsevne, at yde dem den mentale Støtte og Vejledning, som de ikke ved egen Hjælp var i Stand til at kunne udforske eller finde, men som alligevel udelukkende var det eneste, der kunde give dem en, til deres midlertidige Evne til at forstaa, tilpasset Forklaring paa deres Liv og dermed en Slags Visshed om, at Fejlen ved deres Liv var deres egen i Forbindelse med „mørke Magter“, og at de ved en særlig Livsopfattelse og Væremaade kunde komme tilbage til „lyse Kræfter“ og Lykken. Derved blev der

stadig holdt en Udvej aaben, ad hvilken de formentlig kunde komme tilbage til Lykken, og i hvilken Udvej de saaledes saa en Befrielse og dermed midlertidig fandt fuld Beroligelse og aandelig Ligevægt. Da „Keruberne“, „Profeterne“ eller „Præsterne“ saaledes repræsenterede denne Udvej, maatte de ganske selvfølgelig blive Genstand for Individernes højeste Agtelse og Respekt. Igennem dem alene fik de Udsyn til det formentlige højeste eksisterende, til „Gud“ eller „Guderne“. De var Mellemedet mellem dem og det højeste Forsyn. De var „hellige“ Mænd.

62. KAPITEL

„Forlorne Forældre“ og „den forlorne Søn“

Og hvorledes blev saa disse „hellige“ Mænds Førelse? — Den blev lige akkurat en til disse Naturmenneskers primitive Opfattelsesevne saadan tilpasset Fortolkning af Livets Mening, at den kunde tilfredsstille det, disse Væsener foreløbig var i Stand til at føle af Begær efter Viden om Livets Logik eller Hensigtsmæssighed. At denne Fortolkning ustandseligt maatte ændres er jo en given Sag, idet „Syndefaldet“s Virkninger eller Erfaringer jo efterhaanden taarnede sig op, og en saadan Berigelse af Erfaringer ikke kunde finde Sted uden netop i tilsvarende Grad at berige Individet med Kvalifikationer til at forstaa eller modtage en tilsvarende dybere teoretisk Vejledning eller Undervisning i Livets Analyser.

Menneskeheden er saaledes i sin Helhed under en aandelig Vækst. Denne Vækst gaar igen som en Repetition hos det enkelte Individ i Form af dets aandelige Forvandling fra dets Fødsel til dets Modenheds Indtræden. Og det lille Barns Spørgsmaal kan ikke besvares paa samme Maade som det voksne Menneskes om den samme Ting, ligesom det ogsaa er en Kendsgerning, at det lille Barns Spørgsmaal i Reglen gælder Sider ved Livet, som den voksne forlængst har faaet Rede paa. Der foregaar saaledes en Forvandling i Mentalitetens Spørgenatur fra Individets Barnetilstand, til det naar Skelsaar og Alder. Og det er Tilpasningen af Besvarelserne eller Tilfredsstillelsen af denne voksende Spørgenatur, vi kender som „Opdragelse“.

Og ligesom ethvert Barn maa være underkastet Opdragelse for at faa sin medfødte Natur under Kultur, saaledes maa ogsaa ethvert voksent Menneske være underkastet en „Opdragelse“ for at faa den ved dets Børneopdragelse opnaaede Kulturstandard endnu mere højnet eller udviklet. I det første Tilfælde befordres Opdragelsen normalt af Forældrene, medens den i sidste Tilfælde overgaar til at befordres af

Livet selv, hvilket altsaa vil sige, dels ved praktiske Oplevelser eller Erfaringer, og dels ved teoretisk Undervisning. Individets Oplevelser, alle uden Undtagelse, baade de behagelige og ubehagelige, baade de saakaldt „onde“ og de saakaldt „gode“, udgør saaledes en Slags Hovedopdragelse for Individet. Og ligesom det lille Barns Oplevelser i stor Stil er Mystik for det, indtil det har indhentet sine Forældres eller Opdrageres Oplysninger eller Synspunkter i de paagældende Felter, saaledes er ogsaa det voksne Menneskes Oplevelser og Hændelser indtil en vis Grad Mystik for det, indtil det har forhørt sig hos sine „Opdragere“, hvilket vil sige hos dem af de tidligere omtalte „hellige“ Mænd, som de maatte have Tiltro til.

Vi ser saaledes her, at det voksne Menneskes Liv i Virkeligheden kun er en, i en højere Form fremtrædende, Gentagelse af dets Barne-tilstand. Ligesom Barnet er afhængigt af sine Opdragere eller Forældre, saaledes er den voksne ogsaa afhængig af Væsener og Forhold, han eller hun formoder repræsenterer en, i Forhold til dets egen Tilstand, større Modenhed eller intellektuel Fremtræden. Og denne Afhængighed har da ogsaa affødt, at det igennem de samme Væsener og Forhold instinktmæssigt føler en — „himmelsk Fader“.

Og ligesom det lille nyfødte Barn ikke straks begriber sine Forældre, men først senere, naar det efterhaanden er blevet vænnet til at se dem hver Dag, saaledes begriber det jordiske Menneske heller ikke klart sin „himmelske Fader“, før det igennem mange Liv har vænnet sig til hans Manifestationer og er kommet til Bunds i dem, gennem disse aabenbarede, Logik og Kærlighed.

Medens Barnets Forhold til Forældrene i dets Mindreaarighed hovedsageligt er følelsesbetonet, bliver det samme Forhold beriget med et Plus i Form af Intelligensbetoning, efterhaanden som det vokser til. Det vil altsaa sige, at medens det lille Barn betingelsesløst eller med hundrede Procent Sympati er knyttet til Forældrene, ganske uafhængigt af hvilken moralsk Standard disse Forældre saa end tilhører, ligegyldigt, om de er Tyve, Røvere eller Bedragere, saa er dette ikke ganske Tilfældet, naar Barnet er blevet mere modent eller voksent. I samme Grad, som det med Alderen faar udviklet sin Intelligens eller Forstand, naar det frem til selv at faa en mere eller mindre formentlig, ufejlbarlig, intellektuel Dømmekraft, faar sin egen mere eller mindre urokkelige Mening om Livet. Hvis der mellem denne Mening og Forældrenes eller Opdragerens Mening om Moral, om Liv og Tilværelse, ingen Divergenser er, lider Barnets Sympati for Forældrene eller deres Stedfortrædere ingen Skade. Tværtimod, den bliver ofte endnu mere inderlig. Men hvis nævnte Mening eller Barnets virkelige eller formentlige Intellektualitet skaber Divergenser mellem Barnets og Forældrenes Væremaade, ja, da opløses Familiekærligheden mere og mere.

Disharmoni, Splid og Spektakler faar undertiden i værste Tilfælde Indpas, ja, Forholdet kan endog kulminere i Mord og Drab. Livet viser Eksempler paa baade Fader- og Modermordere, saavel som paa Sønne- og Døtremordere.

Aarsagen til denne Disharmoni mellem Barnet og Forældrene kan altsaa bero paa, at Forældrenes Mentalitet, deres Livssyn, deres Opfattelse af Moral, er af en mere primitiv medfødt Natur end Barnets. Efterhaanden som Barnet vokser til, vil det derfor blive mere og mere stridende imod dets Natur at indordne sig under Forældrenes Moral og Forskrifter, idet disse jo kun repræsenterer et Udviklingsstadium, Barnet allerede i tidligere Liv har udlevet. Dette Stadium vil derfor nu, overfor dets medfødte Indstilling være stærkt forældet og umoralsk og er som Følge heraf uforeneligt med dets nuværende højere udviklede Indstilling til, hvad der er Ret og Skel i Livet.

At Forældrene ikke kan, og ikke vil, forstaa dette, er undskyldeligt, saalænge de endnu ikke kender til Reinkarnation og tidligere Liv, ikke kender, at „Guds Skabelse af Mennesket“ er det samme som Udvikling, er det samme som „Dyret“s gradvise Forvandling til „Menneske“, og derfor saa meget desto mere blindt klamrer sig til det fjerde af Biblens ti Bud og paaberaaber sig overfor Barnet: „Du skal ære din Fader og din Moder“. —

Men hvorledes skal et Barn, der nærer Afsky for at lyve, der nærer Afsky for at stjæle, der nærer Afsky for at hade og bagtale o. s. v. „ære“, agte og beundre et Par Forældre, hvis Moral endnu ikke er nogen Hindring for Udløsningen af disse Manifestationer? —

Det er givet, at der nødvendigvis, i et saadant Tilfælde, maa opstaa Kollision mellem Forældre og Barn, ligesom det ogsaa er en Kendsgerning, at denne undertiden helt kan føre til Adskillelse mellem Parterne. Og vi faar da her Analysen af et Forhold, som retmæssigt vil være at kendetegne under Udtrykket: „De forlorne Forældre“.

Men det modsatte af ovennævnte Forhold kan ogsaa være Tilfældet. Det hænder ogsaa, at Forældre kan faa et Barn, hvis medfødte Natur og Anlæg, efterhaanden som det vokser til, afslører sig at være af en langt lavere og mere primitiv Art end Forældrenes, saaledes at det her viser sig, at det er Barnet, der har Tilbøjelighed til de primitive Manifestationer som at lyve, stjæle, hade o. s. v., medens Forældrene forlængst har tilbagelagt disse Stadier som udlevede. Det er givet, at Opdragelsen her, for disse Forældre, bliver meget svær og vanskelig, og at denne i heldigste Tilfælde kun resulterer i en Slags „Dressur“, som i Virkeligheden kun kan holde sig, saalænge Barnet helt er under Forældrenes Kontrol og Tvang, men taber sin Virkning, ligesaa snart Barnet kommer udenfor denne, bliver voksen, bliver sin egen Herre. Det vil da nødvendigvis følge de medfødte Instinkter og

Tilbøjeligheder, det endnu ikke har udlevet, endnu ikke er blevet møt af, og som derfor helt betyder Livet og dermed den formentlige Lykke for samme Væsen. „Ingen kan lægge en Alen til sin Vækst“, og man maa saaledes ikke tro, at „Opdragelse“ kan gøre det af med uudlevede Instinkter og derved løfte et Menneske fra et Udviklingstrin til et andet. En Gøgeunge i Reden bliver nu engang en Gøgeunge, ligegyldigt hvor meget den saa end omgaas sine smaa Plejeforældre, ligegyldigt hvor kærligt disse saa end tager sig af dens Forplejning og Opvækst. Kun Livet selv, hvilket vil sige, Individets egen Selvoplevelse og den heraf udløste Udlevelse eller Erfaringsmættelse kan frigøre Individets Passage fra et lavere til et højere Trin paa Udviklingens eller den virkelige Morals Stige. „Opdragelse“ derimod kan kun udløse sig som en, gennem Opdragerne næsten politimæssig Hævdelse af de paa Trinnet allerede udvundne eller indhentede Erfaringer, som det eneste saliggørende, saaledes at dette tilsammen kommer til at danne en, for samme Trin passende, kultiveret Erkendelse af dets sande Natur, i den der opdrages. Men da hvert Trin nødvendigvis maa have sine særlige Erfaringer og dermed ogsaa sin særlige Erkendelse, og denne er „Opdragelsen“s Basis, maa hvert Trin saaledes have sin særlige specielle „Opdragelse“. Og hvert Trins „Opdragelse“ bliver altsaa en Kultivering af Individernes Mentalitet i Trinets sande Aand eller Natur. Det bliver derfor givet, at hvert Individ kun kan kultiveres eller „opdrages“ i det Trins Moral og Opfattelse, som det af Naturen tilhører. Hvis et Individ skal paatvinges en „Opdragelse“, der tilhører et højere Trin end det, det i Virkeligheden tilhører, vil det altsaa sige det samme som, at man vil kultivere Naturer og Anlæg i dets Mentalitet, som absolut kun findes i de Væseners Mentalitet, der tilhører det Trin, hvorfra den paagældende „Opdragelse“ stammer. Man vil altsaa „opdrage“ eller kultivere noget i det nævnte Væsens Mentalitet, som slet ikke findes.

Men hvorledes skal man kunne kultivere noget, der slet ikke eksisterer? —

Ikke desto mindre ser vi alligevel som Kendsgerning, at mange Væsener fra primitive Trin underkastes højere Trins „Opdragelse“. Disse Væsener kommer altsaa ikke derved til at tilhøre disse højere Trin. Men hvis Opdragerne er meget ihærdige, bruger Magt og Vold, kan de tvinge de nævnte Individier til at manifestere en Slags ydre Gestus, der faar det til at se ud, som om de netop besad det højere Trins Udvikling, der er den paagældende „Opdragelse“s virkelige Hjemsted. Men denne ydre Gestus har intet Liv, har ingen Rod i de paagældende Individiers virkelige Forstaaelse og Sympati, der jo nødvendigvis maa beherskes helt af det, der er deres virkelige medfødte Natur.

En saadan ydre Gestus svarer i det store og hele til den Foreteelse, vi ser, naar en Hund er „dresseret“ til at give Pote og „hilse Goddag“.

— Hundens „Hilsen“ mangler ganske det indre Liv, der er Basis for en saadan Hilsen. Hundens „Hilsen“ bliver, for den selv, kun en ved Tvang fremkaldt, ydre Foreteelse, hvis Mening den absolut ikke har den fjerneste Anelse om, og hvilken ydre Foreteelse den derfor kun manifesterer, fordi den muligt ellers faar Klø, eller ogsaa i bedste Tilfælde, derved opnaar en lille Lækkerbidsken, et Stykke Sukker e. l. Men hvad har en saadan „Hilsen“ med den virkelige, menneskelige Hilsen at gøre. Den er og bliver kun „Dressur“, hvilket vil sige et Tvangseksperiment. Og paa samme Maade bliver Resultatet af et højere Udviklingstrins „Opdragelse“ kun til et ydre Skin, et forlorent Udtryk for nævnte „Opdragelse“s Trin, naar den paatvinges Væsener fra lavere Udviklingstrin. En saadan forkert „Opdragelse“ faar altsaa disse Væsener til at omgive sig med et ydre, materielt Skin af en højere sjælelig Kultur, som de slet ikke besidder, og er saaledes kun „dresserede“ Væsener.

Ind under dette kunstige, sjælløse ydre Skin af højere Kultur, hører i mange Tilfælde ogsaa det, vi kender under Begrebet „Dannelse“. Her er det ogsaa i mange Tilfælde sjæleligt primitive Væsener, der ved et højere Trins Skoleundervisning og „Opdragelse“ er blevet i Stand til at camouflere eller maskere deres Primitivitet med samme „Opdragelse“s ydre hjernemæssige Foretelser eller Detailler og kommer derved til at se ud, som om de virkelig var ægte Repræsentanter for det højere Trin, nævnte „Opdragelse“ tilhører.

Men et saadant ydre Skin, en saadan forloren Tilstand, er ikke det samme som en ægte Tilstand. Og før eller senere vil Naturen gaa over Optugtelsen, og Individets retmæssige, sjælelige Standard afsløres. Livets Lektier skal praktisk opleves. Man slipper ikke med at kunne give et højere Trins Manifestation som blot og bar hjernemæssig til lært „Dressur“, man maa ogsaa med Hjerte og Følelse kunne udtrykke den som en medfødt hundrede Procent Egennatur og Selvoplevelse. Der maa derfor nødvendigvis opstaa Kollisioner, naar en „Opdragelse“ fra et Trin skal paatvinges Væsener, som slet ikke hører hjemme paa det paagældende Trin. Og derfor maa en Søn, mentalt, tilsidst komme til at kollidere med Forældre, der i blind Kærlighed og Uvidenhed vil paatvinge ham en Moral og Livsopfattelse, hans sjælelige Natur endnu slet ikke erfaringsmæssigt har naaet, og som derfor for ham i værste Tilfælde bliver en paatvungen „Dressur“, som hans Selvopholdelsesdrift nødvendigvis søger at kæmpe sig fri af. Og vi har her Analysen af Begrebet „Den forlorne Søn“.

Sønnen maa her vandre ud i Livet, ud i de praktiske Erfaringers Zoner, og der ved Selvsyn opleve og tilegne sig den højere Moral, det højere Livssyn, som hans højt udviklede Forældre, gennem „Opdragelse“ eller „teoretisk Kultivering“ ikke kunde give ham.

63. KAPITEL

*Forholdet mellem de levende Væsener og Forsynet er analogt
med Forholdet mellem Forældre og Børn*

Hvis vi nu ser paa det jordiske Menneskes Forhold til sin „himmelske Fader“, (der jo i Virkeligheden udgør Individets kosmiske „Forældre“, idet nævnte „Fader“, som tidligere omtalt, repræsenterer baade det feminine og det maskuline Princip), saa ser vi her, at nævnte Forhold er fuldstændig analogt med det jordiske Forhold mellem Forældre og Børn.

Saalænge det jordiske Menneske endnu fremtræder som et „Naturmenneske“, da svarer dets Forhold, til dets „himmelske Fader“, til Forholdet mellem det spæde mindreaarige Barn og dets Forældre. Ligesom dette sidstnævnte Forhold udelukkende er følelsesbetonet, saaledes er ogsaa „Naturmennesket“s Forhold til sin „himmelske Fader“ følelsesbetonet.

Ligesom det spæde nyfødte Barn ikke begriber sine Forældre, ikke ved, hvad det er, der foregaar omkring det, saaledes begriber det primitive „Naturmenneske“ heller ikke sin „himmelske Fader“, og ved i Virkeligheden, kosmisk set, slet ikke, hvad det er, der sker med det selv, eller hvad det er, der sker i Verden.

Ligesom det lille Barn ved den daglige Behandling, Forsorg og Pleje af sine Forældre begynder at vænne sig til dem, vænne sig til, hvad der er deres Villie, hvad det maa og ikke maa, begynder at kunne forstaa dem, saaledes vænner det vilde „Naturmenneske“ sig ogsaa, ved det daglige Livs Oplevelser, ved sit Samfunds herskende Moral og Forskrifter, dets Skik og Brug, dets Præster og Profeter, mere og mere til at forestille sig en herskende Almagt, et almægtigt „Væsen“ eller „Væsener“, en stor „Aand“, eller „Aander“, en „Gud“ eller „Guder“ bag alle Ting, hvilke „Væsener“ det derfor mere og mere søger at takkes, søger at være i Kontakt med, for af disse eller dette Forsyn at blive beskyttet imod „mørke Magter“ og derved faa sin „Lykke“ stabiliseret.

Men ligesom de jordiske Forældre overfor deres Barn kan komme til, som vi før har paapeget, at fremtræde som „forlorne Forældre“, saaledes kan den „himmelske Fader“ ogsaa komme til overfor Individet at fremtræde som „forloren“. Det hænder jo undertiden, at Væsener efterhaanden er blevet beriget med saa mange Erfaringer og Oplevelser, at de ikke mere staar paa lige Fod med den Almenhed, i hvilken de er født, men er foran denne i Udvikling. De fødes da med Anlæg og Naturer, der er af en saadan Beskaffenhed, at den samme Almenheds Moral og Livsopfattelse, mange af dens Love og Forskrifter, for

dem, virker umoralske, forældede og naive. „Fædrenes Tro“ viser sig som „Overtro“. Alt det, de før tilbød og troede paa som Livets sande Virkelighed, alt det, de før troede var „Gud“, er nu blevet til Uvirkelighed. Saadanne Væsener erkender ikke mere deres „himmelske Fader“, tror ikke mere paa nogen „Gud“.

Ligesom Forældre, hvis Moral ikke er nogen Hindring for at lyve, stjæle, hade og pine, maa blive „forlorne“ for deres Barn, hvis det har medfødte Anlæg og Naturer, der tilsammen i Barnet danner stor Afsky og Uvillie mod slige primitive Manifestationer, og derved skaber Adskillelse mellem Barn og Forældre, saaledes maa ogsaa den „himmelske Fader“, hvilket i dette Tilfælde altsaa vil sige Almenhedens Livsopfattelse, den gængse Tro og Forestilling om Gud, den gængse Moral og Væremaade, blive „forloren“ for det Individ, hvis Hjerne og Hjerter ikke mere kan hylde, beundre og praktisere denne Almenhedens, denne den store Hobs underlegne Tro og Væremaade, dens primitive Moral og Forskrifter. Og dette Individs medfødte højere Natur og Livsindstilling tvinger saaledes her til Adskillelse mellem den „himmelske Fader“ og „Sønnen“. Og denne bliver for en Tid „faderløs“, hvilket vil sige, bliver „vantroende“, bliver „Gudsfor nægter“, bliver „gudløs“, bliver „Fritænker“, bliver mentalt eller aandelig hjemløs.

Men en saadan Tilstand kan ikke i Længden give Lykke. Den fører tilsidst ind i Haabløshedens mørke og endeløse Labyrinter. Og det er i denne Situation, vi genfinder det jordiske Menneske, naar det raaber til Himlen det store Spørgsmaal: „Hvad er Sandhed?“ — Og vi kommer her til at se en Bekræftelse paa Jesu Ord. „Salige er de fattige i Aanden; thi Himmeriges Rige er deres“. Dette vil altsaa sige: „Lykkelige er de enfoldige, eller de Væsener, der endnu ikke er mere intellektuelt udviklede, end at de kan tro paa de gængse overleverede fattige og naive Begreber om Gud, og for hvilke Væsener disse, paa virkelig intellektuelle Oplysninger umaadelig fattige Postulater, endnu ikke er blevet „Stene i Stedet for Brød“, thi disse Væsener kan endnu glæde og styrke sig ved Tanken om Gud og et eksisterende „Himmeriges Rige“.

Men den Enfoldiges intellektuelle Broder er foreløbig borte fra Gud, føler ikke nogen „himmelsk Fader“, har ingen Forventning om nogen højere Form for Rige eller Tilværelse. Han er midlertidig blindet af sin egen Intellektualitet, det Riges Straaleglorie, han selv fornægter.

64. KAPITEL

—

*Samfundets „Underverden“ som Skuepladsen for „Adam's og
„Eva's første Møde med en Moral, der er en Hundrede
Procents Kontrast til Dyrerigets*

—

Da Verden er fuld af Forældre og Børn, og Forholdet mellem disse to Grupper Væsener udtrykker sig, dels som de „forlorne Forældre“, og dels som de „forlorne Sønner“, er det saaledes kun indenfor en Brøkdel af samtlige Væsener, at Sympatien mellem Forældre og Børn er i absolut Ligevægt, er hundrede Procent harmonisk. Denne Brøkdel af samtlige Væsener udgøres altsaa af de Forældre og Børn, der staar paa samme Udviklingstrin, hvilket igen vil sige de Forældre og Børn, hvis naturlige Anlæg dikterer dem den samme Tro og Livsopfattelse, den samme Moral og Væremaade. Her er Forholdet mellem Parterne godt, her repræsenterer Sønnekærligheden og Forældrekærligheden gensidig Inspiration, Velbehag og Glæde. Og lige akkurat det samme gør sig gældende i det kosmiske „Forældreskab“, hvilket vil sige, i Forholdet mellem Jordens Mennesker og Guddommen. Her er det ogsaa kun en Brøkdel af disse samtlige Væsener, der, som vi senere skal berøre, er paa „samme Trin“ som denne deres „himmelske Fader“.

Som vi før har antydnet, er der en Gruppe af Væsener, indenfor hvilken Børnene staar paa et lavere Udviklingstrin end deres Forældre, og hvor denne Disharmoni her skaber Adskillelse, skaber „forlorne Sønner“.

Idet disse Børn saaledes staar paa et lavere Trin end Forældrene, vil de i Mentalitet rumme mere Egoisme, Hensynsløshed, Brutalitet og Uærlighed end Forældrene. Da disse Tankeklimaer er deres Udviklingstrins højeste Frugter, deres Livs normale naturlige Anlæg, kan de ikke leve i Kontakt med Forældrene, hos hvem nævnte Tankeklimaer jo er langt mindre fremtrædende, og hvis naturlige Anlæg eller højeste mentale „Frugter“ derfor er af langt højere eller ædlere Tilstand. Saadanne Børn maa naturnødvendigt sætte sig op imod Forældrene, hvis Opdragelse eller Kultiveringsforsøg paa dem virker som Plageri, virker som Tvang, og hvis Resultater i heldigste Tilfælde, som før nævnt, kun bliver „Dressur“, bliver en ydre kunstig Repræsentation af et Udviklingstrin, de slet ikke tilhører. Denne Opsætsighed mod Forældrene udløser sig i heldigste Tilfælde i en Adskillelse mellem Parterne. Børnene vender Forældrene Ryggen, drager bort til den lavere mentale Zone, hvor de retmæssigt hører hjemme.

Denne „Bortdragning“ er altsaa baseret paa en lavere Naturs Flugt fra, eller Omgaaelse af, en højere. Da ingen saadanne „forlorne Sønner“ er i Stand til at erkende deres underlegne, mindre udviklede eller primitive Tilstand, lever de i et indbildt Martyrium og ser kun deres

mere udviklede Forældre gennem en heraf farvet Vredens og Hadets Atmosfære. Og da Hensynsløsheden og Egoismen ogsaa er bærende Faktorer i deres Bevidsthed, kender de kun til at „være sig selv nærmest“. Og det er i denne illusoriske Sandhedsopfattelse, de forlader den hjemlige Arne og blindt sætter Kursen mod en Opdragelsesfaktor, der anderledes forstaar at omskabe Mentaliteten, anderledes forstaar at vende det „Onde“ til det „Gode“, og overfor disse Væsener er anderledes ufejlbarlig end den faderlige og moderlige Ømhed eller de gængse autoriserede Opdragelsesmetoder. Disse Væsener vandrer saaledes bort fra den, for dem for højtliggende, faderlige og moderlige Raadgivning og Opfattelse af, hvad der er Ret og Skel, og kæmper for Frigørelse og Udløsning af deres egne medfødte og et lavere Plan tilhørende Instinkter.

Men et lavere Plans Instinkter eller Tilbøjeligheder er altid udløsende en større Brutalitæt og Hensynsløshed overfor Omgivelserne end et højere Plans. Og da Brutalitæt og Had absolut kun kan avle Brutalitæt og Had, paa samme Maade som Byg kun kan avle Byg, og Rug kun kan avle Rug, kommer de „forlorne Sønner“ uundgaaeligt til at leve paa Avlen eller Høsten af den Væremaade, de selv har saaet. Men Høsten af en brutal og pinefuld Væremaade overfor ens Omgivelser tvinger uundgaaeligt tilsidst sit Ophav i Knæ. Under Tilbagevirkningen af al den Lidelse, de selv har bibragt andre levende Væsener, faar de jo uomstødelige Beviser for deres egen Væremaades Forkrænkelighed, dens Disharmoni med Love, der skaber virkelig fuldkommen Lykke. De begynder ved Selvsyn af faa Indblik i den Væremaades større Idealisme, som de overfor deres Forældre ikke magtede at acceptere eller kunde tro var rigtig. Og med dette voksende Indblik begynder Tilbagegangen. De „forlorne Sønner“ „gaar i sig selv“, erkender at de „æder sammen med Svinene“, hvilket vil sige, at de erkender, at deres Væremaade er mere primitiv, er mere lig Dyrenes end Forældrenes. Dette skaber igen en saadan Længsel efter Hjemmet, efter Forældrene, at blot dette, at være en af „Faderens Daglejere“, er langt mere attraaværdigt, end den Væremaade, de oprindelig selv valgte sig. Og gennem denne Længsel bliver den bibelske Beretning om den „forlorne Søn“s festlige Hjemkomst og Forening med Faderen til Virkelighed.

I det kosmiske „Forældreskab“ finder principmæssigt akkurat den samme Begivenhed Sted. Her er „Forældrene“, som før antydet, den „himmelske Fader“, hvis synlige Repræsentation i dette Tilfælde er den gængse autoriserede religiøse Livs- og Moralopfattelse, medens de „forlorne Sønner“ er de Væsener, hvis medfødte Instinkter og Tilbøjeligheder kun ved Tvang kan indordnes under den nævnte Livs- og Moralopfattelse og det herpaa baserede Lov- og Retsvæsen.

Ligesom de „forlorne Sønner“ er i Disharmoni med Forældrene paa Grund af disse sidstes højere udviklede Tilstand, saaledes er Sam-

fundets „forlorne Sønner“ ogsaa i Disharmoni med Almenheden eller det Samfund, i hvilket de er født, paa Grund af dettes højere Livsyn og Moralphattelse. Og Samfundet, der jo er disse Væsners kosmiske „Forældre“, har sit store Besvær med at „opdrage“ disse sine „forlorne Sønner“. Men her hedder disse Væsener ikke „forlorne Sønner“, men udgør derimod tilsammen en Verden indenfor det normale Samfund, vi kalder „Forbryderverdenen“ eller „Underverdenen“. Om virkelig „Opdragelse“ af disse Væsener er der i Grunden slet ikke Tale, dertil er de altfor langt bag efter Almenheden i Udvikling. Derimod maa Samfundet beskytte sig mod disse Væsener ved en Masse Foranstaltninger, saasom: Retsvæsen, Fængsler, Straffe og Henrettelser, Tortur og Tvangsarbejde og kommer derved til at udøve — ikke Opdragelse, — men Dressur.

Ethvert Samfund har saaledes en „Underverden“, og til denne hører altsaa alle de Individier, der paa Grund af primitiv Natur overtræder Samfundets Love, de saakaldte „Forbrydere“. Men til nævnte „Underverden“ hører i Virkeligheden ogsaa alle de Samfundsborgere, der udelukkende kun overholder Samfundets Love paa Grund af Frygt for Fængsel, Straf og Skandale. De adskiller sig fra „Forbryderne“ derved, at de har været i Stand til at indordne sig under „Dressuren“, men bryder alle Vegne igennem denne, der hvor de paa Grund af juridiske Huller eller Ufuldkommenheder i det bestaaende Lovsystem kan gøre det farefrit. Her er disse Væsener ligesaa „forbryderiske“ i deres Væremåde, som deres mentale Stammefrænder fra den officielle „Underverden“.

Mellem denne „Underverden“ og Samfundets Politi- og Retsvæsen er der en permanent Krig. Nævnte Politi- og Retsvæsen er jo i Virkeligheden kun en velorganiseret og veludrustet staaende Krigshær, Samfundet maa opretholde til sin egen Beskyttelse mod nævnte „Underverden“. Og ligesom enhver anden Krig er denne Krig ogsaa blodig, afstedkommer Mord, Drab, Tilfangetagelse, Internering og Henrettelser, Sorg og Tortur. Og det er givet, at den Slags Tilstande uundgaaeligt skaber gensidig Frygt, Had og Hævnlyst mellem Parterne, hvorved det bliver endnu mere aabenlyst, at Samfundet gennem denne sin Indvirkning paa „Underverdenen“ mere bliver „Dressør“ end „Opdrager“, mere bliver en „Bussemand“ end en „Vejleder“. Og det er forstaaeligt, at „Underverdenen“s Repræsentanter ikke i Samfundet og dets Administration kan se nogen Guddommelighed, eller i særlig Grad fornemme en Guds Nærhed. Deres medfødte Natur eller primitive Instinkter opfylder dem helt med Opfattelsen „enhver er sig selv nærmest“. Dette vil igen sige: hensynsløs Udnyttelse af alle Chancer til Fordel for Opretholdelsen af sin egen Eksistens, stjæle hvor stjæles kan, røve og plyndre, hvor Betingelserne herfor maatte være til Stede, Udryddelse af Liv, hensynsløst Mord og Drab, hvis det letter Adgangen til Opfyldelsen af ens Begær og Ønsker. Men er det ikke lige akkurat de

samme Regler, som Dyrene i Junglen lever under, og som for dem er livsbetingende Love? — Viser dette ikke tydeligt Menneskenes dyriske Afstamning? — Er det saaledes ikke synligt her, at „Underverdenen“ er Dyreriget og dets Love nogle Udviklingstrin nærmere, end det Samfund, der netop med sit Politi- og Retsvæsen søger at bekæmpe denne — Dyrerigets Væremaade — hos Mennesket? — Er „Underverdenen“s Væremaade ikke Praktiseringen af fortidige primitive og lavere Religioners foreskrevne højeste Moral? — Har vi ikke netop i de tidligere Afsnit af nærværende Bog set, at denne, med Mord, Drab og Spænding opfyldte Moral og Væremaade, var det eneste „saliggjørende“, var Livets Løsen hos Fortidsmenneskene eller hos Nutidens Naturmennesker? — Jo, „Underverdenen“s Individuer er yngre Sjæle i Udviklingen, der er inkarneret eller genfødt i det moderne Samfund, med hvis højere Moral og Kultur, Love og Forskrifter deres, fra Fortiden medfødte primitive Instinkter og Vaner, i første Instans naturligvis maa kollidere. Denne Kollisions højeste Resultat bliver altsaa „Dressur“. „Dyrene“ møder her for første Gang Love og Forskrifter, som ikke er „Dyreriget“s, men derimod hører et helt andet „Rige“ til, et „Rige“, som endnu „ikke er af denne Verden“. „Dyrene“, eller disse yngre Sjæle, bliver her for første Gang stillet overfor den Kalamitet, at det, der igennem en umaadelig Række af deres tidligere Liv eller Inkarnationer, var Heltebedrift, det, der var den højeste Lovopfyldelse og derfor den højeste Gudstjeneste, det er her i deres nuværende Liv en — „Forbrydelse“. De glørværdige „Helte“ og største „Gudstjenere“ fra Fortiden, de til „Valhal“ særlige kvalificerede og berettede Individuer, Sjæle fra Nutidens Naturmennesker, befinder sig nu pludselig i den moderne Civilisations „Underverden“.

Men hvor skulde disse Væsener ellers inkarnere, naar Udviklingen fører dem ud af deres egen Sfære? — I Civilisationens højeste mentale Klasse vilde de jo være endnu mere uegnede og hjemløse end i „Underverdenen“.

I denne „Underverden“ finder den „syndende“ „Adam“s og „Eva“s første Møde med en helt ny Verdens Moral Sted. Da denne Moral jo udgør en hundrede Procent Kontrast til „Dyreriget“s, og dens Tilegnelse og Dyrkelse derved tilsidst bliver en fuldstændig Forvandling af Individet fra „Dyr“ til „Menneske“, er den saaledes identisk med Individets Udfrielse af „Dyreriget“. Da denne Udfrielse er det samme som „Verdensgenløsning“, bliver nævnte „Underverden“ saaledes denne „Verdensgenløsning“s store „Forgaard“. Den er en Zone, hvor Individet for første Gang begynder at skulle vænnes til at leve efter denne nye Morals første spæde Forskrifter og Idealer. At dette ikke pludselig lader sig gøre, men kræver flere Liv for sin Fuldbrydelse, er jo saare naturligt, eftersom Individets medfødte „Dyrenatur“ er en i Myriader af Liv forstenet Tilstand, der som Følge heraf kun gradvis kan lade sig opløse eller forvitte.

Denne Opløsning eller Forvitring bliver altsaa i første Instans befordret af det moderne Samfunds Lov- og Retsvæsen, som Naturmennesket ved sin Fødsel blandt Civilisationens Mennesker er blevet underkastet. De Straffe, den vanærende Position, den mentale Underklasse-tilstand, det her, paa Grund af dets Primitivitet, nødvendigvis maa gennemgaa, tvinger det efterhaanden til ikke at kunne være helt ligegyldig overfor nævnte Samfunds Retsvæsen og Love. Resultatet heraf bliver altsaa kun „Dressur“. Men denne „Dressur“ suppleret med Livets egen Tale, hvilket vil sige, de direkte kosmiske Følger af en ufuldkommen eller ufærdig Livsopfattelse og Væremaade, skaber langsomt Omvendelse. Disse Følger er igen de samme som dem, vi kender som svære Sygdomme, Sorger, Ulykker, Armod, Had, Forfølgelser, ulykkeligt Ægteskab, Betleri og Hjemløshed. Disse Realiteter er alle hver især specielle Fag i Livets store Skole. Disse Fags fulde Oplevelse i Forbindelse med Samfundets „Dressur“ skal nok efterhaanden gennem mange Inkarnationer faa Individene indstillet paa andre Tanker end den „dyriske“ Væremaade.

Ligesom alle andre Oplevelser giver Individet Erfaringer, saaledes giver oplevede Lidelser ogsaa Individet Erfaringer. Men medens andre Oplevelser navnlig giver Individet Intelligensudvikling, giver Lidelser-erfaringerne Individet Følelsesudvikling. Efterhaanden som Individet bliver rig paa Lidelsererfaringer, vokser dets Evne til at forstaa Lidelsestilstanden hos Medvæsenerne. Og med denne Evne vokser en ny Egenskab frem i dets Mentalitet, nemlig den vi kalder „Medfølelse“. Medfølelse er igen den begyndende Kærlighed, Kærlighed er saaledes i dybeste Forstand det samme som Forstaaelsen af Lidelserne og bliver derved Vejen til Gud.

„Underverdenen“s Individuer, de inkarnerede „Naturmennesker“, bliver altsaa herigennem modtagelige for Samfundets Religion. „Hedningerne“ bliver „Kristne“. Samfundets „forlorne Sønner“ bliver „troende“, finder atter tilbage til den „himmelske Fader“.

65. KAPITEL

Naar Individets Mentalitet er analogt med Samfundets

Disse Væsener udgør nu, i det kosmiske Forældreskab, „Børn“, der er paa „samme Trin“ som deres „himmelske Fader“. At være paa „samme Trin“ som denne „Fader“ vil altsaa i dette Tilfælde sige det samme som, at ens medfødte naturlige Anlæg dikterer en Livsopfattelse, Moral og Væremaade, der er nøjagtig i Kontakt med den af de

herskende gejstlige og verdslige Autoriteter og Magthavere forkyndte og ved retslige Lovparagrafer fastsatte Væremaade. Hvis ens medfødte Natur og Anlæg saaledes mentalt er paa lige Fod med Autoriteterne, da kan man jo kun være i Harmoni med den af disse bestemte Tilværelsesform. Man er da en „hæderlig“ og „pligtopfyldende“ Samfundsborger, man er en „rettroende“ og „frelst“ Sjæl, man er en „god Kristen“, en „god Muhammedaner“, en „god Buddhist“, alt eftersom ens Samfund er henhørende under den ene eller den anden af disse autoriserede Religioner. Og da man saaledes gaar med Flokken, med Strømmen, med Flertallet, har man jo en altovervældende Medvind, og Livet bliver ogsaa i denne Instans: Inspiration, Lykke og Glæde. Man er i Kontakt med den paa dette Trin højeste eksisterende Forstaaelse og Erkendelse af sin „himmelske Fader“.

66. KAPITEL

Væsener der er foran Almenheden. Videnskab, Diktatur og „Gangsters“

Vi kommer nu til den tredje Gruppe, den hvor Børnene er foran Forældrene i naturlige Anlæg og Intellektualitet, og hvor der derfor ogsaa her opstaar Disharmoni og Adskillelse mellem Parterne. Overført til „Forældreskabet“ mellem den „himmelske Fader“ og Menneskene, vil „Faderen“ ogsaa her udgøre Samfundets eller Almenhedens autoriserede Tro eller dogmatiske Livsopfattelse, medens „Børnene“ udgør alle de Personer i samme Samfund, hvis Anlæg eller Intellektualitet bevirker, at de hverken kan tro paa, eller erkende denne Livsopfattelse. I den moderne Civilisation finder vi disse Væsener i stor Udstrækning indenfor den akademiske Verden eller Videnskaben. Disse Væseners store Anlæg for Tilegnelse af intelligensmæssig Viden paa det rent materielt maalelige og vejelige Felt, de overordentlige Mængder af Kundskaber fra det rent praktiske Liv, de kommer i Berøring med, stemmer ikke overens med deres Børnelærdom eller den fra Fortiden overleverede dogmatisk formede Kristendom, som udgør den følelsesbetonede, men intelligensfattige Almenheds aandelige Næring og Moralbasis. Det er derfor klart og selvfølgelig, at disse Væsener efterhaanden gaar deres egne Veje, idet de ikke kan faa deres praktisk oplevede eller rent haandgribelige Erfaringer til at passe paa den nedarvede religiøse Terminologi, der oprindeligt, ligesom al anden Fortolkning her, kun er beregnet paa Følelse, men ikke paa Intelligens, og som derfor kun kan være — Symbolik eller Lignelser, — men ikke

desto mindre nu i blind Iver af den samme Almenheds religiøse Autoriteter doceres eller paastaas som Bogstavelighed.

At denne Docering ikke giver Næring for Intelligensen, bliver jo netop til Kendsgerning derigennem, at den kræver blind Tro, uden at give virkelig konkrete Analyser. De nævnte intellektuelle Væsener bliver saaledes i deres daglige Liv stillet overfor en Opsummering i deres Mentalitet af praktiske Erfaringer eller uomstødelige Kendsgerninger, der giver dem absolutte haandgribelige Holdepunkter, og dernæst den nedarvede religiøse Paastands Terminologier, der kun giver dem abstrakte eller uvirkelige Holdepunkter. At disse Væsener derfor mere og mere føler sig tilskyndet til at gøre de haandgribelige praktiske Holdepunkter til deres Livsfundament i Stedet for de religiøse abstrakte og usikre, er kun logisk.

Men da de Erfaringer, de foreløbig kommer i Besiddelse af, kun repræsenterer den virkelige Verdensgaades Løsnings allerførste spæde Stadier, hvilket vil sige, rent materielle, maalelige og vejelige Felter, og disse Felter, i Henhold til „Livets Bog“, kun kan udgøre et enkelt lokalt Felt i den nævnte Løsnings samlede Helhed, er disse Væsener endnu, videnskabelig set, langt fra Erkendelsen af nævnte Løsnings virkelige Facit.

At det er dette Facit, at det er Verdensgaadens Løsning, den ædle Videnskabsmand søger, og som saaledes er Maalet for hans Stræben, enten bevidst eller ubevidst, lader sig ikke bortforklare. Og nævnte Væsen bliver derfor, i kosmisk Analysering, at betragte som „religiøs“. Man maa nemlig ikke glemme, at den ædle Videnskabsmands utrættelige Udforskning paa en Masse Felter, blandt andet er blevet et kolossalt Gode for Menneskeheden baade paa tekniske, medicinske, astronomiske og geografiske Omraader, ja, et Gode saa stort, at det berettiger de samme Væsener til at sidestilles med mange af Samfundets virkelige „hellige Mænd“, selv om Begrebet „Gud“ i Øjeblikket for dem er Naivitet og Overtro, skønt det ikke er Skik og Brug at udtrykke dem saaledes, og de, paa Grund af indre Beskedenhed og mange ydre moderne Fordomme, sikkert heller ikke ønsker at blive erkendt saaledes.

Men een Ting kan i alt Fald ikke fratages dem, de hører uomstødeligt med til Samfundets Befriere. Og deres Livsgerning er dermed i Virkeligheden den højeste religiøse Kultus. Og de er i Kraft af deres virkelige Viden og dens ædle Udnyttelse den „hellige Aand“s begyndende Repræsentanter og Udøvere paa Jorden. Den jordiske Videnskab er jo i Henhold til „Livets Bog“ „Den hellige Aand“s Begynderstadium. Og nævnte Stadiums Repræsentanter vil alle igennem deres Arbejde komme — ikke tilbage til Samfundets Dogmatik, — men frem til Livsgaadens virkelige Løsen, frem til Oplevelsen af en — ikke ved menneskelig Opfindsomhed manifesteret begrænset og stedbunden Idealgud, ikke en af menneskelige Ønsker og Begær billedlig formet

Nationalgud eller digterisk opsat Heltegud, men derimod ene og alene en evig — Universalgud, en altomfattende „evig Fader“, i hvem „Vi leve, røres og ere“, og i hvem vort daglige praktiske Liv derfor bliver en evig uafbrudt Korrespondance. —

Men der er ogsaa andre Væsener i den tredie Gruppe end de her nævnte. Af disse er der nogle, hvis religiøse Liv, efter at være vokset fra Almenhedens Gud, efter at have udlevet Dogmerne, søger Udløsning i teosofiske Studier og Sammenslutninger og har derigennem forsøgt at rejse højere religiøse, intellektuelle Synsmaader. Og meget af disse Væseners Aandsarbejde er blevet et stort Gode for mange Mennesker paa samme Stadium eller Bølgelængde. De har manifesteret et stort „Johannes Døberarbejde“, hvilket vil sige, Forberedelsesarbejde for den ny Verdensgenløsning. De har i særlig Grad begyndt at henlede Almenhedens Opmærksomhed paa Individernes Reinkarnation eller Genfødsel, hvis kosmiske Analyse er en af det tyvende Aarhundredes Verdensgenløsnings Hovedfaktorer.

Dernæst har den tredie Gruppe en anden Serie af Væsener, der ogsaa intelligensmæssigt er vokset fra Dogmerne, fra Børnelærdommen, men hvis Mentalitet foreløbig endnu ikke rummer tilstrækkelig Følelsesudvikling til at vække Interesse i dem for højreligiøse Problemer, ja de kan endog i visse Tilfælde ligefrem ved Ironi, Had og Forfølgelse søge at bekæmpe disse Problemer. Deres Idealisme gaar mere i materiel politisk Retning. Og disse Væsener vil her møde de Erfaringer, der skal vise dem, at man ikke kan bygge hverken sin egen eller et Samfunds virkelige Idealisme op, saalænge man lader haant om „Aandsvidenskab“ eller Analyserne af de mentale Felter ved selve Livet, igennem hvilke dets største Love afsløres. Et saadant intelligensmæssigt, materielt indstillet, men paa højere Aandskundskaber blottet og hadefuldt fremtrædende Samfund, bliver uundgaaeligt udgørende et Omraade, indenfor hvilket Tortur, Terror, Mord og Drab i stor Udstrækning kan trives, ja, disse Realiteter bliver ligefrem, i Forbindelse med Enevælde, Diktatur eller Frihedsberøvelse, det samme Samfunds Opretholdelsesbasis eller Livsnerve.

Men et Samfund, en Nation eller Stat, der saaledes opretholdes udelukkende paa Diktatorærgærrighed, paa Magt og Tvang, har intet med en naturlig og fri Aandsudvikling at gøre, men kommer derimod i altfor betænkelig en Grad til at vise sig fremtrædende med akkurat den samme Justitsmetode, Straffemoral og Henrettelsestendens som den, paa hvilken enhver „Forbryderbande“ uundgaaeligt maa hvile.

Men ligesom enhver „Forbryderbande“ uundgaaeligt tilsidst bliver bekæmpet, maa gaa til Grunde, dens Medlemmer dødsdømt, straffet eller indespærret, saaledes vil ethvert politisk Samfund, der er opretholdt paa den samme Basis som nævnte Bande, ogsaa urokkeligt møde sin Skæbne, dets Ophav og Magthavere komme til at „ligge,

som de har redet", komme til at „høste, hvad de har saaet", og gennem de heraf opstaaede Lidelser komme til at raabe efter den højeste Viden og opleve denne Erkendelse som den eneste Livsbasis, og derved finde Vejen tilbage til den „himmelske Fader". —

Men det er ikke alle Væsener af den tredje Gruppe, der er saa „heldigt" stillet, at de bevidst eller ubevidst kan camouflere eller dække deres intelligensmæssige, men følelsesprimitive Spil overfor Medvæsenene eller Omgivelserne under Begrebet „Politik". Disse Væsener er da nødsaget til at fremtræde mere aabenlyst og bliver derfor af Samfundet lettere opfattet som „Storforbrydere", med hvilke det ærlige Samfund stadig maa være i Krig eller Kamp. Disse Væseners religiøse Liv er, grundet paa deres stærkt udviklede Intelligens, i de fleste Tilfælde forlængst vokset over deres Børnelærdom eller Dogmerne. Og grundet paa deres Følelsesfattighed, hvilket vil sige, deres endnu meget spinkle Evne til at føle Medlidenhed, er de blevet „Forbrydere" af den Art, vi kender som „Gangsters", „Kidnappere", „Pengeafpressere" o.s.v. Men meget ofte er denne Side af deres Liv camoufleret eller skjult under en officiel Fremtræden som: Rigmænd, med flotte Palæer og Luksusvogne, som Ejere af store Forlystelsesetablissementer e. l. Og det er kun, naar de har været uheldige i deres Metier bag Kuliserne, at de bliver afslørede.

Men det er jo ikke alle, der naar saa stor en Position i Lovløshedens Regioner. Til samme Kategori hører ogsaa mange andre almindelige Forretningsfolk eller Handlende. Hvor mange tror man ikke, der her i Form af ublu Avance røver og plyndrer fra deres Medborgere, hvor de uden altfor stor Risiko kan komme af Sted dermed, eller hvor der er Huller i det juridiske Lovsystem. Og er det ikke netop derfor, der er opstaaet noget, der hedder „Sagførere", disse Specialister i Jura, man maa søge for at faa Assistance til Hjælp for eventuelle juridiske Spidsfindigheders Udnyttelse for et Ønskes Opfyldelse, ligegyldigt hvad enten det nu gaar i Retning af Beskyttelse af en selv, eller i Retning af ens eget Angreb paa andre? —

Hvis Følelseslivet var vokset eller udviklet helt frem til Ærlighedsstadiet hos alle Samfundets Medlemmer, saa behøvede det juridiske Lovsystem ikke at være af en saa indviklet Karakter, at det kun kan udnyttes eller betjenes af særlige Specialister, hvis Assistance almindelige Samfundsborgere altsaa nødvendigvis maa søge, hvis de vil opnaa en nogenlunde taalelig Garanti for af samme Lovsystem, ikke at blive udnyttet, men beskyttet. —

67. KAPITEL

„Helvede“

Vi har hermed fulgt „Adam“ og „Eva“ gennem „Uddrivelsen af Paradisets Have“ helt nede fra Jungletilstanden og frem til det tyvende Aarhundredes moderne Mennesker. Vi har faaet et lille Indblik i de vigtigste Faktorer ved denne „Uddrivelse“. Vi har set, at „Keruberne“ eller Fortidens religiøse Autoriteter eller Førere har tabt en stor Del af deres Magt over Menneskene og er nu saa langt bag efter den, fra „Dyreriget“ eller det fortidige „Paradis“, bortdragende „Adam“ og „Eva“, at deres Raab om „Død“ og „Helvede“ næsten ikke mere kan høres, og at denne „Adam“ og „Eva“ i Form af det nutidige moderne Menneske befinder sig i et religiøst Ingenmandsland, er i kosmisk Forstand „faderløs“, hvilket vil sige „gudløs“. Det er overfor sin „himmelske Fader“ en „forloren Søn“. Det har gjort umaadelige Fremskridt, har faaet udviklet sin Intelligens, saa den staar langt over det almindelige „Dyr“s, medens det i Følelse kun for et Mindretals Vedkommende kan siges at være højt hævet over „Dyret“. Det store Flertal af Menneskene har endnu kun en primitiv Følelse og maa derfor i Livet selv møde en umaadelig Masse Lidelseserfaring for at kunne faa denne sin Følelse hævet op over det dyriske Stadium. I Kraft af, at disse Menneskers mentale Kombination saaledes udtrykker Intelligensoverlegenhed og Følelsesunderlegenhed, skaber de den Uligevægt i Verden, der manifesterer sig som de blodige Rædsler og Lemlæstelsesprocesser mellem Samfundene, vi kalder: Krig, Revolution, Oprør, Strejker, Boykotning o. l., hvilke Processer igen hverken kan udtrykkes som rent „dyriske“ eller rent „menneskelige“. Disse Bloddramaer er ikke „dyriske“, dertil er de for intelligensmæssigt overlegne. Men de er heller ikke „menneskelige“, dertil er de for følelsesmæssigt underlegne.

Det tyvende Aarhundredes Verdensdramaer er altsaa halvt „dyriske“ og halvt „menneskelige“. Men det er jo lige akkurat den Tilstand i Mentaliteten, der kan skabe „Helvede“. „Helvede“ er saaledes Intelligensens første Frugter. Men da Intelligens i første Instans er de „forbudte Frugter“ af „Kundskabens Træ“, hvis Nydelse skulde medføre „Døden“, hvilket vil sige, Ødelæggelse af Legemer, da en virkelig „Død“ ikke eksisterer, saa bliver de førstnævnte Bloddramaer, i Forbindelse med alle de øvrige Aarhundreders Genvordigheder i Menneskehedens Historie, Opfyldelsen af den guddommelige, formanende Spaadom fra „Paradisets Have“: „Men af Kundskabets Træ paa Godt og Ondt, af det skal du ikke æde; thi paa hvilken Dag, du æder af det, skal du dø Døden“. —

„Helvede“ udgør altsaa en Zone, hvor Individet har faaet Intelligens til, med umaadelige overlegne Midler, at udnytte til Genialitet det „dyriske“ Princip „enhver er sig selv nærmest“. Men da denne Udnyttelse uvægerligt jo maa avle tilsvarende kulminerende, bloddryppende Eftervirkninger, bliver „Helvede“ saaledes et Drama, der spilles udenfor det egentlige „Dyrerige“ og udenfor det egentlige „Menneskerige“, og hvis drastiske Virkninger for Individerne bliver den realistiske, praktiske Erfaringsoplevelse, der skaber Vækst i det primitive eller underlegne Følelsesliv. Da denne, af „Helvede“ befordrede, Følelsesudvikling, hæver Individet langt op over det „dyriske“ Følelsesniveau, til en Tilstand, hvor det ikke mere kan bruge Intelligensen i det dræbende Princip's Tjeneste, men derimod kun i Kærlighedens, bliver „Helvede“ jo den „Livsaande“, som Gud „indblæste“ den, af „Ler“ „formede“ „Adam“, og hvorved han blev til et „levende Menneske“.

Men „Helvede“ udledes ikke paa een Dag. I denne Grænsezone mellem „Dyr“ og „Menneske“, i dette „Ingenmandsland“, maa „Adam“ og „Eva“ i Form af det jordiske Menneske leve i mange Inkarnationer, og udgør altsaa hver især i denne Tilstand en „forlorn Søn“. Og det er i „Helvede“, at den „forlorne Søn“ opdager, at Livet „borte fra Faderen“, hvilket vil sige, Livet i „Gudløshed“, Egoisme, Hensynsløshed, Magtbegær o. l., er Opfyldelsen af „dyrisk“ Mentalitet, af „dyrisk“ Levevis og saaledes symbolsk er det samme som at „æde sammen med Svinene“, og at hans eventuelle rige Boliger, Slotte, Palæer, Festsale og Lystyachter etc. i Virkeligheden kun er forgyldte „Svinestier“, Skuepladsen for alskens Vildfarelser, mental Urenhed, Hovmod og Forfængelighed, at hans Væsen helt og holdent kun udgør en i Guld, Sølv og Ædelstene, i Purpur, Hermelin og Silke maskeret aandelig Dumhed, Naivitet og Uformuenhed, saalænge et primitivt Følelsesliv og dermed en bevidst eller ubevidst Forfængelighed faar ham til at krympe sig ved at vedgaa sig sit sande Familieskab med sin „himmelske Fader“, hvilket vil sige Familieskabet med sin „Næste“, Familieskabet med alle andre eksisterende levende Væsener.

Men fra denne aandelige Hjemløshed, Vagabondering eller Lazarontilværelse kan „Keruberne“: De forældede kirkelige Autoriteter, ikke hjælpe den „forlorne Søn“. Dertil er deres Magt og Tro altfor stærkt forældet. Her maa alt Haab om Hjælp fra deres Side lades ude. Og Begreberne den „fortabte Søn“ og „evig Fortabelse“ er derved kommen ind i Verden.

Men begge Begreberne er illusoriske. Den „himmelske Fader“ slaar ikke Haanden af „Sønner“, selv om denne slaar Haanden af „Faderen“. Og „Helvede“ er udelukkende baseret paa at skabe, ikke alene „Sønner's“ Oplevelse af Savnet af sin „himmelske Fader“ og den deraf udgaaende Længsel mod Guddommen, men ogsaa en „Opstandelse“ fra „Syndefaldet's“ „Dødsrige“ til en helt ny „forklaret“ Tilværelse: Opstandelsen fra „Dyr“ til „Menneske“.

68. KAPITEL

De overleverede Fabler om „Djæвле“ bliver til realistisk Virkelighed

Det jordiske Menneske befinder sig altsaa paa et Stadium, hvor det ikke mere helt er „Dyr“ og heller ikke helt er naaet til at blive „Menneske“. Det hører ikke mere helt til det Rige, hvorfra det oprindeligt er udgaaet, og kan derfor heller ikke mere helt indordne sig under dets Love. Det er derfor heller ikke i Harmoni med disse Loves Repræsentanter, „Keruberne“. Til „Keruberne“ hører jo alle de Væsener, der er Forkyndere og Fortolkere af helt eller delvis „dyriske“ Traditioner, hvilket igen vil sige, Fortolkere af en Moral, der tillægger Forsynet eller Guddommen Vrede, Had, Hævn- og Straffelyst, gør overmægtige politiske Mordere, Erobrere og Undertvingere til Helteskikkelser, gør Væsener, der ikke mere hælder til eller tror paa de gamle autoriserede Idealer og Moralbegreber, til „forbandede“, ja, „evigt fortabte“ Væsener, til „Djævlens Børn“, til Aspiranter til „Helvede“, dømmes dem til Udsmidning i det „yderste Mørke, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel“, til en „evig Ild“s nagende Martring til Fryd og Glæde for dem, der igennem de autoriserede Moralbestemmelser Overholdelse, ved formentlig „Naade“ og „Syndsforladelse“ er blevet „frelste“ Væsener, er blevet „Guds Børn“, er blevet berettiget til Titulationen „Vi hellige“ og som saadanne naturligvis maa gaa langt uden om „Djævlens Børn“. Og Krigens Grundlag er dermed stadigt blomstrende.

„Adam“ og „Eva“ er altsaa i Form af det „moderne Menneske“ kommet saa langt bort fra sit oprindelige Rige, og Guds Skabelse af „Mennesket“ er blevet saa fremskreden, og „Indblæsningen“ af den guddommelige „Livsaande“ saa effektiv, at nævnte Væsen er blevet meget mere „levende“, ja, saa „levende“, at det „nye Liv“ ikke nær kan faa tilstrækkeligt Afløb gennem de oprindelige ordinære „dyriske“ Traditioner, Metoder og Principper. Det kæmper ikke mere med aabenlyse, synlige, naturlige Vaaben: Tænder og Klør. Det kæmper ikke mere ved sit Legemes naturlige medfødte Kraft. Og dets Mordlyst er ikke mere motiveret af en absolut Livsbetingelse. Det dræber ikke udelukkende af Sult og Selvforsvar. Den tilegnede Merbevidsthed har fuldkommengjort og forstærket dets Mord- og Drabsevne Tusinder og atter Tusinder af Gange. Og det afviger fra sin tidligere Tilstand eller fra sine nuværende „dyriske“ Stammefrænder derved, at det ved enhver Lejlighed og i enhver Situation har til Maal at aflive, undertrykke, baste og binde. Det dræber af Had, det dræber af Misundelse, det dræber af Forfængelighed, det dræber af Ærgærrighed, Havesyge, Magtbegær, det dræber af Nedtrykthed, det dræber af

Glæde. Mordprincippet er blevet en Sport, er blevet en Forlystelse. Er det ikke Mordprincippet, man har til Underholdning i de fortidige Gladiatorkampe og Menneskets Kasten for de vilde Dyr? — Og er det ikke det samme, der gaar igen i de moderne Tyrefægtninger og Hanekampe visse Steder paa Kloden? — Og er det ikke Mordprincippets Glædesudbrud, der lyder til os gennem de store Klapjagters Valdhorn og Hundeglam? — Er det ikke det samme, der aabenbares os gennem Begrebet „Lystfiskeri“? — Og hvad er de store Sportskampe andet end Mordprincippets Manifestation i fortyndet Form, tværet ud i svage Dønninger? — Fyldes de store Kæmpehaller og Sportspaladser Verden over ikke paa Grundlag af Menneskenes Trang til at se Kamp? — Rystes Huset ikke af Mængdens Jubel, naar den eller den af dens Favoriter har slaaet Modstanderen, om end ikke ihjel, saa dog bevidstløs eller gjort ham ukampdygtig? —

Jo, al Kamp er Mord; men Mord behøver ikke altid at udgøre de hundrede Procent, der er den visse Død. Et Væsen kan ogsaa bare være slaaet halvt ihjel, og Mordet udgør da halvtreds Procent. Enhver legemlig Skade, der paaføres et Væsen af et andet, vil saaledes altid uundgaaeligt udgøre saa og saa mange Procent Mord. Og det levende Væsen er her paa Vej fra „Dyr“ til „Menneske“ naaet frem til et Stadium i Udviklingen, hvor det gør de overleverede Fabler om „Djæвле“ til realistisk Kendsgerning. Er Væsener, der ved at røve, plyndre, myrde, dræbe, skænde, ødelægge, sprede Sorg og Rædsel, Invaliditet og Sygdom i sine Fodspor, uden at det paa nogen Maade er en Livsbetingelse, men udelukkende kun er baseret paa de førnævnte lavere Bevidsthedstendenser: Egoisme, Magtbegær, Forfængelighed og Mordforlystelse, ikke Tilværelsens sande „Djæвле“? — Tror det jordiske Menneske, at det kan frigøre sig fra denne sin Identitet, saalænge det i Lande, hvor Jordbunden er skabt til at kunne bugne af herlige vegetariske Produkter, der er det vordende „Menneske“s absolut eneste naturlige og drabsfri Føde, (se min Artikelserie „Den idelle Føde“ i Kosmos, Aargang 1933), omskaber denne Jordbund til pigtraadsafspærrede Fangelejer eller Opdrætningspladser, tjenlige for kunstig Fedning af fremskredent udviklede „Pattedyr“ for at gøre disse dets nære Stamfrænder tjenlige til kommende Suppegryder, Ædegilder og Højtidsmaaltider, som man kødhungrende blandt andet ofte indleder med „Her kommer Jesu dine Smaa“, og bedøvet af Spiritus og Tobak, overmæt af Blodpølse, Ribbensteg, Gaasesul og Grisesylte afslutter med „...skøn er Sjælenes glade Pilgrimsgang o. s. v.“. —

Er det ikke en Parodi paa Helligholdelsen af Festen til Ære for Afskaffelsen af det dræbende Princip eller for Udviklingen af Overholdelsen af det femte Bud, der er „Djæвле“ værdig? —

Tror man de blomsterfyldte Enge, de grønne og gule bølgende Kornmarker er paradisiske, saalænge de er det bærende Fundament for de

himmelstræbende tekniske Mordpaladser, vi kalder „Slagterier“? — Eller gør det Sagen bedre, at de samme skønne Omraader bliver gjort til Skuepladser for Dødningedanse, Eksplosioner, Granatild og Invaliditetsfrembringelse en gros? — Er det ikke et Spil mellem „Djævla“? Er de dødbringende Giftgasser ikke „Helvede“s Atmosfære, der besudler de sollyse Vange? —

Og er Atmosfæren bedre inde i de jordmenneskelige Organismer eller kødelige Legemer? — Er disse ikke i stor Udstrækning fyldt med svære Sygdomme? — Er ikke mange lidende af „Galdesten“, „Blæresten“, „Nyregrus“, „Forkalkninger“ etc.? — Er det ikke en Forvandling af de indvendige Egne, der skulde være skønne Græsgange, Ernæringskilder og Tumlepladser for livsbetingende Mikroindivider: Celler, Molekyler, Blodlegemer og Nerveenheder o.s.v., til Stenørkener? — Hvordan skal de smaa mikroskopiske Væsener, der tilsammen udgør de normale livsbetingende Vædske, Safter, Sener og Muskelstof her finde Næring, Passage og Virkemuligheder? — Bliver Sundheden i en saadan Organisme ikke en Parodi paa den normale Tilstand, der er en raffineret Ødelæggelsesdæmon værdig? — Og hvor kan det jordiske Menneske undgaa at være identisk med en saadan Dæmon, saalænge det skødesløst opsummerer i sit Legeme de mærkværdigste Ting, som ikke har noget som helst med Føde og Ernæring at gøre? — Hvorledes skal det levende Liv i Legemet, der skal have frisk Luft igennem Lungerne, blive sundt og levedygtigt, saalænge Legemets Ophav forlyster sig med at forpølse Luften i de Lokaler, det skal opholde sig i, med tykke, uigennemsigtige, giftige Taageskyer af særligt udspekulerede Tobaksraffinementer? — Hvorledes skal Ernæringspassager, Mavesæk og Tarmkanaler beholde deres Førlighed eller Naturlighed, naar de tvinges til at befordre mægtige Kvanta af særligt raffineret udtænkte Blandinger af ætsende Giftvædske af Alkohol, der kun har det tilfælles med de naturlige Drikkemidler, at de er flydende? — Hvorledes skal den jordmenneskelige Organisme bevare sin oprindelige vidunderskønne Tegning, Plastik og Charme, naar dens Ophav ikke mere nøjes med at spise paa Grund af Sult, ikke nøjes med at drikke, fordi det er tørstigt, men derimod har gjort hele Næringsindtagelsen til et Forlystelsesspørgsmaal? — Hvad er Desserter, naar de serveres som tredie, fjerde eller femte Ret? — Er de Retter for sultne? — Er de ikke netop i nævnte Tilfælde Retter for mættede? Er det ikke derfor, de er fremstillede ekstra søde og lækre? — Er denne deres ekstra Tilstand ikke netop beregnet paa at friste den overmættede til at nedsvælge i sig endnu en Portion, skønt Mave og den normale Appetit egentlig forlængst har meldt Stop? — Jo, Desserter er ikke beregnet for den sultne, er ikke beregnet for den tomme Mave som naturnødvendig Føde, men er derimod særligt fremstillet for at behage Smagen. Og dens Indtagelse kan derved blive indtil en

hundrede Procents Forlystelse. Og denne Forlystelse, i Forbindelse med alle det jordiske Menneskes øvrige unaturlige og dræbende Forlystelser og vanemæssige Uhyrligheder, omskaber efterhaanden nævnte Menneske til et sygt Væsen, der kræver Aandssvageanstalter, Hospita-ler, Fængsler og Krigsskuepladser for sin „moderne“ Fremtræden, og hvis Vej gennem Livet derfor stadig er besudlet med Blod, Fornedrelse og Lemlæstelse, med Graad, Dødsqualer og Invaliditet. —

Nej, de jordiske Mennesker er ikke rigtige „Dyr“ og ikke rigtige „Mennesker“. De udgør bastardagtige Overgangsvæsener mellem disse to Generallivsformer og repræsenterer eller opfylder saaledes den „halvdyriske“ og „halvmenneskelige“ Tilværelsesform, der retmæssigt gennem Tiderne i Sagn og Eventyr er blevet opfattet som Basis for de menneskefjendtlige Væsener, vi har lært at kende under de fra Fortiden overleverede Begreber „Trolde“ og „Djævl“. — Hvem skulde disse Sagnfigurer ellers være? — Hedder det ikke om disse, at de er Ophavet til alt, hvad der er Ondt, alt, hvad der er Lidelse, alt, hvad der er mentalt Mørke? — Men hvem kan overtrumfe det jordiske Menneske i Opfindelse og Manifestation af Grusomheder eller Befordringen af det dræbende Princip udenfor Livsbetingelsens retfærdiggørende Glorie? — Og er vi ikke netop igennem nærværende Analyser blevet Vidne til, at det samme Væsen, gennem sin højst ufærdige Levemaade, sine unaturlige Begærs Tilfredsstillelse, er sin egen største Fjende, ja, en Fjende der end ikke engang kan vente paa sit Offer, til det er født, men endog forfølger og dræber det i Moderens Liv og lovpriser denne Uhyrlighed som glimrende Udtryk for „høj-moralsk“, „intellektuel“ Kultur? —

Og hvor er „Helvede“, dette „Djævlene“s og „Troldene“s Hjemsted, mere realistisk og drastisk manifesteret eller virkeliggjort end paa de jordmenneskelige Slagmarker eller Krigsskuepladser? — Frembyder de ikke et Syn af Mænd i Laser og Pjalter, fyldt med alskens Utøj og Svinskhed, tumlende rundt i Søle og Ælte, lemlæstede og saarede, raabende og skrigende, døende og rallende midt i Kugleregner, Granatild og Flammekastere, med Himlen formørket af deres egne frembragte kunstige Dødsfugle, flyvende Vulkaner, med Jorden besudlet af Bjerge af Lig, afrevne Lemmer, blodige Hoveder, Arme og Ben, med Atmosfæren ladet med kvælende Dunstarter, Svovldampe, Giftgas? — Hvor findes der større Udløsning af tragiske Livsskæbner, hvor bliver der gjort flere Børn forældreløse, hvor er der flere Forældre, der mister deres Sønner, hvor er der flere Hustruer, der mister deres Mænd, hvor er der unge forlovede Par, der i større Maalestok faar deres Fremtids-haab slaaet mere brutalt i Stykker, og hvor har man i større Stil set, unge Mænd maatte drage deres sidste Suk mere ensomt og fjernt fra alle deres Kære, deres blegnende Kinder og bristende Blikke mere fjernet fra ethvert deltagende Kærtegn, end netop i den jordmenneske-

lige Krigsgalskabs Kulmination? — Er det ikke „Helvede“ i Renkultur? Er det ikke en mental Udfoldelse, der opfylder alle Betingelser for Titulationen „Djævlbevidsthed“? —

Nej, tro endelig ikke for meget om dig selv, du det tyvende Aarhundredes saa højt lovpriste „moderne“ Menneske. Du er ganske vist naaet meget langt bort fra det ordinære „Dyrerige“, naaet langt bort fra den oprindelige „Paradisets Have“; men du er endnu ikke et virkeligt „Menneske“. Hele din materielle Viden og tekniske Kunstfærdighed og Skabekraft er endnu kun „sort Magi“, saalænge den har Død og Invaliditet til Facit. Du er kun hævet over „Dyret“ ved at være bastet og bundet til „Troidenes Rige“. Du er endnu den grove Lerklump i Skaberens Haand. Det vordende virkelige „Menneske“s guddommelige Træk er endnu kun synlige i sin første grove Antydning, er endnu i Virkeligheden kun en Karikatur af det, det engang skal blive: „Guds Billede efter hans Lignelse“. —

69. KAPITEL

Hvor Guddommen bliver aabenbaret som det eneste absolut „faste Punkt“ i al Tilværelse

Da det jordiske Menneske saaledes under sin Omskabelse fra „Dyr“ til „Menneske“ befinder sig paa et Stadium, hvor dets Handlemaade er „sort Magi“, hvilket vil sige, er Befordring af det dræbende Princip uden paa Basis af tvingende Livsbetingelse, men derimod paa Basis af Uvidenhed, Slendrian, Begærlighed, Hævnærrighed, Forfængelighed og Forlystelse, og nævnte Væsen dermed i tilsvarende Grad kun er at udtrykke som et „Djælevæsen“, hvilket igen vil sige en lidelsesfrembringende Enhed, er det givet, at en Gruppe af saadanne Enheder tilsammen kun kan skabe et Lidelsesterritorium, hvilket altsaa er det samme som „Helvede“. De jordiske Mennesker, i deres ufærdige Tilstand, udgør altsaa hver især en af de Enheder, af hvilke „Helvede“ er bygget op, paa samme Maade som Vandmolekyler hver især udgør en af de Enheder, Vandet eller Oceanet er bygget op af. Den jordiske Menneskehed har saaledes allerede i Aartusinder udgjort „Helvede“ paa Jordens Kontinenter, været et samlet Legeme bygget op af blot og bar lidelsesfrembringende Enheder. Men et Legeme, bygget op af saadanne ødelæggende Enheder, maa jo tilsidst blive lemlæstet, undermineret, sygt og lidende, blive fuld af Ufred, Disharmoni, Katastrofer

og Rædsler. Og er det ikke netop det, vi ser er Tilfældet med den jordiske Menneskehed? —

Jo, „Adam“s og „Eva“s Passage gennem den jordmenneskelige Tilstand er en Dødningedans gennem et mentalt Kæmpeoceans yderste Brænding. „Dyreriget“s forstærkede Traditioner, de store Valpladser, Revolutioner og Borgerkrige, Forretningsverdenens camouflerede Røveri, Plyndring og Vareaager, og Krigsoprustningernes Forarmning af Landene og den heraf følgende Nedbrydning af Nerver, Sundhed og Velvære, er de fraadende Bølger i hvilke „Flygtningene“ fra „Dyreriget“ skal opleve et sidste Billede af denne deres fortidige „Paradis-have“s yderste Konsekvenser, skal indprentes et sidste uforglemmeligt forstærket Indtryk af Kulminationen af en Væremaades Disharmoni med Livets urokkelige Love. Og det er i disse overvældende mentale Naturkræfter, at det moderne Menneske i Form af Karikaturerne: „Trolde“ og „Djævre“ holdes Stangen. Det er i disse bloddryppende, fraadende Traditioners svære Dønninger, det kastes hid og did, raaber og skriger sine gudløse Idéer ud og opdager enhver Væremaades Tilintetgørelse, der ikke hviler paa Kendskabet til Skaberens evige Bestemmelse. Det er her, den „forlorne Søn“ opdager sig selv, opdager sin egen indbildt „store Viden“s Lidenhed, dens Kollision med Livets evige Planmæssighed. Det er her, at Opdagelsen af en Guddoms Uundværlighed bliver levende, bliver logisk, bliver Videnskab og samme Guddom dermed aabenbaret som det eneste absolut „faste Punkt“ i al Tilværelse.

Og gennem „Keruberne“s, gennem de gejstlige Autoriteters, gennem de gængse religiøse Sektors Fordømmelse til, og Forjættelse om, „evig Fortabelse“, gennem Kammeraternes, Vennernes Ironi, Haan og Spot, gennem Larmen af fraadende mentale Styrtløb af enhver Art, svæver den druknendes lønlige „S.O.S.“ ud i det ukendte Rum. Og se, bag enhver Brænding er der en Kyst. Og bag denne uhyre mentale Brænding skimtes umaadelige sollyse Strande. Et Rige som „ikke er af denne Verden“ opfatter Signalet. Og den druknende Menneskehed træder ind i en ny Fase. Her begynder dens første Møde med en Verdensgenløsning.

70. KAPITEL

Hvor Magt udelukkende accepteres som det eneste afgørende i ethvert Tvivlsspørgsmaal

„Dyret“ er, ved sin Omskabelse til „Menneske“, altsaa her endnu kun naaet til et Stadium, hvor det, i Form af det jordiske Menneske, er blevet i Stand til at overtræde det femte Bud, hvilken Overtrædelse

ikke eksisterer hos „Dyrene“. Det almengældende hos disse Væsener er jo dette, at de kun dræber af Livsbetingelse. Hvis Tigreren ikke dræbte, maatte den jo dø af Sult. Men saaledes at bevirke sin egen Død, er ogsaa Mord. Og for Væsener af denne Art kan det femte Bud derved kun være en Anvisning paa Selvmord og er saaledes her absolut ude af Stand til at udgøre nogen som helst logisk Forskrift. Det femte Bud er altsaa opsat som Forskrift for Væsener, der myrder og dræber uden at dette er en livsbetingende Nødvendighed. Det er en første manende Røst fra Verdensgenløsningens yderste Forpost. Det er en ny Verdens blændende Straaleglories begyndende Indtrængen i „Helvede“. „Du skal ikke ihjelslaa“ er det guddommelige Trylleord, der omskaber „Djævla“ til „Guder“. — Og det jordiske Menneske finder gennem dette den aabne Vej til „Himlen“. —

Den „flygtende“ „Adam“ og „Eva“ møder altsaa her i Form af det femte Bud en helt ny Fanfare, der lyder gennem Verden. „Du skal ikke ihjelslaa“ er et nyt Paabud, der er en hundrede Procents Mod-sætning til, hvad „Flygtningene“ ellers tidligere har været vant til. I de „uddrevne“ Væseners mange Stadier som primitive, som „Naturmennesker“, er dette at dræbe endnu en moralsk Foreteelse, er endnu Vejen til Helteglorien, er endnu den højeste religiøse Udløsning. Man er endnu her saa nær „Dyreriget“, at dets Love og vanemæssige Traditioner, hvilket vil sige, den stærkeres Ret, er et forstenet bærende Livsinstinkt, uden hvis Opløsning „Dyret“s Videreførelse i Udvikling eller Omskabelse til „Menneske“ vil være en Umulighed. Dette tusind-aarige, ja, millionaarige forstenede Instinkts Opløsning danner hele Grundlaget for Skabelsen af al „menneskelig“ Mentalitet, danner Basis for al Tilegnelse af „Intelligens“ og „Følelse“. Ved at gøre det dræbende Princip til Livsbetingelse og dermed Individets Dygtighed til Befordring af samme Princip's Manifestation til Idealisme, Moral og Ret, blev den unaturlige Død i Virkeligheden en allestedsnærværende farlig Faktor, som tvang Individet til alle Vegne at være paa Post, tvang det til at anspænde sine Sanser til det yderste, tvang det til at blive denne farlige Faktor overlegen.

Da Faren lurede overalt, saavel i Skovens Tykning som paa den aabne Mark, saavel i Dalens Skygge som paa Bakkedragets Top, saavel ved den larmende Brænding som ved den lille Bæk, saavel i Individets egen Hytte som i Fjendens Lejr, kort sagt overalt, hvor en jordmenneskelig Fod kunde komme frem og en jordmenneskelig Haand føre et Mordvaaben, blev Individet uimodstaaeligt tvunget til Træning i permanent Aarvaagenhed, tvunget til en uafbrudt Anspændelse til det yderste i Modforholdsregler: Snarraadighed, Listighed, Behændighed, blev pacet op til at udfolde et mere og mere kunstfærdigt Selvforsvar. Den eneste Basis for Lykke var Overvindelse, var Tilegnelse af Sejrr, Sejrr og atter Sejrr over alle andre Medvæsener. Kun ved at

kunne holde disse i Skak kunde Lykken forblive uforstyrret. Og det bedste, simpleste og mest primitive Middel i denne Albuen sig frem imod Lykken, som derfor ikke behøvede særligt udviklede, intelligensmæssige Funktioner, blev naturligvis slet og ret dette, saavidt muligt, at udrydde de konkurrerende Medvæsener, Medbejlerne til Lykken og Overlegenheden. Kun den, der kunde udrydde, baste eller binde sine Medvæsener, kunde blive Lykkens Pamfilius, kun han var i Virkeligheden en fysisk fri Mand, som alle de undertvungne maatte være Slaver eller Trælle for.

Da den eneste Vej bort fra Trældom, bort fra Slaveri og Undertrykkelse, bort fra Forfølgelse, Nedværdigelse og Død saaledes udelukkende var Tilegnelsen af Magtoverlegenhed, var det ikke saa mærkeligt, at denne blev den altovervejende Idealisme, blev Gudsdyrkelse, blev Religion, blev „Keruberne“s højeste Lovbud og Anvisning paa Vejen til „Himlen“, til „Valhal“. Og det er givet, at en saadan Religiositet umuligt kunde undgaa at give Udslag i Oftring af nogle af de undertrykte, Slaverne eller Trællene. Man maatte give „Guddommen“ noget af det erobrede Bytte. Hvordan skulde man ellers udtrykke sin Erkendtlighed? — Og Datidens sande højeste religiøse Kultus blev en blodig Festrus i Mord, Drab og Martring af de undertvungne til Ære for en Guddom, der naturligvis udelukkende kun kunde tænkes at have Sympati for de sejrende Triumfatorer, og al mulig Foragt, Antipati og Blodtørst overfor de undertvungne eller underlegne, „Svæklingene“ i fysisk Magtudfoldelse og Kamppræstation. Man var jo dog nødt til, tankemæssigt, at gøre Guddommen kulminerende i de Idealer og moralske Opfattelser, man selv var besjælet af og kun var i Stand til at opfatte som de højeste. Hvorledes skulde man ellers opfatte ham? — At tænke sig ham anderledes vilde jo være at stille ham analogt med de undertrykte Slaver og Trælle, med „Svæklingene“ eller de mindre kampdygtige, hvorved man uundgaeligt maatte komme til at gøre sig selv til Skamme, blive ribbet for sin straalende „Helteglorie“, miste al Anerkendelse af og Beundring for sin egen store Kampoverlegenhed, Mord- og Drabsdygtighed.

Men en Menneskehed, der endnu ikke kender til virkelig Retfærdighed, endnu ikke kender til Respekt for Medvæsenernes virkelige Ret til Livet, og hvis højeste Beundring eller Anerkendelse absolut kun accepterer Magt som det eneste afgørende i ethvert Tvivlsspørgsmaal, tvinger jo hvert enkelt af sine Individuer til ikke at koncentrere sig om Ærlighed, Medlidenhed, Forstaaelse eller Tilgivelse, Selvopofring eller Uegennytte, thi disse Egenskaber kan altsaa kun udtrykke „Svaghed“, kan kun opfattes som „Nederlag“, „Tilbagetog“ eller „fejg Underkastelse“ eller „given op“ overfor Fjenden, i en Atmosfære eller Zone, hvor den totale Utilgivelighed, Undertrykkelse eller Død over Modstanderen er den formentlige højeste Vej til Guddommens Yndest.

Og det er givet, at i en saadan Atmosfære er man ganske blottet for kosmisk Viden. Her har Retfærdighed, Uegennytte og Kærlighed absolut ingen Interesse. Her er det altoverskyggende Problem: Dygtiggørelse i det dræbende Princip's Udfoldelse. Her er vi i „Syndefaldet“s, „Døden“s og „Mørket“s Rige. Og det er en Selvfølge, at et saadant Rige, i hvilket man endnu ikke kender til Retfærdighed, Opofrelse og Kærlighed som retmæssige Livsfaktorer, men derimod med den altoverskyggende Styrke- og Mordidealisme ligefrem søger at udrydde eller bekæmpe disse, maatte blive identisk med „Helvede“.

Men Livet, Verdensaltet, er baseret paa evige, urokkelige Love, der er kulminerende Kærlighed. Og de levende Væsener kan i Kraft heraf ikke forblive i „Helvede“, kan ikke blive ved med at være „Trolde“ og „Djævla“, kan ikke blive ved med at være Karikaturer paa selve Livets Mening. Det guddommelige Ord: „Der blive Lys“ runger stadigt gennem Sfærerne. Og „Guds Aand svæver“ stadig „over Vandene“. Og se, igennem „Helvede“s Mudderpøle og Rædselskabinetter aabenbares Kærlighedens straalende Magt, og den altbeherskende Fader hæver sin evige Søn op til sit eget Væsen paa Livets umaadeligt lysende Tinder.

71. KAPITEL

Det levende Væsen som det dybeste Ophav til sin egen Skæbne

Vi er nu paa vor mentale Færd igennem Verdensaltets Logik naaet saa langt, at vi har set Kulminationen af Mørkets Skabelse, Kulminationen af Smærte og Lidelse, ja, vi har dvælet i selve „Helvede“. Men igennem dette vort tilbagelagte Afsnit, er vi samtidigt blevet beriget med de begyndende Forkundskaber til at forstaa, at Mørket, Smærterne, ja, selve „Helvede“ ikke er en Manifestation af guddommelig Vrede, ikke er Udtryk for nogen som helst Form for et Forsyns Had, og at „Helvede“ saaledes absolut ikke paa nogen som helst Maade kan være identisk med en dæmonisk, religiøs eller aandelig „Straffeanstalt“, saaledes som det til Dato almindeligvis er antaget i de gængse autoriserede religiøse Verdensopfattelser. Og det er givet, at Menneskene, hvad vi ogsaa har set, ved denne Antagelse mere lærer at frygte Gud end at elske ham, hvorfor deres religiøse Fremtræden, saalænge deres Intelligens endnu ikke er kosmisk udviklet, nødvendigvis mere maa være en følelsesmæssig „Dressur“ end en paa virkelig realistisk klar Forstand baseret levende Kærlighed til Livets Fader.

„Helvede“, Smærterne og Lidelserne eller alt mentalt Mørke i Verden er altsaa ikke nogen Straf, men udgør ene og alene Resultatet af en

Væremaades Konflikt med eller manglende Opfyldelse af de evige Betingelser eller Love, paa hvilke en Kontrast eller Modsætning til „Helvede“, hvilket vil sige „fuldkommen Lykke“, er baseret. Dette vil igen sige, at hele Tilværelsen udelukkende kun udgør et Spørgsmaal om Aarsag og Virkning. Og man har da heller aldrig set en Videnskab eller Oplysning, der ikke er det samme som et Kendskab til Aarsag og Virkning. Er ikke netop enhver Handling, enhver Skabelse, enhver Bevægelse identisk med Aarsag og Virkning? —

Hele Livet, al Tilværelse, enhver Form for Oplevelse er Virkninger af udløste Aarsager. Og jo mere man kender disse Aarsager, desto mere hører man ind under den Kategori af Væsener, der betegnes som „intellektuelle“ eller „højt udviklede“, medens man, jo mindre man kender til de nævnte Aarsager, desto mere hører ind under en Kategori af Væsener, der betegnes som „naive“ eller „mindre udviklede“.

Men naar al Bevægelse eller Skabelse saaledes repræsenterer Aarsag og Virkning, bliver alt eksisterende jo Udtryk for Planmæssighed. Bestemte Aarsager har bestemte Virkninger. Og da de levende Væsener ikke kan være til uden at skabe Bevægelse, kan de saaledes heller ikke være til uden at udløse Aarsager og Virkninger. Disse Virkninger er deres „Skæbne“. Ethvert levende Væsen bliver derved det dybeste Ophav til sin egen „Skæbne“. Om denne bliver lys eller mørk vil altsaa afhænge af, hvilke Aarsager samme Væsen ved sin Fremtræden udløser. Den lyse og mørke „Skæbne“ er jo hver især Virkninger af særlig bestemte Aarsager, der atter og atter urokkeligt vil gentage sig, hver Gang de samme Aarsager bliver udløst.

Hvis det levende Væsen kender de Aarsager, hvis Virkninger kun kan resultere i en lykkelig Skæbne, og de, der uvægerligt maa resultere i en ulykkelig Skæbne, da vil det jo selv ganske naturligt kun indstille sig paa at udløse Aarsager, hvis Virkninger urokkeligt maa blive en lys eller lykkelig Tilværelse, og dets Handlemaade er da at udtrykke som „logisk“. Hvis det derimod ikke kender Aarsagerne til Lys og Mørke, kan det jo heller ikke i Forvejen med Sikkerhed skabe sin Skæbne lys, idet det ikke kender Betingelserne herfor. Og det maa da handle i Blinde og kommer derved let til at udløse forkerte Aarsager, hvilket vil sige dem, der resulterer i Ulykke og Lidelse, og Individet bliver da at betragte som „ulogisk“ i sin Fremtræden.

I Følge det Ocean af ulykkelige Skæbner, Sorger og Lidelser, vi lige i Form af „Helvede“ har beskrevet, og som er altdominerende her paa Jorden, bliver det til Kendsgerning, at det jordiske Menneske endnu er meget langt fra at handle „logisk“, hvilket altsaa vil sige, er meget langt fra at kende Udløsningen af de rigtige Aarsager, dem der skaber Harmoni, Fred og Lykke i Tilværelsen. Samme Væsen maa derfor ofte, i Blinde, men naturligvis i fuld Formodning om

netop at handle rigtigt, udløse en Mangfoldighed af de Aarsager, der nødvendigvis kun kan resultere i Disharmoni og Elendighed.

Den jordiske Menneskehed befinder sig saaledes paa et Stadium, hvor den endnu slet ikke er i Stand til skæbnemæssigt at handle „logisk“. Dette vil altsaa igen sige, at den har altfor lidt Kendskab til Udløsningen af de rigtige Aarsager. Den er uvidende. Og denne Uvidenhed er i Virkeligheden den eneste Aarsag til mørke Skæbner, til Krig og Grusomheder, til Sorg og Smærte. Og „det eneste Fornødne“ i Tilværelsen for samme Menneskehed bliver altsaa atter og atter kun dette ene: mere Viden.

Og som jeg har skrevet i „Livets Bog“, „der, hvor Uvidenhed fjernes, ophører det onde med at eksistere“, — der bliver der klar Himmel, der kommer Solen frem, der kommer Livets egen Blomstring til sin højeste Kulmination og Farvepragt. Her bliver man „Eet med Faderen“.

72. KAPITEL

Udødeligheden bliver til Kendsgerning

Men at komme til denne Viden er ikke saa ligetil. Der kræves utallige Inkarnationer. Og derfor vil ethvert levende Væsen uundgaaeligt være underkastet Reinkarnation eller Genfødsel. Denne Reinkarnation strækker sig fra det jordiske Menneske tilbage til Dyrene, tilbage til Planterne og Mineralerne, tilbage til Mikroberne og videre ind i Mikrokosmos, ligesom den ogsaa strækker sig fra det jordiske Menneske frem til det rigtige Menneskerige, frem gennem „Spiralen“s øvrige Riger, og derfra videre frem til overliggende „Spiraler“ ind i Makrokosmos. Hele denne umaadelige Bane af Reinkarnationer er i Virkeligheden kun „kosmisk Undervisning“, men udgør altsaa det, vi kalder „Livet“.

Hvis vi betragter alle de levende Væsener i denne lange Kæde af Liv, som Reinkarnationen udgør, vil vi se, at Væsenerne paa de forskellige Trin netop karakteriserer sig ved at repræsentere højst forskellige Maal eller Kvantaa af Mentalitet. Disse Kvantaa er igen det samme som det, vi kalder „Bevidstheder“. De levende Væsener har saaledes højst forskellige Bevidstheder. Som Sæde for disse fordres Organer. Den samlede Kombination af disse kalder vi et „Legeme“. Det mest kendte af saadanne Legemer er det jordiske Menneskes fysiske Organisme, dernæst de andre fysiske Væseners, det være sig Dyrenes eller Planternes.

Disse Legemer er altsaa alle uden Undtagelse Udtryk, Sæde og

Redskab for Liv og dermed for Bevidsthed. Og man kan altsaa gennem disse Legemer konstatere Maalet eller Standarden for hver enkelt Bevidsthed.

Da Bevidsthed maa give sig Udslag i Form af Bevægelse, og da Bevidsthed igen er et Kvantum af Mentalitet, hvilket vil sige et bestemt Maal af kombineret Instinkt, Tyngde, Følelse, Intelligens, Intuition og Hukommelse, maa ovennævnte Bevægelse nødvendigvis komme til at afsløre de her nævnte Faktorer af Mentalitetens Indhold. En saadan Afsløring udgør igen det samme som „Manifestation“. Enhver Form for Manifestation udgør altsaa en Aabenbaring af en særlig Kombination, en særlig Art Sammenspil af de ovennævnte seks Faktorer, hvilken Kombination, hvilket Sammenspil derved bliver al Materies, alt sanseligts, alt synligts højeste Grundanalyse. Disse Faktorer, der igen i Henhold til „Livets Bog“ er at betragte som kosmiske eller aandelige Energier, er saaledes i Kraft heraf alle Tings „Urstof“, alle Tings „Grundstof“, alle Tings aandelig-kemiske „Substans“.

Enhver Ting har saaledes ikke alene en fysisk-kemisk Analyse, men har ogsaa en kosmisk-kemisk Sammensætning og vil som Følge heraf for den tilstrækkeligt udviklede Forsker eller Iagttager kunne kosmisk-kemisk analyseres. Et første foreløbigt Resultat af en saadan kosmisk-kemisk Analyse er den i „Livets Bog“s første Bind omtalte „Udviklingspiral“. Denne er igen i Virkeligheden kun det levende Væsens Reinkarnationskæde og viser sig kun at være en stærkt fremtrædende skiftende Variation af de førnævnte seks „Grundenergier“s eller kosmiske „Substanser“s indbyrdes Forbindelse, Kombination eller Sammensætning. Og det er jo paa Grundlag heraf, at „Spiralen“ netop bliver at inddele i de seks forskellige Afsnit eller „Riger“: Instinkt-, Tyngde-, Følelses-, Intelligens-, Intuitions- og Hukommelsesriget, hvilke Riger igen henholdsvis i det daglige Liv kendes som „Planteriget“, „Dyreriget“ hvortil det jordiske Menneske endnu hører, det rigtige „Menneskerige“, „Visdomsriget“, „den guddommelige Verden“ og „Salighedsriget“.

Disse „Riger“ er altsaa ikke Realiteter, der udgør fysiske Landomraader, der ligger et eller andet Sted henne, men er derimod i virkelig Forstand kosmiske „Stoftilstande“. „Stoffet“ er de levende Væsener. De levende Væsener manifesterer Bevægelse eller Energi, denne er Mentalitet. Mentaliteten forplanter sig videre til Organismer. Organismer udgør tilsammen Altets materielle Substans eller Materie. Materie er tilgængelig for Sansning og bliver derved Synliggørelsen af Livet, der jo igen er Bevidsthed eller Mentalitet, som atter kosmisk-kemisk bestaar af de førnævnte seks Grundenergier.

Enhver kosmisk Forskning, enhver fuldkommen Iagttagelse vil saaledes uvægerlig atter og atter føre tilbage til Afsløring af disse mentale Energier som identisk med Ursubstansen i alt eksisterende.

Men naar alt eksisterende saaledes er mental Energi, hvilket vil sige Bevidsthed, og Bevidsthed kun kan være det samme som Liv, er alt eksisterende saaledes absolut „levende“. Men naar alt eksisterende er absolut „levende“, bliver Udødeligheden herigennem en Kendsgerning.

Men naar alt Liv er identisk med „Stof“, og alt „Stof“ identisk med Liv, og Liv kun kan udtrykke sig ved Bevægelse, er det ikke saa mærkeligt, at alt Stof er Bevægelse, at alt Stof er Forvandling underkastet, at Ligene gaar i Forraadnelse og opløses, at „Tidens Tand“ tilsidst forvitrer selv de haardeste Klippeformationer eller Mineral-substanser, og at intet synligt er evigt, kan være stillestaaende, kan være fast i ubegrænset Tid, men maa stadig forvandle sig. Det synlige er jo Mentalitet, er Bevidsthed, er Tilkendegivelse af Liv og kan derfor kun manifestere sig som en evig Bevægelse. En evig Stilhed eller Ubevægelighed vilde jo være det samme som en evig Uforanderlighed og maatte saaledes uundgaeligt være identisk med den absolutte Død. Men Ubevægeligheden er jo det modsatte af den Kendsgerning, der udtrykkes af alt, hvad der er til. Og Udødelighed bliver saaledes et af enhver fuldkommen Forsknings store uomstødelige Facitter.

73. KAPITEL

Den guddommelige Korrespondance. Organismefunktioners Automatisme

Da al Vibration eller Bevægelse saaledes i sin højeste Instans er identisk med Mentalitet, hvilket igen vil sige, at alt er en Aabenbaring af Bevidsthed, Forstand og Villie, bliver al Oplevelse, alt hvad der kan sanses, ja absolut alt hvad der overhovedet kan manifesteres, til Berigelse af Bevidsthed, hvilket igen i Realiteten er det samme som Undervisning. Alle levende Væsener er altsaa denne „Undervisning“ underkastet og faar derved deres Mentalitet forvandlet, hvorved den kommer til at give sig Udslag i nye Bevægelsesarter, der igen giver nye Erfaringer og saaledes fremdeles. Denne Mentalitetsforvandling er det samme som Biblens „Skabelse af Mennesket“. Og denne Skabelses Faser er „Spiralen“s Faser, er dens seks Riger, og bliver altsaa det samme som Stadierne i Korrespondancen mellem det levende Væsen og Guddommen.

Det første Stadium udgør et Afsnit af den guddommelige Korrespondance ved hvilket „Instinktet“, hvilket vil sige „Vanebevidstheden“, er det bærende i det levende Væsens Manifestation. Ved „Vanebevidst-

hed" maa her forstaas en uden hjærne- og villiemæssig Indgriben selvstændigt arbejdende Livsfunktion. En Vane er det samme som en Evne. Derfor maa ogsaa alle Evner først blive til ved Øvelse. Øvelse er igen en permanent Gentagelse af samme Manifestation. Men en saadan Gentagelse gør Manifestationen til Vane. Og i samme Grad som en Manifestation er blevet til Vane, i samme Grad gaar den lettere og lettere for Bevidstheden, ja tilsidst saa let, at Individet ikke engang behøver hjærnemæssigt bevidst at være med i samme Manifestation. Den beforder sig selv.

Naar vi er ude at spadserere, flytter vi vore Fødder rent automatisk skiftevis uden at være med i hver enkelt Fodflytning og har Hjærnen helt fri, saaledes at vi ugenert af Fodflytningen kan konversere, kan tankemæssigt være næsten hundrede Procent optaget af andre Ting, netop fordi Fodflytningen er blevet til en Vane hos os. Hos det lille Barn, der er i Færd med at lære at gaa, er Fodflytningen endnu ikke blevet til en Vane. Det maa derfor have hele sin Opmærksomhed henvendt paa den, og har saaledes ikke den Tankefrihed under denne, som den Vanen forlængst har forlenet os med.

Og saaledes er det i alle Forhold, hvor man skal lære. Til at begynde med kræver disse hjærnemæssige Indblanding for tilsidst at kunne udløse sig paa egen Haand. Men før en Manifestationsart saaledes kan blive til Færdighed eller Virtuositet, maa den altsaa gentages atter og atter. Og ved stadig Gentagelse af Manifestationsarter, mentale saavel som fysiske, opstaar „Udvikling“, hvilket vil sige Skabelse af „Organer“. Og med Organernes Tilblivelse opstaar Individets Beherskelse af Tingene. Og det første Stadium i denne Beherskelse er det samme som „Vanen“. Af Vanen udvikler sig videre det, vi kalder „Evnen“, „Talentet“ eller „Anlægget“. Og paa disse Evner eller Anlæg er den videre Oplevelse af Livet baseret. Disse former Individets Skæbne.

At det netop forholder sig saaledes, er ikke saa svært, ved nærmere Omtanke, at erkende. Hvis man bliver ved med at læse det samme Vers, faar man jo Evne til at læse det udenad, saaledes at man ikke mere behøver Manuskriptet. Og hvad mener man f. Eks. om Artisternes undertiden fænomenale Præstationer: Jonglør- og Balancekunst, Line-dans, Dødsridt o. s. v.? — Er det ikke Resultatet af umaadelig mange Gentagelser? — Og har disse Gentagelser ikke bevirket, at de paagældende Personer har forvandlet sig? — De er ikke mere helt de samme, som de var, før de begyndte Gentagelserne, hvilke altsaa her i dette Tilfælde vil sige „Øvelserne“. Er det ikke netop en Kendsgerning, at de i Kraft af disse, nu er udstyret med Evner, de ikke havde i Forvejen, og som andre, der ikke har foretaget Øvelserne, heller ikke har?

Alle Evner er saaledes baseret paa Øvelse eller Gentagelse. I samme Grad som Øvelserne tager af, vil ogsaa Færdigheden tage af. Dette For-

hold bekræfter sig overordentligt tydeligt i det daglige Liv. Organer, der ikke bliver brugt, degenererer, sygner hen. Er det ikke en Kendsgerning, at Arbejderungdommen er meget mere blottet for Degeneration og legemlig Svækkelse og Spinkelhed end Adelsens Ungdom? — Tror man ikke det skyldes det sunde Arbejde, som førstnævnte Ungdom har været henvist til? — Og tror man ikke, den adelige Degeneration vilde have været langt mindre, hvis ikke dens Ophav igennem flere Liv havde været født til en Tilværelse med legemlig Lediggænger, med Tjenere og Personale til at forhindre enhver Art af selv de mindste kropslige Udfoldelser i Form af Motion og blodstimulerende virkeligt „Arbejde“ for de paagældende Væsener? —

Hvis vi f. Eks. lavede det Eksperiment, i Maaneder eller Aar at binde den ene Arm og Haand fast til Legemet, vilde vi tilsidst helt miste Bevægeligheden baade i Arm og Haand. Leddene vilde blive helt stive og ubøjelige, samtidig med at Muskulaturen vilde skrumpe ind og visne. Og saaledes vil det gaa alle øvrige Organer, der ikke i tilstrækkelig Grad bliver brugt. Paa denne Maade betinger Forsynet eller Naturen selv, at intet overflødigt eksisterer. Kun det kan holdes i Live i det levende Væsens Bevidsthed, der gentages. Men for at Gentagelse kan finde Sted, kræves jo, at Lysten eller Interessen for Gentagelse maa være til Stede i det paagældende Væsens Mentalitet. Det, det ikke har Interesse af, gentager det nødigt. Og der, hvor det nærer Antipati, modarbejder det ligefrem Gentagelsen, forsvaret sig imod den, medens det der, hvor det føler Lyst og Interesse, i høj Grad fremskynder eller stimulerer den.

Gentagelserne og dermed Udviklingen af Evner, Anlæg og Talenter kan altsaa kun kulminere der, hvor det levende Væsens Ønsker, Lyster og Begær kulminerer. Og Livets Skabelse bliver i Kraft heraf akkurat saaledes, som de levende Væsener selv ønsker den. Det, der interesserer, vokser, og det, der ikke interesserer, degenererer. Ingen Manifestation kan saaledes fortsættende holdes vedlige eller gaaende, uden paa Basis af Begær efter denne Vedligeholdelse. Men da Begær hører med til Indholdet af Mentalitet, bliver det ogsaa her til Kendsgerning, at der er Mentalitet bag al Bevægelse, al Skabelse, al Manifestation ligesaavel i det, vi kalder „Naturen“, som i det, der hører ind under menneskelige Frembringelser.

Da Virkningerne af denne Skabelse, der er et Resultat af tidligere Ønsker og Begær, stundom er Resultatet af aarelange Opbygninger, ja udgør undertiden Resultatet af flere Liv, kan de ikke opløses og degenerere ligesaa hurtigt og lynsnart som Begæret om deres Bestaaen tankemæssigt kan skifte Karakter og udløse sig i nye og undertiden diametralt modsatte Begær. Disse ikke opløste Virkninger af tidligere Ønsker og Begær kommer derved til at kollidere med Opfyldelsen af de nye Begærs Tilfredsstillelse, bliver en foreløbig Hæmning eller Gene

for dem. Og det er denne Gene, der almindeligvis i det daglige Liv bliver kaldt „Skæbnen“.

Da det almindelige jordiske Menneske ikke har kosmisk udviklet Bevidsthed, er Skæbnen endnu et Mysterium for samme Væsen. Og det kommer let til, naar denne gaar det imod, at opfatte sig selv som „Martyr“, som Offer for tilfældige Naturkræfter. At dets Modgang, dets Sorger og Lidelser, Sygdomme og Besværligheder er de yderste Konsekvenser af dets egne tidligere manifesterede Opfyldelser af dets daværende Ønsker og Begær, kender det ikke, ligesom det i Dag heller ikke kender de yderste Konsekvenser af de Handlinger og Opfyldelser af Begær, det i Dag søger udløst. Resultatet heraf bliver selvfølgelig, at det i stor Udstrækning handler i Blinde, hvad Skæbnen angaar.

Men da Skæbnen saaledes er Virkninger af Individets tidligere mentale Udløsninger, og disse Virkninger umuligt kan udeblive, kan samme Væsen ligesaa umuligt undgaa at blive præget af dem. Og da Individet ikke kan leve uden at afføde Bevægelse, og Bevægelse ikke kan undgaa at være Aarsag til de nævnte Virkninger, kan samme Individ saaledes ikke undgaa at befinde sig i en permanent Prægning af Skæbnelsen af sine egne udløste Virkninger. Denne permanente Prægning er „Guds Skabelse af Adam“, den er Guds Førelse af det levende Væsen, den er den levende „guddommelige Korrespondance“ mellem Individet og dets himmelske Ophav, dets guddommelige Fader og levende Forsyn, ganske ligegyldigt om det selv føler denne Korrespondance som „det Onde“ eller „det Gode“, som Medgang eller Modgang, ligegyldigt om det i Kraft af denne er Plante, Dyr eller Menneske, ligegyldigt om det paa samme Basis er „Forbryder“, „Helgen“ eller Verdensgenløser.

Det levende Væsen er saaledes hele Tiden i en evig Varetægt, hvor dets eneste Hindring for naturlig Villieudløsning og dermed for dets naturlige Begærs Tilfredsstillelse eller sande Lykke kun er Konsekvenserne af dets tidligere unaturlige Villiesudløsning.

Da Individet saaledes hele Tiden uimodstaaeligt er stillet overfor Konsekvenserne af sin tidligere udløste Fremtræden, og denne giver det Medgang eller Modgang i dets nuværende Liv, eller er dets hele Skæbne, maa det selvfølgelig resultere i, at det tilsidst faar Interesse for denne Skæbne, dens Aarsager og hele Mysterium. Denne Interesse er igen det samme som det, vi kalder „Religiøsitet“, men bliver naturligvis først særlig dominerende eller aktuel, naar det levende Væsen er naaet et godt Stykke frem i det jordmenneskelige Stadium, hvilket vil sige, til et Stadium, hvor det begynder at modtage forstandsmæssig eller teoretisk Undervisning. Denne Undervisning udgør Verdensgenløsningen.

Men før Individet er naaet frem til at kunne „genløses“, hvilket vil sige befries fra den Uvidenhed, i Kraft af hvilken det gør sin egen

Skæbne ulykkelig, maa det først gennemgaa en Masse Stadier, hvor det ikke har forstandsmæssig Indsigt i sin Oplevelse af Livet. Men naar det ikke har forstandsmæssig Indsigt i sin egen Livsførelse, maa denne jo befordres i Kraft af andre mentale Impulser. Og vi bliver da ogsaa Vidne til levende Væsener, der udelukkende styrer deres Livsoplevelse i Kraft af „Instinktet“, hvilket som før omtalt er det samme som „Vanebevidsthed“. Disse Væsener kalder vi „Planter“.

Nu kan man jo spørge, hvor disse Væsener har deres „Instinkt“ fra. Og som vi allerede før var inde paa, er Instinktet jo et Resultat af Vanebevidsthed, er et Resultat af umaadelig mange Gentagelser. Og vi maa da følge Planten i dens Udvikling tilbage til en tidligere „Spiral“s intellektuelle Zone, hvor Intelligens, Intuition og Hukommelse er de mentale Impulser, i Kraft af hvilke Væsenerne bevidst kan gøre Opfyldelsen af Natur- eller Livslovene til en permanent Gentagelse og dermed til en Vanebevidsthed, der kan arbejde selvstændigt og uafhængig af hjærnemæssig Indgriben. Og fra denne „Spiral“s intellektuelle Zone fører Udviklingen altsaa de levende Væsener frem til den næste „Spiral“s første Stadier, hvor de førnævnte intellektuelle Impulser kun er fremtrædende i latente og underlegne Former. Herved kommer de levende Væsener til at manifestere sig i disse Stadier som uintellektuelle Væsener, og har derfor kun den fra de intellektuelle Stadier nedarvede Vanebevidsthed til at bære Bevidsthedslivet. En saadan Bevidsthedstilstand befinder Planterne sig altsaa i. Disse Væsener vokser frem, hver Art efter sine særlige Principper. De skaber deres Organismer, de skaber deres Blomsters umaadelige Farvepragt, de danner deres Frugter, altsammen fuldkommen harmonisk og i Kontakt med den højeste Intellektualitet, i Kontakt med Naturlovene eller den guddommelige Verdensplan uden nogen som helst bevidst hjærnemæssig Indblanding fra Væsenerne selv. Og vi bliver her Vidne til den højeste Fuldkommenhed i Opfyldelse af Lovene for Skabelse eller Manifestation. Det er selve „Den guddommelige Verden“, „Spiralen“s fuldkomneste Zone, der her aabenbarer sin overjordiske Fuldkommenhed i synlig fysisk Materie.

Men „Spiralen“s Rytme gaar sin evige Gang. Og ligesom Væsenerne ikke skulde blive ved med at være i „Spiralen“s højeste intellektuelle Zone, men maatte ned til en Tilstand, hvor de var totalt blottet for Viden og kun opretholdtes i Kraft af Vanebevidstheden, saaledes skal de samme Væsener heller ikke blive ved med at være i denne Intellektualitetens Dvaletilstand eller Uvidenhedens Zone. Og „Spiralrytmen“ fører atter Individet frem til „Spiralen“s intellektuelle Zoner, og saaledes fortsættende et evigt Kresløb.

I dette Kredsløb er det jordiske Menneske naaet noget ud over Instinktstadiet, hvilket altsaa vil sige Planteriget. Men Instinktet er dog i en overvældende Grad herskende i dets Natur, selv om det natur-

ligvis nu manifesterer sig med mentale Impulser, der begynder at nærme sig de intellektuelle Impulser. Hele det jordiske Menneskes fysiske Legeme er i Virkeligheden kun udgørende en meget stærkt fremskreden Plante og opretholdes i stor Udstrækning ene og alene paa Plante- eller Instinktbevidstheden. Dette vil altsaa igen sige, at dets Legemes Hovedfunktioner og Opbyggelse i nævnte Udstrækning sker uden dets hjærnemæssige Indblanden. Det er altsaa „den guddommelige Verden“s fuldkomne Liv, som samme Individ har tilegnet sig som Vanebevidsthed under sin Eksistens i den forudgaaende „Spiral“s intellektuelle Zoner, der nu eksisterer som selvstændige Funktioner i dets Organisme. Det er denne Vanebevidsthed, der normalt opretholder Blodets Gang, Mavens Fordøjelsesprocesser, Kirtelfunktionerne og Aandedrættet. Disse Funktioner opretholdes altsaa ikke mere i Kraft af forudgaaende Tænkning eller Villiebestemmelse, men er selvstændigt arbejdende Vanebevidsthed, der netop igen udvikler diregerende Centrer for Organismefunktion. Og det er netop denne Omstændighed, der bevirker, at jo mere man øver sig, desto dygtigere bliver man. Hvis ikke Øvelsen eller Gentagelsen hver Gang affødte et nyt Plus i Opbyggelsen af et saadant Center, vilde enhver Form for Øvelse være omsonst. Om man havde udført en Ting hundrede Gange eller blot een Gang vilde være absolut ligegyldigt. Færdighed eller Dygtiggørelse i noget vilde være en absolut Umulighed.

Men nu viser Kendsgerningen, at „Øvelse gør Mester“. Og dette vil altsaa i Virkeligheden sige, at for hver Gang vi har udført en eller anden Ting, bliver vi mere og mere rutineret i at udføre den samme Ting. Og i samme Grad som Rutinen tager til, aflastes den fysiske Tankekoncentration, som til at begynde med var en uundværlig Basis for Tingenes Udformning og Opretholdelse. Men naar Individet saaledes, i Forhold til som Rutinen udvikler sig, mindre og mindre behøver at være tankemæssigt koncentreret paa samme Ting under Udøvelsen, er det jo dermed en Kendsgerning, at noget andet maa have overtaget Styrelsen eller Ledelsen af samme Funktion, og dette andet er altsaa de nævnte Centrer. Disse Centrer aabenbarer sig igennem det Supplement til Hjernen, vi kender som „Rygmarven“. Denne udgør altsaa i en vis Udstrækning Kombinationen af Centrer for Organismefunktionens Automatisme eller Selvstændighed.

Men inden et saadant Center er dannet, maa Funktionen helt styres og ledes bevidst hjærnemæssigt. Vi kan ikke her gaa i Detailler med disse Centrer, men maa henvise til de kommende Bind af „Livets Bog“, hvor de under Begreberne „Skæbneelementer“ og „Talentkerner“ vil blive kosmisk analyseret. Men at disse Centrer er der, bekræftes jo meget tydeligt deraf, at en Fugl godt kan baade flyve og gaa i nogle Sekunder efter at have faaet Hovedet hugget af, for slet ikke at nævne

alle de andre ubevidste og udenfor Villiekontrollen eksisterende Funktioner i Organismen, der viser sig som umulige, hvis Rygmarven tager Skade, og som dermed bekræfter dens egen Identitet som Sæde for disse Centrér.

74. KAPITEL

Begærledet Villie og forstandsledet Villie

Medens Plantens fysiske Fremtræden hovedsagelig kun er baseret paa saadanne Centrér, er Dyrets Manifestation og dermed det jordiske Menneskes meget længere fremskreden. Det har foruden Instinktfunktionen ogsaa Villiefunktionen. Og det er denne, der i særlig Grad aabnebæres gennem den fysiske Hjerne.

Medens Instinktfunktionen er automatisk, selvstændig eller uvilkaarlig, er Villiefunktionen i højeste Grad vilkaarlig. Den udløses kun i Kraft af Individets bevidste Kontrol. Dyret eller det jordiske Menneske, der jo er det længst fremskredne Væsen i Udviklingen her paa Jorden, har altsaa en Side ved sit Bevidsthedsliv, hvor det er medbestemmende i sin Fremtræden og adskiller sig her i væsentlig Grad fra Planten, der hovedsagelig kun har den instinktmæssige eller automatiske Funktion og saaledes befinder sig udenfor det villiemanifesterende Omraade. Planten kan derfor kun følge Naturens Love, medens det jordiske Menneske i Kraft af Villieomraadet godt kan gaa imod disse Love. Da disse Love er identiske med Betingelserne for Skabelse af den højeste Fuldkommenhed, vil enhver Overtrædelse eller gaaen imod dem være identisk med Skabelsen af Ufuldkommenhed eller Disharmoni. Mellem Planten og Dyret bliver der altsaa den Forskel, at medens Planten i sin kulminerende Zone kun kan give Udtryk for Fuldkommenhed eller Harmoni i sin Skabelse, idet den ikke har det villiemanifesterende Bevidsthedslag, saa kan Dyret derimod manifestere en overordentlig stor Udstrækning af Ufuldkommenhed, idet det med de villieførende Bevidsthedslag kan manifestere baade Fuldkommenhed og Ufuldkommenhed.

Men nogen Sikkerhed eller maalbevidst Manifestation i Kraft af de villieførende Lag har det begyndende „Dyr“ endnu ikke, hertil kræves der „Viden“, altsaa et helt nyt førende Bevidsthedslag. Men Viden opstaar kun med Erfaringen. Erfaringen udgør igen den Reaktion eller Tilbagevirken af de Energier eller Omgivelser, man med sine villieførende Bevidsthedslag eller Evner har paavirket. Og denne Tilbagevirkning udgør altsaa Individets „Skæbne“. „Viden“ er saaledes „Skæbnen“s Rat.

Men da Viden først opstaar paa et senere Tidspunkt end de villieførende Lag, bliver der hos „Dyret“ et mentalt Omraade, hvor det kun har „Begæret“ til Basis for Villieudløsningen. Men da „Begæret“ ikke kan være en helt fuldkommen Vejleder for Villien, idet dets Opfyldelse ligesaa godt kan være en Overtrædelse som en Overholdelse af Lovene, bliver „Dyret“ et Væsen, der paa Grund af — ikke forstandsledet, — men begærledet Villieudløsning kommer til at manifestere store Disharmonier. Disharmonier er igen det samme som Nedbrydning, Underminering og Ødelæggelse af saavel Organismer som Ting. Og jeg har da ogsaa i mit Hovedværk udtrykt „Dyreriget“ som „Det dræbende Princip „Zone“.

Der, hvor „Dyret“ ikke har faaet tilstrækkeligt med Erfaringer, der mangler det „Viden“, hvilket jo er det samme som „Forstand“. Der, hvor det mangler „Viden“, kan Villien altsaa ikke blive „forstandsledet“, men maa fremtræde som „begærledet“. Og vi har her lige akkurat den kosmiske Analyse, der udtrykker „Dyret“, hvortil det jordiske Menneske endnu hører. Det har en veludviklet Villie, men denne bliver i en overordentlig stor Udstrækning endnu kun „begærledet“. Hvad mener man om den paa Side 180 beskrevne Atmosfære med Krig og Lemlæstelse, Ødelæggelse og Myrderier, der raser indenfor den jordiske Menneskehed? — Tror man det er „forstandsledet“ Villie? — Vidner ikke al den Gru, Nød og Elendighed, den Armod og Subsistensløshed, der som en Mare rider store Dele af Menneskeheden, ikke om „begærledet“ Villie, og i Særdeleshed, da den samme Menneskehed mildest talt ligefrem vader rundt i deres Klodes umaadeligt overlegne Rigdomme med Hensyn til Muligheder for Skabelsen af taalelige Livsforhold for hvert enkelt levende Væsen? — Og hvad mener man om Nedsvælgningen af de parterede Dyreorganismer, parterede Lig, det, som „fine Stege“ i Forbindelse med giftige Vædske, Alkohol, „gamle Vine“ og raffinerede Desserter, kostbare Mærker af Tobak, Cigarer og Cigaretter, er blevet „god Tone“ og „høj Dannelse“ at servere? — Tror man ikke, disse Former for Skik og Brug er Eliten af Kendetegn paa „begærledet“ Villie? — Og det er heller ingen særlig Bevisførelse paa „forstandsledet“ Villie, at næsten ingen af de jordiske Mennesker dør en naturlig Død af Alderdom, men bringes ud af Verden i Kraft af indre Undermineringer i Organismerne, i Kraft af fejlagtig Levevis og Udskejelser, mentale saavel som legemlige.

Nej, de jordiske Menneskers Skæbner lader ikke noget som helst tilbage at ønske i Retning af at være Bevis for, at de nævnte Væseners Villieudløsning i en altoverskyggende Grad kun er „begærledet“.

Da kun en „forstandsledet“ Villieudløsning kan være Udtryk for Intellektualitet, er den jordiske Menneskehed endnu ikke naaet frem til et Stadium, hvor vi retmæssig kan udtrykke den som „intellektuel“. Den er i overvældende stor Udstrækning en uvidende Horde. At den

har været i Stand til at skabe en Vidunderverden af Teknik, berettiger den ikke til at bruge Titulationen „intellektuel“, saalænge samme Teknik kulminerer i Masseproduktion af Krigsmaskiner, Mordvaaben, Giftgas og Dødsstraaler etc., hvilken Brug af Teknikken aldrig kan blive andet end et evig Udtryk for „begærledet“ Villieudløsning. Det „forstandsmæssige“ ved denne Udløsning er netop saa forsvindende, at det kun strækker sig til selve Mordteknikkens Apparaters Fremstilling, fysiske Haandtering eller Betjening. Men selve den forfærdelige Udløsning af Ødelæggelsesprocessen vil aldrig nogensinde kunne være Udtryk for andet end Skabelsen af Sorg, Savn, Tvang, Ødelæggelse, Død og Undergang, selv om den maaske nok skaber Laurbærkranse og Triumfbuer for sejrende Triumftatorer. Men Triumftatorer, der har sejret ved Nedsabling af andre levende Væsener, har intet med virkelig Intellektualitet at gøre, thi saa vilde de have vidst, at „hver den, som ombringer ved Sværd, skal selv omkomme ved Sværd“. Deres Handlemaade er analog med Dyrenes. Den manglende kosmiske Viden bevirker hos dem ligesom hos Dyrene en hundrede Procents „begærledet“ Villieudløsning, altsaa en Villieudløsning paa „Lykke og Fromme“, en Villieudløsning paa „Formodning“ og „Tro“, en villiemæssig „laden staa til“ i den Retning, hvor man har sine Ønsker, ligegyldigt hvor skrigende samme Retning saa end maatte være imod Livets Love og dermed affødende Kulminationen af Lidelse, af „Helvede“. Og vi har her Karakteristikken af den jordiske Menneskeheds daglige Fremtræden i Tilværelsen. Den er et Hasardspil med selve Skæbnedannelsen. Den er en Bekræftelse paa Verdensgenløserens Ord: „Thi de vide ikke, hvad de gøre“. —

75. KAPITEL

Planternes Anelsesbevidsthed

Villieudløsningen hos „Dyret“ udgør saaledes et overordentlig stort Problem i hele dets mentale Tilblivelse. Det er jo i særlig Grad denne, der adskiller det fra „Planterne“. Hos „Dyret“ kommer der saaledes et Bevidsthedsfelt til Syne, der ikke, som det oprindelige, er automatisk, men derimod kan udløses efter Ønske eller Begær. Samme Væsen faar altsaa en Side ved sit Liv, hvor det er medbestemmende i sin Fremtræden i Tilværelsen. Denne Side af dets Mentalitet er det samme som dets vaagne Bevidsthed eller „Dagsbevidsthed“. Det er denne „Dagsbevidsthed“, der adskiller „Dyret“ fra „Planten“. „Planten“ har ganske vist en Form for „Dagsbevidsthed“, men denne er meget latent og i Virkeligheden kun et Rudiment fra en tidligere „Spiral“. I Kraft

af denne „Dagsbevidsthed“ beskæftiger „Planten“ sig absolut ikke med det fysiske Plan, men er udelukkende optaget af „Salighedsriget“, hvor den „dagsbevidst“ jonglerer med Erindringer fra nævnte tidligere „Spiral“ og faar herved en overjordisk „salig“ Tilværelse, overfor hvilken den fysiske Verden er en ukendt ydre Foreteelse, der kun kan reagere paa „Planteindividet“s Organisme og derved højst fremkalde den Bevidsthedsfunktion, vi kalder „Anelse“.

„Anelse“ er saaledes Plantevæsenets højeste Dagsbevidsthedsfunktion i dets nuværende „Spiral“. Men ved kun at kunne „ane“ kan man ikke opleve noget som helst som realistisk Kendsgerning. Man har jo endnu ikke paa et saadant Stadium faaet udviklet de intellektuelle Centrere, der bærer Forstandsevnen. Og logisk Tænkning og den i Kraft heraf fremtrædende bevidste Planlægning, Analysering og Erkendelse af Tilværelsen i den samtidige „Spiral“ er saaledes ganske udelukket for „Planteindividet“. Dets Bevidsthed i dets nuværende fysiske Fremtræden og Forekomst strækker sig allerhøjst kun til „Anelse“.

Hvad er da „Anelse“? — „Anelse“ er „Intellektualitet“ i latent Tilstand. Det er Tænkning i sin allerførste spæde Begyndelse eller spirende Tilstand. „Anelse“ er den allerførste svage Reaktion i Individets Mentalitet af den fysiske Paavirkning af Organismen. Det er den nye „Spiral“s begyndende Mentalitet. Men den er endnu saa svag, at Individet her kun lige akkurat kan begynde at mærke nævnte Reaktion som „Noget“. Hvad dette „Noget“ er, fatter det ikke, ja, ikke engang om det er behageligt eller ubehageligt, kan det skelne i det første Stadium.

Evnen til at „ane“ er saaledes ogsaa noget, der først kommer ved Øvelse eller Gentagelse af den samme Oplevelse. Og med denne Gentagelse bliver Fornemmelsesevnen finere og finere. Individet bliver mere og mere dygtig til at kunne mærke, hvis der sker Forandringer i det „Noget“, det oplever. Og denne Dygtiggørelse er altsaa identisk med Skabelsen af den første svage spirende „Skelneevne“. Dog vil Individet i lange Udviklingsstadier endnu slet ikke kunne skelne de Tusinder af Detailler, som det senere som „Dyr“ bliver i Stand til. Men efterhaanden som Oplevelsen af det første „Noget“ bliver til Vanebevidsthed, der jo er det samme som „Rutine“, opstaar Dygtigheden. Denne aabenbarer sig igen i dette Tilfælde i, at „Planteindividet“ kan begynde at mærke en Spaltning i det uanalyserede „Noget“, det oplever. Det kan begynde at mærke noget i Retning af „Behag“ og „Ubehag“. Og med Fornemmelsesevnen Udvidelse til dette Stadium, opstaar saaledes den allerførste Spire til Fornemmelsen „Velvære“ og „Ikkevelvære“ paa det ny fysiske Plan, eller de allerførste svage Tendenser til at fornemme „Glæde“ og „Sorg“ i den ny „Spiral“s Territorium. Men Fornemmelserne er hver for sig endnu kun „instinktmæs-

sige", hvilket vil sige uanalyserede. Individet kan godt skelne mellem „Behag“ og „Ubehag“, men hvad disse to Realiteter eller deres Aarsager er, har det ikke nogen som helst Forudsætning for at kunne gøre sig begribeligt eller opleve, ja, Spørgsmaalet forekommer endnu slet ikke, da det jo ikke har nogen Hjerne, i hvilken det kan opstaa.

„Planteindividet“ repræsenterer altsaa en Form for levende Væsen, hvis Mentalitet kun reagerer for grov Paavirkning, hvilken Reaktion af samme Væsen kun sanses som en uanalyseret Behags- eller Ubehagsanelse, alt eftersom Paavirkningen henholdsvis er af en fordelagtig eller ufordelagtig Natur for dets fysiske Legemsbygning.

Plantementaliteten giver altsaa ikke sit Ophav nogen som helst Forudsætning for eller Evne til at opleve „Vished“ eller afføde noget Krav om „Vished“. Alt her er „Anelse“. Men nu maa man ikke tro, at „Planteindividet“s „Anelser“ svarer til Menneskets Anelser. Medens Menneskets Anelsesevne jo er langt ældre og derfor udgør en langt stærkere Vanebevidsthed med tilsvarende langt større Rutine end Plantevæsenets og tillige eksisterer i Samarbejde med de højintellektuelle Evner „Følelse“ og „Intelligens“, som den langt ældre Udviklingsstandard har forlenet Mennesket med, eksisterer Plantevæsenets „Anelsesevne“ jo ganske ene og selvstændig. Den bliver endnu ikke paavirket af nogen som helst Ræsonnementer eller Analyser. Nogen større Tanke-manifestation bliver „Planteindividet“s Mentalitet saaledes ikke. Den reagerer kun ved fysisk Paavirkning. Denne Paavirkning kan altsaa være en Stimulans eller særlig Opfyldelse af de Betingelser, dens Organismeopbygning kræver for sin heldige eller fuldkomne Gennemførelse, men den kan ogsaa være en større eller mindre Hindring for samme. Men hvad enten den nu oplever Medgang eller Modgang igennem nævnte Paavirkning, saa bliver det kun i Form af „Instinkt“ eller „Anelse“. Nogen virkelig overstrømmende realistisk fysisk Glæde kan „Planten“ ikke opleve. Dertil er dens Nervesystem og hele Organisme endnu slet ikke tilstrækkelig udviklet. Det samme gælder realistisk „Smærte“ og „Lidelse“. Saadanne Foreteelser har den endnu ikke oplevet i en saa tilstrækkelig Grad, at det har kunnet udvikle en saadan Rutine i Føleevne som den, der skal til for at afføde et saadant Nervesystem, som det, der giver Mennesket Evnen til at hæve sig op over „Anelsesstadiet“ og opleve Lykke og Lidelse som realistiske Kendsgerninger. For „Planteindividet“ bliver disse to Faktorer i Form af „Behag“s- og „Ubehagsanelse“ endnu kun den ny „Spiral“s første svage Morgenrøde. Det er Dagen, der dæmrer, før Solen bryder frem.

Dette primitive Anelsesliv er altsaa „Planteindividet“s „Dagsbevidsthed“ her paa det fysiske Plan. Men en Dagsbevidsthed, der ikke sætter sit Ophav i Stand til at ræsonnere, og hvis højeste Tankefunktion kun kan udtrykkes som „Anelse“, er jo kun Mentalitet i Fostertilstand. „Planteindividet“ er altsaa endnu mentalt set et ufødt Væsen i dets

samtidige „Spiral“. Men da „Planten“s „Anelsesevne“ saaledes er Mentalitet i Fostertilstand eller vordende Tænkeevne, og denne udvikler sig ved ydre fysisk Paavirkning, og denne Paavirkning er Klimaforhold, bliver vi saaledes her for første Gang Vidne til, at Regn og Solskin er Modernæring for vordende Hjerner og kommende Nervesystemer, og at den Storm, der eventuelt i Dag farer hen over Verden, er Basis for Udviklingen af nuværende, i Form af „Planter“ fremtrædende, mentale Fostres kommende Tænkeevne, Intellektualitet og Aandskultur.

Ja, den guddommelige „Livsaande“ vibrerer stadig i lige Grad over Ørknens Tidsler og Oasens Lillier, over Kælderens Skimmelsvampe og Drivhusets Orkide'er. Alt er Skabelse af Mentalitet. Alt er paa Vej til Livet. Livets Kulmination er „Viden“. „Viden“ er „Guds Billede efter hans Lignelse“. Vegetationens Tusinder af Planter, Træer og Blomster er hver især en Nebulose, en vordende mental Sol til en kommende intellektuel Stjernehimmel. Alt er „Menneskeheder“ i Vækst paa „Sædstadier“, „Æggestadier“, „Føsterstadier“, „Larvestadier“, „Puppestadier“ og „Sommerfuglestadier“. — Alt stiler imod et Liv i en intellektuel Sommers lysende og varmende mentale Solskin.

76. KAPITEL

Enhver Klode, Sol eller Stjerne er en „beboet“ Verden

Enhver Plante repræsenterer altsaa en Form for Liv. Liv er igen det samme som „Bevidsthed“. „Bevidsthed“ kan ikke eksistere uden at udgøre en eller anden Form for „Mentalitet“. „Mentalitet“ er igen det samme som en Kombination af Livsfunktioner samlet om og knyttet til et „Jeg“, der netop i Form af denne Kombination fremtræder i Tilværelsen som „et levende Væsen“. Betingelsen for Prædikamentet „levende Væsen“ er saaledes absolut ikke, at nævnte mentale Kombination fremtræder som et „Menneske“ eller „Dyr“ under de specielle Former, vi her paa Jorden har lært at kende. Det er givet, at Jorden kun rummer en meget begrænset Del af alle de uendelige Muligheder, under hvilket Livet kan opstaa, blomstre eller manifestere sig. At sige, at en anden Klode ikke er beboet, blot fordi den har en anden Atmosfære, en anden Normaltemperatur, en anden Vægtfylde, et andet Forhold til Lys end Jorden, er ligesaa barnligt og uintellektuelt som Fortidens astronomiske Opfattelser og hører hjemme paa samme Hylde som Fortællingerne om, at Jorden er flad som en Pandekage og bæres af et Par Kæmpeelefanter eller dette, at Jorden „staar stille“, og Solen „staar op“ og „gaar ned“.

Gennem Aandsvidenskaben bliver man hurtigt fortroligt med, at alt er Udtryk for Liv, enhver Bevægelse, enhver Lyd, enhver Farve. Ja, at absolut intet i Verden kan eksistere uden at være Livets Kendetegn. Og at enhver Klode, enhver Stjerne, enhver Sol er en beboet Verden. Ja, selv Kometer og Meteoror kan umuligt komme udenfor Livets Omraade, men aabenbarer sig som Koncentrationer af Vibrationer, Straaler, Bølger eller Bevægelser, hvilke jo umuligt kan være Udtryk for „Døden“. Kun den absolutte Stilhed eller Uforanderlighed kan være Dødens Kendemærke. Og da en saadan ikke eksisterer i Tilværelsen, ser vi her som saa ofte før i mit Arbejde, at Døden ikke kan være nogen Realitet, men kun en tænkt Modsætning til Kendsgerningen, hvilket vil sige en tænkt Modsætning til Virkeligheden. Men en Modsætning til Virkeligheden kan kun være Uvirkeligheden, og denne bliver saaledes urokkeligt Dødens Analyse.

Alle Kloder, alle Himmellegemer, alle Sole er saaledes beboede Verdener. Men for at være en „beboet Verden“ kræves jo ikke, at det paagældende Himmellegeme skal være befolket med jordiske Mennesker og Dyr. At tro at vore jordiske Hunde, Katte, Aber, Krokodiller, Slinger og Papegøjer o. s. v. skulde være de eneste Væsener, skulde være de eneste Livsytringer med hvilke det uendelige Verdensalts umaaelige Giganter og Kæmpekloder kan befolkes, og at denne „Befolkning“ er det eneste, der berettiger til Prædikatet „beboede Verdener“, er jo at tilbede Døden i Stedet for Livet, rent bortset fra den Naivitet og Uvidenhed en saadan Tro eller Erkendelse afslører. Den viser nemlig, at man endnu ikke forstaar, at enhver Form for Energi er en mental Egenskab og saaledes ikke kan være til uden at være Udtryk for Liv, ligegyldigt om den viser sig som Jern, Granit eller Marmor, eller den flammer som Ild, Lyn eller Tanke, og at det, der saaledes giver vor Jord Prædikatet „beboet Verden“, kun er de af Menneskene kendte Stadier af Energiens evige Kredsløb, som udtrykker sig i Kød og Blod.

Men hvis Livet kun kunde udtrykke sig i Kød og Blod, hvorledes skulde Kød og Blod saa være blevet til? — Det er jo dog en Kendsgerning, at der har været en Tid, da det ikke var til, idet Jorden engang var en flammende Ild- eller Solmasse og saaledes ganske blottet for Kød og Blod. Og hvis denne Tilstand maa betragtes som Udtryk for Livløshed, maa det være denne Livløshed, der har frembragt de animalske Væsener. Men dette er jo at erkende, at det er de døde Ting, der har frembragt de levende. Men kan det være Logik? — Det er da ikke de skabte Ting, der frembringer Skaberen. Det kan da aldrig blive Udtryk for normal Forstand eller Fornuft at erkende Livløshed for Aarsag til noget. Er Livløshed ikke absolut Stilhed? — Kan Livløshed være Ophav til en Skabelse, der i alle Felter afslører den allerhøjeste Intellektualitet, og som i Virkeligheden er Forbilledet for al fuldkommen menneskelig Frembringelse? — Og er der ikke ligesaa

megen Vibration og Bevægelse, Forvandling og Skabelse, Logik og Planmæssighed i Materien udenfor de animalske Væseners Omraade som indenfor dette? — Og desuden, hvormeget fylder vel de animalske Væsener i Verdensaltets samlede Materie? — Hvor meget af Verdensaltets samlede Liv giver sig Udtryk i Kød og Blod? — Hvad er den samlede Vægt af de animalske Væseners Materie i Forhold til det umaadelige Kvantum af Materie, der eksisterer under andre Former? — Er den ikke rent mikroskopisk? — Hvad tror man ikke de vældige Oceaners Vandmasser vejer, hvad tror man ikke Jordens Mineral-, Granit- og Metalfærer repræsenterer i Tons? — Og hvad mener man saa om Solen, hvis Størrelse kun kan opvejes med flere hundrede Jordkugler? — Og da denne igen kun er en Dværgsol i Forhold til mange andre Sole, og disse større eller mindre Himmeligiganter danner hele Byer eller Grupper, ja, er stundom saa talrige, at de hver især kun danner Enheder i lysende makrokosmiske Taager, hvor bliver saa Livsformen „Kød og Blod“ af? — Svinder den ikke ind til det saakaldt „rene Ingenting“? — Bliver det ikke her synligt, at denne Materieform er en af de mest beskedne i Verdensaltet i Forhold til de eksisterende Gigantmasser af den øvrige Materie og gennem hvilken planmæssig Bevægelse og Energi i ligesaa høj Grad gør sig gældende?

At paastaa, at det kun er de animalske Materier i Verdensaltet, der er Udtryk for Liv, ja, selv om vi strækker os saa vidt, at vi ogsaa tager de vegetabiliske Materier med som Udtryk for Liv, vil Repræsentationen af Liv i Verdensaltets samlede Stofmasse, i dets samlede glødende Solmasser blive saa forsvindende mikroskopisk, ja saa fantastisk lille, at hvis Verdensaltet f. Eks. var et Menneskelegeme, saa vilde der i dette Legeme ikke engang være Liv nok til et enkelt Hovedhaar, ja, end ikke engang til et enkelt mikroskopisk Celle- eller Blodlegeme. —

Bliver dette at dyrke Paastanden om, at kun animalsk og vegetabilisk Materie er Udtryk for Liv, under disse Omstændigheder, saa ikke det samme som at dyrke Døden i Stedet for Livet? — Og er en saadan Dyrkelse ikke „Afgudsdyrkelse“, er det ikke en blind Famlen i Mørke, en Tro, en Erkendelse uden Mening, uden Logik, uden Plan? —

Er dette, at leve i en Tilværelse, hvor Døden er i en saa overvældende Majoritet, ikke det samme som at hvile i en Faldskærm, der styrter ned gennem Luften uden at folde sig ud? — Kan Livet i en saadan Situation være mere omgivet af Døden paa alle Sider, end det er i den førnævnte Erkendelse? —

Hvis Religionens, Filosofiens og Videnskabens Mænd fortæller Menneskene, at kun de vegetabiliske og animalske Materier er Udtryk for Liv, og at al anden Materie er livløs, fortæller de jo i Virkeligheden Menneskene, om end ubevidst, at Verdensaltet er en livløs Ørken, et goldt og øde Dødens Rige, i hvilket Livet kun er udgørende et saa

lille mikroskopisk Støvnug, at der ikke findes Mikroskoper stærke nok til, at man ved Hjælp af disse kan faa Øje paa det. Og hvis de samtidigt prædiker, at kun en enkelt lille bitte Brøkdel af dette Liv skal opnaa „Salighed“, „evigt Liv“, medens de øvrige Brøkdele skal overgives til „Fortabelse“ og „Død“, bliver det jo Ørkenen, Livløsheden, Døden og Tomheden, der vokser, der breder sig, og Livet, der skrumpes ind. — Den forjættede „ny Himmel“ og „ny Jord“, i hvilken de „ugudelige“ er „udryddede“, er altsaa endnu mere fattig paa Kød og Blod og bliver derved endnu mere blottet for Liv, bliver endnu mere mikroskopisk i Forhold til „Døden“s umaadelige Repræsentation end den nuværende Klode. —

Men kan det være rigtigt? — Kan en saadan Lære, en saadan Forkyndelse være „Vejen, Sandheden og Livet“? — Er disse Forkyndere og Lærere ikke Dødens Apostle i Stedet for Livets? — Er det ikke „Døden“s Ærinde, de raaber ud fra Kirkernes, Skolernes og Universiteternes Talerstole? — Og bliver dette Ærinde ikke endnu mere trofast i „Døden“s Favør, jo mere de raaber „Død“ og „Ødelæggelse“, „Guds Vrede“, „Straf“ og „Udslettelse“? —

Kan Livet, der i Forvejen er „mikroskopisk“ overfor „Døden“s „umaadelige Majoritet“, blive større og stærkere ved at hævne, straffe, lemlæste og udslette noget af sig selv? — Bliver denne Proces ikke en Attribut til „Døden“s i Forvejen „mægtige Majestæt“? — Er det ikke „Døden“, der dyrkes, er det ikke til den, der ofres, naar „Sjæle brændes i Helvede“, naar „Sjæle gaar fortabt“? —

Jeg kan kun indse, at det ligefrem er en overdaadig „Døden“s Kultus. Og da det er Livet, der „ofres“, Livet, der „brændes“, Livet, der „udslukkes“, „udryddes“, kan dette kun blive mindre og mindre og dermed svagere og svagere overfor den „altopfyldende“, „allestedsnærværende“ „døde Materie“. Og kan disse „Apostle“s Motto ikke med Rette udtrykkes saaledes: „Vi er Kaos, Usandheden og Døden“? — Er det mon ikke paa Tide, at Menneskene begynder at vaagne op til at tænke lidt over, hvad det er, der tilstilles dem under Etiketten „Guds Ord“? — Og er det ikke ligesaa vigtigt, at de, der giver sig af med at lære, føre og vejlede andre Mennesker, begynder at undersøge, om de nu ogsaa er i Kontakt med „Vejen, Sandheden og Livet“, eller om de er Repræsentanter for det førnævnte Motto: „Kaos, Usandheden og Døden“. Det er jo ikke ligegyldigt, hvilket af disse to Mottoer, man gør til Vanebevidsthed i sit eget Liv eller andres.

77. KAPITEL

I Verdensaltet findes der ikke to Væsener, der er absolut ens

Al Materie er Udtryk for Liv. Kød, Blod og Vegetation er kun enkelte Faser i det Kredsløb, som Livet i Følge den eksisterende guddommelige Verdensplan repræsenterer. Og at antage, at vore Former for Planter og Dyr skulde være de eneste Udtryk for alt eksisterende vegetabilsk og animalsk Liv, er ogsaa kun Udtryk for Barnlighed i Verdensopfattelsen. Selv om vor Klode var Millioner af Gange større end Tilfældet er, selv om vi havde Milliarder af flere Dyrearter eller Livsformer end dem, der ellers har Livsbetingelser her paa Jorden, vilde denne Klodes umaadelige Vælde fortabe sig som et mikroskopisk Støvfug i Verdensaltets Endeløshed. Overfor Uendeligheden maa alle Størrelser blive mikroskopiske. Men at tro, at alle Støvfug, alle Mikrober er nøjagtig ens, er jo at erkende det modsatte af Kendsgerningen. Har man nogen Sinde set to levende Væsener, der er nøjagtig ens? — Ja, her nytter det naturligvis ikke at hentyde til den Lighed, der kan være mellem Tvillinger eller lignende, thi ethvert intellektuelt Menneske ved jo, at denne Lighed kun er baseret paa, at Forskellen mellem de to Væsener er af en saa lidet fremtrædende Natur, at den ikke let lader sig iagttage med det fysiske Syn, hvorfor de paagældende Væsener derfor nødvendigvis for samme Syn maa tage sig absolut ens ud. Men er deres Fingeraftryk ens? — Bliver der ikke en umaadelig Forskel paa de to Væsener, naar Undersøgelsen omfatter mikroskopiske Detailler? — Jo, at finde to Væsener i Tilværelsen, der er absolut ens, er en Umulighed, idet saadanne ikke eksisterer. Med de bestaaende Verdenslove og den Skabelsesmetode, der hersker i den guddommelige Verdensplan, kan med Undtagelse af „Spiralkredsløbet“ Naturen ingen absolut Gentagelse manifestere. Enhver „Gentagelse“ er i virkelig Forstand kun tilsyneladende. I dens Helhedsanalyse vil den vise sig at være noget forskellig fra sine Forgængere. Hvis det ikke netop var saaledes, hvis den var hundrede Procent uforandret, vilde den jo være hundrede Procent unyttig. Men en hundrede Procent unyttig Manifestation i den guddommelige Skabelsesplan er en Umulighed, idet den da vilde være ganske uden Logik. Og en Manifestation blottet for Logik er jo en planløs og dermed en abnorm Skabelse, hvilket er det modsatte af, hvad der er gældende i Naturen, i Verdensaltet. Her har man aldrig set noget planløst, noget unyttigt. At det ikke desto mindre undertiden kan se meningsløst og kaosagtigt ud, er atter kun i det store og grove, er atter kun for det begrænsede fysiske Syn eller Forskerens stærkt begrænsede Intellektualitet.

78. KAPITEL

*„Planten“ forvandler sig til „Dyr“. „Dagsbevidstheden“
bliver til*

Medens „Planten“, som omtalt, i Udvikling er et Væsen, der kun kan „ane“, er „Dyret“ i Virkeligheden en „Plante“, der er naaet saa langt frem i Udvikling, at den ikke alene kan „ane“, men ogsaa i stor Udstrækning kan skelne imellem disse Anelser og begynde at udskille dem fra hverandre. Denne Udskillelises- eller Skelneproces er saaledes kun den fremskredne Anelsesproces, der nu er blevet langt mere fundamental og begynder at komme til Syne som den Tankeproces, det jordiske Menneske har i en endnu højere Grad. Igennem umaadelige Tidsrum har Naturens Bearbejdning af „Planten“ i Form af Klimaforhold, Regn og Solskin, Kulde og Varme ladet Anelsesevnen i den Grad være under Funktion og dermed gjort den til en saa eminent Vanebevidsthed og kulminerende i Rutine, at „Anelserne“ efterhaanden bliver saa fundamentalt opfattet, at de indtil en vis Grad begynder at være — ikke „Anelse“ — men „Viden“. Men naar „Anelserne“ begynder at blive til „Viden“, hvilket vil sige, at „Planten“ begynder fundamentalt at opleve „Anelserne“ som direkte „Viden“, afføder dette en ny Natur i „Planten“s Mentalitet, nemlig „Begæret“. Begæret udgør igen en indre Dragning eller Tiltrækning mod det behagelige. Det behagelige bliver igen saaledes Maalet for Begæret. Denne Dragning imod eller dette Begær efter det behagelige bliver tilsidst saa koncentreret, at det bliver identisk med det, vi ellers kender som „Villie“. Men paa et saadant Tidspunkt, hvor Mentaliteten er blevet saa virkningsdygtig, som her nævnt, er Plantevæsenet ikke mere „Plante“, men udgør et „Dyr“.

Dette det vordende „Dyr“s Funktionsdygtighed kan iagttages hos de Planter, vi kalder „kødædende“. Vi ser her, at disse Planter allerede har en Organisme, der faktisk har de første begyndende Tendenser til det dyriske Maveprincip eller den dyriske Fordøjelsesmetode. Disse Planters Blomster udgør i Reglen et aabent Svælg, i hvilket smaa Insekter forvilder sig ned. Nævnte Planter har da faaet Evne til at kunne lukke samme Svælg, saa de smaa Dyr ikke kan komme ud igen, men er fangne i Svælg, i hvilket de opløses i en Syre eller Vædske, som Planten afsondrer. Og da de nævnte smaa Dyr i denne opløste Tilstand udgør Næring for den paagældende Plante, bliver nævnte Vædske i Virkeligheden en begyndende Manifestation af „Mavesyre“, og selve Blomstersvælg, en begyndende „Mave“, ligesom hele Processen saaledes er den første begyndende Aabenbaring af Princippet „at æde“.

Og med denne begyndende Evne til at „æde“ begynder Plantens synlige Forvandling fra vegetabilsk til animalsk Væsen, fra „Plante“

til „Dyr“. Og gennem Sekler af Tid udvikler dette „Ædeprincip“ sig mere og mere. Dyret faar rigtig Mave, rigtig Mund, faar Rutine og Erfaringer, der igen afføder Bevægelsesbegær, som igen efterhaanden nødvendiggør Synsbegær. Og Dyrets videre Levevis bliver en Udvikling af Bevægelsesfrihed og Synsevne. Og med Rutine heri begynder den fysiske Verden at aabenbare sig som bevidst hjernemæssig Erkendelse. Denne Erkendelsesfunktion bliver identisk med det vaagne bevidste Liv, vi kender som „Dagsbevidsthed“. Og med denne Dagsbevidsthedsudvikling bliver „Dyret“ gennem umaadelig mange Inkarnationer og gennem Sekler af Tid til „det jordiske Menneske“. Herfra udvikler det sig videre til det „rigtige“ eller „fuldkomne Menneske“, som igen er Opfyldelsen eller Fuldendelsen af Skabelsen af „Mennesket i Guds Billede efter hans Lignelse“.

Dette „Billede“ er altsaa Maalet for det jordiske Menneskes daglige Liv. Dets Tildragelser og Oplevelser eller hele dets Skæbne er en Forvandling af Væsenet fra en ringe ufuldkommen og næsten bevidstløs Tilstand til en altdominerende vaagen bevidst Erkendelse af selve Livet, dets Love og hele Natur. En saadan Erkendelse er jo analog med „Guds Bevidsthed“. Det evige Forsyn kan ikke udgøre en død Bevidsthed, en livløs Stofmasse, en Samling tilfældig Naturkraft, men er en urokkelig funklende og straalende Aabenbaring af kulminerende Intellektualitet, hvilken igen kun kan være Opfyldelsen af kulminerende Fuldkommenhed. Men kulminerende Fuldkommenhed kan kun være det samme som kulminerende Harmoni, der igen aldrig kan eksistere uden at udgøre kulminerende Kærlighed. Men naar Guddommens Manifestation, hvilket vil sige alle levende Væseners daglige samlede Manifestation, deres indre og ydre Oplevelser og dermed al Materies, al Stofs Vibration, Udløsning, Forvandling og Bevægelse i sin højeste Instans er kulminerende Kærlighed, bliver Guddommens egen Erkendelse af sit guddommelige Skaberværk: „Alt er saare godt“, der jo paa denne Maade igen bliver identisk med Livets højeste og sidste Facit, dermed identisk med en urokkelig Kendsgerning.

Oplevelsen af denne Kendsgerning giver altsaa en Mentalitet, der er det samme som „Guds Billede efter hans Lignelse“. Og denne Mentalitets Tilblivelse i det levende Væsens Natur er saaledes det samme som „Adam“s Omskabelse fra „Dyr“ til „Menneske“.

79. KAPITEL

*Fejlagtige Behagsfornemmelser som Basis for den begyndende
Villieudløsning*

Det jordiske Menneske er saaledes et Væsen, der er naaet frem gennem Plantestadiet og det almindelige Stadium for Dyr, er blevet de andre Dyr overlegen i Mentalitet. Denne Overlegenhed skyldes altsaa den stærkt udviklede vaagne Dagsbevidsthed. Medens Plantens Mentalitet er baseret paa Automat- eller Instinktbevidsthed, hvilket, som før omtalt, vil sige Vanebevidsthed fra en tidligere „Spiral“, og det almindelige Dyrs paa en gennem denne Vanebevidsthed vaagnende Begærbevidsthed, der opfyldes i Kraft af en delvis bevidst Selvopholdelsesdrift, er det jordiske Menneskes Mentalitet i sin mere fremskredne og civiliserede Form baseret paa Forskning.

Og her begynder i Virkeligheden det fundamentale „Syndefald“, idet Forskning, som vi tidligere i denne Artikel er blevet gjort bekendt med, er det samme som „Nydelsen af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt“. Denne Forsknings Resultat bliver altsaa det samme som „Ud-drivelsen af Paradisets Have“, der jo er „Dyret“s Forvandling til „Menneske“. Men denne Forskning er ogsaa begyndt som et Led i Selvopholdelsesdriften eller Kampen for Tilværelsen. Efterhaanden som Anelses- eller Instinktbevidstheden blev suppleret med Begærbevidstheden, begyndte Væsenet at komme i Konflikt med Livets Love, idet det fik Begær, hvis Opfyldelse mere eller mindre betød Nedbrydning eller Ødelæggelse af andre Væseners daglige Liv eller Velfærd. Ja, det blev ligefrem en Livsbetingelse, at „den enes Død blev den andens Brød“. Og denne Zone blev Livets eneste og sande „Helvede“. Dette „Helvede“ har vi ogsaa allerede faaet beskrevet som det jordiske Menneskes daglige Livs lidelsesfulde Sfære.

Naar dette „Helvede“ saaledes maatte blive en Lidelsessfære, skyldes det naturligvis først og fremmest en tiltagende Udvikling af Bevægelses- og Villiefriheden, som den instinkt- og vanemæssigt bundne Plante efterhaanden kom ind i ved sin Forvandling til Dyr. Medens Væsenet tidligere kun eksisterede i de absolut livsbetingende Begær, og disse automatisk i Kraft af Instinktbevidstheden blev opfyldte, og der saaledes slet ikke var Tale om unaturlige, hvilket vil sige overflødige Begær og disses Tilfredsstillelse, saa kom det derimod efterhaanden til, ved sin udvidede Villie- og Bevægelsesfrihed, at leve i en Overdaadighed af Begær, der ikke havde med Livsbetingelsen at gøre. Og ved den tilegnede Bevægelses- og Villiefrihed kunde det selv medarbejde til at faa disse tilfredsstillet.

Da Begærets Opstaaen i Bevidstheden skyldtes det begæredes Indvirken paa Individet som „behageligt“, blev Begæret efter det „be-

hagelige" det udløsende Moment eller Rettesnoren for Individets Manifestation af Villie. Men da det umiddelbart „behagelige" ikke altid er identisk med det absolut nyttige, men undertiden ogsaa kan være identisk med det absolut skadelige, giftige eller underminerende, kom Individet altsaa til, saalænge kun det „behagelige" var Rettesnoren for dets Villieudløsning, at manifestere tilsvarende, for det selv saavel som for andre, absolut skadelige, underminerende eller ødelæggende Manifestationer. Dets Fremtræden blev saaledes i allerhøjeste Grad ufuldkommen. Denne Ufuldkommenhed blev synlig saavel i Organismer som i døde materielle Genstande overalt, hvor det jordiske Menneskes Villieudløsning blev bestemmende eller fik Overtaget. Menneskets Villieudløsning blev en Afvigelse fra Naturens Villieudløsning eller Skabelse. Det blev i Disharmoni med selve Verdensplanens Love for Skabelse eller Frembringelse. Det blev en Modsætning til selve Guddommen. Dets Manifestation maatte uundgaeligt derved resultere i Jordens „Forbandelse", „Helvede", Lidelser og Smærter. Menneskets Manifestation eller daglige Liv kom til at hedde „Syndefaldet".

„Syndefaldet" er saaledes kun Udtryk for Tilfredsstillelsen af Begær, der ikke har noget med Livsbetingelsen at gøre, men udelukkende kun er udløst, fordi samme Tilfredsstillelse føltes som „Behag". Og paa dette Stadium finder vi i stor Udstrækning det jordiske Menneske i Dag. Hvormeget er der ikke i nævnte Væsens Natur, som kun er Tilfredsstillelsen af Behag uden at være baseret paa, om dette „Behag" repræsenterer Fornuft eller Logik. Og denne Omstændighed maa naturligvis uundgaeligt i stor Stil skabe Disharmoni og Ufuldkommenhed i og omkring sit Ophav.

Naar Tobak, Alkohol og Kødspiser i saa stor Udstrækning, som Tilfældet er, er indgaaet i Menneskenes daglige Levevis, har dette ikke noget som helst med Fornuft at gøre, men er udelukkende baseret paa Tilfredsstillelsen af Begær, der ved vanemæssig Tilvænning er blevet til Behagsfornemmelse for Individet.

Men det er ikke alene i Nydelsesmidlerne, at Individet saaledes handler ulogisk eller imod Naturens Love. Det samme finder ogsaa Sted i mangfoldige af dets øvrige Dispositioner. Disse viser sig ogsaa at være Tilfredsstillelse af Begær, der ved vanemæssig Tilvænning er blevet Behagsfornemmelse. Hvad mener man f. Eks. om Bagtalelse? — Er den ikke baseret paa den Behagsfornemmelse eller Nydelse, det er, at bringe en Sensation, rent bortset fra den Nydelse, det ogsaa kan være, at bringe den som Hævn eller Forfølgelse? — Er Misundelse ikke identisk med den samme Nydelse? — Vilde det ikke være en Glæde for Misunderen at se sin Næste miste det, der er Misundelsens Genstand, det være sig Ære, Position, Rigdom, Stilling eller Begavelse etc.? — Og hvad tror man, der har bestemt Nationernes Landegrænser? — Tror man ikke, det i stor Stil har været Erobrernes Nydelse af tilfredsstillet

Ærgærrighed? — Er det mon ikke den samme Nydelse, der er den fundamentale Inspiration i Politik? — Tror man alle politiske Agitatorer er inspireret af Uselviskhed? — Er det ikke den samme Nydelse af Overlegenhed, der bliver krænket, naar man fortæller et ivrigt gammelreligiøst indstillet Menneske, at intet Væsen skal fortabes, alle har et evigt Liv? — Er dets Indignation imod en saadan Opfattelse ikke identisk med et Forsvar for den Nydelse, det har i Tanken om at være en særlig Favorit i Guds Øjne, være en af de „frelste“, høre til „den lille Skare“, høre til de „Hellige“? —

Denne Nydelse bliver jo tilintetgjort ved Tanken om de andres Ligestilling med eller Opnaaelse af de samme Fordele som han selv? — Hvad skulde hans Indignation ellers være baseret paa? — Et kærligt anlagt eller fremskredent udviklet Menneske kan jo kun glæde sig ved Tanken om absolut alles Frelse.

80. KAPITEL

Kristusprincippet. Messiaser eller Verdensgenlødere

Det jordiske Menneske udgør saaledes et Væsen, der i stor Stil endnu kun har Begæret efter det behagelige til Rettesnor for sin Villieudløsning. Da det behagelige, som tidligere nævnt, ikke altid er det rette attraaværdige, idet det undertiden kan være Kilden til Ulykke, Sorg og Lidelse, er det jordiske Menneskes Villiemanifestation i tilsvarende stor Stil udløsende ulykkelige Tilstande. Men disse ulykkelige Tilstande giver Menneskene Erfaringer. De begynder at opdage deres egne Ufuldkommenheder, deres manglende Evne til at skelne imellem hvilke Behag, der er de rigtigste at ville opnaa. De bliver bange for det behagelige. De kommer til Erkendelse af at være „nøgne“. De følger her Nødvendigheden af Hjælp. „Dyret“ begynder, i Form af det jordiske Menneske, bevidst at rette Blikket mod et ukendt Forsyn. Dets fortidige instinktmæssige Angstskrig eller Dødsskrig bliver her til bevidste „Bønner“ til en Overmagt, som de endnu kun kan føle rent instinktmæssigt. Disse „Bønner“ bliver igen til „religiøs Kultus“, til „Gudsdyrkelse“. Igennem denne „Gudsdyrkelse“ kommer „Hjælpen“. Igennem Den religiøse Side af Livet udvikles Moralen, hvilket igen vil sige Vejledning i og Udvikling af Evnen til at begære de rigtige Former for Behag og dermed Evnen til at ville det rette. Men denne Udvikling er ikke endt paa et Øjeblik. Den tager Sekler af Tid, Tusinder af Inkarnationer eller Genfødsler. Den følger „Dyret“ lige fra den Tid, hvor det kun har Evnen til at udstøde Angstskrig og fremover gen-

nem Abestadier, Jordmenneskestadier til „Den store Fødsel“, paa hvilket Tidspunkt Livets Love, Verdensaltets egen Logik eller den guddommelige Verdensplan er blevet til inkarneret Vanebevidsthed i Hjerne og Nerver. Væsenet kan ikke mere „synde“. Evnen til at leve Livet rigtigt er nu blevet naturlige Anlæg. Det er selv blevet „Vejen, Sandheden og Livet“.

Til dette Stadium kommer man ikke uden Hjælp „ovenfra“, hvilket igen vil sige, fra Væsener, der er foran en i Udvikling og derfor staar over en i Moral og Begavelse. Paa dette Princip er Vejen til den absolutte Lykke indenfor den jordiske Menneskehed baseret. Dette Princip er „Kristusprincippet“. Samme Princip betinger altsaa, at der iblandt Menneskene inkarneres ældre Brødre i Udviklingen, som med deres Bevidstheds Overlegenhed kan gennemsyre Menneskenes Mentalitet med nye og frugtbargørende Ideer og Viden om Livet og saaledes paa alle Maader manifestere den mentale Hjælp til virkelig Erkendelse og Oplevelse af Sandheden, som det er det jordiske Menneskes bevidste eller ubevidste Livsmaal at opnaa. Disse ældre Brødre er identiske med dem, vi kalder „Profeter“ og „Vismænd“. De ypperste af disse er „Messiaserne“, „Kristusvæsenerne“ eller „Verdensgenløserne“. Disse Væsener er fuldt besjælet af „Den hellige Aand“, hvilket vil sige den guddommelige absolutte Viden om Altets Natur, Livets Love og Individernes Udødelighed.

Naar Menneskene gennem deres Lidelser og Erfaringer faar udviklet Modtagelighed for den højeste Viden, bliver de af saadanne Væsener ført frem til „Den store Fødsel“, der igen er Indgangen til det rigtige Menneskerige, i hvilket Rige ethvert Menneske selv er blevet „Vejen, Sandheden og Livet“. Og hermed ophører den mentale Foster-tilstand, som nu for Tiden udgør det bærende Bevidsthedsliv her paa Jorden. Den virkelige Oplevelse af Livet begynder. Den første Etape eller det første Maal for den guddommelige Villie er fuldbyrdet. „Dyret“ er blevet et „Menneske“ i „Guds Billede efter hans Lignelse“.

81. KAPITEL

Naar det er en Ære at overtræde det femte Bud

For det tyvende Aarhundredes Menneskehed vil Verdensgenløsningen altsaa bestaa i at forandre Væsenernes Villie fra at være „begærlighed“ til at være „intelligensledet“. Efterhaanden som Individet gennem sine Lidelser bliver mere og mere overbevidst om Aarsag og Virk-

ning, faar det jo mere og mere Interesse af at kunne udløse de Aarsager, der skaber de bedste og mest harmoniske eller lykkelige Virkninger i dets Tilværelse. Og det er denne Interesse, der lader det søge Studier og Undervisning. Først er denne Søgning jo af egoistisk Art. Det søger Uddannelse for derigennem at være sin Næste overlegen i Kampen for Tilværelsen. Det søger den for bedre at kunne albue sig frem, faa større økonomisk Chance og Fordele. At forlade denne Basis for Interessen for Tilegnelsen af Kundskaber er meget svært for Jordmennesker, idet Samfundenes endnu meget primitive og ufuldkomne økonomiske Administration og gængse Væremåde, Moral og Opfattelse ligefrem har gjort denne til en Livsbetingelse. Menneskene tvinges til at være interesserede i at samle sig Formue, tvinges til at skænke næsten al deres Tid og Kraft paa forretningsmæssige Anliggender, paa Konkurrence i Tilegnelsen af Eksistensmuligheder og over Besværligheder ved Kampen for det daglige Brød. De, der er underlegne her, maa sulte og savne, maa fryse og lide.

At denne Mulighed er et Skræmmebillede, der hos den største Part af Menneskene ikke levner Tid og Kræfter til nogen særlig Uddannelse i højere Livsproblemer, er jo forlængst en almengældende Kendsgerning. (Se forøvrigt Livets Bog, fjerde Kapitel). Samfundene, Nationerne arbejder endnu i Blinde og Naivitet. At de netop gør dette, bliver en aabenlys Kendsgerning derigennem, at de udløser Krig og Lemlæstelse og priser en saadan Form for Afgørelse i Tvistspørgsmaal som Heltebedrift. Ja, at saadanne Former for Afgørelse er nødvendige, og kommer til Udløsning saavel imellem Nationerne indbyrdes, som imellem Foreninger og Sammenslutninger, imellem politiske Partier og religiøse Sekter, viser jo, at Villiemanifestationen i allerhøjeste Grad er umaadelig langt fra at være „intelligensledet“, men er derimod næsten udelukkende „begærledet“.

At denne Samfundsordning finder Sted paa Basis af Naivitet og Uvidenhed bliver jo en Kendsgerning, eftersom Jorden i Forhold til sine umaadelige Værdier er underbefolket, og hvert enkelt af dens Mennesker i Virkeligheden er en født Krøsus, og vilde vedblive at være det, selv om Jorden var befolket med mindst det tidobbelte Antal, hvis Jordens samlede Menneskehed administrerede fornuftsmæssigt og ikke, som Tilfældet er, — begærmæssigt. Saa naar Menneskene i det hele taget er kommen til at kende Fattigdom, Savn og Sult, er kommet til at kende Krig, Røveri og Mord, er det netop fordi Administration og Fordeling af Verdensgoderne er af samme Art som Dyrenes. Dette vil igen sige, at Fordelingen er af samme Art som den, der finder Sted imellem de vilde Dyr, naar et Stykke Kød kastes ind til dem. De stærkeste tager det hele. De svageste faar ingen Ting. Det er denne dyriske Fordeling af Værdierne eller Livsfornødenhederne, der skaber Verdens største Lidelser. Og Aarsagen til denne Udløsning er altsaa den, at

Fornuften eller Forstanden endnu ikke er blevet det bærende i Villieudløsningen, men at denne derimod i stor Stil er begærledet.

Men disse store og grove Ufuldkommenheder ved Jordmenneskehedens samlede Tilværelse har ikke kundet undgaa at skabe Spekulation hos mange Mennesker over, hvad Aarsagen vel kunde være. Og Filosofer og Idealister er opdukkede, den ene religiøse Bevægelse efter den anden er fremstaaet, politiske Partier er dannede, og alle paa-beraaber de sig hver især i stor Udstrækning netop at have lige akkurat den verdensfrelsende Væremaade. Men ingen har endnu kunnet „frelse“ Menneskene. Dette udelukker naturligvis ikke, at mange af disse Bevægelser og Sekters Ideer har været et Led i Verdensgenløsningen eller Føringen af Menneskene hen imod den guddommelige Idealtilværelse, der engang som „en ny Himmel“ og „en ny Jord“ skal straae fra vor Klodes Overflade. Men naar de ikke har kunnet frelse Verden, saa er det, fordi disse Bevægelser endnu ikke selv, indenfor deres eget Omraade, helt har kunnet praktisere fornuftsledet Villie. Unaturlige Begær har endnu siddet i Højsædet og været medbestemmende i Villieledelsen, ja, har ligefrem været fremhævet som Moral. Vi behøver blot at kaste et Blik paa de religiøse Sekter af i Dag. Er ikke Væsenerne indenfor Kristendommen, indenfor den saa højt lovpriste moderne Civilisation i stor Udstrækning „Tobaksrygere“, „Alkoholnydere“ for ikke at sige „Kødspisere“, „Slagtere“, „Fiskere“, „Jægere“, ja, endog saagalt „Lystfiskere“ og „Lystjægere“, altsaa „Lystmordere“? —

Dette vil jo igen sige Væsener, der har gjort det til almindelig Fornøjelse, Underholdning og Tidsfordriv at overtræde det femte Bud. Ja er det ikke ligefrem en Ære at høre til saadanne Kategorier af Væsener? — Ser vi ikke de illustrerede Blade kappes om at vise Billeder fra de mondæne Jagtforlystelser paa de store Godser med højt titulerede Overklassevæsener i Spidsen? — Og er det ikke den største Ære at være den, der har skudt, nedlagt eller berøvet de fleste levende Væsener Livet, altsaa i størst Udstrækning har overtraadt det femte Bud „Du skal ikke dræbe“? —

Jeg siger ikke disse Ting for at fordømme disse Væsener, hvis fornemste Forlystelse saaledes er analog med Rovdyrets Liv: at se Blod, jage, dræbe og myrde; tværtimod, nævnte Væseners Manifestationer er lige saa naturlige paa deres specielle Trin paa Udviklingsstigen, som Verdensgenløserens er naturlige paa hans specielle Trin paa samme Stige. Naar jeg fremfører det her, er det kun, fordi det vilde være umuligt at komme til Bunds i Problemerne, hvis man ikke upartisk analyserede Tingene, som de er, og aabenlyst erkendte sig de forskellige Udviklingsstrins særlige Væsen og Kendetegn uden Hensyn til Personsanseelse. I modsat Fald bliver det jo ikke Virkeligheden, men en camoufleret og falsk Sandhed, man aabenbarer. Og det kan nu engang ikke nægtes, at ovennævnte Lystdræberi og Mordunderholdning er en

Kendsgerning, og at det samtidig bliver en Kendsgerning, at et Samfund, hvis Overklasse og ledende Mænd i stor Udstrækning hører til den Kategori af Væsener, som endnu skal have Mord og Drab til Underholdning, til Fornøjelse og Sport, umuligt kan repræsentere den Aandskultur, den Intellektualitetens Dannelse, den Hjertets Renhed og Sundhed, der er det fuldkomne Menneske i „Guds Billede“ værdigt, og derfor det absolut eneste, der kan være Basis for en virkelig guddommelig Civilisation. Og er det moderne Samfund ikke en tydelig Aabenbaring heraf? —

Jeg skal nu ikke mere nævne Skavankerne i den Politik, Administration og Aandskultur, som det beherskes af, det er sagt tit nok her i denne Bog, og desuden taler Livet og Kendsgerningerne sit eget tydelige Sprog, ja, saa tydeligt, at selv mindre begavede Mennesker begynder at forstaa, at der er noget, der er forkert. Det moderne Samfund har, trods sine umaadelig store, tekniske Goder, ikke formaaet at frelse Verden. Krigene er der stadig. Røveri af Landomraader hører endnu med til Dagens Orden. Hospitalerne kan næsten ikke rumme alle de syge og saarede, der hver Dag raaber om Lægehjælp, Pasning og Plejning. Sindssygehospitalerne og Aandssvageanstalterne er overfyldte. Mennesker i hundredtusindevis Verden over har spekuleret deres Mentalitet i Stykker paa Grund af uheldige Samfundsforhold, uheldige Begær i deres egen Natur, der har behersket deres Villie. Naar dertil, som før nævnt, Lasterne, Giftnydelserne og Lystdræberiet ligefrem er moderne, ja, saa moderne, at de enkelte Mennesker, der ikke ryger eller paa anden Maade deltager i Giftnydelserne og den primitive Kød- eller Ligspisning, ligefrem betragtes som Særlinge, saa er det givet, at Samfundet ikke er „frelst“ og umuligt kan „frelses“ ved de gængse kirkelige Ceremonier, Sakramenter eller de traditionelle og tildels overtroiske Former, paa hvilke Skik og Brug ofte er baseret. Verden har forlængst vist sin Afmagt. Præsternes Prædiken er nu kun Akkompagnement til Dommedag. Den er Ligtalen over Verdens Undergang. Den gamle Himmel og Jord staar i Flamme.

82. KAPITEL

Ukærlighed er Primitivitetens fornemste Kendetegn

Menneskeheden er saaledes for Tiden inde i en baade fysisk og aandelig Krise. De kæmper og kæmper indbyrdes; men det fører ikke til nogen Løsning. Intet kan blive fuldkomment ved at sønderlemme

sig selv. Alt bliver til Kaos, Ruin og Haabløshed. Men det er denne Tilstand, der gør, at Menneskeheden bringes til at erkende sin egen Magt, Begavelse og Væremaade som ufuldkommen. Og med denne Erkendelse bliver den jo modtagelig for Raad og Vejledning, bliver interesseret i Skabelsen af noget Nyt.

Men hvem skal give den denne Hjælp, hvem skal give den dette nye? — Ja, her er det, at Kristusprincippet træder til. I Verdens Historie er man altid blevet Vidne til, at der paa et saadant Tidspunkt, hvor Menneskeheden eller Dele af den var nede i en mental Bølgedal, er blevet født et Væsen, der har været saa langt foran de jordiske Mennesker i Udvikling, Begavelse og Moral, at det har været i Stand til at overse de nævnte Væseners Fejltrin, været i Stand til at kunne paavise de Realiteter, der paa det givne Tidspunkt har været de særlige Aarsager til Miséren, og derved har kunnet give Jordmenneskene de Oplysninger og med deres eget Liv anvist den Væremaade, som kunde være et Forbillede eller en Model for hvert enkelt Menneske til baade fysisk og sjælelig Efterfølgelse. Et saadant Væsen udgør altsaa den sande „Verdensgenløser“. Saadanne Væsener har naturligvis for hver ny Tidsalder, de kommer til Verden for at hjælpe, kunnet aabenbare sig mere og mere straalende, hvilket vil sige, kunnet aabenbare deres Viden i en større og mere fuldkommen Detaillering, idet Menneskeheden for hver ny Verdensgenløser jo har faaet indlevet sig i meget af den forudgaaende Verdensgenløseres Visdom og Væremaade; med andre Ord, den har udviklet sig til at kunne komme ind i en højere „Klasse“ i „Livets Skole“; den er blevet i Stand til at kunne lære eller paatage sig større og sværere „Lektier“ og „Opgaver“ end under den tidligere Verdensgenløsning.

Hidtil har disse „Lektier“ eller „Opgaver“ kun været dette at indleve sig i nye moralske Trosformer og efter bedste Evne at leve paa disse. Paa tidligere Tidspunkter i Jordens Historie havde Almenheden ikke Intelligens eller Erfaringer, ved hvilke de højeste Problemer eller Facitter ved Livet kunne gøres begribeligt. Verdensgenløseren maatte nøjes med at give Masserne disse Facitter, uden at det var muligt at kunne forklare disses videnskabelige Begrundelse. Men Masserne fordrede heller ikke denne Begrundelse. De erkendte deres intellektuelle Fattigdom, og var indstillede paa Nødvendigheden af at maatte hjælpe sig med at tro paa „Profeterne“ eller „Vismændene“, som de instinktmæssigt havde en Følelse af vidste Besked.

Men saaledes er det ikke i vore Dage. „Lektierne“ i den „Klasse“ i „Livets Skole“, Menneskene i Dag skal til at betræde, er ikke nye Trosformer. Dertil har de nu faaet udviklet deres Forstand alt for meget. Deres intellektuelle Begavelse sætter dem i Stand til at tænke Livets sværeste Problemer efter. De kan ikke mere tro. De fordrer Analyser. De fordrer fornuftsmæssig eller videnskabelig Begrundelse for hver en

Idé eller Forestilling, der skal have Indflydelse paa deres aandelige eller sjælelige Liv. Alt maa være Videnskab. Det tyvende Aarhundredes Menneske lever hellere uden nogen religiøs eller aandelig Basis, end det lever paa Tro og Forestillinger, det slet ikke forstaar eller er i Stand til at sætte i Forbindelse med Fornuft eller Logik. Derfor bliver Raabet nu udelukkende: „Logik“, „Logik“ og atter „Logik“.

Og vi er her ved Kernen i denne Bogs Begrundelse. Dens Opgave er den, som Supplement til mit Hovedværk „Livets Bog“, at vise Sandheden med Hensyn til det jordiske Menneskes Forhold til virkelig Logik. Og Afsløringen af denne Sandhed er blevet et hundrede Procents Bevis for, at de jordiske Mennesker endnu er meget langt fra at manifestere Logik i deres indbyrdes Samliv, Organisation og i deres Administration af Verdensværdierne, idet det nemlig gennem samme Afsløring er blevet en Kendsgerning, at nævnte Samliv, Organisation og Administration er identisk med — „Helvede“, hvilket igen vil sige Kulminationen af Disharmoni, og den deraf udløste Smærte, Skrig og Pine eller den forjættede „Graad og Tænders Gnidsel“.

Hvad er da Logik? — Logik er den Planmæssighed, hvis Udløsning i Manifestation eller Skabelse giver hundrede Procents Nyttevirkning. En hundrede Procents Nyttevirkning er igen det samme som Aabenbaringen af en Behagsfornemmelse, der ikke paa nogen som helst Maade eksisterer eller opretholdes paa Basis af aabenlys eller skjult Disharmoni, Smærte og Lidelse for noget Væsen. Men en Aabenbaring, der kun kan være en hundrede Procents Behagsmanifestation uden at være Disharmoni, Smærte og Lidelse for noget Væsen, er jo det samme som Kulminationen af „Kærlighed“. Logik er altsaa det samme som Kærlighed. Noget, der ikke er logisk, kan heller ikke være kærligt, idet det er unyttigt, og bliver derved et Spild af Kræfter, hvilket jo er det samme som en Tilintetgørelse og Nedbrydning af Værdier uden Skabelsen af et opvejende, retfærdiggørende Resultat. Det maa saaledes altid være et Minus, hvilket i dette Tilfælde altid vil være det samme som en mental eller fysisk Smærte.

Ukærlighed kan altsaa aldrig i noget som helst Tilfælde være identisk med virkelig Logik og er saaledes Primitivitetens fornemste og absolutte Kendetegn.

Her vil man maaske indvende, at Ukærlighed udmærket godt kan være logisk eller planmæssig. Naar man ser Dyrene paa Jagt efter deres Bytte, eller Menneskenes Foretagsomhed i Retning af Hævn, i Retning af Konkurrence, afslører disse Manifestationer i stor Udstrækning Planmæssighed, ja, endog raffineret Planmæssighed eller hensigtsmæssig Beregning, der ikke paa nogen som helst Maade har til Hensigt at udløse sig i ærlige Kærtegn eller andre Former for Udtryk for Kærlighed. De gaar derimod altid i modsat Retning og udløser Underminering, Død og Undergang for de Væsener, imod hvilke de er ret-

tede. Og dette er ganske rigtigt. De nævnte Manifestationer er indtil en vis Grad baseret paa Logik, og kan udløse sig i det ønskede Resultat eller Formaal, der var deres Ophavs Ønske eller Plan. Men da nævnte Resultat umuligt kan blive til Virkelighed uden at have betinget, at nævnte Ophav ubevidst er ført ind paa et mentalt Skraaplan, ad hvilket det uundgaaeligt ruller nedad mod en Afgrund, fra hvilken det umuligt kan vende tilbage, uden at dette Fald har givet det en Oplevelse af Ubehag eller Lemlæstelse af nøjagtig samme Art eller Grad som den, det selv udløste mod dets Offer, bliver det jo synligt, at Anslaget eller Attentatet i Virkeligheden var rettet imod Ophavet selv. Men at lave et Attentat med Underminering, Død og Lemlæstelse, Smærte og Lidelse mod sig selv, kan det være Logik? — Er det ikke en Taabelighed, der bliver desto større og værre, desto mere „logisk“, raffineret, hensigtsmæssig den er bygget op og derved saa meget desto mere maa ramme sit Maal? —

At det virkelig er saaledes, bliver jo til Kendsgerning gennem Oplevelsen af Lidelsernes dybeste Aarsag. Men at opleve Lidelsens dybeste Aarsag lader sig ikke gøre uden igennem Udvikling og Forskning. Og Resultatet heraf er „Aandsvidenskab“. Aandsvidenskab er saaledes ikke Trosformer eller indbildte Forestillinger om, men Kendskabet til, Livets højeste Love og Principper, dets Skabelsesmetode og rette evige Opretholdelsesbasis. Denne Viden er igen Rettesnor for al Tilværelse og Adgang til det virkelige Livs Oplevelse og den hermed forbundne sande Lykke.

83. KAPITEL

Alle Former for Krige er religiøs Kultus

Vi er nu kommen saa langt frem igennem nærværende Analyserække, at vi har set, at den største, realistiske Kendsgerning for det jordiske Menneske er Lidelserne. Ja, vi har set, at disse udgør en saa almen-gældende og altdominerende Tilstand af Kulmination, at vi har kunnet identificere samme Tilstand som identisk med selve „Helvede“, altsaa en Tilstand som igennem de Vise er udtrykt som Hjemstedet for „Graad og Tænders Gnidsel“. Det er derfor blevet en Selvfølge, at der ikke findes noget jordisk Menneske, der ikke mere eller mindre har grædt, har været ulykkelig, har raabt og skreget, sukket og stønnet under nævnte Tilstand. Alle har saaledes følt Lidelsen, set Lidelsen eller hørt Lidelsen. Individets Fødsel var Lidelse, dets Levnedsløb var Lidelse, og dets Død er Lidelse. Da det saaledes mødte Lidelse overalt, kom Lidelsen til at spille en altdominerende Rolle i dets Fremtræden. Den

blev bestemmende for dets mentale Indstilling. Den blev Aarsagen til Frygt. Frygten blev Aarsag til Religiøsitet. Religiøsitet udgør igen en instinktmæssig Søgen eller Familien efter Begunstigelsen af en over Lidelserne formodet eksisterende Overmagt, for derigennem at søge Beskyttelse mod Lidelsernes formentlige „djævelske“ eller „onde“ Ophav.

Men idet Religiøsiteten bringer Individet til at alliere sig med en formentlig Overmagt for igennem denne Alliance at overvinde Lidelsernes Ophav, er Religiøsiteten saaledes den første udløsende Aarsag og fundamentale Basis for det, vi kalder Krig. Og Krigen bliver saaledes i sin højeste Analyse en „religiøs Kultus“. Alt hvad Jordmenneskene manifesterer, lige fra Angstkrig, Bønner og kirkelige Handlinger, Daab, Sakramenter og Velsignelser til Slagmarkernes drønende Granatild, Pigtraadsspærringer og Giftgas, er saaledes „religiøse“ Foreteelser. Alle Begivenheder i Menneskehedens Historie er dikteret af den førnævnte Alliance. Alle kæmpende Parter er hver især allieret med en „Moral“, ud fra hvilken deres blodige Færd er et dikteret højeste formentlig Ideal, alle højeste Magter eller et højeste Forsyn velbehageligt. Alle kæmpende Parter i en hvilken som helst Krig, i en hvilken som helst Kamp mener selv at repræsentere den højeste Retfærdighed, den højeste Uskyldighed og dermed den højeste Berettigelse til deres Fremfærd, der jo med denne Indstilling som Basis, kun kan være at opfatte som værende i den allerhøjeste Magts eller Guddoms Tjeneste, hvilket naturligvis er det absolut modsatte af, hvad man tilkender „Fjenden“ eller Modparten. Dennes Idealer og Fremfærd formentlig selvfølger kun at være i de højeste mørke Magters Tjeneste. Og hele den jordiske Menneskeheds Fremfærd bliver en permanent Kamp for formentlige Idealer og moralske Foreteelser, en „religiøs Kultus“, der i Dag i Forsynets Navn ofrer Millioner og atter Millioner af Mennesker paa sine blodige Altare. Vore „hedenske“ Forfædres Menneskeofringer og Kultus er for intet at regne i Blodighed og Grusomhed ved Siden af vore „kristne“ samtidiges Udløsning af at tjene „Idealerne“.

Fortidens blodige „religiøse Kultus“ er altsaa ikke blevet mindre med Aarene, er ikke, trods Buddhisme og Kristendom, blevet mindre med Hensyn til Menneskeofringer og blodige Ceremonier. Er det ikke saaledes, at Titusinder og atter Titusinder af unge Mænd tvangsundervises i at gaa „Præsterne“, i den store „hedenske“ Kultus, til Haande, uddannes i at blive Offermateriale paa dens dræbende Altre? —

At man i vore Dage er gaaet over til at kalde de unge Mænd for „Værnepligtige“, de nævnte „Præster“ for „Generaler“, „Altrene“, hvilket vil sige Slagmarkerne, for „Ærens Mark“ og selve den store „Kultus“ for „Forsvaret“, er jo kun en Camouflage, under hvilken den samlede Jordmenneskeheds Mentalitet skjuler sin sande Identitet med vore Fædres „hedenske“ religiøse Kultus for derigennem at faa den

dybeste Kristendoms Velsignelse til sine fra Fortiden nedarvede blodige Tendensers Udfoldelse i det tyvende Aarhundrede.

Og Camouflagen har virket godt. Kristendommens Præster, hvis sande Budskab er „elsk din Næste som dig selv“, indvier og velsigner det fortidige „Hedenskab“s nuværende „Præster“. Fra de store Krigs- og Mordapparaters Platforme og Terrasser opflammer de Soldaterne til, i hans Navn, der sagde, „Fader forlad dem, thi de vide ikke hvad de gøre“, at sprede blodig Hævn, Død og Undergang over „Fjenden“. —

Jo, de kristne Præster har ladet sig i høj Grad overrumple, bluffe og imponere af den „hedenske“ Kultus' Overmagt og løber omkap med dennes „Præster“ det dræbende Princip's Ærinde. Og Verdensgenløsningens store Basis, „Du skal ikke dræbe“, korsfæstes i Dag mere end nogen Sinde, ja endog, saaledes som her antydtes, af dens egne Præster og Disciple. De velsigner den fortidige „hedenske“ Kultus i dens nuværende moderne Fremtræden. Og dennes „Præster“ skyder til Gengæld de kristne Kirker i Grus. Den fortidige „hedenske“ Kultus gaar som en altherskende Lavine i Form af Krigen hen over Verden. For den er intet helligt. Dens eneste Resultat er Lemlæstelse, Død og Ruin, dens Alter er „Helvede“. Og her i dette „Helvede“ er Religionernes lysende Fakkelt begravet. Og Menneskene raaber til Himlen: „Hvad skal vi gøre for at blive salige?“ —

84. KAPITEL

Hvad der fordres for at være en virkelig „Kristen“ eller et rigtigt Menneske

At det netop er den fortidige hedenske religiøse Kultus, der i Dag behersker Jordmenneskehedens Mentalitet, lader sig ikke benægte. Er det ikke en Generals fornemste Pligt at underkue, lemlæste, dræbe eller ødelægge „Fjenden“? — Men er denne Pligt ikke samtidig et autoriseret Udtryk for hans Foresattes, hvilket vil sige hans Nations, Moral eller højeste Opfattelse af Idealisme? — Men en Mand, der sættes til at repræsentere et Folks højeste Moral eller Idealisme, er han ikke det samme som en „Præst“? — Og en Praksis, der gaar ud paa at udtrykke den samme Repræsentation, er det ikke en „religiøs“ Kultus?

De igennem Aartusinder stærkt arbejdende Verdensreligioner har altsaa ikke til Dato kunnet faa Bugt med den „hedenske“ religiøse Kultus. Den har uhindret gaaet sin Sejrsang hen over Verden og revet alt med sig i sit kolossale Favntag. Den har aldrig haft saa store Hærskarer af Forkæmpere som netop i Dag. Dens Sejrsfane er „Intoleran-

ce". Og hvor i Verden ser man ikke dette „blodige Banner“ hejst? — Det vajer stærkt over selve de kristne Sekter og Trossamfund saavel som over politiske Partier samtidig med, at det stiller alle de forskellige Nationers og Staters ordinære Bannere i Skyggen. Det er altdominerende paa Krigsskuepladserne, hvor selve den „hedenske“ Kultus i vore Dage har en Kulmination i Form af Menneskeofring og Dødedans, den aldrig nogen Sinde tidligere i Jordens Historie har kunnet opvise Mage til.

Jo, de hedenske Guder har en Glanstid. Jordmenneskene har aldrig før tjent dem saa trofast, realistisk og absolut som netop nu. Den „hedenske“ religiøse Kultus er det eneste konkrete i deres Tilværelse. Alt, hvad der har med Kristendom, Aandsvidenskab, Verdensplan og højeste Moral at gøre, er i altovervejende Grad endnu kun Abstraktioner.

Jordmenneskene er saaledes i Dag absolut „hedenske“. Dette gælder naturligvis ogsaa den Gruppe Væsener, der igennem Aarhundreder har kaldt sig „kristne“. Saalænge man ikke forstaar, at „Kristendom“ er en paa Aandsvidenskab baseret Tilværelse, hvis Logik eller Planmæssighed er en hundrede Procents Kontakt eller Identitet med den Logik, der aabenbarer sig som Basis for Blomsternes Farvevælde paa Engen, og Vandets Kredsløb i Naturen og Blodets Pulsslag i vort eget Indre, da er man ikke en „Kristen“. Saalænge man er uvidende om den guddommelige Verdensplan eller ovennævnte Logik og udelukkende er henvist til at handle paa Grundlag af Begær, blinde Instinkter og fysisk Magtoverlegenhed, da er man et „Dyr“. —

Naar dette „Dyr“ er naaet frem til at fortolke sin primitive Væremåde som højeste Moral eller Idealisme, da er det et „Jordmenneske“. — Og saalænge dette Væsens Moral og Idealisme er en Inspiration til at overtræde det femte Bud, er en Tro paa en Gud, der i Vrede har et gloende „Helvede“ parat til at opsluge i „evig Fortabelse“, „Graad og Tænders Gnidsel“ alle de Væsener, han rent paa jordmenneskelig Vis maatte betragte som sine „Fjender“, da er det en „Hedning“. — Naar man er naaet frem til at „elske sin Næste som sig selv“, hvilket jo er Kulminationen af Kærlighed og dermed „al Lovens Fylde“ eller den fuldkomne Praktisering af Verdensplanens Logik, da er man et rigtigt „Menneske“.

85. KAPITEL

Menneskeheden er sin egen bitreste Modstander

Som vi i det foranstaaende har set, er Lidelserne en altdominerende Faktor i det jordiske Menneskes Liv. Og hele dets Tilværelse bliver i Virkeligheden kun et Spørgsmaal om dens Bekæmpelse. Saalænge

der er Lidelse, eksisterer der ingen fundamental Lykke i det jordiske Menneskes Tilværelse. Lidelserne er derfor alle Jordmenneskers fælles Fjende. Men naar den saaledes er alle Jordmenneskers fælles Fjende, skulde man synes, at den maatte være meget let at bekæmpe. Den samlede Jordmenneskehed udgør dog efter de gængse Opgivelser en Hær paa ca. tyve Hundrede Millioner Individuer, hvilket dog ikke kan frakendes at være Repræsentationen af en anseelig Kraft. Og det er rigtigt. Denne Kraft er mere end tilstrækkelig til at gøre det af med Menneskehedens fælles Fjende. Naar Menneskene alligevel bukker under i Kampen og tyranniseres af Fællesfjenden, baade indeni deres Organismer og i deres daglige Omgivelser, saa skyldes det deres manglende Sammenhold. De tyve Hundrede Millioner Individuer udgør ikke en Enhed af harmonisk samstemmende Villier og Maal, baseret paa at udrydde den eneste Ting, der er Lidelsernes sande Aarsag. Tværtimod, Individuerne stiller i en altovervældende Udstrækning deres Energi eller Kraft til „Fjenden“s Raadighed. Og da denne Kraft er den eneste Basis for „Fjenden“s Operationer, er det givet, at Menneskeheden med Lethed kunde overvinde denne ved at forandre Taktik. Den „Fjende“, der i Form af Lidelser er Menneskenes Modstander, har ikke selv nogle Individuer, har ikke selv Soldater til at kæmpe for sig. Den brillerer udelukkende i Kraft af Menneskenes bevidste eller ubevidste Velvillie til selv at udføre dens Ærinde. Hvis Lidelsernes Modstandere ikke selv gik Lidelsernes Ærinde, var der ikke nogen til at gaa dette, og Menneskene var aflastet for denne deres kolossale Modstander. Men Menneskene er saaledes selv Lidelsernes dybeste Aarsag eller Ophav. Den millionfoldige Hær, som Menneskeheden udgør, er altsaa sin egen bitreste Modstander. Dette maa saa igen resultere i en kolossal Splittelse og individmæssig Usammenhæng. Og det er vel nok en svag eller instinktmæssig Erkendelse heraf, der i saa stor en Udstrækning animerer Menneskene til at organisere sig. Mangfoldige Agitatorer har igennem Tiderne opflammet Menneskene til Organisation. Mangfoldige Foreninger, Sekter og Trossamfund er opstaaede, hver især dyrkende Idealer og moralske Foreteelser, som skulde være den absolutte Redning fra Lidelsen. Og alle har de troet at skulle erobre hele Menneskeheden som Proselytter.

Men hvad betyder selv den største Organisation og den bedste Agitator overfor en Menneskemasse paa tyve Hundrede Millioner Sjæle? — Er denne ikke netop saa stor, at enhver nok saa godt paabegyndt Organisation overfor dette mentale Ocean har maattet give op? — Vil et saadant Ocean af Mentalitet ikke netop opsluge, drukne eller kvæle ethvert Menneskes Paafund, selv om det danner Organisation? — Kan en Myre sluge en Elefant? — Kan en Draabe Blæk forvandle Oceanet? —

Nej, alle primitive Paafund, hvilket vil sige jordmenneskelige Ufuld-

kommenheder, maa dø. Kun det, der er urokkeligt rodfæstet i Verdenslovene er udødeligt. Det evige Kredsløb skal nok vide at udrense al mental Skabelse fra Forplumring og Urenhed, paa samme Maade som det udrenser alt Kloakvand og gør det til ren nærende Luft og krystalklart styrkende Drikkevand.

Vi bliver da ogsaa Vidne til, at selv den største Organisation eller Bevægelse i Verden: „Buddhismen“ har kulmineret og er degenere-rende. Og desuden vil man vel ikke antage, at Jordens samlede Folke-masser, alle uden Undtagelse skal blive hundrede Procents Buddhister? Og er det ikke ligesaa med „Kristendom“ og „Islam“? — Er de ikke ogsaa forældede? — Og er det ikke netop denne Skavank, der vil gøre det af med alle Organisationer? — Er det ikke saaledes, at Ud-viklingen, Erfaringsdannelsen i Verden udfolder sig saa stærkt i den samlede Menneskeheds umaadelige Folkemasse, at enhver paabegyndt Organisations Grundlag eller Basis, dens Love og Principper, allerede bliver forældede og ubrugelige, inden Organisationen har naaet at kapre alle Jordens tyve Hundrede Millioner Individer som sine Til-hængere, og overfor hvilket Millionlegeme enhver Bevægelse, Sekt eller Forening i Virkeligheden kun kan blive en „Døgnflue“. Og tro endelig ikke, at en saadan „Døgnflue“ nogen Sinde kan komme til at beherske Millionlegemet.

Nu ligger det jo nær for Læserne at indvende, at man dog før har set, at et lille Væsen har kunnet gøre det af med et stort Væsen. Et giftigt Stik fra en lille Slange eller fra et Insekt kan dog undertiden gøre det af med et stort Dyr eller Menneske. Hvorfor skulde det saa ikke være at antage, at en Organisation, nok saa lille, skulde kunne naa frem til at beherske hele Menneskeheden? — Men her maa Svaret blive, at Sammenligningen er umulig. En Organisations Maal er som Regel dette at gøre hele Menneskeheden identisk med samme Organisation. Men en Slange tilsigter ikke at gøre Dyret eller Menne-sket til en Slange med sit Bid. Og et Menneske bliver ikke til en Myg, fordi det faar et Myggestik. Og selv om en Organisation virkelig havde samme Maal som Slangebidet og Myggestikket, nemlig dette at dræbe, vilde det være umuligt for en hvilken som helst Organisation at dræbe det Millionlegeme, vi kalder Menneskeheden. En Organisation er jo af samme Kød og Blod som den øvrige Menneskehed og kan derfor ikke være giftig for denne. Og selv om Organisationen virkelig var giftig som en Slange, vilde det kun være muligt for den at dræbe nogle enkelte Individer i det store Legeme, hvilket paa en Maade vil sige „Celler“. Ja, selv om Organisationen bliver inspireret af den vær-ste Krigsgalskab og benytter sig af dennes mest effektive Mordinstru-menter, bliver Resultatet i Virkeligheden kun nogle Tons ødelagt Kød, nogle Hjerter, der er gaaet i Staa, og nogle Øjne, der har ophørt med at se. Og der er saaledes stadig tilbage Millioner Tons af frisk Kød,

Millioner af Hjerter, der slaar, og Millioner af Øjne, der ser, samtidig med at der hver Time fødes Hundreder af nye Kroppe, „nye Celler“ i de dræbtes Sted. Og det store Millionlegeme gaar udødeligt og ukrænkeligt videre hen over Verden efter andre Love, efter andre Principper, end dem, der har sit Udspring i den jordmenneskelige „Døgnflue“s Hjerne.

36. KAPITEL

*Mikroindividet kan ikke dirigere Makroindividet.
Aarsagen til Individets Lidelser er et „indre“ Anliggende,
der kun kan fjernes af Individet selv*

Nej, den samlede Jordmenneskehed er mere end en Flok forvildede og uvidende Individer. Den er et selvstændigt Legeme, der som allerede nævnt har sine egne Love og Veje at gaa i den store Verdensplan. Den er analog med et levende Væsen, i hvilket hvert enkelt Jordmenneske er et Mikroindivid. Og det nytter ikke, at Mikroindividet faar Tanker og Meninger om at dirigere Makroindividet. Selv om det gør sig nok saa stærkt ved at organisere sig med andre Mikroindivider, dets Forehavende vil altid ufejlbarligt føre til — ikke Makrovæsenets Død eller Forvandling til det værre eller bedre — men til Mikro-væsenets eller dets selvbestaltede Organisations Død. Her kan man ikke „fagorganisere“ sig. Det er ikke Mikroindividerne, der bestemmer Tilværelsens Natur i Makroindividet, men derimod dettes „Skæbneelement“. Saa dets Forvandling til det bedre eller værre har det udelukkende i sin egen Haand. Det gælder her som for alle andre levende Væsener: *Som det saar, saa skal det høste.*

Men den evige Lov vilde umuligt kunne opfyldes, hvis Mikroindividerne var Makroindividets Herre. Hvad kunne det nytte, at Makroindividet læste Bibel, forskede Naturen og tilegnede sig Viden og blev dygtiggjort til at leve et moralsk og fuldkomment Liv, naar dets Mikroindivider kunde organisere sig og danne en Tilstand i dets Legeme, der vilde modarbejde alle gode Fortsætter, betyde ulidelig Smærte, være en Hindring for Organernes normale Funktion, ja endog betyde Makrovæsenets Død? — Og hvorledes skulde man kunne forene det med Logik, at Mikroindividerne saaledes havde en uindskrænket Magt over Makroindividet, samtidig med at de maatte være ganske magtesløse overfor deres eget Indre? — Mikroindividerne er jo selv Makroindivider, idet de har en Organisme eller et Legeme, der igen bestaar af endnu mindre Mikroindivider, af hvilke de saa igen maatte være

behersket paa samme Maade som deres eget Makroindivid, i Henhold til den førnævnte Erkendelse, skulde være behersket af dem selv.

Nu vil man maaske bemærke, at de svære Sygdomme og organiske Lidelser, Menneskene beherskes af, netop skyldes Mikroindividernes dominerende Indflydelse. Men hertil maa jeg svare, at alle organiske Sygdomme uden Undtagelse, absolut skyldes de ordinære Mikroindivider — mangelfulde — Indflydelse. Dette vil igen sige det samme som, at de ikke kan opfylde deres Mission. De repræsenterer altsaa en Ufuldkommenhed. Men denne Ufuldkommenhed er jo igen „Frugten“ af et bestemt Udviklingstrin. Mikroindividerne kan naturligvis ligesom alle andre levende Væsener inddeles i Udviklingstrin og fremtræder derved i Kvaliteter. Mikroindivider saavel som Makroindivider repræsenterer altsaa Udviklingstrin og Kvaliteter. Da Mikroindividet skal være Legemsmateriale for Makroindividet, bliver det ikke ligegyldigt, hvorledes disse to Væseners Kvaliteter i hvert enkelt Tilfælde indbyrdes kommer til at passe sammen. Hvis de er nøjagtig paa Linie med hinanden, opstaar der Fuldkommenhed og Harmoni i Organismen. Er de derimod ikke paa Linie med hinanden, opstaar der Disharmoni, Sygdom og Lidelse i Organismen.

Men hvad er Aarsagen til, at Makroindividet faar Mikroindivider, der i Kvalitet ikke passer til dets Natur. Ja, her er vi kommen til Løsningen paa et stort Problem. Nævnte Aarsag er „Sædekornet“ til Makroindividets Skæbne. Der er jo en Generallov i Livet, der udløser sig i Princippet: Tiltrækning og Frastødning. Og da det er denne Lov, der behersker al Bevægelse i Tilværelsen, danner alt Kredsløb lige fra Isens Optøen til Klodernes Fart igennem Rummet, bestemmer den ogsaa Tiltrækningen imellem Makroindividet og Mikroindividet. Og da det yderligere er almengældende indenfor den samme Lov, at „Krage søger Mage“, bliver det hermed synligt, at Makroindividet kun kan tiltrække sig Mikroindivider, der er af samme Natur som det selv. Og naar disse Mikroindivider skaber Disharmoni i Makroindividets Indre, saa kan det udelukkende kun skyldes, at Makroindividet netop selv skaber Disharmoni i den store Organisme, i hvilket det selv er Mikroindivid. Dets Mikroindividers Natur bliver saaledes analog med den Natur, det selv repræsenterer overfor sit eget Makroindivid. Og det „høster“ saaledes paa denne Maade, hvad det selv „saar“. Og da denne „Høst“ er den eneste absolutte Basis for virkelig Viden, og denne igen er Nøglen til al absolut Lykke, bliver Forholdet mellem Makroindividet og dets Mikroindivider hundrede Procent nyttigt eller hensigtsmæssigt og dermed absolut fuldkomment, ligegyldigt hvor taabeligt det saa end maatte se ud for den uindviede, eller hvor megen Lidelse det saa end afstedkommer, ligegyldigt hvor mange Hospitaler og Kirkegaarde det saa end maatte betinge. Og den samlede Menneskehed er saaledes et Væsen, der ligesom alle andre levende Væsener befinder sig i en

mental og fysisk Zone, hvor det netop kan faa den Udfoldelse for sin Natur, der kan give det urokkelig Viden om hvilke Begær i denne Natur, der er naturlige, og hvilke, der er unaturlige, og derigennem blive omskabt til at være „et med Faderen“, Forsynet eller den evige Natur.

Naar vi i vort Legeme har Sygdom, Smærte og Lidelse, saa er Skylden ikke Mikroindividerne, men vor egen. Forholdet mellem os og Mikroindividerne i vort Legeme reguleres nøjagtigt af vort Forhold til den store Organisme, i hvilken vi selv er Mikroindivid.

Men hvorledes er dette Forhold for det jordiske Menneskes Vedkommende? — Er dette nu altid saaledes, at samme Væsen absolut er berettiget til at faa i sin Organisme Mikroindivider af den allerhøjeste og bedste Kvalitet? —

Naar vi betragter den samlede Menneskehed som en stor Organisme, gør saa hvert enkelt Jordmenneske alt for at gavne denne Organisme? — Er det ikke snarere dets egne private Begærs Tilfredsstillelse, naturlige saavel som unaturlige, der gaar forud for den store Organismes Krav? — Er det ikke almengældende, at „enhver er sig selv nærmest“? — Og er det ikke dette egoistiske Motto, der bevirker, at alle mentalt og fysisk faktisk trækker hver sin Vej, baade Individerne indbyrdes og Organisationerne? —

Men hvorledes kan en Organisme blive sund og harmonisk under disse Forhold? — Er det ikke her synligt, mere end i noget andet Tilfælde, hvorfor dette at „elske sin Næste som sig selv“ er „al Lovens Fylde“? — Er ikke en indbyrdes Kærlighed og det heraf følgende ubrydelige Sammenhold mellem Mikroindividerne en Betingelse for en fuldkommen Organisme? — Tror man en Organisme, det være sig en Menneskehed eller et enkelt Menneske, kan være sund og harmonisk, naar nævntes Mikroindivider nærer indbyrdes Had eller Fjendskab, ligger i Kamp og Strid, underminerer og ødelægger hinandens Sundhed og Velvære? — Bliver en saadan Organisme ikke analog med en Vulkan? — Og er det ikke rimeligt, at man bliver Materiale i en saadan „Vulkan“ eller faar denne til Hjemsted, saalænge man selv er eksplosiv, hvilket vil sige, selv er opfyldt med Hadets og Vredens hid-sige, ødelæggende og dræbende Temperament? —

Og kan det nytte, at „Sprængstofferne“ organiserer sig? — Bliver Eksplosionerne ikke endnu større, jo mere disse knytter sig sammen, og „Krateret“ derved endnu mere „vulkansk“ eller voldsomt i sin Natur, end det var i Forvejen? —

Da den jordiske Menneskehed saaledes i Virkeligheden er et mentalt Krater, og de enkelte Jordmennesker derved hver især udgør en mental Sprængstofenhed i dette Krater, vil enhver Form for Organisation af disse Enheder med det Formaal for Øje at forvandle Krateret til et mentalt blomstrende Agerland, være ganske omsonst. Krateret vil

blive ved at være Krater, saalænge dets Mikroindivider er Sprængstof-enheder, ligegyldigt hvordan de saa end maatte være organiseret. Intet Væsen kan løbe fra sit Udviklingstrin blot ved at melde sig ind i en Organisation. Jordmennesker er Jordmennesker og har disse Væseners Udviklingstrin, Moral eller Kvalitet, ligegyldig hvor smukt tituleret og formentlig „ophøjet“ og „hellig“ en Forening de saa end maatte gøre sig til Medlem af. „Daarer“ bliver ikke til „Engle“ ved at organiseres. Og Menneskene kommer ikke bort fra deres Udviklingstrin ved at gruppere sig i forskellige Organisationer eller Foreninger. Derfor vil Individets Frelse fra Lidelserne umuligt kunne ske ved Sekt- eller Organisationsdannelse. Organisation er jo kun en ydre Kraftsamling og kan aldrig blive andet. Den kan derfor være udmærket i et materielt Foretagende, og hvor det drejer sig om at overvinde andre materielle Foretagender, altsaa med andre Ord, hvor det drejer sig om rent fysisk Kamp eller Styrkeprøve i en eller anden materiel Erobring. Men som Middel til Afskaffelse af Individets mentale Lidelser har den ingen Værdi. Her er det ikke fysisk Kraft, det kommer an paa. Her er det derimod Udvikling, Erfaring og selvoplevet Viden, der mangler. Aarsagen til Individets Lidelser er saaledes et „indre“ Anliggende. Og dette „indre“ Anliggende kan ingen Organisation i Verden, kirkelig eller verdslig, fjerne. Det kan kun fjernes af Individet selv. Individet er jo sin egen absolutte Lykkes Smed. Og denne Lykke smeder det ikke med et Medlemskort til „Kristendom“, „Buddhisme“, „Islam“ eller „Fascisme“, „Nazisme“, „Bolchevisme“, „Socialisme“ eller andre Former for „ismer“ eller Organisationer, men udelukkende kun med Udviklingen af Verdensaltets Logik i sin Hjerne og dermed Praktiseringen af en inderlig Kærlighed til sin Næste. Det er de evige Loves guddommelige „Fylde“.

87. KAPITEL

*Naturen er ikke en livløs Kraft, men „et levende Væsen“,
i hvilket „vi alle leve, røres og ere“*

Vi er nu naaet saa langt igennem det almengældende jordmenneskelige Oplevelses- eller Erfaringsmateriale, at vi igennem dette er blevet i Stand til at øjne en Mening bag ved alle tilsyneladende Tilfældigheder og kaotiske Tilstande i det Væld af Kræfter, som de levende Væsener hver Dag maa vekselvirke med, og hvis Resultat er Individernes „Skæbne“. Da det er denne Mening,

der har været vor mentale Rejses Maal, er vi saaledes nu snart ved Vejs Ende. Vi har egentlig kun tilbage at drage nævnte Mening lidt mere frem i Lyset. Denne er nemlig intet mindre end selve „Livets Mening“. Og vi skal jo netop bruge denne Mening som Model eller Rettesnor for vor Erkendelse af Loven for Tænkning. Tænkningen er jo det Rat, hvormed Individet drejer sin egen Skæbnes Kurs. Og et Tilbageblik over, hvad vi har set af denne Kurs, her i vor mentale Færd gennem Menneskehedens daglige Liv, viser, at den endnu er meget langt fra at være i Kontakt med „Livets Mening“.

At Livet virkeligt har en Mening viser sig jo netop derigennem, at alt er lovbundet. Bestemte Aarsager udløser bestemte Virkninger, der uundgaeligt i al Evighed vil gentage sig atter og atter, hver Gang de samme Aarsager bliver udløst. Denne Lovmæssighed udtrykker altsaa en Plan. Men da en lovmæssig Plan jo opfylder en Hensigt, og en Hensigt kun kan eksistere som identisk med en „Mening“, der atter igen kun kan fremtræde som identisk med Udslag af Tanke eller Mentalitet, bliver det hermed, gennem nævnte Aarsag og Virkning, til Kendsgerning, at Livet udtrykker en Mening.

Da en Mening saaledes er Udslag af Mentalitet, kommer vi her, bag alle Foreteelser, bag alle Energiudløsninger ved Livet og Tilværelsen, bag alt, hvad vi kalder Naturen, til at konstatere, at der bag dette eksisterer det samme Princip som bag alle menneskelige Manifestationer og Frembringelser, nemlig Princippet „Det levende Væsen“. De saakaldte „døde Ting“ kan jo ikke have en Mening eller udfolde Logik. Man har endnu aldrig set, og vil aldrig nogen Sinde faa at se, at en Ting kan skabe sig selv, bygge sig selv logisk op udenom nævnte Princip.

Der, hvor nævnte Princip er inkarneret i fysiske Organismer, er det let overskueligt for den menneskelige Sanseevne, der anerkendes det indtil Videnskab. Det kan saaledes ikke nytte at fortælle noget normalt Menneske, at Huse, Møbler, Biler, Kunst o. s. v. har skabt sig selv. Her ved alle, at disse Tings Tilstedeværelse absolut er baseret paa „det levende Væsen“s Eksistens, og at de uden dette vilde være en Umulighed. Men naar det er en Umulighed her, hvor Menneskene har størst Iagttagelsesevne, hvorfor skulde det saa være muligt der, hvor Menneskenes Sanseevne er svagest, hvilket vil sige i de Frembringelser eller Energiudløsninger, der ikke er skabt af Mennesker eller af andre almenkendte levende Væsener? —

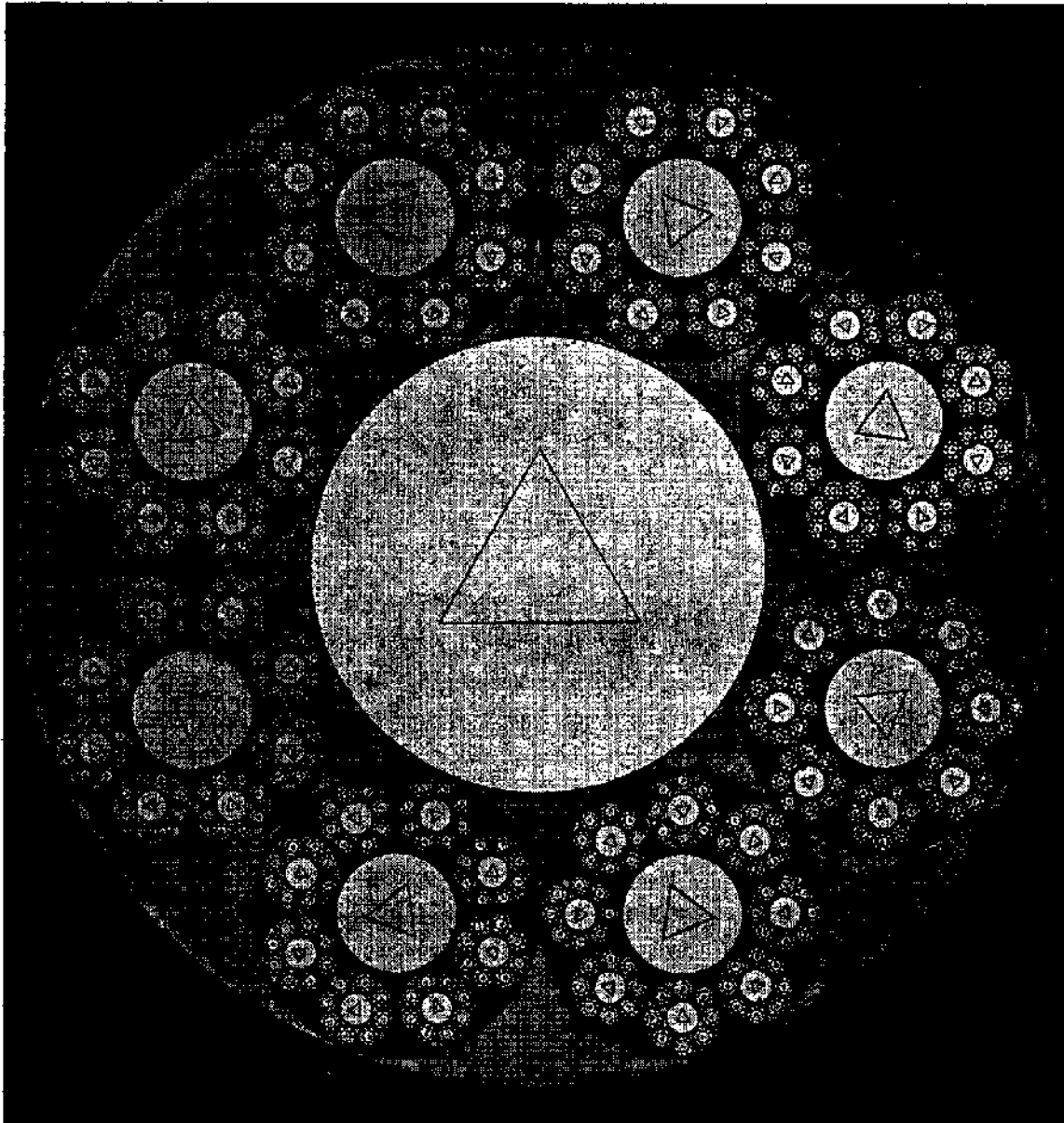
At paastaa, at Skabelsen i Naturen befordrer sig selv uden nogen som helst bagved eksisterende tilsvarende Mentalitet eller Tanke, er ligesaa ulogisk som at paastaa, at en Bil har bygget sig selv op, er blevet til uden noget som helst levende Væsen. Da Naturens Skabelse eller Frembringelse jo ikke er mindre hensigtsmæssig end den menne-

skelige, ja overgaar endog denne i Intellektualitet, Præcision og Fuldkommenhed indtil en saadan Grad, at det er den, der er Mønstret eller Modellen for Skabelsen af den menneskelige Indsigt og Viden, hvad berettiger saa til at antage, at Naturen ikke skulde være ligesaa virkeligt et Udtryk for et „levende Væsen“ som et Menneske? — Kan en Professors eller Doktors Intellektualitet overgaa Naturens? — Er det ikke Naturens Viden, Planer og Skabemetoder han docerer? —

Vore højest anerkendte eller autoriserede intellektuelle Personer har altsaa Naturen til Læremester. Men er „Eleverne“ større end „Mesteren“? — Og bliver det ikke en Parodi paa Logik at antage, at disse vore højeste autoriserede Repræsentanter for Intellektualitet er Elever af en „død Læremester“? — Og bliver Parodien ikke endnu mere fuldkommen, eftersom man ikke kan frakende denne „døde Læremester“ eller dette „Lig“ de største Livstegn: Skabeevne og Intellektualitet? —

Naar dette ikke desto mindre i stor Udstrækning, trods Religioner og Videnskab, alligevel finder Sted, bliver der ikke andet Grundlag for denne parodiske Opfattelse end dette, at samme „Læremester“ er større og befinder sig i en Organisme, der er af saadanne Dimensioner, at alle andre kendte levende Væsener bliver til Mikroindivider i Forhold til denne og derfor ikke fysisk kan overskue samme. Men at et Væsen er større og mere uoverskueligt end andre Væsener berettiger jo ikke til at opfatte samme Væsen som et „Lig“ eller en „død“ Ting, og i Særdeleshed ikke da det forlængst er videnskabeligt konstateret, at vor egen Organisme bestaar af Myriader af Mikrovesener, overfor hvilke vi selv fremtræder i en lignende Størrelse som den, i hvilken „Naturen“ forekommer overfor os. Og hvis vi nu laver det Tankebillede, at disse smaa Væseners „Professorer“ og „Doktorer“ docerede vor Organisme som „Naturen“, hvilket altsaa vil sige, frakendte os hele vor personlige Eksistens og Mentalitet og saaledes opfattede nævnte Organisme, der jo er deres Verden, som en „død Naturkraft“, et „omvandrende Lig“, saa har vi her et realistisk Billede paa den skrigende Parodi paa den virkelige Sandhed, det jordiske Menneske lever i, saalænge det endnu lader haant om højere Former for Liv end det jordmenneskelige, benægter et Forsyns Eksistens og saaledes er gudløs i sin Fremtræden.

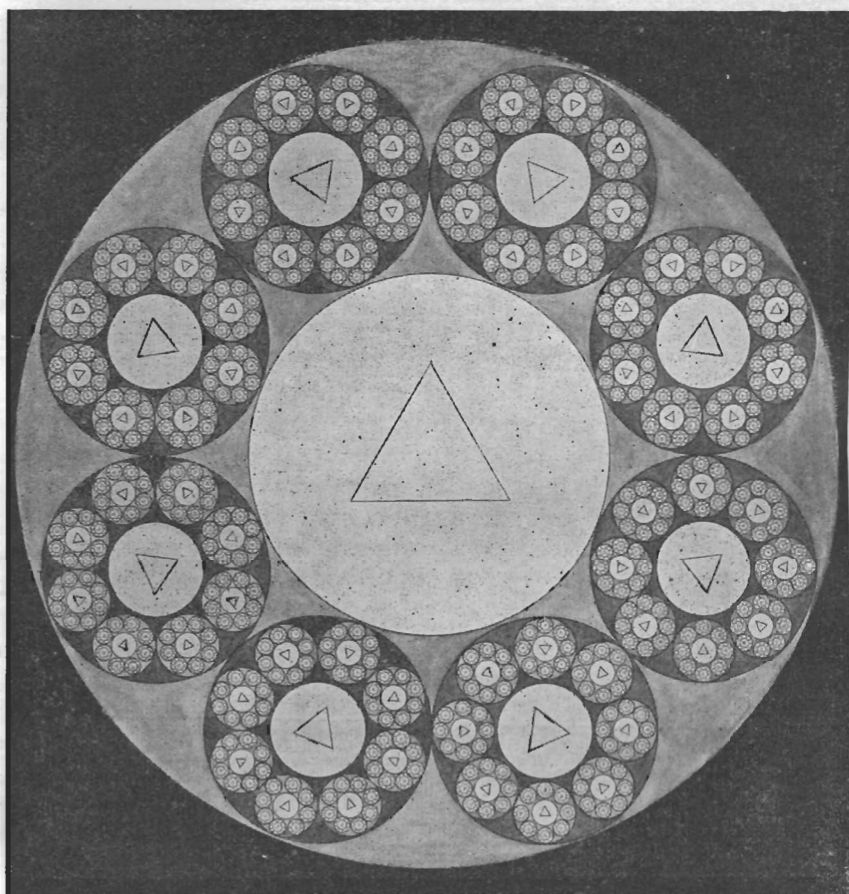
Da Naturen selv overalt viser os, at ingen Organismer kan eksistere uden at bestaa af mindre Organismer eller Mikroindivider, og der saaledes eksisterer Organismer indeni Organismer i det uendelige, bliver det dermed en Kendsgerning, at ethvert levende Væsens Fremtræden kun er mulig som et „Makroindivid“, i hvilket en Serie „Mikroindivider“ har deres Tilværelse. Disse sidste udgør altsaa Legemsmateriale for nævnte Makroindivid. Og vi kommer herved i Kontakt med Verdensaltets egen Logik eller den virkelige Sandhed ved at erkende os

SYMBOL OVER LIVSENHEDSPRINCIPPET I VERDENSALTET

Den samlede Hovedfigur, paa Billedet skal udtrykke en „Livsenhed“, hvilket vil sige Princippet „et levende Væsen“. Ligesom denne Figur, paa Billedet, gaar igen i mindre og mindre Formater, saaledes gaar Princippet „det levende Væsen“ atter og atter igen i mindre Formater i ethvert Individ's Organisme. Der bliver saaledes Væsener indeni Væsener og Organismer indeni Organismer.

Hovedfiguren udgør altsaa et „Makroindivid“, og de mindre Gengivelser af denne er dette „Makroindivid“'s „Mikroindivider“, der saa igen er „Makroindivider“ for de i dem eksisterende endnu mindre Væsener og saaledes fortsættende.

SYMBOL OVER LIVSENHEDSPRINCIPPET I VERDENSALTET

Den samlede Hovedfigur, paa Billedet skal udtrykke en „Livsenhed“, hvilket vil sige Princippet „et levende Væsen“. Ligesom denne Figur, paa Billedet, gaar igen i mindre og mindre Formater, saaledes gaar Princippet „et levende Væsen“ atter og atter igen i mindre Formater i ethvert Individ's Organisme. Der bliver saaledes Væsener indeni Væsener og Organismer indeni Organismer.

Hovedfiguren udgør altsaa et „Makroindivid“, og de mindre Gengivelser af denne er dette „Makroindivid's „Mikroindivider“, der saa igen er „Makroindivider“ for de i dem eksisterende endnu mindre Væsener og saaledes fortsættende.

selv som Mikroindivider i et Makroindiv. paa samme Maade, som Livet har vist os, at Mikroindividerne i vor egen Organisme er knyttede til os, og overfor hvilke vi selv er Makroindiv. (Se Billedet.)

Den første store urokkelige Kendsgerning i det virkelige Verdensbillede vil saaledes være dette, at Naturen ikke er en livløs Kraft, ikke er et omvandrende eller bevægeligt Lig, men udgør derimod „et levende Væsen“. Og de Vises Ord, at vi i dette Væsen „leve, røres og ere“, er saaledes her synligt som kulminerende Logik, Videnskab eller evig Sandhed.

88. KAPITEL

Det Makroindiv., vi lever i, kan ikke være hele Forsynet eller Guddommen

At Naturen for os udgør et Makroindiv. er saaledes urokkelig Logik, men betyder dette ogsaa, at samme Makroindiv. er „Forsynet“, er een eneste eksisterende „Guddom“? —

Da et Makroindiv. jo ikke kan eksistere uden samtidig at være Mikroindiv. i et endnu større Makroindiv., kan det Makroindiv., som vi lever i, ikke udgøre hele Naturen, hele Verdensaltet. Vort Makroindiv. er saaledes kun et enkelt lille Mikro-væsen i et større Væsens Legemsmateriale og kan altsaa ikke udgøre det almægtige „Forsyn“ eller „den evige Guddom“. Dette Makroindiv. har paa samme Maade som vi selv „Forsynet“ eller „Guddommen“ at se op til.

Da alle Makroindivider saaledes ikke kan eksistere uden samtidigt at være Mikroindivider i endnu større Væsener, maa de alle over sig have et Forsyn. Og ingen af disse levende Væsener kan være „Guddommen“. Denne er stadig — et andet eksisterende Væsen. Desuden viser det sig jo ogsaa umuligt for Mikro- og Makroindividerne indbyrdes at „tale“ sammen. Vi ser jo netop, at alle levende Væsener befinder sig paa forskellige Stadier af Udviklingstrin, og at Væsener fra samme Trin eller Stadium korresponderer mest fuldkomment, medens det, jo længere de er fra hverandre i Udvikling, bliver desto sværere for de samme Væsener at korrespondere, ja Afstanden i Udvikling bliver tilsidst endog saa stor, at al bevidst Korrespondance er umulig. Kan vi f. Eks. fortælle Cellen i vort eget Lægeme, hvad vi ser paa Gaden? — Kan vi diskutere Livsanskuelser eller paa anden Maade udveksle personlige Tanker med den? —

Men naar vi ikke kan det, skønt vi er dens Makroindiv., hvordan skulde vi saa kunde være dens „Guddom“? — Nej, Mikroindivider maa tale med Mikroindivider, og Makroindivider maa tale med Ma-

kroindivider. Og Loven er, som allerede før udtrykt, den, at „Krage søger Mage“, eller dette, at „lige Børn leger bedst“.

Men naar alle levende Væsener samtidigt hver især er Makroindivid og Mikroindivid og i deres Egenskab heraf overfor sig altid maa have et „Forsyn“, og saaledes ikke selv kan være „Guddommen“, men derimod mere eller mindre maa være „Gudsdyrkere“, det være sig ligesaa godt i Kraft af at benægte, som i Kraft af at tilbede Guddommen, hvor finder man saa denne „ene almægtige Guddom“? —

Ja, Svaret ligger jo netop i Ordet: den „ene almægtige“. — For at kunne være den „ene almægtige“ er det nødvendigt, at der ikke eksisterer nogen ovenover eller ved Siden af. Men findes der da saadan et Væsen? — Kan det almene jordiske Menneske med sin Tanke og Forstand virkelig se dette Væsen? —

Svaret bliver et absolut Nej. Det almene jordiske Menneske er endnu saa langt tilbage i Erfaringsoplevelse eller Udvikling, at det umuligt ved egen Hjælp forstandsmæssigt kan finde dette Væsen eller forstaa dettes saa absolut enestaaende Natur. Det kan saaledes ikke endnu acceptere et saadant Væsens Eksistens som Videnskab, idet der ikke findes noget, hvormed det kan „maale“ og „veje“ nævnte Væsen. Det jordiske Menneskes Videnskab er endnu kun identisk med „Maal“ og „Vægt“. Det kan saaledes kun granske „Materien“, „Stoffet“. Det, der ligger her udenfor, det, der er dybere end Tiden og Rummet, er dets Forstand endnu ikke særlig udviklet til at analysere. Og det hører derfor ikke med til „god Tone“ indenfor samme Væsens intellektuelle Stadium at docere altfor abstrakte Problemer. Men dette forhindrer naturligvis ikke, at Millioner og atter Millioner af den jordiske Menneskeheds „fattige i Aanden“ lever i en urokkelig Tro paa eller Tillid til et Forsyns eller en Guddoms Eksistens og slet ikke kan finde Sjæls- ligevægt eller Livsenergi uden netop i denne Tro. Og disse „fattige i Aanden“, hvilket, som tidligere omtalt, vil sige forstandsfattige, men følelsesrige Væsener, er saaledes Guddommen nærmere end det kolde, men relativt fremskredne Forstandsmenneske. Og det bliver saaledes rigtigt, naar Kristus siger om disse „fattige i Aanden“, at „Himmeriges Rige er deres“.

Men selv om Guddommens Eksistens endnu ikke er blevet en Aktualitet indenfor den jordiske Videnskab, saa forhindrer dette ikke, at den ikke desto mindre kan bevises med den allerhøjeste Logik, og at enhver Analyse, der skabes som Modbevis mod nævnte Eksistens ikke er i nogen som helst Kontakt med den sande Verdenslogik.

Enhver kosmisk Indsigt i selve Verdensplanen vil bekræfte dette indtil hundrede Procent. Og vi skal i det følgende give et lille elementært Overblik over, hvorledes man ikke kommer udenom nævnte Væsens Eksistens, hvis man skal følge Logikkens Love i sin Tænkning, hvilket altsaa vil sige skal følge en normal Tænkning.

89. KAPITEL

*Guddommens Bevidsthed. „Livsytringer“ i Stedet for
Maal- og Vægtfacitter*

Guddommen maa altsaa afvige fra det almindelige levende Væsen derved, at den ikke har noget Makrovæsen over sig. Ved at fremtræde som det absolut eneste eksisterende Eksempel af sin Art er det ganske uden Medvæsener. Det kan aldrig nogen Sinde formeres. Og skønt dette, kan det heller aldrig uddø, men vil i al Evighed blive ved med at være et i sig selv eksisterende hundrede Procent „ensomt“ Væsen. Det har som nævnt ingen Medvæsener ovenover eller ved Siden af sig. Det afviger fra alle andre Væsener derved, at det har ingen „ydre“ Verden. Hele dets Bevidsthed er en „indre“ Verden. Det kan ikke, som det almindelige levende Væsen, koncentrere sig paa et højere eksisterende Væsen eller Forsyn. Det har ingen Guddom at bede til, og det har ingenigestillede at tale med. Det har som nævnt kun en egen „indre“ Verden. Denne „indre“ Verden er dets Bevidsthed. Her i denne „indre“ Verden foregaar al dets Aktivitet og Energiudfoldelse. Her er dets Sjæle- og Følelsesliv koncentreret. Her er Feltet for dets Skabe- eller Manifestationsevne. Her er Skuepladsen for dets Tanke. Her er dets Kærlighed.

Denne „indre Verden“ er saaledes „Guds Bevidsthed“. Det vil for mange naturligvis virke meget fantastisk at opfatte Verdensaltet som identisk med „Bevidsthed“, hvilket vil sige det samme som identisk med „et levende Væsen“s Mentalitet. Men fordi en Ting virker fantastisk, behøver den ikke at være en Illusion eller Uvirkelighed. Og Verdensaltets Eksistens kan da heller ikke bortforklares. Men om Verdensaltet er „Mentalitet“ eller blot og bart „Stof“, her er det, den jordmenneskelige Opfattelse strander.

Da alt „Stof“ imidlertid ikke kan undgaa at være identisk med „Bewægelse“, og denne igen er Livets fornemste Kendetegn, og dette Kendetegn afslører Hensigtsmæssighed, aabenbarer det her igen „Intellektualitet“. Og da „Intellektualitet“ udelukkende kun kan eksistere som identisk med en Egenskab ved et levende Væsen, gør „Stoffet“ eller al „Materie“ i Tilværelsen ved sin særlige Natur, sin særlige Beskaffenhed eller Foranderlighed Verdensaltets Identitet som „et levende Væsen“ til uomstødelig Kendsgerning.

Den modsatte Opfattelse vil saaledes til alle Tider forblive en Mod-sætning til Logik, idet den ikke kan underbygges med nogen som helst Form for Fornuft og kan i alle sine dybeste Konsekvenser kun udtrykke Tilfældigheder og Kaos, hvilket er en hundrede Procents Modsætning til de Analyser, Livet selv aabenbarer som levende urokkelige Kends-

gerninger. For den dybeste Forskning og Indsigt er intet i Naturen tilfældigt, intet er Kaos, intet er unyttigt, alt er uundgaaelige midlertidige Stadier i et hundrede Procents hensigtsmæssigt Kredsløb, der fører alt til sin midlertidige rette Plads i Livet eller Tilværelsen, hvilket vil sige, den Plads, hvor Individet kan faa tilegnet sig lige akkurat den Paa-virkning eller de Erfaringer, der kan opfylde Mentaliteten med den Viden, Indsigt eller Forstand, der for samme Individ i Øjeblikket vil være den absolut mest kærlige med Hensyn til dets kommende Udvikling i Forholdet til Livets højeste Ophav. Og det er denne kolossale Hensigtsmæssighed i Naturens Paa-virkning af det levende Væsen, der tilsidst ikke kan blive ved med at være skjult, ikke kan blive ved med at være Mystik. Noget, der paavirker en ustandseligt, kan man tilsidst ikke undgaa at lægge Mærke til. Og det er denne Omstændighed, der ligger til Grund for al Religiøsitet eller enhver Forestilling om en „Gud“ eller „Guder“.

Igennem Aartusinder tror Menneskeheden paa en Guddom. Denne Tro bliver saa ganske vist efterhaanden undermineret af Menneskenes voksende Optagethed af at forske „Stoffet“ eller „Materien“, hvilket vil sige Optagethed af den saakaldte „materielle Videnskab“. Men da „materiel Videnskab“ uundgaaeligt kun kan føre til Maal og Vægt, og disse Realiteter aldrig i noget Tilfælde kan give Forklaring paa selve det højeste eksisterende, det højeste mystiske, den højeste Gaade, nemlig „Livet“, kan nævnte Videnskab i Virkeligheden kun have til Mission at føre Menneskenes Videbegærlighed videre over Maal og Vægt og den heraf udsprungne Teknik, for at lade dem indstille sig paa helt andre Facitter i Tilværelsen, Facitter, som afslører selve Livets Natur eller Analyser. Disse Facitter er ikke Maal og Vægt, men derimod — „Livsytringer“.

Hvad er da „Livsytringer“? — „Livsytringer“ er aabenbarede Energikombinationer, hvis Planmæssighed kun kan være skabt paa Basis af mentale Funktioner. Da disse igen udgøres af det, vi kalder: Instinkt, Tyngde, Følelse, Intelligens, Intuition og Hukommelse, og saaledes er det levende Væsens urokkelige Aabenbarings- eller Manifestationsmidler, vil deres Nærværelse i Tilværelsen altid, hvor de saa end maatte forekomme, uomstødeligt være Beviser for Livets eller det levende Væsens Eksistens, selv om deres Ophav maaske slet ikke er nærværende eller paa anden Maade ikke er tilgængelig for det fysiske Syn eller materiel Sansning. Er Møblerne ikke tilstrækkelige Beviser for Snedkerens Eksistens, selv om man aldrig har set denne Snedker? — Og er det ikke ligesaa med en Klædning? — Er denne ikke tilstrækkelig Dokumentation for en Skrædders Eksistens? — Ved vi ikke, at disse nævnte Ting ikke kan blive til af sig selv, men udelukkende kun kan eksistere som identisk med et levende Væsens Frembringelser? —

Men hvorfra ved vi dette? — Er det ikke netop fordi, de omtalte Ting viser sig at være Produkter af mentale Funktioner, viser sig at være en Afsløring af blandt andet Intelligens og Følelse? — Møblernes saavel som Klædningens Hensigtsmæssighed afslører en Standard for Intelligens, medens de samme Tings ydre Form, Struktur og Farve udtrykker en midlertidig „Mode“, der igen kun kan eksistere som Udtryk for en Følelsestilstand. Men afviger Møbler og Klæder herved fra andre Ting, der er tilgængelige for Sansning? — Viser ikke alt i Naturen sig at være udstyret efter en planmæssig Struktur, der hvad Intelligens og Følelse angaar ikke i nogen Grad staar tilbage for Møbler og Klæder? — Er ikke alt et kolossalt hensigtsmæssigt Led i Skabelsen af Livsbetingelserne for de levende Væsener? — Passer Klodens Temperatur og Atmosfære, dens astronomiske Forhold og stofmæssige Tæthedsgrad ikke saa intelligensmæssigt ind i hinanden, at den menneskelige, fysiske Organisme har kunnet blive dette Sammenspils Resultat? — Og er det samme Resultat ikke en Skabelse, der i sin opbyggede Struktur afslører ligesaa megen Intelligens og Følelse som Møbler og Klæder? — Fungerer samme Legeme i sin normale Tilstand ikke ligesaa haarfint mekanisk og fuldkomment som den af en Menneskehjerne udtænkte mest raffinerede Maskine? — Og kan man nægte, at samme Organisme eller Legeme i sin Plastik, Figur eller ydre Form er et Følelsesudtryk? — Har dets Farve, dets Linier ikke ligesaa godt som Møblers og Klæders med Tegningen af „Skønhed“ at gøre? — Og hvad er forresten „Skønhed“? — Er det ikke netop en Skala af Følelsesgrader, der strækker sig lige fra Brutalitet til Kærlighed? — Og findes der nogen Form, nogen Figur, der ikke eksisterer som Udtryk for en eller anden Stedbetegnelse, en eller anden Grad i denne Skala? — Ved ikke alle Kunstnere, at Figurer og Former kan være mere eller mindre „brutale“ eller være mere eller mindre det modsatte i deres Linier? — Og er det ikke netop denne Omstændighed ved Figuren, denne Omstændighed ved Formen, der er medbestemmende for vor egen Sympati eller Antipati til den eller den Tings ydre plastiske Fremtræden eller Figureren? —

Men naar Ting, der ikke er fremstillet af Mennesker, har Figur, har intelligensmæssigt Maal eller Bestemmelse at opfylde i en i alle Fald ikke mindre Udstrækning end Møbler og Klæder, hvor kan det saa være logisk at erkende Møbler og Klæder for uomstødelige Beviser for et levende Væsens Eksistens og ikke de andre Ting for udgørende de samme Beviser? — Hvad er Grundlaget for en saadan Inkonsekvens? — Er det ikke ene og alene Uvidenhed, Naivitet og den deraf følgende mangelfulde Omtanke? — At Videnskabsmænd, fordybet som de er i deres Beregninger, Maal- og Vægtvidenskaber, kommer til at gøre sig skyldig i den samme mangelfulde Indsigt eller Omtanke paa selve „Livsytringerne“s Omraade, forandrer jo ikke den Kendsgerning,

at man her, ved ikke at anerkende „Livsytringerne“ eller de mentale Funktioner i Naturen, gør sig skyldig i den meget primitive eller barnlige Opfattelse, at Tingene eller Naturen skaber sig selv, altsaa en Paa-stand, der er ligesaa naiv og barok, som hvis man paastod, at Møblerne havde lavet sig selv, og Klæderne havde syet sig selv. — Tænk hvilken Illusion at leve paa. Og tænk hvilken Aandsfattigdom der kan være under en, i Maal og Vægt, Afstand og Teknik, næsten altomspændende materiel Videnskab.

Det kan saaledes aldrig nogen Sinde blive Udtryk for Logik ikke at anerkende, at Naturen afslører baade Intelligens og Følelse, hvilket altsaa vil sige „Livsytringer“. Og da „Livsytringer“ jo er selve Livets uomstødelige Bevismateriale, beviser Naturen selv her for — ikke Maal- og Vægtforskeren (den almindelige Videnskabsmand), men for „Livsytringsforskeren“ (den sande eller virkelige Aandsforsker) sin egen uomstødelige Identitet som „et levende Væsen“.

90. KAPITEL

*Kan det være Logik at betragte Ophavet til den i Naturens
Skabelsesproces afsløre Intellektualitet
som „dødt Stof“?*

At Naturen i sine Udløsninger og Detailler ogsaa afslører andre Former for mentale Energier, saasom „Instinkt“, „Tyngde“ (Eksplodings- eller Hidsighedsenergi), „Intuition“ og „Hukommelse“ vil være for omstændeligt at behandle her, og jeg maa derfor desangaaende hen-vise til mit Værk „Livets Bog“. Det samme gælder Naturens uomstøde-lige Analyse som udgørende tre store Generalprincipper, der tilsammen igen som „et treenigt Princip“ viser sig at udgøre lige akkurat de tre Betingelser, der kræves, for at et „Noget“ kan fremtræde som „et le-vende Væsen“. At Naturens Generalanalyse saaledes bliver identisk med et hvilket som helst andet levende Væsens Generalanalyse bliver under Udtrykkene „X 1“, „X 2“ og „X 3“ saaledes udførligt behandlet i Ho-vedværket. Jeg skal derfor her blot lige antyde, at den uendelige Paa-virkning, som Naturen udøver paa os og vore Medvæsener gennem Reinkarantionen, heller ikke kan frakendes at være hensigtsmæssig. Hvis ikke den netop var hensigtsmæssig, var der ikke noget, der kunde eksistere som „Udvikling“. Kendsgerningerne viser jo, at Væsenerne ikke kan eksisterer uden at gøre Erfaringer. Erfaringer kan kun eksis-tere som Berigelse af Bevidsthed. Men Berigelse af Bevidsthed kan jo kun være en Fordel for samme Bevidstheds Ophav. Den er en Omka-

belse af Individet fra Primitivitet til Intellektualitet. Men en permanent Paavirkning, der er saa planmæssig, at den ufejlbarlig skaber primitive Væsener om til intellektuelle Væsener, er jo af en saa nyttig eller velsignelsesrig Natur, at den bliver identisk med selve Kulminationen af al hensigtsmæssig eller planmæssig Skabelse og i alle Retninger overtrumfer, hvad den menneskelige Hjerne formaar i Retning af Skabelse, i Særdeleshed, da nævnte Hjerne til syvende og sidst jo ogsaa kun kan eksistere som et Resultat af Naturens Intellektualitet og planmæssige Skabelse.

Kan det være Logik at erkende Ophavet til al denne Intellektualitet eller mentale Udfoldelse, denne hensigtsmæssige Skabelse for at være noget „dødt Stof“? — Hvem tør docere en saa barnlig, primitiv og tankeløs Erkendelse? — Hvem tør raabe det ud, at det er „de døde Ting“, der skaber „de levende“, det er „det skabte“, der er „Skaberen“? — Og lever saadanne Væsener, om end ubevidst, i Virkeligheden ikke i Troen paa, at det er Møblerne, der er Snedkeren, og Klæderne, der er Skrædderen? — Og lovpriser og tilbeder de samme Væsener saaledes ikke „Døden“ i Stedet for „Livet“? —

Bliver Livets eget Svar herpaa ikke kulminerende i Logik, i Fornuft, naar det lyder, at sligt kun kan præsteres af Væsener, der endnu har Uvidenhedens uigennemsigtige, mørke Bind for Øjnene, Væsener der ikke kender Livets sande Udtryksmidler eller Kendetegn og derfor i Virkeligheden ikke kender Forskel paa Liv og Død? — Og er det ikke netop den samme mangelfulde mentale Tilstand, der faar „Daaren til at vandre trygt der, hvor Engle ikke tør træde? —

91. KAPITEL

Hvorfor Videnskaben i Dag ikke er særlig tilbøjelig til at acceptere de af de største Vise manifesterede „store Sandheder“ eller kosmiske Facitter som „Videnskab“

At det levende Væsen, der jo er modtagelig for Udvikling, modtagelig for Oplevelse af Erfaring, ikke i al Evighed kan blive ved med at leve i al denne Plan- og Hensigtsmæssighed, i al denne Udfoldelse af kosmisk Fornuft eller Kulmination af Logik, Naturen afslører eller aabenbarer omkring det, uden at det opdager den, er naturligvis en Selvfølge. Og det levende Væsen faar da ogsaa efterhaanden større og større Kendskab til Naturen og Livet. Og med dette Kendskab, med denne tiltagende dybere og dybere Opdagelse af Livets Natur bliver det selv forvandlet. Men da Væsenerne jo ikke er lige langt fremme i denne

Tilegnelse af Viden, er de heller ikke lige langt fremme i deres Forvandling fra Primitivitet til Intellektualitet. Og vi bliver da ogsaa Vidne til, at de levende Væsener omkring os befinder sig i højest forskellige Stadier af denne deres Forvandling. Vi ser nogle Livsformer, vi kalder „Planter“, vi ser andre Former, vi kalder „Dyr“, og vi ser vore egne Medvæsener paa Jordmenneskestadierne. „Planter“, „Dyr“ og „Mennesker“ er altsaa Udtryk for forskellige Stadier eller Trin i Erfaringsstilegnelsen eller Udviklingen af Bevidsthed. Og indenfor hver enkelt af disse Grupper ser vi igen Individerne befindende sig paa Trin i den uendelige stigende Skala, der paa harmonisk Maade strækker sig fra den underliggende Gruppens højeste Trin til den overliggende Gruppens laveste Trin paa den for alle Grupperne fælles Hovedskala af Trin, vi kender som „Udviklingsstigen“.

Men naar Naturens Paavirkning af de levende Væsener, saaledes har til Resultat, at alle de, der staar under os i Udvikling, uden Undtagelse bliver ført fremad og opad fra Primitivitet til Intellektualitet, eller fra lavere Former eller Trin til det Trin vi selv repræsenterer, hvorfor skulde den saa ikke fortsætte? — Vilde det ikke være fejlagtigt at tro, at det jordiske Menneske var den ypperste Livsform i Tilværelsen, var Toppunktet af, hvad Naturen kunde frembringe, og at Udviklingen derfor maatte standse her? — Og hvorledes skulde en saadan Tro blive Udtryk for Logik? — Er de højest officielt anerkendte Intellektuelle ikke de saakaldte „Videnskabsmænd“? — Men har man nogen Sinde set, at nogle af disse Væsener har været paa Toppunktet af den Viden, der kan blive tilgængelig for den menneskelige Hjerne? — Har man set nogle af dem komme til et Stadium i Livet, hvor der ikke var mere at udforske? — Det tør vel næppe paastaas? — Men naar der stadig er ukendte Terræner, saavel fysiske som mentale, der er under Udforskning, er Videnskaben jo i Vækst. Jordens officielle højest Intellektuelle er saaledes stadig i intellektuel Udvikling, er stadig under Forvandling fra Uvidenhed til Viden, er stadig under Omskabelse fra Primitivitet til Intellektualitet. At det nuværende jordmenneskelige intellektuelle Stadium ikke er noget endeligt eller afsluttende bliver dermed en Kendsgerning. Men naar den jordmenneskelige højeste Videnskab i Dag ikke er endelig eller afsluttende, bliver det ogsaa en Kendsgerning, at der bliver et „næste Stadium“.

Men hvad bliver dette „næste Stadium“? — Ja, Maal- og Vægt-specialer, Volumenindsigt, Vibrations- og Hastighedskendskaber er jo Kulminationen af det nuværende intellektuelle eller videnskabelige Stadium og kan derved ikke blive det næste Stadiums Karakter, thi hvis det kunde det, saa var der jo ikke noget „næste Stadium“. Dette maatte jo i Princip blive det samme som det nuværende. Nogen intellektuel Fornyelse, der svarer til den Fornyelse, der lader „Dyret“ vokse

op over „Plantestadiet“ og Jordmennesket op over „Dyrestadiet“, vilde der saaledes ikke kunne være Tale om. Og Jordmenneskets Fremtræden maatte derved, i Modsætning til alle andre levende Væseners, nødvendigvis blive en mental March paa Stedet. Men en saadan March er jo det modsatte af den Kendsgerning, der virkelig finder Sted. Gennem saakaldt „hellige Bøger“ og „vise Mænd“ er der manifesteret eller aabenbaret en Mængde saakaldt „store Sandheder“. Disse „Sandheder“ er i Virkeligheden identiske med videnskabelige Facitter, men ikke Facitter som de Videnskaben i Dag udtrykker. De indeholder ingen Oplysninger om Maal og Vægt. De udtrykker ikke en Specifikation af Kemikalier, Tid og Rum, de brillerer ikke ved Oplysninger i Teknik eller mekanisk Snille og er saaledes i deres Natur ganske forskellige fra det, Jordmennesket i Dag forstaar ved Videnskab.

Og det er da heller ikke saa mærkeligt, at disse overleverede Facitter ikke accepteres eller anerkendes som Videnskab af den nuværende moderne, videnskabeligt indstillede Forsker eller Kapacitet. De kan jo ikke dokumenteres i de for ham saa nødvendige Kilometre, Gram eller andre Former for døde eller kolde Maal. De udtrykker nemlig selve — „Livet“, og dette kan umuligt dokumenteres i Maalenheder. Livet er en evig Realitet, hvilket vil sige, at det er uendeligt, og Uendeligheden kan ikke vejes og maales. Det er kun de „skabte Ting“, hvilket vil sige Livets Frembringelser, der har den Begrænsning, den Begyndelse og Afslutning, der betinger, at de kan vejes og maales. Maal og Vægt og dermed den herpaa baserede Videnskab kan saaledes aldrig blive andet end Analyser af de „skabte“ og dermed af de „døde“ Tings Begrænsning. Nogen Viden om Livet kan de aldrig blive. Det giver derfor ingen Viden om Liv, at en Ting vejer saa og saa meget. Heller ikke udtrykker det noget Bevis for Udødelighed, at der er saa eller saa langt til Maanen, Solen eller andre Himmelleger. At Jordkloden viser den eller den Tæthedsgрад eller den eller den stofmæssige Atmosfære, eller den maaler saa eller saa meget i sit Rumindhold, giver jo ingen Besked eller Oplysning, om den er et levende Væsen, eller den kun udgør en af de saakaldte „døde Ting“, ligesom der jo heller ikke eksisterer Maalenheder, der kan bevise for os, at Verdensaltet er et levende Væsen.

Men en Viden behøver ikke udelukkende at bestaa af Maal- og Vægtfacitter. Det jordiske Menneske har allerede en Viden om mange Ting, som det ikke kan udtrykke i Maalenheder. Ved det ikke netop, at Møbler kun kan skabes af Snedkeren, og en Klædning maa have en Skrædder til Ophav? — Men har den Viden noget med Maal og Vægt at gøre? — Er Møblerne og Klædningen ikke Beviser for henholdsvis Snedkerens og Skrædderens Eksistens? — Men naar de saaledes er identiske med „Beviser“, udgør de jo dog en Videnskab, der ikke udtrykker sig i Maal og Vægt. Det er jo ikke Møblernes og Klæ-

dernes Maal i Kilogram eller Centimeter, der gør disse Genstande identiske med Beviser for deres Ophavs Eksistens, men derimod, som vi tidligere har berørt, de nævnte Genstandes intelligens- og følelsesmæssige Kombination. Det er denne Kombination, der gør dem til „Livsytringer“ og dermed til Beviser for Livets Eksistens.

92. KAPITEL

De „store Sandheder“s Identitet som „kosmisk Videnskab“ og dennes uundværlige Mission i Felter, hvor den materielle Videnskab staar ganske magtesløs

Side om Side med den rent paa Maal og Vægt baserede materielle Videnskab, der i Følge denne sin Natur kun kan give Besked om „døde Ting“, eksisterer der altsaa en anden Videnskab, som giver Besked om „levende Ting“. At denne sidste endnu kun er i sin spæde Vorden og i stor Udstrækning endnu stilles i Skyggen af den moderne Videnskab forandrer jo ikke, som vi lige har set, dens Identitet som Kendsgerning. Dens Facitter er altsaa ikke baserede paa Maal og Vægt, men paa „Livsytringer“, hvilket igen vil sige Ting, der direkte udtrykker selve Livet. Men naar det jordiske Menneske saaledes indenfor et bestemt Felt har Evne til at konstatere Livet gennem „Livsytringer“, hvorfor skulde denne Evne saa ikke udvikle sig saaledes, at Individet gennem et endnu større Felt paa samme Maade kunde konstatere Livets Eksistens? — Er det ikke netop saaledes, at hver ny Erfaring giver Individet en endnu større Evne til at orientere sig i Livet? — Maa ikke hver ny „Livsytring“, man opdager i Naturen, paa samme Maade give en endnu større Dygtighed til at observere „Livsytringer“? — Og er det ikke netop det, „Vismændene“ bekræfter med de af dem udtalte og i de „hellige Bøger“ nedskrevne Facitter? — Ser vi ikke, at disse Facitter netop er Udtryk for den samme Viden som den, der betinger, at vi i Møbler og Klæder kan se Beviser for Eksistensen af disse Genstandes Ophav.

Naar disse overleverede Facitter udtrykker Naturen, Verdensaltet som „Forsynet“ eller „Faderen“, tror man saa ikke, at disse Betegnelser er baserede paa „Livsytringer“, der berettiger til denne Opfattelse af Naturen? — Hvem kan paastaa, at de nævnte Betegnelser ikke stammer fra Væsener, der er saa gamle i Forskningen af „Livsytringer“, at de har faaet en saa overlegen Evne i dette Felt, at de med samme Lethed kan se Naturen som Udtryk eller Bevis for et levende Op-

hav, som det jordiske Menneske kan se Møbler og Klæder som Bevis for Snedkerens og Skrædderens Eksistens? —

Naar Erfarings- eller Oplevelsesevnen netop er i Udvikling, hvorfor skulde den saa ikke føre sit Ophav til en saadan Tilstand eller Overlegenhed i det paagældende Felt? — Bliver Menneskene ikke netop Virtuoser eller Genier i alle andre Felter, de dyrker og forsker, hvorfor skulde de saa ikke blive det i Forskningen af „Livsytringer“? — Og er det ikke netop saadanne mere eller mindre fremtrædende Genier i „Livsytringserkendelsen“, vi har for os som Ophav til de „store Sandheder“, der urokkeligt har trodset Tidens Tand, der uvægerligt har været Basis for og fremdeles uundgaeligt mere vil være Basis for Hjælp i Jordmenneskenes mentale Kvide, Sorg og Ulykke end en Viden om Maal og Vægt, Afstand og Teknik nogen Sinde har kunnet eller vil komme til at kunne præstere? — Er det ikke netop disse „Sandheder“, der er de ulykkeliges sidste Haab? — Udtrykker de ikke lige akkurat den Viden, der passer ind i deres Situation? — Er Viden om en kærlig Guddom eller et Forsyn, hvilket vil sige, et højeste kærligt, levende Væsen, der har ethvert andet eksisterende, levende Væsens Skæbne i sin guddommelige Haand, og hvorved ingen kan fortabes, men at alle har et evigt Liv, og at „alt i Virkeligheden er saare godt“, og at alt fører mod Lyset, ikke det eneste, der kan være af Betydning for det ulykkelige og lidende Væsen? —

Kan en Viden om Kilometer og Gram, Stofvibrationer og Lysbølger eller lignende materielle Foreteelser have Interesse for den, der græder over sit døende Barn, eller for den, der har mistet sine kære paa Krigsskuepladsen? — Kan den være en Trøst for den, der ligger paa Hospitalet og uhelbredelig venter Døden hvert Øjeblik? — Kan en større Indsigt i Stoffets Maal- og Vægtenheder, dets Volumen og Reaktionsnatur give Inspiration og Livsglæde, ny Tro og Tillid til Livet for den, der, hjemløs og forkuet, forarmet og syg, er ved at berøve sig selv Livet? — Bliver den moderne Videnskab i saadanne Felter, eller overfor Spørgsmaalet, „Hvad skal jeg gøre for at blive salig“, ikke let til „Stene i Stedet for Brød“, ligegyldigt hvor guddommelig nyttig og velsignelsesrig den saa end maatte være i dens rette Hjemstavn eller Plads i Tilværelsen? —

93. KAPITEL

Den synlige Organisme er kun et „Redskab“, bag hvilket der derfor maa være et usynligt Ophav eller en „Benytter“

Den rent fysiske, materielle Videnskab kan saaledes ikke frelse Verden. Den er uundværlig og guddommelig i rent fysisk Skabelse af Teknik og bliver derved et Middel til at udfri Menneskene fra det tunge fysiske, materielle Arbejde og til at give dem Herredømme over materielle Foreteelser, samtidig med at den er Midlet til at oplyse Menneskene om Naturens Teknik, men den kan aldrig nogen Sinde i sin nuværende Form og Begrænsning blive en Verdensgenløsning.

Hvad forstaar man da ved en Verdensgenløsning? — Ved den Verdensgenløsning, som Menneskene i høj Grad nu tiltrænger, og som de yderligere vil modnes til gennem alle de nuværende og forestaaende Lidelser, det være sig Krig, Sygdom og Ulykker, forstaas Udfrielsen fra den Gaadernes eller Mysteriernes mørke Nat, det er, kun at vide Besked med de „døde Ting“, kun at kende Rum og Tid, kun at kende Maal- og Vægtfacitter, men derimod være blottet for Kundskab om de „levende Ting“s virkelige Natur. Verdensgenløsningen er den Fornyelse af den moderne materielle Videnskab, der fra at være en Viden om Naturens Tyngdefacitter, skaber den om til ogsaa at være en Viden om Naturens „Livsfacitter“, hvilket sidste altsaa vil sige Naturens „Livsytringer“ eller Beviser for dens Identitet som et samlet, tænkende, manifesterende, levende Væsen.

At komme til Erkendelse af, at alle Bevægelser i Naturen udenfor vor Organisme, det være sig Stormens Susen, Havets Brænding, Skyernes Flugt, Solens Varme o. s. v. er organiske paa samme Maade som alle Bevægelser inde i vor Organisme, saasom Blodomløb, Fordøjelse, Hjerne- og Hjertefunktion er det, og at alle eksisterende Former for Bevægelse saaledes er identiske med Livets Udtryksmidler og Kendetegn, det er det tyvende Aarhundredes Verdensgenløsning. Det er den Fornyelse af det jordiske Menneskes Bevidsthed og Mentalitet, der hæver det ud af Dyrestadiet og ind i Aabenbaringen af dets Identitet som et evigt udødeligt Væsen, eksisterende som Liv, Kød og Blod af et ligesaa evigt eksisterende udødeligt Forsyn, og uden hvilken Viden der for Jordmenneskestadiet aldrig nogen Sinde vil kunne eksistere et „næste Stadium“. Og uden dette „næste Stadium“ maatte det jordiske Menneske saaledes ende sin straalende og guddommeligt paabegyndte Udviklingskarriere i „Dyreriget“ eller „Dyrestadiet“, døende eller gaaende til Grunde i en Overmættelse af materielle Facitter eller en næsten altomspændende Kundskab om materiel Teknik, en kulminerende Vi-

den om „døde Ting“, uden nogen Sinde at være kommen til Klarhed over Livets virkelige Eksistens, dets Natur og Forløb. Det maatte saaledes hensove i en permanent Indbildning af kun at være et blot og bart timeligt, materielt og livløst „Kvantum Stof“. Men hvem har oplevet det som Kendsgerning? — Oplever ikke ethvert voksent normalt Jordmenneske i sin egen Organisme, altsaa i sit eget „Kvantum Stof“: „Villie“, „Intelligens“, „Følelse“, „Hukommelse“ etc., og er det ikke netop disse Realiteter, der er uomstødelige Beviser for Livets Eksistens? — Kommer ethvert Jordmenneske saaledes ikke til at opleve et vist Kvantum Beviser for Livets Eksistens? — Og er det ikke netop denne Oplevelse, der i Virkeligheden gør dets „Kvantum Stof“ synligt som „et levende Væsen“? —

Her vil man maaske indvende, at man ikke ser disse Beviser længere end fra Fødslen til Graven og indenfor dette Tidsrum netop ser Organismen blive skabt eller gradvis blive til, ligesom man ser samme Organisme igen blive opløst og forgaa. Men hvad er det egentligt, man i et saadant Tilfælde er blevet Vidne til? — Er det ikke netop dette, at det slet ikke er det fysiske „Kvantum Stof“, der udgør Organismen, der er selve Individets Liv, men derimod de igennem Organismen aabenbarede mentale Funktioner eller Udtryk for Bevidsthed og Sjæleliv, der uomstødeligt kendetegner et tænkende, talende og handlende „Noget“s Tilstedeværelse i Organismen eller Individets „Stofkvantum“? — Og er det ikke den Situation, der indtræder, naar dette „Noget“ ikke mere manifesterer sig igennem nævnte Organisme eller „Stofkvantum“, der bevirker, at samme „Stofkvantum“ fremtræder som et „Lig“? —

Hvad er et „Lig“? — Udgør det ikke den samme Kombination af Organer, som det gjorde, før det skete, der blev Aarsag til, at Organismen blev til et „Lig“? — Har et Menneskelig ikke stadig Øjne, Øren, Næse, Mund, har det ikke Lunger, Lever, Mave, Tarme, har det ikke Hænder, Fødder o. s. v.? — Men hvorfor ligger det saa stille hen? — Hvorfor gaar det ikke, hvorfor taler det ikke, hvorfor sanser det ikke mere? — Er det ikke netop, fordi det aldrig nogen Sinde har været Organismen eller dets „Stofkvantum“, der sansede, der talte, der saa og hørte, men derimod et „Noget“, som nu ikke viser sig igennem Organismen mere? — Nægtes kan det jo ikke, at Forskellen mellem Liget og den levende Organisme bestaar i, at sidstnævnte fungerer, bliver benyttet, medens dens Tilstand som Lig kendetegnes ved, at den ikke mere bliver benyttet. Man kan altsaa ikke komme uden om, at det er en urokkelig Kendsgerning, at den levende Organisme bliver „benyttet“, medens Liget ikke bliver benyttet. Men naar det er en Kendsgerning, at den levende Organisme bliver benyttet, bliver det ogsaa en Kendsgerning, at der er et „Noget“, som benytter den. Da Organismen helt igennem viser sig at være bar Organer, hvilket vil sige Redskaber, hver især beregnet paa Virkeliggørelsen af en eller anden Funktion,

bliver det derigennem en Kendsgerning, at selve Organismen udelukkende kun er et „Redskab“ og derved maa have et Ophav eller en „Benytter“. For hvem skulde det ellers være Redskab? — Et Redskab kan jo kun eksistere som et Middel for dets Benytter til Opnaaelsen af en eller anden Skabelse eller Frembringelse. Og uden denne Benytter bliver ethvert Redskab værdiløst. Hvad er en Bil uden Bilist? — Hvad er en Skrivemaskine uden en Skriver? — Og hvad er en Bog uden en Læser? — Er disse Redskaber saaledes uden en Benytter i Princip ikke det samme som „Lig“? — Men naar vi i det daglige Liv saaledes overalt bliver Vidne til, at ethvert Redskab er værdiløst uden en Benytter, hvorfor skulde en Organisme, der jo i allerhøjeste Grad ikke kan frakendes at være et Redskab, saa ikke følge de samme Love og ligeledes være værdiløs uden en „Benytter“? — At tænke det modsatte er at tænke imod Kendsgerningerne og vil saaledes være stridende imod alt, hvad der kommer ind under Begrebet Logik. At erkende et levende Væsens Organisme som udgørende — ikke det levende Væsen selv, — men derimod et blot og bart Redskab for en „Benytter“, altsaa et levende „Noget“ bag Organismen, det er at opfylde Naturens og dermed de højeste Kendsgjerningers egen Anvisning paa, hvorledes man skal tænke for at være i Kontakt med Livets egen evige Sandhed.

94. KAPITEL

Reinkarnation eller Genfødsel bliver til Kendsgerning gennem „A. Viden“, „B. Viden“, og „C. Viden“

Nu vil man maaske indvende, at man bag alle fysiske Redskaber ser et synligt Ophav. Bag Bilen ser man en Bilist, bag Skrivemaskinen en Skriver og bag Bogen en Læser. Men er det nu rigtigt? — At se Bilisten, at se Skriveren, at se Læseren, er det det samme som at se den virkelige „Benytter“ af Bilen, Skrivemaskinen og Bogen? — Nej, absolut ikke. Det vi direkte ser, er ikke „Benytteren“, men stadig kun dennes Redskaber. Ligesom Bilen ikke er Bilisten, men kun er et Befordringsmiddel for denne, saaledes er det, vi ser af Bilisten, nemlig hans fysiske Legeme eller Organisme, heller ikke Bilisten, men kun hans Orienterings- eller Manifestationsredskab paa det fysiske Plan. Dette Redskab i Tilknytning til Bilen, i Tilknytning til Skrivemaskinen eller i Tilknytning til en Bog er det, vi henholdsvis kalder „Bilisten“, „Skriveren“ og „Læseren“. Og de nævnte Udtryk er saaledes i Virkeligheden kun Redskabsudtryk paa samme Maade som „Økse“, „Kniv“, „Skovl“ og „Spade“ o. s. v. Ligesom disse Begreber ikke udtrykker deres

Benytter, men derimod en særlig Tilknytningsmaade til dennes Manifestation, saaledes udtrykker „Bilisten“, „Skriveren“ og „Læseren“ og saa kun en særlig Tilknytningsmaade til det „Noget“s Manifestation, der indirekte viser sin Tilstedeværelse gennem Organismen som den virkelige Benytter af Redskaberne.

At dette „Noget“ virkeligt er til Stede bag Organismen og dens Tilknytning til de øvrige Redskaber: Bilen, Skrivemaskinen o. s. v. bliver jo til Kendsgerning gennem Aabenbaringen af „Bevidsthed“, som netop ligger til Grund for den Forskel, der er mellem et „Lig“ og en „levende“ Organisme.

Naar Bevidstheden er i Organismen, siger vi om samme Organisme, at den er „levende“. Naar den ikke er i Organismen, kalder vi Organismen et „Lig“. Den „levende“ Organisme gør det altsaa til Kendsgerning, at Bevidstheden kan være i Organismen, ligesom „Liget“ gør det til Kendsgerning, at den ikke mere er i Organismen. Men naar det saaledes er en Kendsgerning, at Bevidstheden kan være baade i og udenfor en Organisme, saa bliver det ogsaa en Kendsgerning, at Organisme, og Bevidsthed udgør to forskellige Realiteter. Af disse to Realiteter er Organismen af fysisk Stof eller Materie, medens Bevidstheden er af en helt anden Natur. Dette bliver til Kendsgerning derved, at Organismen kan direkte ses ved Hjælp af det fysiske Syn, medens Bevidstheden kun indirekte kan erkendes gennem sine i den fysiske Materie fremtrædende Virkninger. Naar disse Virkninger ikke mere fremtræder i den fysiske Materie, siger vi om denne, at den er „livløs“. Bevidstheden afviger altsaa fra den fysiske Materie derved, at den ikke kan ses med fysiske Øjne. Men da den alligevel kan erkendes som Kendsgerning, bliver det ogsaa til Kendsgerning, at den opleves paa en anden Maade end de Ting, der opleves gennem det fysiske Syn. Hvad er det for en anden Maade, den saaledes kan opleves paa? — Er det ikke ved at „regne“ Forholdet mellem Aarsag og Virkning ud og derved komme til — ikke en fysisk, — men en „ikke-fysisk“ Oplevelse.

Det bliver altsaa her til Kendsgerning, at det levende Væsen samtidigt sanser paa to helt forskellige Maader og derved bliver Genstand for to ligesaa forskellige Former for Oplevelse. Det sanser saaledes direkte fysiske Virkninger gennem sit fysiske Syn. Det „ser“, at Himlen er blaa, det „ser“, at Skoven er grøn, det „ser“ Kornet bølge i Brisen, det „ser“ at Bække, Aar og Floder løber mod Havet o. s. v., men det „ser“ absolut ikke, „hvorfor“ Tingene aabenbarer sig netop saaledes som her nævnt. Det kan nemlig ikke „ses“. Med de fysiske Øjne er det absolut umuligt at „se“ andet end „fysiske“ Virkninger. Hvis det modsatte var muligt, vilde det Væsen, der havde de skarpeste Øjne, jo vide bedst Besked med, „hvorfor“ de ovenfor nævnte Ting netop fremtræder saaledes paa det fysiske Plan, som de gør. Men da det er en Kendsgerning, at dette ikke er Tilfældet, bliver det ogsaa til Kends-

ning, at Oplevelse af alle „Hvorfor“ sker ad en anden Vej end den fysiske. Naturmenneskene, hvis fysiske Sanser eller Syn vel nok er mere trænet og skærpet end det udviklede Kulturmenneskes, „ser“ i større Udstrækning de rent fysiske Virkninger end sidstnævnte Væsen, men det oplever i langt mindre Grad end dette, „hvorfor“ de fysiske Virkninger netop er saaledes, som de er. I modsat Fald vilde Videnskaben jo høre hjemme hos Naturmenneskene, og ikke som Tilfældet er hos Kulturmenneskene.

Gennem det fysiske Syn oplever man altsaa kun de fysiske Virkninger og absolut ikke noget som helst andet. De fysiske Virkningers Aarsag er saaledes absolut utilgængelige for den fysiske Sansning, det være sig ikke blot for Synets, men ogsaa baade for Hørelsens, Lugtens, Smagens og Følelsens Vedkommende. Alle fysiske Virkningers sande Aarsag er kun tilgængelig gennem en — Udregning.

Hvad er da en Udregning? — En Udregning er en Evne til paa Basis af en i Bevidstheden allerede eksisterende Viden om „Aarsager“ at komme til Erkendelse af nye „Aarsager“ gennem nye fysiske „Virkninger“. Et Menneske „ser“ saaledes, som før nævnt, at alle Bække, Aaer og Floder løber mod Havet. Det er en fysisk Virkning, det kan „se“. Men det kan ikke „se“ Aarsagen hertil. Derfor har der ogsaa været engang, hvor denne Aarsag var en stor Gaade, var et stort Mysterium for Datidens Mennesker, skønt disse ikke stod tilbage for Nutidens Mennesker med Hensyn til selve den fysiske „Seevne“. Naar Nutidens Mennesker ikke desto mindre i stor Udstrækning kender Aarsagen hertil, saa har de altsaa ikke erhvervet dette Kendskab alene ved at „se“, men derimod hovedsageligt ved i Forvejen at have været i Besiddelse af Viden om Aarsager til andre fysiske Virkninger, med hvilken de har kunnet sammenligne Vandets nedadløbende Tendens. De har f. Eks. i Forvejen været i Besiddelse af Viden om, at naar de slipper en Genstand, de har i Haanden, vil den, jo tungere den er, falde med desto større Kraft mod Gulvet. Derved er de kommen til Kundskab om, at alle fysiske Genstande er knyttede til en „usynlig“ Aarsag, vi kalder „Vægt“ eller „Tyngde“, der igen er det samme som en „Faldetendens“. Ved Hjælp af denne Kundskab forstaar de, naar de siden ser Vandets Løb mod Havet, at det skyldes denne Faldetendens, og at dets Løbs „usynlige“ Aarsag saaledes er dets Vægt, som afstedkommer en tilsvarende Grad af et Fald ned mod de underliggende Steder.

Denne Viden tilegner Individet sig altsaa kun i Kraft af, at det er i Stand til i Vandets Bevægelse at genkende dennes Identitet med Genstandens Fald fra Haanden mod Gulvet. Paa denne Maade er det saaledes gennem det tidligere oplevede, at man er i Stand til at erkende de nutidige Oplevelser. Der, hvor man ikke kan forbinde det tidligere oplevede med det nutidigt sette eller paa anden Maade fysisk oplevede,

der bliver dette ganske uforstaaeligt, ligegyldigt hvor skarpt et fysisk Syn eller en fysisk Sansning man saa er i Besiddelse af. Og derfor er der netop saa meget, som det moderne udviklede Menneske i Dag „ser“ eller fysisk oplever uden at forstaa, hvad det egentligt er, det i dette er Vidne til.

En Udregning udgør altsaa en Metode til gennem tidligere Oplevelser at komme til Erkendelse af nutidige Oplevelsers sande Analyser. Men denne Udregning er saaledes baseret paa Viden om tidligere Oplevelser, og denne Viden kan jo ikke eksistere uden at være baseret paa „Hukommelse“. Og vi er nu kommen ind paa Funktioner i Organismen, der er af en helt anden Art end netop den fysiske Sansning, Funktioner, uden hvilke den fysiske Sansning vilde være lig Nul, altsaa Funktioner, der gaar ud paa at „sammenligne“, der gaar ud paa at „udregne“, Funktioner, der afslører Forskning og dermed yderligere afslører Ønsker, Begær og Villie. Men kan saadanne Funktioner være Egenskaber ved „dødt“ Stof eller Materie? — Kan „Stoffet“ „tænke“, „handle“, udtrykke Ønsker, Begær, Sorg og Glæde? — Er det ikke det modsatte af Kendsgerningerne? — Er det ikke en Kendsgerning, naar vi koncentrerer os paa os selv, at vi da bliver Vidne til, at det fysiske Stofkvantum, der udgør vor Organisme, er et — Redskab, og at der bag dette Redskab befinder sig „noget“, der afslører sig som dette Redskabs „Benytter“, „noget“, der om sig selv siger: „Jeg handlede, jeg saa, jeg hørte, jeg løb, jeg talte“, altsaa „noget“, der hele Tiden benytter Organerne, og hvis Benyttelse, som vi lige har set, ikke kan finde Sted uden ved en i Forvejen bag Organerne eksisterende Viden, som altid vil være absolut bestemmende for nævnte „Benytter“s Kunnen.

Men naar enhver Sansning, hvilket vil sige Tilegnelse af ny Viden, saaledes udelukkende kun kan ske paa Basis af Viden fra forudgaaende Oplevelser, bliver det ogsaa her til Kendsgerning, at det levende Væsen aldrig nogen Sinde kan have haft nogen „første Oplevelse“. En hvilken som helst Oplevelse af ny Viden kan jo, som før paapeget, kun ske som identisk med noget af en „Genkendelsesproces“, og denne vilde jo umuligt kunne finde Sted, hvis der i det paagældende Væsen ikke eksisterede Erindringer om forudgaaende Oplevelser. Men naar det saaledes er en Kendsgerning, at al Bevidsthedsfunktion er en Reaktion mellem det levende Væsens tidligere og nutidigt oplevede, saa bliver det ogsaa til Kendsgerning, at Bevidsthedsfunktionen er „ældre“ end det paagældende Væsens nuværende Organisme.

Her vil man maaske protestere og sige, at det lille nyfødte Barn da absolut ingen Viden har, men hvorefter ved man det? — Hvad baserer man denne Paastand paa? — Er det ikke en Kendsgerning, at Viden ikke direkte kan ses med de fysiske Øjne, men derimod kun indirekte kan erkendes ved sin Aabenbaring gennem Væsenets fysiske

Organisme? — Denne er altsaa Redskabet for det levende Væsens Aabenbaring af Viden paa det fysiske Plan. Men kan denne Aabenbaring blive fuldkommen, saalænge nævnte Redskab endnu kun er i sin spæde Begyndelse? — Hvem kan køre i en Bil, saalænge dens Hjul endnu ikke er færdige? — Hvad er en Skovl og Spade værd, saalænge de endnu ikke er forsynede med Skaft? — Er det ikke en Kendsgerning, at ethvert Redskab først bliver fuldkomment tjenligt til sit Formaal, naar det er helt færdigt i sin Skabelse eller Opbygning? — Hvorfor skulde en fysisk Organisme saa være en Undtagelse? — Viser det sig ikke netop, at denne ogsaa bygges op og er mere færdigbygget, naar den er fuldvoksen, end naar den er nyfødt? — Men naar den er mere færdig i voksen end i nyfødt Tilstand, hvorledes skulde „Benytteren“ af denne saa være i Stand til at aabenbare ligesaa megen Viden i dens ufærdige eller nyfødte Tilstand som i dens færdige og voksne Fremtræden? — At „Benytteren“ af den fysiske Organisme kun aabenbarer en ganske lille svag Bevidsthedstendens i dens nyfødte Tilstand kan saaledes aldrig i noget som helst Tilfælde være et Bevis for „Alderen“ paa „Benytteren“s Bevidsthed eller Mentalitet, tværtimod. Hvis Bevidstheden bag det lille spæde fysiske Legeme ikke udgjorde mere end det, der igennem dette kommer til Syne, saa var samme lille Legeme jo fuldvoksnet. Hvad skulde „Benytteren“ af nævnte Legeme saa med et mere fuldvoksnet og færdigt Legeme? —

Nu vil man maaske alligevel indvende, at det lille Barn absolut modtager sine første fysiske Indtryk uden at have nogen forudgaaende Erindring eller forudgaaende Viden, ved hvis Hjælp, det kan gøre sig sine nutidige Oplevelser begribelige, og at der saaledes alligevel bliver Tale om en „første“ Viden. Men er det nu rigtigt? — Ja, her maa man jo først lære at forstaa, at Viden i Virkeligheden er noget mere fundamentalt og dybtgaaende i Bevidstheden end blot og bar en Sum i Dagsbevidstheden klart erindrede Detailler fra nærmere eller fjernere Oplevelser gennem den nuværende fysiske Organisme. Den udgør ogsaa en Sum af ikke erindrede Detailler. Viden omfatter naturligvis alt det, vi kalder „Dagsbevidsthed“. Men hvis den ikke havde andre Stadier at fremtræde under, vilde den være ganske omsonst, og det levende Væsens Eksistens en Umulighed. „Dagsbevidsthed“ er saaledes kun „Viden“ i sit første Stadium, hvor Detaillerne endnu klart erindres. Dette Stadium kan vi kalde „A. Stadiet“. Herfra gaar den over i et andet Stadium, bliver til Villie, bevidst Handling eller Manifestation. Dette Stadium kan vi udtrykke som „B. Stadiet“. Herfra overgaar den til at blive til Automatfunktioner, hvilket vil sige Vaner og Tilbøjeligheder, der i Virkeligheden er det samme som „Talenter“ eller „Anlæg“. Dette Stadium kan vi udtrykke som „C. Stadiet“. Paa dette Stadium har den som bevidst Viden forlængst naaet Kulminationen af sin Mission og behøver ikke mere at opretholdes som Erin-

dring og eksisterer da som en selvstændig arbejdende Bevidsthedsfunktion, vi kalder „Underbevidsthed“.

Fra Underbevidstheden ledes og styres saaledes alle de selvstændige Funktioner i Organismen, saasom Hjerte-, Kirtel-, Fordøjelses- og Vækstfunktionerne. Disse Funktioner er altsaa „Viden“ omsat til selvstændigt arbejdende Energicentrer og behøver saaledes ikke mere Individets bevidste Kontrol eller Villietilskyndelse. Denne er da ogsaa her sat ud af Spillet, saaledes at Individet ikke mere behøver at styre disse Funktioner med Hjernen. Men naar det ikke mere behøver at styre disse med Hjernen, behøver det heller ikke mere at være belastet med nogen bevidst Viden eller Erindring om disse Funktioners Hensigtsmæssighed eller Formaal, hvorved samme Viden da ogsaa forlængst er udgaaet af Individets „Dagsbevidsthed“.

At disse selvstændige Funktioner er Aabenbaring af „Viden“ bliver til Kendsgerning igennem deres Planmæssighed eller den hundrede Procents formaalstjenlige Mission, de opfylder. Hvis disse Funktioners Planmæssighed eller højeste intellektuelle Opfyldelse af deres Formaal kunde blive til uden at have været „Viden“ paa „A. Stadiet“, hvad skulde man saa i det hele taget med Hjernefunktion og intellektuel Indsigt. Naar Organerne, som jo er de mest fuldkomne „Maskiner“ i Tilværelsen, skulde kunne have bygget sig selv op hundrede Procents tjenlige til et logisk Formaal uden noget Væsens forudgaaende Indsigt og Viden, saa maatte jo ogsaa enhver Maskine, ethvert Redskab i Tilværelsen bygge sig selv op. Et Lyntog, en Bil, en Rotationspresse maatte jo ligesaa godt kunne blive til uden noget Væsens forudgaaende Hjerne-spekulation eller intellektuelle Indsigt og Ledelse, i Særdeleshed da disse Redskaber jo ikke er mere intelligensmæssigt eller intellektuelt opfyldende i deres Mission end Organerne.

Overalt eller i alle Ting, hvor Individets Viden er paa „A. Stadiet“, altsaa det dagsbevidste Stadium, kan ingen som helst Skabelse finde Sted uden paa Basis af Intellektualitet eller bevidst Viden. Naar Menneskene ser, at Maskinerne ikke kan blive til af sig selv, saa er det jo fordi disses Skabelse er Viden paa „A. Stadiet“, medens Organernes Skabelse forlængst er blevet til Viden paa „C. Stadiet“ eller det Stadium, hvor den bevidste Viden er blevet overflødig paa Grundlag af, at Skabelsesfunktionerne gennem de mange Liv forlængst er overgaaet i Bevidstheden som Vanefunktioner og saaledes er blevet selvbeholdende.

Skabelsen af alle de nuværende Organer har saaledes engang begyndt i fysisk Materie som bevidste, intellektuelle Villiefunktioner og dermed været henhørende under Viden paa „A. Stadiet“. Men da var Organerne ikke blevet til Organer, da var de paa de nuværende Maskiners Stadium. Og de paagældende Væsener havde andre Organismer eller Legemer, der efterhaanden er blevet afløst af de nuværende. Og

paa samme Maade vil de nuværende ogsaa efterhaanden blive afløst af kommende Organer, som i Dag er paa „Maskinstadiet“. Dette vil altsaa igen sige, at alt, hvad Jordmenneskene i Dag befatter sig med i Form af Udvidelse af Intellektualitet, umuligt kan undgaa at udvikle sig videre til Manifestation eller Handling. Denne kan igen kun finde Sted i Form af Forandring af Materie. Og den første Omformning af Materie er bevidst Teknik. Omformningen af bevidst Teknik bliver ved tilstrækkelig Gentagelse til Vanefunktion og er dermed en Evne, hvilket altsaa vil sige, en selvstændig Funktion uafhængig af Hjernen. Men naar disse Funktioner saaledes efterhaanden gør sig uafhængige af Hjernen, skaber de jo det fysiske Legeme om. Det bliver efterhaanden udstyret med det ene selvstændigt arbejdende Center efter det andet, og Skabelsen, der begyndte som Viden paa „A. Stadiet“, gaar over til at være Viden paa „B. Stadiet“ for at ende som en hundrede Procent selvstændig Skabeevne, der altsaa er Viden i „C. Stadiet“.

Hvis det ikke netop forholdt sig saaledes som her paapeget, vilde enhver Tilegnelse af Evne og Færdighed være en Umulighed. Men Kendsgerningerne viser jo, at „Øvelse gør Mester“, og at ingen faar Rutine uden igennem Øvelse. Men Øvelse skaber Centrér for selvstændig Funktion, hvorved Hjernen aflastes til Fordel for Individets fortsatte Tilegnelse af ny „A. Viden“.

Viden er saaledes ikke til for blot og bar at eksistere som en klar dagsbevidst viden Besked med dette eller hint, men ogsaa for at omsættes i Villie og derved overgaa til Manifestation eller Handling. Og efterhaanden som den passerer Kulminationen heraf, gaar den altsaa ud af „Dagsbevidstheden“, omformet til de selvstændige Funktioner, vi kalder „Evner“, „Talenter“ eller „Anlæg“.

Bag det lille nyfødte Barns Organisme eller Legeme eksisterer der saaledes en Serie af saadanne „Talenter“ eller „Anlæg“, altsaa en Serie selvstændigt arbejdende Funktioner, af hvilke det lille Legemes Vækst og Tilblivelse, dets kommende Brugbarhed og Udformning er skæbnebestemt. Da denne Serie af Anlæg saaledes er „C. Viden“, hvilket altsaa vil sige Viden i sin tredie Fase eller det Stadium, hvor den er blevet til selvstændig Skabefunktion, bliver det en Kendsgerning, at den paa-gældende lille Organismes usynlige „Benytter“s Mentalitet eller Bevidsthed er ældre end selve den nævnte fysiske Organisme. Hvor skulde ellers den Viden komme fra, som afslører sig i Organismen som Kendsgerning i Form af dens planmæssige Skabelse eller Tilblivelse? — Hvorledes skulde de „Anlæg“ eller „Talenter“ ellers blive til, paa hvilke nævnte Organismes Skabelse er baseret? —

At paastaa, at de er nedarvede fra Forældrene afslører kun en aabenlys Naivitet eller Uvidenhed om de faktiske Forhold, thi hvis det var saaledes, vilde en Udvikling aldrig nogen Sinde kunne finde Sted. Alle levende Væsener maatte i al Evighed være en hundrede Procents

Kopi af deres Forældre. Og hvor skulde saa alle de Evner og Talenter komme fra, som mange Børn er i Besiddelse af, og som slet ikke i mindste Maade findes hos Forældrene, Bedsteforældrene, ja, slet ikke paa nogen som helst Maade kan paavises at eksistere i den paagældende Familie? — Hvordan kan ubegavede Mennesker blive Forældre til et Geni? — Og hvorledes gaar det til, at Geniers Børn ikke er Genier? — Hvor kommer alle de Evner, Talenter eller Anlæg fra, der undertiden afslører Sønnen eller Datteren som tilhørende et helt andet og langt højere mentalt Plan end Forældrene? — De kan da ikke komme lige ud af Luften. Man har endnu aldrig set, at „Noget“ kan blive til af „Intet“.

Og Kendsgerningerne viser da ogsaa, som vi før har paapeget, at enhver Form for Højnelse af Mentalitet umuligt lader sig gøre paa anden Basis end netop ved Oplevelse af Erfaringer, ihærdigt Slid med Studium og Øvelser. Og bliver dette Slid, disse Øvelser ikke netop til nye Vaner, og er Vanen ikke det samme som Føstret til nye Automatfunktioner, og er disse ikke det samme som nye Evner, Talenter eller Anlæg, og er vi ikke her ved de Kræfter, der aabenbarer sig bag Føstrets eller Organismens Tilblivelse? — Disse er altsaa Viden paa „C. Stadiet“. Men da Viden for at kunne fremtræde i „C. Stadiet“ (selvstændig Skabefunktion) først har maattet eksistere i „B. Stadiet“ (bevidst Villie og Handling) og forud for dette igen har eksisteret paa „A. Stadiet“ (dagsbevidst Viden), aabenbarer Livet selv her for os, hvorledes de mentale Kræfter, der kommer til Syne bag Organismens Tilblivelse, engang har været klar „dagsbevidst Viden“ og gør det dermed til en Kendsgerning, at samme mentale Kræfter, hvilket altsaa vil sige, den Bevidsthed, der nu kommer til Syne i det nyfødte Barns Legeme, har eksisteret før som „klar Dagsbevidsthed“.

At samme Bevidsthed har eksisteret i et tidligere fysisk Legeme bliver ogsaa til Kendsgerning, idet fysiske Evner og Talenter jo kun kan blive til gennem fysiske Erfaringer, og disse igen kun kan opleves i Kraft af en fysisk Organisme, der jo er det levende Væsens Redskab for al fysisk Manifestation. Reinkarnation er saaledes ikke mere en Utopi, er ikke mere et Dogme, er ikke en blind Paastand, men kulminerende Logik. De levende Væseners Ukrænkelighed som evige eller udødelige Realiteter er Videnskab. Og en stor Sandhed, der i sig selv er Nøglen til al videre Forstaaelse af Tilværelsen, aabenbarer sig her igennem for Verden.

95. KAPITEL

Guds Eksistens, Jesu Svar paa det store Spørgsmaal: „Hvad skal jeg gøre for at blive salig“, samt at „Alt er saare godt“, er Videnskab

Alt, hvad vi i den daglige Tilværelse bliver Vidne til, er Bevægelse, Bevægelse er Forandring, og Forandring er Skabelse, Skabelse er Intellektualitet, Intellektualitet er Aabenbaring af Viden, Viden udtrykker sig igennem de tre Hovedfaser: klar dagsbevidst Viden (A. Stadiet), denne Viden omsat til bevidst Organisering af Villie og Handling (B. Stadiet), denne Organisering udvidet til Automatfunktioner, hvilket er Evner, Anlæg eller Talenter (C. Stadiet), og disse Talenters Afsløring er Bevidsthed. Bevægelse er saaledes i sin højeste Analyse Aabenbaring af Bevidsthed og bliver derved identisk med Livets fornemste Kendetegn, ligegyldigt hvordan den saa end maatte vise sig, ligegyldigt om den viser sig som Skyernes Flugt hen over Verden, Brisens Sus i Trætoppene, Bølgernes Larmen imod Klipper og Skær, eller den viser sig som en udstrakt kærtegnende Haand mod den ulykkelige, er en stille Taare, der grædes over et bristet Haab o. s. v. Alt er Livets Kendetegn, alt er Udtryk for Villie og Planmæssighed, alt har en Hensigt, har et Formaal at opfylde, og er saaledes Udtryk for Bevidsthed. Bevidsthed er Liv, og Liv eksisterer kun i Form af dets Oplevelse. Men Oplevelse forudsætter et Ophav. Liv kan derfor kun eksistere i Tilknytning til „et Noget, der oplever“. Dette „Noget“ er aldrig blevet set, idet kun dets „Bevægelse“ kan ses. Da Bevægelse er Forandring, og Forandring er Skabelse, og Skabelse er Intellektualitet eller Manifestation af Viden, er det kun dette „Noget“'s Viden, der er tilgængelig for Sansning. Alt, hvad der er tilgængeligt for Sansning, er saaledes en Aabenbaring af Viden, ligegyldigt om det er de levende Væseners Graad og Jammer, deres Lykke og Glæde, eller det er Naturens Kræfter, dens Ild og Kulde, dens Lys og Mørke.

Da alt saaledes er Bevægelse, og Bevægelse er Forandring, og Forandring er planmæssig Skabelse, og planmæssig Skabelse er Afsløring af Intellektualitet eller Viden, bliver det en Kendegerning, at alt, hvad der kan ses eller sanses, saaledes er en Afsløring af et „Noget“'s Tilkendegivelse af sin Tilstedeværelse. Men en „intellektuel Tilkendegivelse“ er jo et „Budskab“, et „Budskab“ er ikke det samme som dets Ophav, men er en Realitet gennem hvilket samme Ophav indirekte bliver til Kendsgerning.

Da Synet saavel som alle de øvrige Former for Sansning hører med til Bevægelse, er skabte Realiteter, og derfor ikke kan være „Skaberen“

selv, men er dennes „Budskab“, bliver det hermed en Kendsgerning, at „Ophavet“ bag „Budskabet“ i sin Natur er hævet over al Tilgængelighed for Beskuelse. Kun det Skabte er tilgængelig for Beskuelse, for Syn og Hørelse, i Særdeleshed fordi al Sansning kun kan eksistere som identisk med Evnen til at opfatte Konsekvenserne af Reaktionen mellem to forskellige Former for Bevægelse. At „se“ er jo kun Evnen til at opfatte Konsekvenserne af Reaktionen mellem det materielle Lys og Mørke. Men da Lys og Mørke er skabte Realiteter, kan de ikke være Ophav til de nævnte Konsekvenser, hvilket vil sige det „Sete“, idet dette altid i sin dybeste Analyse urokkeligt afslører Intellektualitet, og denne igen kun kan eksistere som en Egenskab ved et „levende Noget“. Da al øvrig Sansning i Virkeligheden kun udgør Variationer af samme Princip, kan al Sansning saa at sige betegnes som Grader af „Syn“. Det vi „ser“ af et andet levende Væsen, er saaledes ikke det levende Væsen selv, men derimod kun de intellektuelle Konsekvenser af de Reaktioner mellem de forskellige Former for Bevægelse, der finder Sted i det „Stofkvantum“, der udgør dets Organisme eller Legeme. Disse intellektuelle Konsekvenser kalder vi „Kød“, „Blod“, „Hud“, „Haar“, „Mave“, „Tarme“, „Øjne“, „Mund“, „Næse“ o. s. v. Men da alle disse Detailler eller Realiteter i Virkeligheden kun udgør Reaktioner mellem forskellige Bevægelesformer, og disse Reaktioner afslører „intellektuelle Konsekvenser“, kommer disse Konsekvenser her til at stadfæste som Kendsgerning et intellektuelt Ophavs Nærværelse bag Bevægelserne eller disses samlede intellektuelle Kombination: Organismen. I modsat Fald maatte disse intellektuelle Konsekvenser være Resultater af dødt og livløst Stof. Men hvis dødt eller livløst, hvilket vil sige bevidstløst, Stof kunde skabe intellektuelle Konsekvenser, bliver alt, hvad der hedder Bevidsthed, hvilket vil sige Hjerne, Erfaringer, Studium og Undervisning, jo ganske overflødigt. Alt vilde være en automatisk, fungerende livløs Masse, hvis Bevægelse og stadige Forandring ganske vist afslørede Intellektualitet, men for hvem? — Noget til at opleve denne afslørede Intellektualitet eksisterede jo ikke. Er det ikke en Kendsgerning, at en Oplevelse ikke kan eksistere selvstændigt, men kun i Tilknytning til et „Noget“, der har Evne til at opleve? — Hvorledes skulde en Oplevelse ellers blive til? —

Da det saaledes er en Kendsgerning, at der eksisterer „Noget“, der har Evne til at opleve, og det samtidigt er en Kendsgerning, at dette „Noget“ ikke kan være Organismen, idet den er intellektuelt opbygget, og Ophavet til denne Opbygning jo maa have eksisteret før og til-egnet sig den Intellektualitet, af hvilken den nuværende Organisme er et Resultat, bliver det ogsaa en Kendsgerning, at det virkelige Væsen eller „Jeg“ eksisterer som et usynligt „Noget“ bag Manifestationerne. Det vil igen sige; at vi i Virkeligheden aldrig har set vore Venner eller Fjender, vi har aldrig set vore Familiemedlemmer eller Omgangsfæller,

vi har aldrig nogen Sinde set et levende Væsen. Alt, hvad vi direkte har set og kender under ovennævnte forskellige Udtryk, er kun forskellige skabte Realiteter, intellektuelle Konsekvenser af Reaktioner mellem Stofmasser, og ved hvilke Reaktioner vi har været i Stand til at sortere de forskellige intellektuelle Konsekvenser (Organismerne) ud og registrere dem i vor Bevidsthed under de ovenfor nævnte Betegnelser.

Alt, hvad vi betegner som „Familiemedlemmer“, „Venner“, „Fjender“, „Dyr“ o. s. v., er saaledes hver især kun udgørende intellektuelle Konsekvenser af Reaktioner mellem de fysiske Stofmasser, vi (vore Jeg'er) hver især har opbygget vor nuværende Organisme eller Redskab af. Et „Dyr“ er jo kun Udtryk for en særlig Organismeform, hvilket vil sige „Redskabsform“, der benyttes af et eksisterende usynligt „Noget“. Er det samme ikke Tilfældet med et „Menneske“? — Hvad er det andet end en „Redskabsform“ for et usynligt „Noget“ eller „Jeg“? — Og bliver „Planterne“ ikke paa samme Maade afslørende Intellektualitet? — Hvorfor bliver Rosen ikke som Tidslen? — Og hvorfor bliver Kæmpefyrren ikke som Misteltenen? — Og denne de synlige Tings Identitet som Beviser for usynlige, evige, intellektuelle Ophav til den i Stofferne aabenbarede Intellektualitet, lader heller ikke vente paa sig i Mineralerne. Er det ikke Intellektualitet, der aabenbarer sig igennem Mineralernes Krystallisering? — Hvad er det for planmæssige „Mønstre“, der kommer til Syne i Frostblomsterne paa vore Ruder? — Og hvad er det for en Planmæssighed, der bevirker Bjærgkrystallets Tilblivelse o. s. v.? — Jeg kan kun se, at der overalt og i alle Ting eksisterer den samme Planmæssighed, hvilket vil sige nyttefrembringende Skabelse. Men nyttefrembringende Skabelse er jo det samme som Aabenbaring af Viden. Da Viden igen viser sig som klar Dagsbevidsthed, som bevidst Villie og Handling og som Vanebevidsthed, hvilket vil sige Automatfunktioner, bliver hele Verdensaltet, hele Tilværelsen hermed afsløret som een eneste stor Aabenbaring af Viden eller Intellektualitet og dermed urokkeligt afslørende alt som „Bevidsthed“. Men naar den allerhøjeste Form for Tænkning, hvilket vil sige en Tænkning i Kontakt med Verdensaltets egen aabenbarede Logik eller Intellektualitet beviser, at alt er Bevidsthed, bliver en eneste altomspændende „Guddom“s Eksistens ogsaa hermed aabenbaret som Kendsgerning. I modsat Fald skulde den afslørede Bevidsthed være uden Ophav, hvilket jo er en Umulighed.

Verdensaltets Manifestation udgør altsaa Aabenbaringen af et villiebefordrende, skabende, udødeligt „Noget“. At vi ikke ser dette „Noget“, men kun dets Frembringelser, hvilket jo udelukkende er dets Tilkendegivelsesmidler, er en naturlig Selvfølge. Vi ser jo heller ikke Hansens, Petersens eller Jensens usynlige „Noget“, men kun disse „Noget'er“s Frembringelser, hvilket vil sige de Midler, ved hvilke de nævnte „No-

get'er" eller „Jeg'er" midlertidigt tilkendegiver sig. Hansen, Petersen og Jensen er altsaa kun Udtryk for disse midlertidige Tilkendegivelser, ikke for de samme Tilkendegivelser virkelige, evige, udødelige Ophav. Disse er ligesaa ophøjede over Synlighed og Timelighed som Verdensbevidsthedens Ophav og er saaledes hundrede Procent i „Guds Billede efter hans Lignelse".

At „se Gud" er ikke at se de materielle Ting, deres Maal- og Vægtfacitter, men derimod igennem de materielle Ting at kunne erkende den gennem disse afslørede eller aabenbarede Intellektualitet, der jo gør Guds Bevidsthed og vor egen Udødelighed til Kendsgerning. Da denne Evne kun kan opnaas ved at anvende de rigtige Tanker, hvilket vil sige Tanker, der i hundrede Procents Grad følger Verdensaltets virkelige Analyse, altsaa Tanker, der er hundrede Procents logiske, bliver Jesu Ord: *„Salige er de rene af Hjertet, thi de skulde se Gud"*, jo til Videnskab. Thi hvad er nemlig urent andet end forkerte Tanker. Forkerte Tanker giver forkerte Handlinger, forkerte Handlinger giver forkerte Oplevelser, forkerte Oplevelser giver forkerte Analyser, og forkerte Analyser er jo Modsætningen til Sandheden. At leve paa denne Modsætning er at leve i Disharmoni med Livet. Men Disharmoni med Livet giver Smerte og Lidelse; Smerte og Lidelse skaber Længsel imod Modsætningen, og denne Længsel udløser sig i Raabet: *„Hvad skal jeg gøre for at blive salig? —*

Da forkerte Handlinger giver Smerte og Lidelse, bliver de rigtige Handlinger jo Modsætningen hertil. Da denne Modsætning er Handlinger, der skaber Harmoni, naturlig Lykke og Glæde, og disse Handlinger tilsammen direkte udgør det, vi kalder „Kærlighed", bliver Svaret paa ovennævnte fundamentale Spørgsmaal saaledes ogsaa identisk med Videnskab i Form af Jesu Ord: *„Du skal elske din Næste som dig selv"*. Da ingen kan tjene Gud, hvilket vil sige være i Kontakt med Livets Love, uden netop ved at elske sin Næste som sig selv, bliver det saaledes ogsaa til Videnskab, at Opfyldelsen af nævnte Ord er *„al Lovens Fylde"*.

Da Smerte og Lidelse er Resultatet af forkerte Handlinger, og forkerte Handlinger er Resultatet af forkerte Tanker, og forkerte Tanker kun kan udløses af Uvidenhed, bliver Analysen over alle Ophav til Smerte og Lidelse ogsaa til Videnskab, naar den erkendes i Form af det ligeledes profetiske Ord: *„Thi de vide ikke, hvad de gøre"*.

Men naar de ikke ved, hvad de gør, bliver al Intolerance, al Hævn og ond Kritik over disse Væsener i højeste Grad identisk med forkerte Handlinger. Og det bliver saaledes ikke altid „de, der dømmer", der er de mindste „Syndere". Men da enhver „Synd", hvilket vil sige forkert Handling, som vi før har berørt, tilsidst resulterer i Disharmoni, Smerte og Lidelse for sit Ophav, bliver de to bibelske Udtryk: *„Dømmer ikke, thi med hvad Dom, I dømme, skulle Eder igen til-*

maales og „*Det et Menneske saar, det skal det høste*“, saaledes til videnskabelig Sandhed. Men da denne „Høst“ tilsidst resulterer i Opdagelse af Smerternes og Lidelsernes sande Aarsag: de forkerte Tanker og Handlinger, og denne Opdagelse igen uundgaaeligt resulterer i virkelig Viden, hvilket vil sige de rigtige Tanker og dermed de rigtige Handlinger, og disse igen giver sit Ophav den endelige, højeste Fred, Lykke og Glæde, og intet som helst Væsen saaledes kan fortabes, men uundgaaeligt maa opnaa Livets højeste Salighed, den højeste Viden, den fuldkomneste Manifestation, og at ingen som helst forkerte Tanker og Handlinger saaledes i Længden kan forblive unyttige, men indirekte sluttelig befordre nævnte højeste Opnaaelse, bliver Verdensplanens kulminerende Logik, og dens højeste absolutte og endelige Facit saaledes identisk med den højeste uomstødelige Videnskab i Form af det bibelske Udbrud: „*Se, alt er saare godt*“.

AFSLUTNING

Vor mentale Rejse er hermed til Ende. Skønt denne vor Rejse eller Forskning kun har strakt sig ind over det for det jordiske Menneske tilgængelige, realistiske, fysiske Erfaringsmateriale, og vor Tanke hovedsagelig har maattet holde sig borte fra de Detailler og Realiteter, det Erfaringsmateriale, der ukendt for det jordiske Menneske har Hjemsted i langt højere, guddommelige Sfærer eller Zoner end de, i hvilke Jordmenneskenes daglige Liv befordres, og hvis Beskrivelse jeg derfor har maattet henlægge til mit Hovedværk for viderekomne „Livets Bog“, har vi ikke desto mindre paa nævnte mentale Færd set meget. Mange Detailler har vist sig for os paa denne Rejse, der faktisk har været en Færd lige lukt igennem Livets mørkeste Zone, har været en mental Beskuelse af selve „Helvede“ med dets altdominerende Mord- og Lemlæstelsesteknik, dets Krigsskuepladser med Jammerskrig og Dødsrallen, brændende Byer, Kultur og Kunst omdannet til Ruin- og Askehobe, en Verden med aabenlyse og maskerede Røveri- og Plyndringsprocesser, Subsistensløshed, Sultedød, Selvmord og Sindssyge. Men trods disse uhyggelige Erfaringer har vi ikke et eneste Sted været Vidne til saa meget som et mikroskopisk Brud paa den kosmiske Verdensordnings Teknik. Vore Hovedhaar var bogstavelig talt talte. Ja, selv det mindste Støvfug kunde ikke udtrykke Tilfældighed. Alt fungerede hundrede Procents opfyldende sin planmæssige Bestemmelse: Aabenbaringen af en altherskende, kulminerende Kærlighed. Baaret paa vor Hjernes guddommelige Kraft oplevede vi, at der gennem denne

mørke Underverden kom et almægtigt Forsyns guddommelige Straaleglans til Syne, oplyste Rummet, og vi saa — ikke som en Drøm — ikke som et Fata Morgana, — men som realistisk Virkelighed, tilgængelig for al Efterforskning, at Verdensaltet var et levende Væsens Tilkendegivelse, at alle levende Væsener var Gudesønner, udødelige Væsener fremtrædende i „Guds Billede efter hans Lignelse“, at de hver især var deres egen Skæbnes Herre, at de høstede det, de saaede, at denne Høst resulterede i Skabelsen af Kærlighedsevnen, at Kærlighed saaledes var Livets højeste Hensigt, var den sluttelige Opfyldelse af alle Formaal, og at dette, „at elske sin Næste som sig selv“, saaledes var Kulminationen af al Logik, var Vejen ud af det mørke Dyb, var Vejen opad mod Livets og Lykkens mest straalende Tinder, var den forlorne Søns Tilbagekomst til sin evige Fader, og at Verdensaltet var denne evige Faders Kulmination af Kærlighed.

TIL ORIENTERING FOR LÆSERNE

I Foraaret 1921 indtraf der en Hændelse i mit Liv, som førte mig ind i Forberedelserne til Skabelsen af et Hovedværk om Livet og dets højeste kosmiske Problemer, og hvis første Bind under Navnet „Livets Bog“ udkom i Aaret 1932.

Med Udgivelsen af dette første Bind, der modtoges med stor Hjertelighed af mange forstaaende Læsere, voksede Interessen omkring mit Arbejde saaledes, at det efterhaanden blev en Livssag for mange Mennesker. Henvendelser og Forespørgsler blev saa talrige, at der maatte oprettes et Bureau, hvor interesserede kunde henvende sig, ligesom Udgivelsen af et Maanedssblad meget hurtigt blev paakrævet. Dette Blad fik Navnet „Kosmos“ og udkommer nu paa sjette Aargang.

Men foruden dette blev det yderligere nødvendigt, at der blev dannet Skole eller Studiekrese, hvor der kunde ydes de interesserede Vejledning og Uddannelse i Studiet af Hovedværket. Min Sekretær, Hr. E. Gerner Larsson, paabegyndte derfor i Efteraaret 1932 den første Studiekres her i København. Dette hans Arbejde er nu vokset til, foruden at omfatte flere Krese i København, ogsaa at omfatte Krese i Aalborg, Randers, Aarhus, Horsens, Vejle, Esbjerg, Odense og Roskilde og breder sig stadigt ud til flere Byer.

At et saa omfattende Arbejde efterhaanden maatte kræve flere Medarbejdere er naturligvis en Selvfølge, hvorfor jeg da ogsaa har haft den Glæde at kunne knytte Hr. Sekretær, cand. polyt Mogens Munch, Hr. Kontorchef N. Christensen og Hr. Overassistent H. Voss til Undervisningsarbejdet. Som Medarbejdere her paa Bureauet og ved Bladet kan endvidere nævnes Frk. Inger Gaarde og Fru Thora Gerner Larsson.

Da Foredrag og Studiekresarbejde i Almindelighed kun er særligt aktuelt i Vintersæsonen med de lange, mørke Aftener, blev jeg meget hurtigt klar over, at det vilde være overordentlig gavnligt for ovennævnte Undervisning, om der kunde skabes Mulighed for, at det ikke laa helt stille i Sommermaanederne. Og i Juni 1934 blev jeg da i Stand til at erhverve 9½ Td. Land Jord, grænsende op til Kattegat i det skønne Odsherred i Nordvestsjælland. Her paabegyndtes saa Opførelsen af en Række smukke Sommerhuse, der stod færdige til Brug i Sommeren 1935. Dette Supplement til mit Arbejde fik Navnet „Kos-

Martinus.

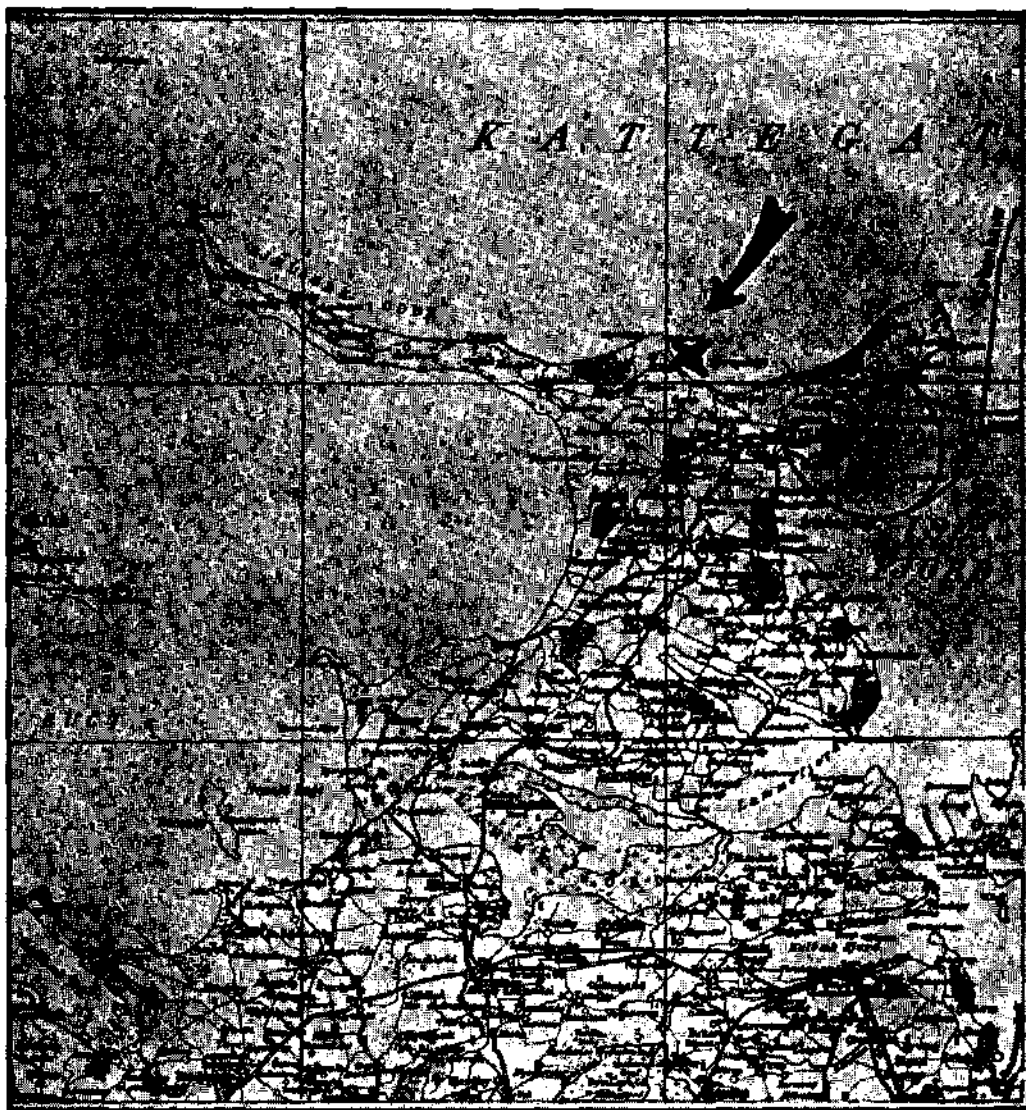
Sekretær, cand. polyt. Mogens Munch.

Sekretær E. Gerner Larsson.

mos Feriekoloni". Og med dens Skabelse kunde jeg byde alle i mit Arbejde interesserede, studerende billigt Ferie- og Weekendophold.

Ideen modtoges med stor Tilslutning. Allerede Aaret efter maatte Kolonien udvides med en ny Række Huse, og dens Vækst har siden været saaledes, at den nu omfatter et Areal paa $17\frac{1}{2}$ Td. Land med

Kosmos Feriekolonis Beliggenhed ved Kattegat.

ca. 300 Meter Badestrand, Granplantage, 16 fuldt monterede Feriehuse, Foredragssal, Administrationsbygning etc.

Da Gæsterne indenfor Koloniens Omraade maa være Vegetarer er den yderligere blevet udvidet med Frugtplantage og Gartneri, hvor de for Husholdningen nødvendige Grøntsager kan erhverves til billigste Pris.

Paa sit nuværende Stadium kan Kolonien huse ca. 70 Mennesker daglig, men har jo, med sit omfattende Areal, store Udviklingsmuligheder,

mos Feriekoloni". Og med dens Skabelse kunde jeg byde alle i mit Arbejde interesserede, studerende billigt Ferie- og Weekendophold.

Ideen modtoges med stor Tilslutning. Allerede Aaret efter maatte Kolonien udvides med en ny Række Huse, og dens Vækst har siden været saaledes, at den nu omfatter et Areal paa 17½ Td. Land med

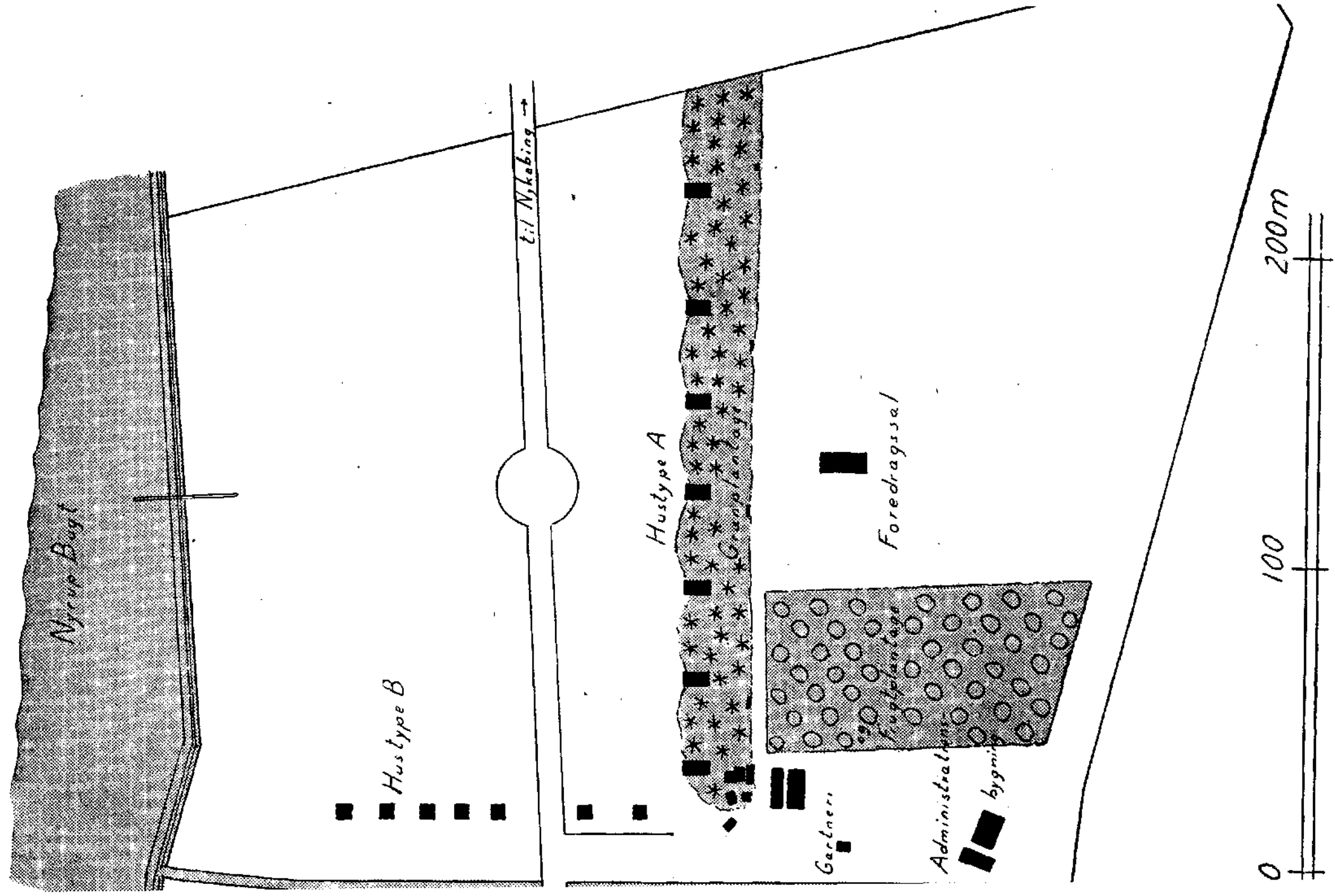

Kosmos Feriekolonis Beliggenhed ved Kattegat.

ca. 300 Meter Badestrand, Granplantage, 16 fuldt monterede Feriehuse, Foredragssal, Administrationsbygning etc.

Da Gæsterne indenfor Koloniens Omraade maa være Vegetarer er den yderligere blevet udvidet med Frugtplantage og Gartneri, hvor de for Husholdningen nødvendige Grøntsager kan erhverves til billigste Pris.

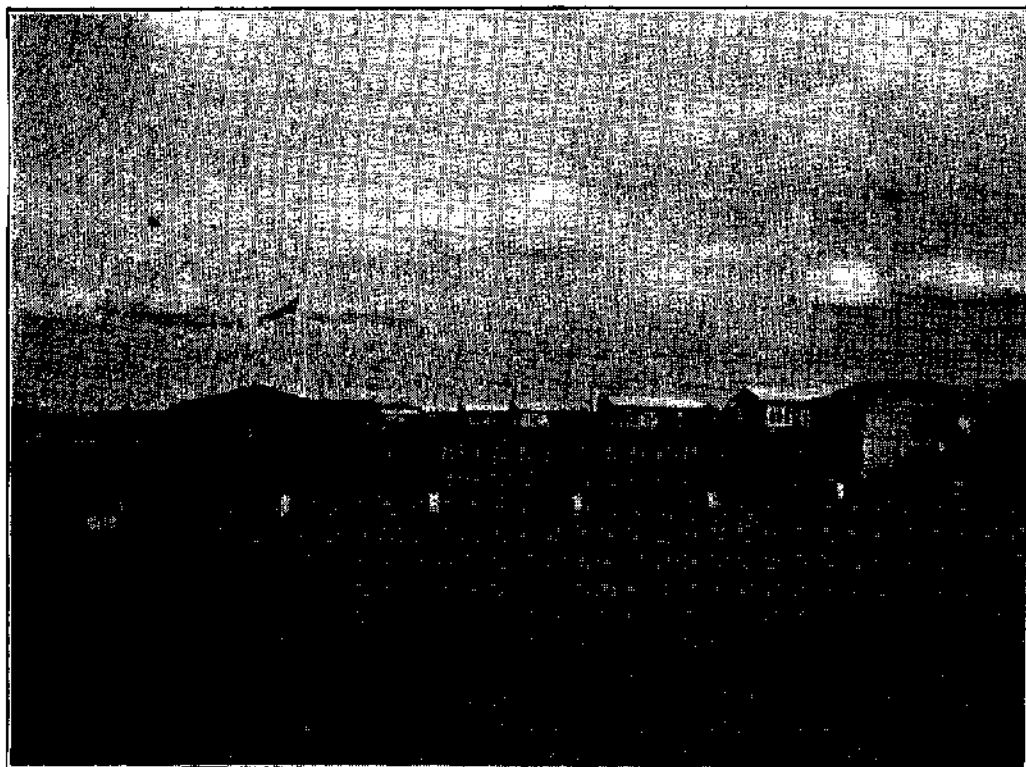
Paa sit nuværende Stadium kan Kolonien huse ca. 70 Mennesker daglig, men har jo, med sit omfattende Areal, store Udviklingsmuligheder.

Udsigt over Kolonien. (Hustype A.)

Der er saaledes her for mit Arbejdes Venner skabt, ikke alene Betingelser for et almindeligt Bade- og Friluftsliv i en herlig og skøn dansk Natur, men der er ogsaa ydet Gæsterne de allerbedste Betingelser for, at Ferielivet bliver et behageligt Samvær med aandsbeslægtede Mennesker, samtidigt med den omfattende mentale Støtte i Forskningen af Livets højeste Problemer, der ydes dem gennem ugentlige Foredrag, Lysbilleder, Film og Musik.

Udsigt over Kolonien. (I Forgrunden Hustype B.)

Da mit Arbejde ikke udgør en Forening og ikke i nogen som helst Retning vil komme til udgøre en saadan, vil Tilslutning til det ikke kunne ske ved Hjælp af noget Medlemskort, men udelukkende kun igennem den Interesseredes egen Sympati for den Forskning af de evige Fakta, det udtrykker, og som igennem dets Litteratur, Undervisning og Foredrag gøres tilgængelig. Alle, der knytter sig til mit Arbejde, er og kan saaledes kun udtrykkes som frie Forskere og faar ikke i nogen som helst Retning ved denne Tilknytning noget Forenings- eller Menighedsstempel paa sig.

Af denne store Udvikling af mit Arbejde, der saaledes har fundet Sted, siden første Bind af „Livets Bog“ udkom, har stillet store Krav til Tid og Kræfter, vil enhver sikkert kunne forstaa. Arbejdet paa

Der er saaledes her for mit Arbejdes Venner skabt, ikke alene Betingelser for et almindeligt Bade- og Friluftsliv i en herlig og skøn dansk Natur, men der er ogsaa ydet Gæsterne de allerbedste Betingelser for, at Ferielivet bliver et behageligt Samvær med aandsbeslægtede Mennesker, samtidigt med den omfattende mentale Støtte i Forskningen af Livets højeste Problemer, der ydes dem gennem ugentlige Foredrag, Lysbilleder, Film og Musik.

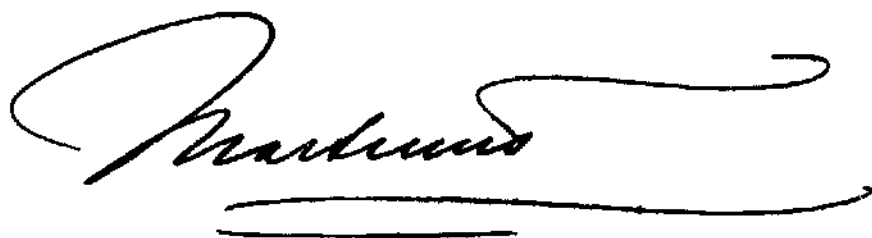
Udsigt over Kolonien. (I Forgrunden Hustype B.)

Da mit Arbejde ikke udgør en Forening og ikke i nogen som helst Retning vil komme til udgøre en saadan, vil Tilslutning til det ikke kunne ske ved Hjælp af noget Medlemskort, men udelukkende kun igennem den Interesseredes egen Sympati for den Forskning af de evige Fakta, det udtrykker, og som igennem dets Litteratur, Undervisning og Foredrag gøres tilgængelig. Alle, der knytter sig til mit Arbejde, er og kan saaledes kun udtrykkes som frie Forskere og faar ikke i nogen som helst Retning ved denne Tilknytning noget Forenings- eller Menighedsstempel paa sig.

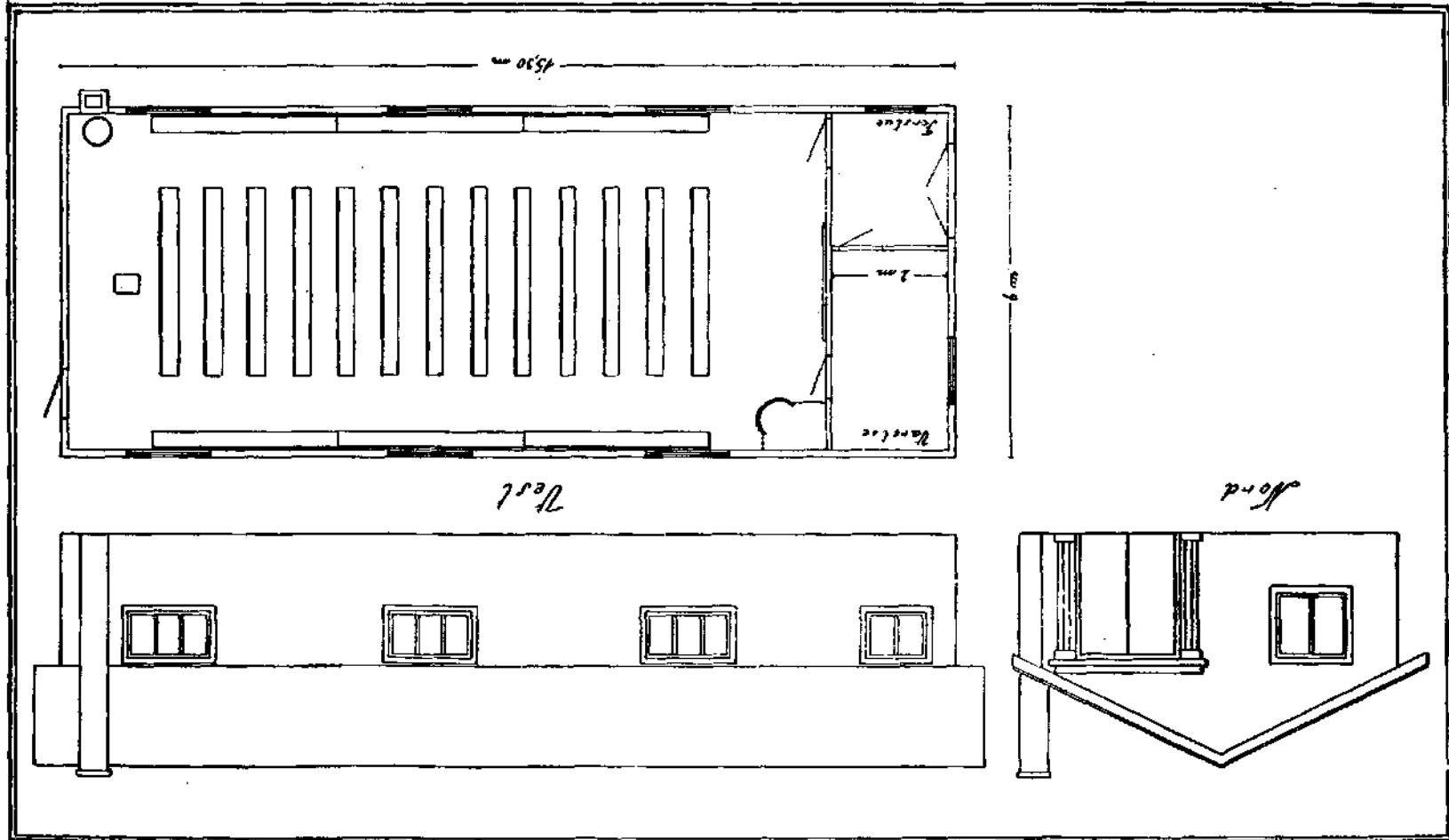
Af denne store Udvikling af mit Arbejde, der saaledes har fundet Sted, siden første Bind af „Livets Bog“ udkom, har stillet store Krav til Tid og Kræfter, vil enhver sikkert kunne forstaa. Arbejdet paa

Fortsettelsen af mit Hovedværk har derfor nødvendigvis maattet udskydes til Fordel for ovennævnte Udvikling og til Fordel for mine Stør-artikler i „Kosmos“, der har indeholdt Stof, der foreløbig, grundet paa Sagens særlige Vækst, var mere paakrævet end det, der er forbeholdt de kommende Bind af „Livets Bog“. Men nu er dette Stof manifesteret, og Tiden er kommet, da Udgivelsen af andet Bind er særlig paakrævet. Dette Bind begynder derfor at udkomme efter Nytaar 1939 igennem Bladet „Kosmos“. Subskription paa andet Bind kan derfor kun ske igennem Abonnement paa nævnte Blad, der udkommer med et 20-sidet Nummer hver Maaned.

Jeg har hermed givet Læserne et lille orienterende Indblik i mit Arbejdes ydre Natur. Dets indre Natur udtrykkes jo tilfulde gennem mine skriftlige Arbejder. Og jeg har derfor nu kun tilbage at haabe, at Læserne herigennem har forstaaet, at Formaalet med mit Arbejde ikke er at danne nogen ny „Sekt“ eller religiøs „Forening“, men derimod udelukkende kun skal være en udstrakt Vejledning for alle dem, der har Lyst og Trang til, i fuld Frihed og uden nogen suggererende eller følelsesmæssig Paavirkning, at studere de højeste Problemer og derved tilegne sig den uforgængelige Lykke det er, at være i Kontakt med Livets evige Mening.

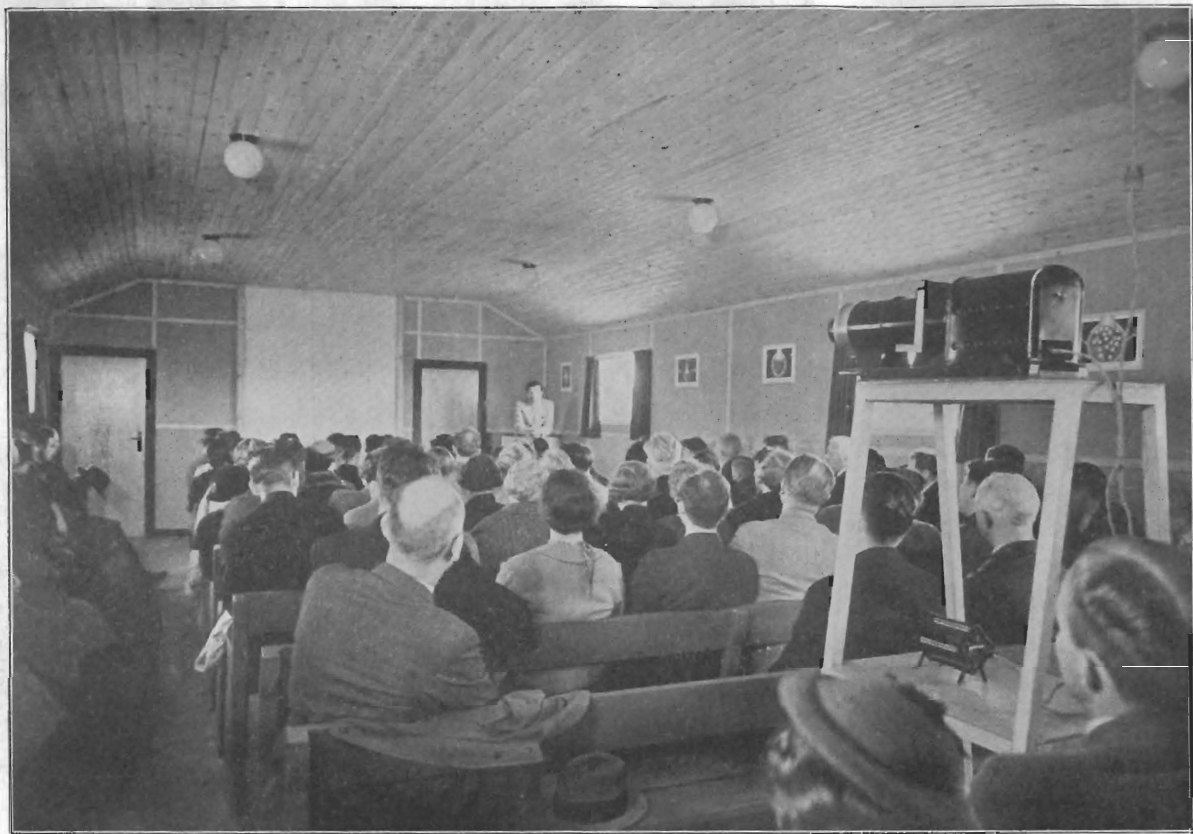
A large, elegant handwritten signature in black ink, which appears to read 'Poul Hennrich'. The signature is written in a cursive style with long, sweeping strokes. Below the signature, there is a horizontal line that is slightly wavy and extends across the width of the signature.

Kolonien Foredragssal.

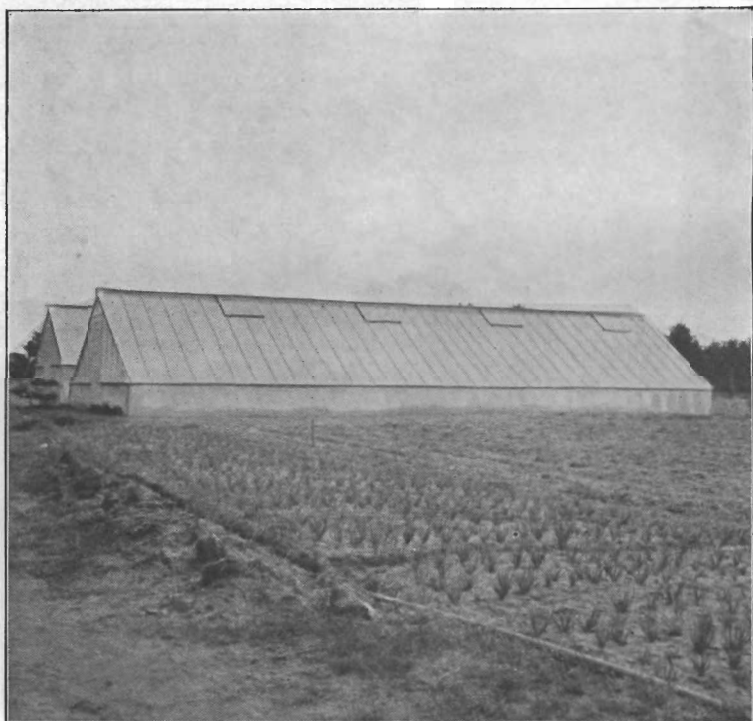

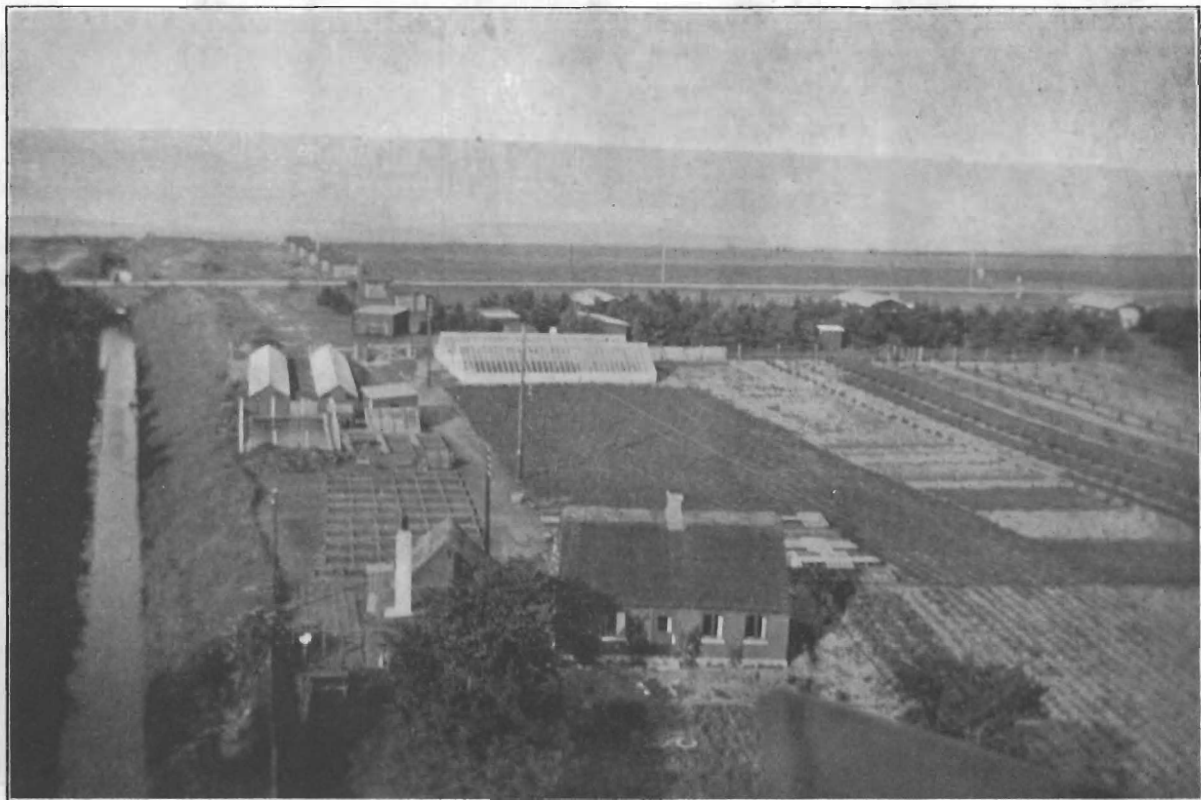
Paa Vej til Foredragssalen.

Martinus taler i Foredragssalen.

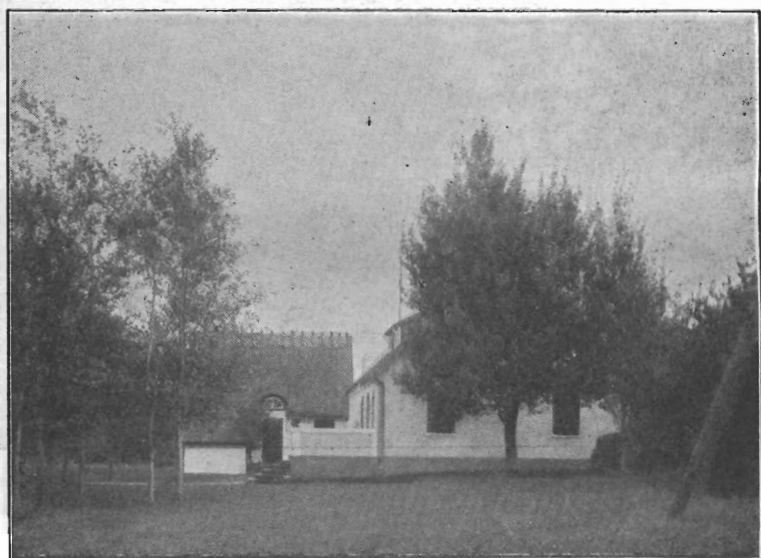
To af Koloniens Drivhuse.

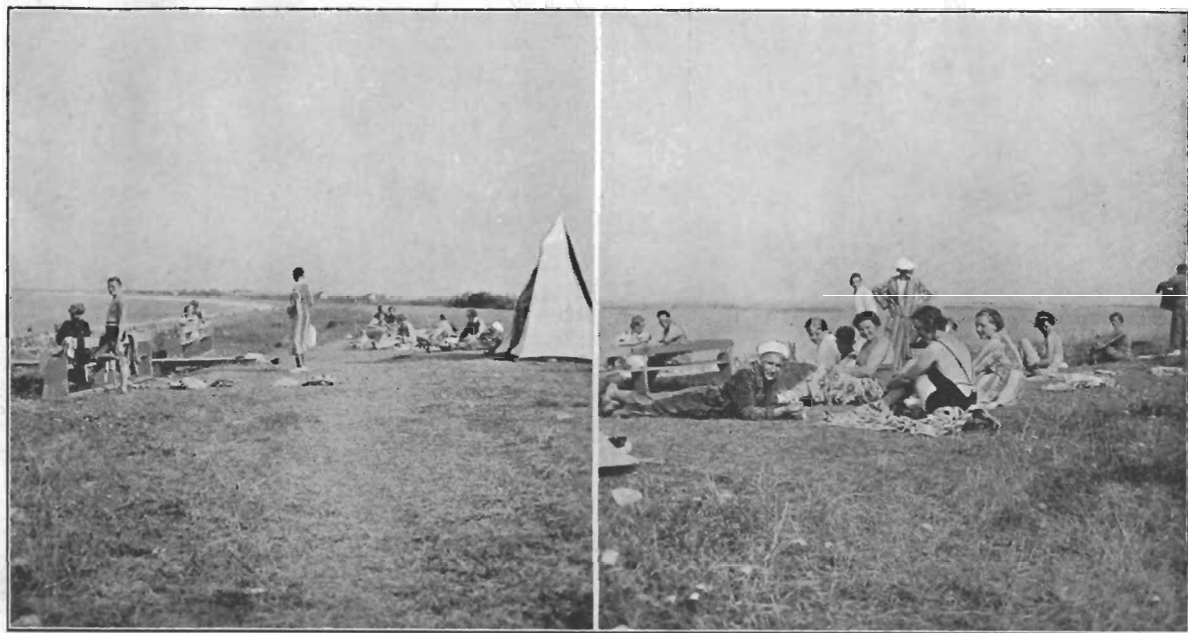
Koloniens Gartneri set i Fugleperspektiv.

Fra Agurk- og Tomathuset.

Koloniens Administrationsbygning. (Set fra Haven.)

Badeliv i Kolonien. I.

Badeliv i Kolonien. II.

Koloniens yngste.

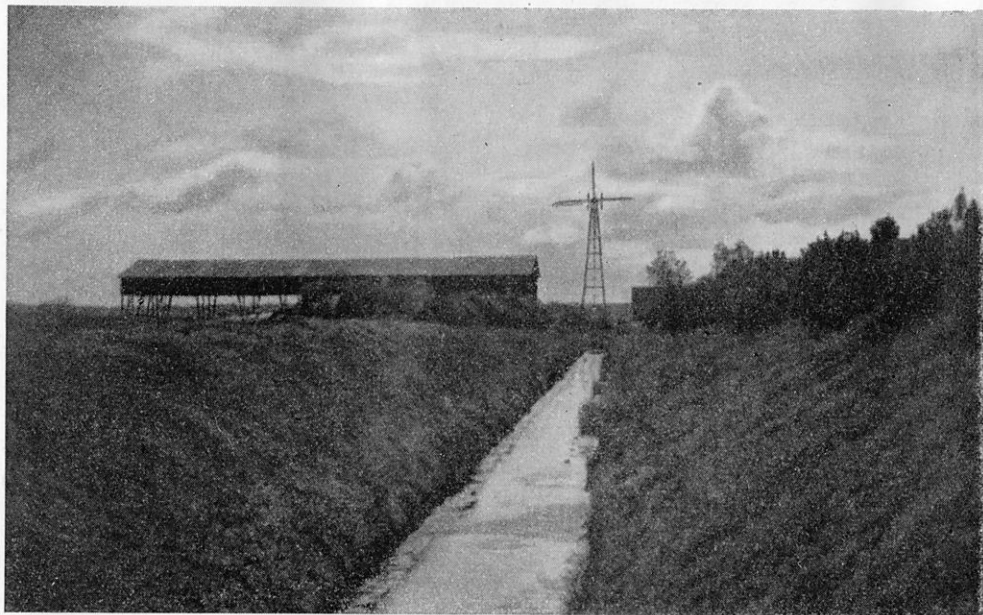
Stranden ved Kosmos Feriekoloni.

Fra Koloniens Plantage.

Vej langs Plantagen.

Kanal fra den udtørrede Klintsø.

Et af de Gravminder, med Hovedsymbolet fra »Livets Bog«, der efterhaanden er fremkommet, som viser, at Martinus' Arbejde har været en Livssag for den, over hvis Grav det er sat.

Martinus:

LIVETS BOG

»Livets Bog« udgør et Værk, der, absolut upartisk og uden at være Udtryk for nogen som helst Form for Sektdannelse, er under Udarbejdelse til Belysning af en ny Verdenskultur og Afsløring af den evige Sandhed eller et evigt uforanderligt Verdensbillede, hvis fuldkomne matematiske Løsning i sidste Instans kulminerer i Kærlighedsfacittet: *Alt er saare godt.*

Af nævnte Bog, hvis Format er $20 \times 26\frac{1}{2}$ cm., er første Bind udkommet og belyser følgende Emner:

- »Det guddomsmællige Skabeprincip«.
- »Den ny Verdensimpuls«.
- »Et internationalt Verdensrige under Skabelse«.
- »Jordmenneskeheden Modtagelighed for den ny Verdensimpuls«.
- »Fra Dyr til Menneske«.
- »Grundenergiene og Tilværelsesplanerne«.
- »Udvikling«.

Samme Bind er yderligere udstyret med følgende til Emnernes Belysning hensigtsmæssige, farvetrykte Symboler eller Illustrationer:

- »Jordklodens kosmiske Straaleglans«.
- »Skabeprincipets Impulser«.
- »Jordmenneskeheden Bevidsthedskategorier«.
- »Intolerance«.
- »Vejen mod Lyset«.
- »Den evige Guddom og Væsenernes Sansebegavelse«.
- »Verdensenergiernes Organisation eller Udviklingsstigen«.
- »Livets Vej«.

Nævnte Bind er paa 345 Sider og koster uindbunden	Kr. 9,75
Indbunden i Originalbindet (hvidt Lærredsbinding med guldpræget Om- slagstegning)	„ 12,50
I ekstra slidstærkt haandindbundet Lærredsbinding	„ 15,50

Som Materiale for de kommende Bind kan foreløbigt skønmæssigt opgives følgende Emner: »Det levende Væsen«, »Den evige Guddom«, »Den højeste Ild« (de seksuelle Kræfters Belysning), »Udødelighed«, »Reinkarnation«, »Skæbne-
dannelse«, »Menneskeriget« o. s. v. med tilhørende farvetrykte Illustrationer.

Med Hensyn til Antallet af disse Bind og Tidspunktet for deres Udgivelse forbeholder Forfatteren sig frit stillet, ligesom Køberen af første Bind naturligvis er ganske uden Købetvang eller Forbindende overfor disse.

Ekstra Sæt Symboler til første Bind kan faas særskilt og koster pr. Sæt Kr .2,00

Martinus:

Logik

Uindbundet..... Kr. 6,00.

Indbundet..... Kr. 8,50.

Martinus:

Et internationalt Verdensrige under Skabelse

eller Menneskehedens sociale Fremtidsskæbne

(Særtryk af fjerde Kapitel i »Livets Bog«.)

Uindbundet..... Kr. 1,50.

Indbundet..... Kr. 3,50.

Erik Gerner Larsson:

Martinus

Kortfattet Omrids af Martinus' Levnedsløb og Lære.

Uindbundet..... Kr. 1,00.

Indbundet..... Kr. 4,00.

Tidsskriftet „Kosmos“

Organ for Martinus' Aandsarbejde. Samtidigt indeholdende Fortsættelsen af »Livets Bog«, II. Bind.

Udkommer 1 Gang hver Maaned og koster pr. Kvartal Kr. 3,75

Pr. Nummer „ 1,25

Endvidere kan, saalænge Oplaget strækker til, de udkomne Aargange faas og koster:

Aargang 1933 uindbundet Kr. 1,85

„ „ indbundet „ 6,35

„ 1934 uindbundet „ 1,80

„ „ indbundet „ 6,80

„ 1935 uindbundet „ 1,80

„ „ indbundet „ 6,80

„ 1936 udsolgt.

„ 1937 uindbundet „ 1,80

„ „ indbundet „ 6,80

„ 1938 uindbundet „ 8,00

„ „ indbundet „ 11,00

Udkomne Aargange af »Kosmos« modtages til Indbinding.

Pris pr. Aargang „ 5,00

KOSMOS FERIEKOLONI

ved Klint Strand, Nykøbing S.

Gennem vort 17½ Tdr. Land store Strandomraade med Plantage, 18 Huse og ca. 300 Meter Badestrand er der skabt Adgang til week-end-, Rekreative- og Ferieophold for Bladets Læsere i overordentlig friske, nervestyrkende og sunde Omgivelser ved Kattegat i Nordvestsjællandsskønne Natur.

Feriehusene fremtræder i to Typer. Pris og Udstyr som følger:

Hustype A. Lukket Glasveranda, Opholdsstue, to Sovekabiner hver med to Køjer med Spiralbunde og Madrasser, Køkken samt alt nødvendigt Inventar, Spise- og Køkkenudstyr.

Pris pr. Dag Kr. 6,50

Hustype B. Aaben Veranda, Opholdsstue, Alkove med to Køjer med Spiralbunde og Madrasser, Køkken og nødvendigt Inventar, Spise- og Køkkenudstyr.

Pris pr. Dag Kr. 4,50

Enkelte Værelser med 1 Seng pr. Dag „ 2,00

„ „ „ 2 Senge „ „ „ 3,00

Til Værelserne hører fælles Køkken og Spisestue.

Alle nærmere Oplysninger ved Henvendelse her til Bureauet.

Ekspedition:

LIVETS BOGS BUREAU

Joakim Larsensvej 31, København F.

Telefon Gothaab 9280. (10—13.)

I Sommertiden tillige Højby 90.

Postgiro: 29580.